KRISTIN HANNAH

DIN NOU ACASĂ

virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

DIN NOU ACASĂ

Original: *Home Again* (1996)

Traducere din limba engleză de:
SIMONA SĂSĂRMAN

virtual-project.eu

LITERA®

2021

Capitolul 1

Reporterii dădeau târcoale evenimentului deja de mai multe zile. Titlurile înfloreau. Zvonurile despre abuzul de droguri și despre comportamente nepotrivite se țineau scai de celebritățile adunate în micul oraș din Oregon. Era o petrecere organizată cu ocazia încheierii filmărilor unei pelicule importante și acest gen de lucruri nu se întâmpla în LaGrangeville. Salonul de evenimente Elks nu mai fusese folosit de ani întregi pentru nimic altceva decât niște adunări liniștite, dar în această seară pulsa în acordurile muzicii zgomotoase. Orășenii și reporterii viermuiau pe îngusta stradă principală, privindu-și chipurile reflectate în geamurile-oglindă ale limuzinelor ce se strecurau pe lângă ei, așteptând să se întâmple ceva senzațional, ceva într-un stil caracteristic hollywoodian.

Dar chiar și-așa, cu toate articolele, interviurile și toți paparazzi adunați, nimeni nu avea de unde să știe cât de aproape de adevăr avea să fie titlul revistei *Enquirer,* „O petrecere mortală”.

* * *

Angel DeMarco a coborât din limuzină. Prin aburul fumului de țigară și burnița fină, a zărit oamenii adunați pe partea cealaltă a străzii. Trupuri fără chip înghesuite în spatele cordonului galben ridicat de poliție.

— El e, DeMarco!

Aparatele de fotografiat au zumzăit în explozii de lumină. Ploaia părea suprarealistă, dâre prismatice argintii care se adunau în bălțoace ireal de luminoase pe asfaltul negru.

— Angel… uită-te încoace! AngelAngelAngel…

Adorația mulțimii l-a traversat precum un val amețitor. Doamne, ce-și adora faima. A tras lung din țigară și a expirat fumul încet, apoi le-a oferit *zâmbetul,* cel pe care cu numai o săptămână în

urmă revista *People* îl catalogase a fi un „zâmbet de douăzeci de megawați”. A făcut cu mâna. Urma cenușie a țigării a șerpuit prin aer.

A pășit într-o parte pentru a-i permite partenerei sale, al cărei nume nu și-l amintea, să coboare din mașină.

Aceasta s-a lăsat așteptată. Un pantof de piele negru cu toc înalt și un picior lung, încordat, au apărut din întuneric. Tocul a pocnit dur pe trotuar. Femeia s-a aplecat în față, și-a azvârlit claia tapată de păr platinat înainte, a secondat-o cu un decolteu apreciabil și s-a aruncat afară din mașină. Apoi s-a întors automat către mulțime, aranjându-și rochia roz din latex în timp ce zâmbea și făcea cu mâna.

Angel trebuia să recunoască: femeia știa cum să-și facă intrarea.

A luat-o de mână și a tras-o către fanii în extaz. Tocurile ei ridicole au pocnit și alunecat pe trotuarul neted, dar sunetul a fost curând înghițit de vuietul oamenilor care și-au dat seama că *el* se apropia.

Adolescentele au țipat și s-au întins către el. Și-a dat seama că unele dintre ele erau aceleași pistruiate provinciale care chiuliseră de la școală ca să privească filmările. Stătuseră pe margine în fiecare zi, îngrămădite în spatele gardurilor, urlând, chicotind și începând să plângă de fiecare dată când ieșea din rulotă ca să filmeze o scenă.

Această mulțime de admiratori nu-i cerea nimic mai mult decât simpla prezență. Ar fi putut să fie nebun, imatur și egoist și nu le-ar fi păsat – tot ce voiau era ca el să dea totul ecranului. Le-a oferit cel mai larg și sexy zâmbet, permițând privirii să scaneze mulțimea. I-a dăruit fiecărei fete un moment, o singură bătaie de inimă în care să se uite numai la ea.

— Angel, ne poți da un autograf? Cum ți s-a părut LaGrangeville? Când se lansează filmul? Îl lansezi mai întâi aici?

Întrebările au venit ca de obicei, zburând prin ploaie ca săgețile. Pe unele le-a auzit, pe altele nu, dar știa că nu avea nicio importanță. Nu așteptau un răspuns, voiau numai să fie aproape de el, în speranța ca măcar o frântură din strălucirea hollywoodiană să le atingă viețile pentru o secundă.

— Angel, te fotografiezi cu mine?

A ridicat privirea de la autograful pe care-l semna și s-a uitat pentru o clipă la fata care pusese întrebarea. Era scundă și rotunjoară, cu obraji ce arătau ca farfuriile de porțelan și păr castaniu cârlionțat.

A recunoscut-o imediat – era fata care nu era niciodată invitată la petrecerile cele mai tari și care încerca din răsputeri să facă în așa fel încât să nu-i pese.

Știa totul despre asta. Chiar și acum, ani întregi mai târziu, își putea aminti senzația de a fi un adolescent lăsat pe dinafară. Cât de dureros era!

I-a zâmbit fetei, iar ochii ei s-au căscat de surprindere. S-a zgâit la el ca și cum ar fi prins luna de pe cer – și doar de atât era nevoie – acea privire a unui necunoscut îi intra în sânge ca un drog.

— Păi drăguțo, aș fi onorat. S-a îndepărtat de partenera lui și s-a aplecat pe sub cordonul poliției. Simțea mâini peste tot pe trup, mângâindu-i sacoul, amestecându-i-se în păr. Obișnuia să-l deranjeze această intimitate nechemată, dar învățase s-o suporte, chiar să se bucure de ea dacă nu se mergea prea departe. Și-a trecut un braț în jurul fetei și a tras-o mai aproape, înghesuindu-se pe sub streașină vechii clădiri din cărămidă. O altă fată – înaltă și masivă – le-a făcut repede o poză.

— Arăți foarte drăguț în seara asta.

Fata era îmbrăcată cu o rochie albă de satin lungă până în pământ.

— Este banchetul, a șuierat ea, aproape orbindu-l cu argintiul aparatului dentar.

Banchet. Era un cuvânt pe care nu-l mai auzise de multă vreme, de-o viață, și dintr-odată s-a simțit bătrân. Dacă ar fi fost tatăl acestei fete ar fi privit-o împodobindu-se cu paiete și mărgele pentru un bal de la școală. S-a întrebat cum s-ar fi simțit…

A dat la o parte senzația vagă de regret.

— Unde e partenerul tău?

Pe obrajii cărnoși s-a strecurat roșeața.

— Nu am partener. Eu și câteva… prietene ne-am gândit să ne uităm numai. Am fost în comitetul de înfrumusețare…

Pentru o fracțiune de secundă, nu a mai fost Angel DeMarco, vedeta de film; a fost Angel DeMarco, puștiul din cartierul rău famat.

— Unde se ține banchetul? a întrebat cu blândețe.

Ea a făcut semn de-a lungul străzii.

— La liceu… în sala de sport.

Înainte să aibă timp să se gândească la ce făcea, a apucat-o de mână pe fată și a condus-o pe stradă. Mulțimea a amuțit, apoi s-a separat pentru ei.

— Angel!

Și-a auzit numele și s-a oprit ca să se întoarcă. Val Lightner, agentul și prietenul lui, stătea alături de Rochia de Latex. Îi făceau amândoi semn cu mâna.

— Unde te duci? a strigat Val, stingându-și țigara de caldarâm. Te așteaptă înăuntru.

Angel a rânjit. Asta era chestia cea mai mișto la faimă – oamenii te-ar fi așteptat oricât.

— Vino repede înapoi.

Zâmbind în continuare, a condus-o pe fata copleșită de atenția lui pe celălalt trotuar. Împreună au intrat în liceu. Sala era decorată cu ceva ce trebuie să fi fost zece suluri de hârtie igienică. Pe scenă trupa cânta o interpretare oribilă a piesei *Crazy for You*[1] de Madonna.

I-a auzit pe oameni suspinând în timp el a condus-o pe fată pe ringul de dans. Mâinile au fost întinse, paharele au fost scăpate, chicotelile s-au

întrerupt. Dar nu s-a uitat în jur. S-a uitat la fată, numai la fată.

— Îmi acorzi acest dans?

Ea a deschis gura să răspundă, însă nu s-a auzit decât un scârțâit ascuțit.

A luat-o în brațe și a dansat cu ea pe ultimele treizeci de secunde ale cântecului, iar când melodia s-a terminat, s-a retras.

Simțindu-se surprinzător de bine, Angel a plecat din mulțime. Copiii roiau în jurul noii lor regine.

— Cât de înduioșător, s-a auzit o voce tărăgănată de afară.

Angel s-a forțat să rânjească.

— Între unsprezece și șaptesprezece ani, a spus el serios. E publicul meu.

Val l-a bătut pe spate pe Angel și l-a tras afară în noaptea ploioasă.

— Femeile o să suspine la filmul *Hard Copy,* și adolescentele o să-ți trimită invitații la banchet, pentru numele lui Dumnezeu.

— Da, da. Știu. Acum hai să mergem la nenorocita aia de petrecere. Am nevoie de o băutură.

Au traversat strada înapoi în fugă. Partenera lui Angel stătea exact unde o lăsase, în ploaie. Pentru o fracțiune de secundă și-a dorit să fi adus pe altcineva – cineva care conta –, dar nu i-a venit nicio idee cine ar fi fost persoana aia.

Iritat de acest gând, a apucat mâna femeii și a tras-o înspre Elks Hall. Împreună, ferindu-se de ploaie, au pătruns în clădire și au urcat treptele șubrede ale uriașului lobby. O lumină slabă din tavan își croia loc prin interiorul întunecos, creând pete de auriu mlăștinos în mijlocul umbrelor. La etaj, o trupă de heavy metal zguduia tavanul. Praful se furișa prin crăpături. De-a lungul peretelui îndepărtat fusese instalat un bar improvizat unde zeci de vedete își petreceau timpul sorbind băuturi alcoolice alături de aspiranții la faimă.

Angel s-a simțit ca și cum s-ar fi întors acasă. A tras mulțumit adânc aer în piept, iubind tot ce însemna acest moment – gălăgia muzicii, izul dulce grețos de marijuana, mirosul sălciu a prea multe trupuri înghesuite într-un spațiu prea strâmt. Val a mormăit un „La revedere” grăbit – ceva despre faptul că se ducea să și-o pună – și a dispărut în mulțime.

— Ți-e sete? l-a întrebat partenera lui amabilă.

Angel a început să răspundă, dar înainte de a rosti cuvintele, a simțit o strângere în piept. S-a strâmbat și și-a rotit umărul ca să scape de cârcel.

Ea s-a încruntat.

— Ești bine?

Durerea s-a ușurat și a Angel a zâmbit pentru cum-o-cheamă.

— Corpul îmi reacționează la lipsa de alcool, a spus cu lejeritate, petrecându-și mâna peste curbura îmbrăcată în latex a taliei ei, poposind pe șold cu o familiaritate pe care nu o avea, pe care nu și-o dorea cu o femeie ca ea.

Ea și-a dezvăluit într-un zâmbet dinții placați.

— Tequila?

El a rânjit.

— Ai citit *Enquirer*. Fată obraznică. A tras-o mai aproape. Mirosul de gardenie al parfumului ei i-a umplut nările. Ai auzit ce le fac fetelor obraznice?

Ea și-a udat buzele și numai că nu a tors.

— Am auzit.

Angel s-a uitat în ochii ei, fardați puternic cu albastru, și și-a văzut propria reflexie. Pentru o clipă a fost dezamăgit că ea era așa de ușuratică, că totul era prea ușor, apoi momentul a trecut. Era prea treaz, asta era problema. Gândea prea mult când era treaz. Când era beat sau drogat, era Angel DeMarco, actorul nominalizat la premiile Oscar. Era cineva și avea nevoie de acel sentiment ca de aer.

— Adu băutura aia, vrei, iubito?

I-a dat un pupic grăbit pe obraz și a plecat de lângă el unduindu-și coapsele, scurgându-se prin sală înspre bar. Corpul ei îmbunătățit prin metode chirurgicale, era perfect – tot numai suișuri și coborâșuri învești mântate în latex roz. Inima lui Angel a luat-o la goană, gâtul i s-a uscat. S-a sprijinit de peretele din lemn plin de așchii și a început să-și imagineze modalități în care ar fi putut să folosească acel trup delicios, s-a gândit la ei doi încolăciți împreună, goi pușcă, drogați și puși pe treabă…

A simțit cum îl apucă greața. La început s-a gândit că nu era nimic – doar lipsa alcoolului în sânge –, dar apoi vederea i s-a încețoșat, stomacul i s-a strâns și și-a dat seama ce se întâmpla.

— O, Doamne…

S-a ridicat de pe peretele de lemn și a simțit – pumnul invizibil strângându-i pieptul. Capul i-a răsunat de alarme de avertizare, suficient de zgomotoase pentru a amortiza ritmul muzicii. A sorbit cu lăcomie din aerul plin de fum, icnind, încercând să-și umple plămânii. Durerea i-a mușcat din piept, s-a scurs pe brațul stâng până ce degetele au început să-l furnice înfierbântate. S-a agățat de balustrada de lemn lipicioasă, dar aceasta se mișca precum un dinte bătrân și se zdruncina în mâna lui.

— O, Hristoase, nu acum, nu aici…

Transpirația rece i s-a scurs în dâre pe lângă inserția părului. Treptele șubrede ce duceau spre ringul de dans păreau să crească sub ochii lui. Șipcile întunecate păreau să se estompeze una în cealaltă, alungite precum holul din filmul *Poltergeist.* Pentru o fracțiune de secundă a văzut-o pe JoBeth Williams alergând de-a lungul întinderii fără uși, urlând.

De ce urla? A încercat să se concentreze asupra acelei întrebări fără sens. Ar fi făcut orice pentru a liniști hărmălaia din pieptul lui.

— Angel?

I-a luat o clipă să-și recunoască numele. Când a înțeles, a încercat să ridice privirea, dar abia dacă mai putea să se miște. Inima îi bubuia și se zbătea ca un motor neuns care alunecă de pe șine. Și-a umezit buzele uscate și a încercat din greu să zâmbească în timp ce și-a ridicat încet capul.

Femeia – Judy, și-a amintit brusc – stătea în fața lui cu o sticlă de tequila și două pahare de shot în mână. O solniță era sprijinită în v-ul decolteului.

Fața ei drăguță, machiată, s-a schimonosit într-o expresie gânditoare.

— Angel?

— Nu…

Cuvântul a ieșit într-o respirație șuierătoare și a rămas agățat acolo. A încercat să mai adauge ceva, dar nu putea gândi, nu vedea. *Doamne, nu putea respira, îl durea așa de tare.*

— Nu sunt bine. Adu-l pe Val.

Fața lui Judy a fost cuprinsă de panică. S-a uitat repede în sus pe scări la gloata de petrecăreți, în timp ce nesiguranța i-a desfigurat sprâncenele conturate.

Angel a dat drumul balustradei și a apucat-o de încheietura îngustă. Ea a icnit discret și a încercat să se retragă. El nu i-a dat drumul, ci s-a agățat cu toate puterile. S-a uitat la ea, încercând să-și păstreze calmul, să respire.

— Adu…

L-a lovit. O durere încinsă, explodând, strivindu-i pieptul. Nu putea să facă nimic altceva decât să stea acolo, clătinându-se, gâfâind, cu o mână peste inimă. Îl durea, Doamne, îl durea cum nu-l mai duruse de ani întregi.

— Te rog… a șuierat el… nu mă… lăsa…

Să mor. Ar fi vrut să spună, nu mă lăsa să mor, dar nu a putut să rostească propoziția înainte ca lumea să i se întunece.

•

S-a trezit din cauza bipăitul electronic al monitorului cardiac. Un sunet generat de

computer, electric și inuman.

Și frumos, Doamne, așa de frumos.

Trăia. Reușise, o învinsese din nou pe nenorocita cu coasa.

Putea simți medicamentele în sânge, moliciunea încețoșată a Demerolului ce-l făcea să se simtă de parcă ar fi plutit pe o mare călduță, liniștitoare. Știa că efectul medicamentelor avea să treacă peste puțin timp și durerea avea să revină, strângându-i pieptul, înjunghiindu-i plămânii și inima, dar în această clipă nu-i păsa. Trăia.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit plângăreț. Pantofi cu talpă de cauciuc s-au târșâit pe linoleumul stropit cu alb, fără îndoială – și s-au oprit lângă pat.

— Ei bine, domnule DeMarco, v-ați trezit.

Era o voce groasă masculină. Fără aiureli.

Doctor. Cardiolog.

Angel a deschis încet ochii. Un bărbat subnutrit, cu fața scrijelită și ochi negri ca smoala se uita în jos la el. Părul cenușiu vâlvoi îi pornea în toate direcțiile în jurul capului. Einstein pe SlimFast.

— Sunt doctorul Gerlaine. Șeful secției de Cardiologie a spitalului Valley din LaGrangeville. A tras un scaun, așezându-se în timp ce răsfoia graficele lui Angel.

Uite-o că vine. Rutina obișnuită.

Gerlaine a închis fișa – așa de a naibii de expresivă acea închidere tăcută.

— Sunteți un tânăr foarte bolnav, domnule DeMarco.

Angel a rânjit. Supraviețuise, respira în continuare și auzea de mulți ani balivernele astea. *Vă bateți joc de viața dumneavoastră, domnule DeMarco. Trebuie să vă schimbați viața – schimbați viața – schimbați viața.* Avea discuția pe bandă rulantă în cap, mișcându-se înainte și înapoi, din nou și din nou în întunericul nopții, dar nu voia să-și schimbe viața, nu voia să mănânce sănătos, ori să facă sport, ori să respecte regulile.

Avea treizeci și patru de ani și o apucase de mult pe drumul întunecat al răzvrătirii de dragul răzvrătirii. Știa că era o existență inutilă, fără sens – exact *asta* îi plăcea. Nimeni nu depindea de el, nu avea nevoie de el. Sărea de la o petrecere la alta ca un acrobat, împleticindu-se de la una la alta, îmbuibându-se cu alcool, sex, trecând mai departe.

— Da, da, da, a răspuns el. Nu mai spune.

Doctorul s-a încruntat.

— Am vorbit cu doctorul dumneavoastră din Nevada.

— Sunt convins.

— Mi-a spus că erați coșmarul cardiologului.

— Din cauza asta îmi place Kennedy. E mai sincer decât medicul obișnuit.

Doctorul a strecurat fișa înapoi în buzunarul ei.

— Kennedy a spus că v-a informat acum șase luni că dacă mai faceți un infarct, o să fiți – cuvintele lui – „în căcat până la gât". Și, fiule, nu prea se poate mai rău de-atât.

Angel a râs.

— Luați-o încetișor, nu fac față limbajului de specialitate.

— Kennedy mi-a spus că veți glumi. Dar eu nu cred că e ceva amuzant în legătură cu asta. Sunteți tânăr. Bogat și faimos, dacă asistentele știu ce vorbesc.

Angel s-a gândit la agitația pe care prezența lui trebuie s-o fi creat și a simțit împunsătura adrenalinei.

— Au dreptate. Așa sunt.

S-a lăsat o pauză înainte ca doctorul să vorbească din nou.

— Nu tratați această chestiune suficient de serios, domnule DeMarco. Ați fost bolnav multă vreme. Infecția virală pe care ați avut-o când erați mai tânăr v-a slăbit inima. Și cu toate astea ați băut, fumat și consumat droguri. Adevărul trist este că v-ați folosit inima la o rată crescută și dacă

nu facem ceva cât mai curând, s-ar putea să nu mai putem face nimic.

— Am mai auzit asta. Dar sunt încă aici, doctore. Știți de ce?

Gerlaine s-a uitat la el.

— Cu siguranță nu din cauză că ascultați sfatul medicului.

— Nu. Vocea i s-a transformat într-o șoaptă conspirativă. Uite care e secretul meu: numai cei buni mor tineri.

Gerlaine s-a lăsat pe spate în scaun, studiindu-l pe Angel. Minutele au ticăit pe unda ritmică a monitorului. Până la urmă doctorul a vorbit.

— Sunteți căsătorit, domnule DeMarco?

Angel i-a aruncat o privire dezgustată.

— Cred că soția mea ar fi fost aici, dacă aș fi avut una.

— Copii?

A rânjit din nou.

— Nu, din câte știu.

— Doctorul Kennedy spune că în toți anii în care v-a tratat, nu a văzut să vă fi vizitat altcineva în afara agentului dumneavoastră și a unei cohorte de reporteri.

— Ce e asta, doctore, o variantă macabră a emisiunii *This Is Your Life*[2]? O să-l aduci pe consilierul școlar de la liceu să confirme că nu mă jucam niciodată frumos cu ceilalți copii?

— Nu, întreb cine o să vă plângă dacă muriți.

Era o întrebare răutăcioasă, cu scopul de a răni, ceea ce a și reușit. Angel s-a gândit brusc la fratele lui, Francis. Dintr-odată, copilăria era în el, iar nostalgia așa de ascuțită și de dulce încât putea simți mirosul ierbii, al ploii și al mării.

Gândindu-se la trecut, a început să se simtă… deconectat. Era conștient: cunoștințele lui de la Hollywood erau exact asta: cunoștințe. Nu era niciunul genul de prieten care fusese la un moment dat fratele lui. Oamenii din acea companie de persoane care traversa petrecerea itinerantă pe care

o reprezintă producția de film nu-l vedeau așa cum era.

Pentru o fracțiune de secundă a simțit un regret înțepător, o senzație de pierdere pentru toate lucrurile pe care le lăsase în urmă, pentru fratele pe care îl părăsise. A dat nemilos emoția la o parte și s-a uitat pătrunzător la doctor. Voia să-i spună să se ducă dracu'; dar, la naiba, avea nevoie de el. Venise momentul să se folosească de farmecul care îl dusese așa de repede, așa de departe.

— Hei, aveți dreptate, bineînțeles. De aici trebuie să vină replica aia celebră „Serios ca un infarct". Ei bine, puteți fi sigur că o să-mi iau sănătatea în serios de acum înainte. Fără droguri – sau foarte puține. Și o să renunț la băutură. Numai bere. Bere e OK, nu?

Gerlaine l-a privit cu o durere evidentă.

— Dacă nu faceți ceva repede, veți muri, domnule DeMarco. *În curând.* Și oricare ar fi visurile și speranțele pe care le aveți, vor muri odată cu dumneavoastră. Nu mai aveți a doua șansă.

Angel a zâmbit. Aceleași baliverne.

— Definiți „în curând" pentru spectatorii noștri.

Gerlaine și-a însoțit răspunsul de previzibila scuturare din umeri.

Angel a zâmbit triumfător. Așa era de fiecare dată – acea scuturare era modul doctorului de a transmite prin limbajul corpului „undeva între acest moment și 2012". Nu aveau răspunsuri reale, numai sfaturi și iar sfaturi.

— Vreți să spuneți că voi muri într-o bună zi. Ei bine, amice, și tu la fel.

— Nu, nu asta vreau să spun, a răspuns Gerlaine pe un ton egal. Dacă nu faceți ceva, domnule DeMarco, cred că veți muri anul ăsta.

Zâmbetul îngâmfat al lui Angel a dispărut.

— Anul ăsta? Dar e aproape octombrie.

— Da, așa e.

Angel nu putea înțelege ce i se spunea. Ceva era greșit, își pierdea auzul.

— Îți bați joc de mine?

Gerlaine i-a aruncat o privire plină de superioritate.

— Nu-mi *bat joc* de pacienți, domnule DeMarco, îi informez.

Anul ăsta. Nimeni nu spusese ceva de genul ăsta înainte. Erau întotdeauna niște tatonări și sugerări despre o bună zi și vremuri viitoare. Predici despre abuzul de alcool și efectul cumulat al țigărilor și al dietei pline de grăsimi.

Angel voia să lovească ceva, să-și înfigă pumnul într-un perete masiv de cărămidă și să simtă durerea familiară radiindu-i în sus pe braț.

— Reparați-mă, atunci! a izbucnit. Tăiați-mă și reparați ce e stricat.

— Nu e așa simplu, domnule DeMarco. Paguba provocată de acest ultim episod este prea extinsă. Am vorbit cu Chris Allenford de la spitalul St Joe și e de acord că reparația nu e o soluție viabilă.

Pagubă. Prea extinsă.

Cuvinte rele, foarte rele.

— Vreți să spuneți că voi muri și nu e nimic ce puteți face în legătură cu asta?

— Nu. Vă spun că operația standard pe inimă nu este o opțiune. E prea târziu pentru asta. Aveți nevoie de o inimă nouă.

— Nu. Doar nu spuneți…

— Transplant.

Pentru o fracțiune de secundă, Angel nu a putut respira. O teamă rece ca gheața l-a înjunghiat adânc, adânc în inimă.

— Iisuse…

Transplant. O inimă nouă. Inima altui om în pieptul lui. Inima unui mort. Bătând, bătând.

S-a zgâit la Gerlaine, încercând să pară normal, lipsit de teamă. A forțat un zâmbet firav.

— În niciun caz. Nu cumpăr nici măcar mașini la mâna a doua.

— Asta nu e o glumă, domnule DeMarco. Afecțiunea pe care o aveți la inimă este în stadiul final și este tot atât de grav pe cât pare. O să muriți dacă nu primiți o inimă sănătoasă. O să vă înscriem pe lista pentru transplanturi sperând că se va găsi la timp un donator.

Un donator. Angel a crezut pentru o clipă că avea să vomite.

— Și să-mi dea o viață în calitate de ce – proiectul-pui al lui Frankenstein?

— Este o intervenție chirurgicală, domnule DeMarco, cu nimic diferită de alte operații. O să existe recomandări, desigur, restricții legate de activități și dietă, dar cu câteva schimbări ale stilului de viață…

Angel aproape rămăsese fără cuvinte.

— Iisuse Hristoase…

— Există psihiatri specializați care sunt antrenați să ajute în astfel de situații…

— Serios? Angel i-a aruncat cuvântul în față. Știa că ar fi trebuit să fie cuceritor acum, să încerce să obțină ceea ce-și dorea cu miere în loc de rahat, dar nu reușea. Se simțea ca și cum ar fi căzut într-o groapă întunecoasă și adâncă și neputința pe care o simțea vizavi de situație îl făcea să vrea să zbiere de furie.

— Câte transplanturi de inimă ați făcut, domnule șef al secției de Cardiologie a spitalului orașului LaGrangeville?

— Niciunul, dar…

— Dar nimic. Nu o să cred nimic din ce spui. Nimic. Înțelegi ce spun? Fă aranjamentele să fiu transferat la cel mai bun centru de transplant din țară. L-a privit pe doctor. Acum.

Gerlaine s-a ridicat încet în picioare.

— Kennedy mi-a spus că n-o să iei bine asta.

— N-o s-o iau bine? a repetat Angel. Să n-o iau bine? Ce-i asta, un fel de glumă?

Gerlaine a împins scaunul într-o parte și a suspinat adânc, dând din cap.

— O să fac aranjamentele pentru transfer. St Joseph din Seattle este cea mai bună variantă. Allenford este probabil cel mai bun chirurg cardiovascular din țară.

— Seattle? Inima i-a bătut fără control, făcând idiotul de monitor să bipăie și să ticăie. Era așa de furios, că abia putea să respire, Iisuse Hristoase, e o comedie a erorilor! Mă trimiți acasă.

Fața lui Gerlaine s-a luminat.

— Serios? Nu mi-am dat seama că sunteți din Seattle. Ei bine…

— Dacă află măcar un om despre asta – unul singur –, o să dau în judecată nenorocitul ăsta de spital așa de repede că o să ajungeți să goliți oale de noapte la un azil de bătrâni, ați înțeles, doctore?

— Domnule DeMarco, fiți rezonabil. Ați ajuns aici de la o petrecere hollywoodiană. Oamenii v-au văzut sosind.

— Nimeni nu o să creadă că am nevoie de o inimă nouă. Găsește o cale să ascunzi asta, doctore.

Gerlaine a privit în jos către el, încruntându-se.

— Aveți niște priorități ciudate…

— Da, da, să mă pupi. Acum, scoate-mă din cameră.

Gerlaine a dat din cap și și-a târșâit picioarele spre ușă fără să mai scoată niciun cuvânt. S-a întors, i-a aruncat o privire lui Angel, o privire îngrijorată, apoi a plecat. Ușa s-a închis în urma lui.

Liniștea s-a coborât și s-a așezat inconfortabilă peste pereții albi și podeaua pestriță. Monitorul a bipăit mai departe.

Angel s-a zgâit la ușa închisă, simțind sângele gonindu-i prin corp, zvâcnindu-i în tâmple, oprindu-se și pornind în bătrânele valve ale inimii lui. Avea degetele reci, așa de reci, și nu putea să tragă nici măcar o respirație decentă.

Un transplant.

Voia să râdă de toată situația, să-și spună că era într-o văgăună de spital de doi bani primind sfaturi greșite, și o parte din el chiar era gata să creadă asta. Dar nu el pe de-a-ntregul, nu în profunzime, adânc în interior, unde frica trăise întotdeauna, locul întunecat din sufletul lui unde nici măcar băutura sau drogurile nu puteau ajunge.

Transplant.

Cuvântul s-a răsucit și s-a întors.

Transplanttransplanttransplant.

Voiau să-i scoată inima din piept.

•

Medicamentele se învârteau liniștitor prin corpul lui Angel. Nu-și putea ține ochii deschiși și-și simțea corpul greu și amorțit. Conștiința îi pulsa în ritmul bătăilor ceasului de pe perete.

Acasă. Îl trimiteau acasă.

A încercat să nu se gândească la asta, dar amintirile persistau. Nu avea pastilele, băutura și femeile care să le țină la distanță de data asta și fără armura narcoticelor, era așa al naibii de vulnerabil. A închis ochii și încet, încet, mirosul de antiseptic al spitalului a fost îndepărtat de o briză dulce de ploaie. Nu mai auzea monitorul, ci mârâitul unui motor…

Avea din nou șaptesprezece ani… conducea motocicleta, Harley-Davidsonul pentru care își vânduse sufletul. Motorul zvâcnea și torcea sub el. A condus și a condus fără să știe unde era, până a ajuns la semafor. Indicatorul plutea într-o rână deasupra lui, anunțând: Wagonwheel Estates Trailer Park.

A turat motorul, depășind o rulotă, apoi alta și alta. Fiecare casă mobilă se înghesuia pe o fâșie îngustă de asfalt, sufragerii imobilizate cu stive de blocuri de beton și curți de doi pe doi din pietriș.

În sfârșit, a ajuns la căminul copilăriei lui.

Rulota, la un moment dat de culoarea untului, acum cenușie din cauza vremii, era așezată pe un petic de iarbă infestat de buruieni. Tomberoane

umplute vârf de gunoi erau aliniate de-a lungul gardului de sârmă ce mărginea „domeniul” DeMarco de cel învecinat, al familiei Wachtel. Un Ford Impala dărăpănat era parcat într-un unghi dubios pe alee.

A tras alături de gardul de sârmă și a oprit motorul. A rămas acolo o clipă, confuz, apoi a scos foarte lent cricul și s-a dat jos. A mers de-a lungul gardului până la aleea de asfalt împărțită în jumate, trecând peste marginea de pietriș ce conducea spre ușa din față. Când a trecut de ea, Angel a privit către tomberon, a văzut pungile de hârtie mototolite și dozele de aluminiu strivite care se ridicau peste marginea recipientului. Era treaba lui, niciodată a lui Francis, să construiască cu grijă fațada gunoiului. Adevăratul gunoi – grămada săptămânală de sticle goale de gin și votcă – trebuia ascunsă cu orice preț.

De parcă vecinii n-ar fi știut. De ani întregi auziseră certurile zgomotoase de la beție ce emanau din rulota de culoarea pișatului, auziseră ușile trântite și sticlele sparte în fiecare sâmbătă seara.

Muzica tinereții lui Angel.

A urcat pe treptele metalice care scârțâiau și s-a oprit în capul lor, uitându-se la podeaua murdară. Pentru o clipă, nu vrut să intre. Era o nebunie, știa, să ai șaptesprezece ani și să-ți fie frică să intri la tine în casă, dar așa stătuseră lucrurile de când își aducea aminte.

De la interior s-a auzit mișcare. Rulota a scâncit și s-a balansat pe blocurile de beton pe când zgomotul de pași s-a apropiat de ușă. Brusc, mânerul s-a răsucit și ușa s-a deschis.

Mama lui stătea în ușă cu o țigară într-o mână și un pahar de gin în cealaltă. Pielea ei avea o nuanță cenușie bolnăvicioasă, semnul faptului că fuma țigară de la țigară, și riduri pliate ca de acordeon îi brăzdau obrajii. Părul negru – o culoarea prea intensă pentru a fi naturală – era încreț

dezordonat în jurul feței ei dolofane. Ochii căprui injectați erau subliniați de pungi vineții.

A dat peste cap băutura în timp ce-l privea, apoi a aruncat paharul peste umăr, pe covorul maro mițos.

— Un' ai fost?

— Ce-ți pasă?

Ea a râgâit, apoi și-a șters umezeala din jurul gurii.

— Nu mă lua peste picior, băiete.

Angel a oftat. De ce era aici? Ce sperase? Un zâmbet, o urare de bun venit, să fie poftit în casă? Când va înceta să mai aștepte ceva de la mama lui?

— Am o problemă, mamă.

O sprânceană stufoasă s-a ridicat brusc.

— Ai probleme. A spus-o fără cea mai vagă urmă de emoție, doar o afirmație seacă.

— Da.

A tras adânc din țigară, apoi i-a suflat fumul în față.

— Ș'ce vrei de la mine?

El a simțit o împunsătură de dezamăgire, lucru care l-a enervat.

— Nimic.

Femeia a aruncat pe alee țigara care ardea în continuare.

— Francis mi-a adus carnetul de note ieri. A fost cel mai frumos cadou pe care l-ar fi putut primi o mamă.

Angel s-a luptat cu resentimentul instantaneu pe care l-a simțit, a refuzat să se lase copleșit de el. Așa fusese întotdeauna cu mama lui și așa avea să fie mereu. Francis era prințișorul ei, copilul ei cu păr bălai. Francis cel bun și pur, Francis, băiatul de altar. Biletul ei spre rai. Iar Angel era mizerabila, diabolica ei greșeală. De câte ori nu-i spusese că „mai bine-aș fi făcut un avort"?

— Vrei o băutură? l-a întrebat privindu-l.

— Sigur, mamă, a spus el obosit. O să beau ceva.

— Martini?

Știa ce reprezenta martiniul ei – două sute cincizeci de gin și două cuburi de gheață.

— Bine.

Fără niciun cuvânt, s-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre bucătărie.

El a urmat-o cu reținere în interiorul întunecos. O lumină palidă traversa abajurul bej murdar și cădea pe covorul răpciugos. O canapea din velur de culoarea bronzului, decolorată, era lipită de peretele din imitație de lemn. Noptierele din carton era pline de reviste cu celebrități și scrumiere. Podeaua era presărată cu un strat fin de scrum în jurul fotoliului negru Naugahyde La-Z-Boy.

Angel s-a așezat pe sofaua deșirată. Câteva clipe mai târziu, mama lui s-a întors cu băuturile clătinându-i-se în mâini. Lui Angel a încercat să nu-i pese că nu vorbea cu el. Ea nu voia să-i vorbească, nu-și dorea compania lui, dar mereu avea timp să bea împreună.

Pe vremuri, pe când era un băiețel de zece, unsprezece ani, îl împinsese pe calea alcoolismului cu o îmbrâncitură maternă. Își dorise pe cineva cu care să bea și nu l-ar fi corupt niciodată pe Francis cel pios. Angel era alegerea perfectă – atât timp cât nu-și dorea să vorbească prea mult.

Era patetic prețul pe care-l punea Angel pe acel timp petrecut cu ea. O vreme se simțise de parcă l-ar fi ales pe el, ar fi *vrut* să fie cu el. Până a ajuns în clasa a șaptea a înțeles adevărul. Ar fi băut un pahar și cu Adolf Hitler dacă ar fi venit în vizită la „ora cocktailului”. Orice sau oricine, numai ca să-i demonstreze creierului ei ramolit că era un „băutor ocazional”.

Vreme îndelungată n-au făcut altceva decât să stea acolo, el pe canapea, ea pe fotoliu, bând în tăcere. Gheața zornăitoare și înghițiturile păreau exagerat de zgomotoase în camera liniștită. Angel voia să-i spună lucrul pentru care venise – adio –, dar nu putea să se confrunte cu privirea ei din

momentul în care ar fi rostit cuvântul. Ar fi știut imediat că fugea de necazuri, iar zâmbetul ei triumfător ar fi confirmat tot ceea ce spusese de-a lungul vremii despre el.

După o vreme, a auzit o mașină trăgând în fața rulotei. Motorul a urlat, a scuipat și a murit. Niște pași au zăngănit în sus pe trepte.

Mama a pus băutura jos și a zburat la ușă, dând-o de perete. Și-a deschis larg brațele și a guițat de încântare.

— Frankie!

Angel a pus băutura jos și s-a ridicat în picioare. Anxietatea i-a făcut nod stomacul. Stătea acolo, așteptând. Inima a început să-i bată tare în piept. Nu era pregătit să-și ia la revedere de la fratele lui. Nu încă…

Mama s-a dat la o parte și l-a poftit pe salvatorul ei înăuntru.

Francis a intrat în rulotă și a dat drumul pe canapea rucsacului cu cărți.

— Salutare, Angel, a spus el.

Mama l-a bătut pe Francis așa tare pe spate, încât el s-a împleticit în față.

— Ai venit exact la timp pentru cină. Mă duc la bucătărie să mă asigur că am tot ce-ți place ție. Crenvurști cu fasole pentru Frankie al meu.

Cu un guițat final, s-a grăbit pe hol și a dispărut în bucătărie.

Francis s-a uitat la Angel.

— E un Harley-Davidson nou-nouț în curte.

Angel s-a foit nervos.

— Sunt în rahat, Franco. Trebuie să plec din oraș. Am vrut doar… Spre rușinea lui, a simțit lacrimile cum îi ardeau ochii. Am venit numai să-mi iau la revedere.

— N-o face, omule, a spus Francis cu blândețe, dând din cap. Nu fugi. Orice ar fi, putem sta de vorbă. Să ne dăm seama ce e de făcut. Nu pleca. Te rog…

— Trebuie.

Și-a întors privirea de la dezamăgirea din ochii lui Francis și a fugit din rulotă. Sărind pe motocicletă, a răsucit cheia în contact și a dispărut din oraș în uruitul motorului. Nu și-a dat voie să se uite înapoi. Îi era teamă că dacă ar fi făcut asta, ar fi început să plângă… și nu ar mai fi putut să se oprească.

Mirosul de antiseptic s-a întors, ascuțit și amar. Lumina spitalului l-a înjunghiat în ochii apoși. Stătuse departe de Seattle timp de șaptesprezece ani lungi. Acum, după tot acest timp, se ducea înapoi.

Se ducea acasă.

Capitolul 2

Angel se zgâia la tavanul ciuruit.

Era al naibii de liniște aici; nemișcarea îi zgâria nervii întinși la maximum. Și-a dorit dintr-odată să umple liniștea cu zgomot, zgomot furtunos și tare, care să spună „Sunt aici, sunt încă viu”. Voia să-și ia forța din această propoziție simplă, să ia plăcere din conștiința faptului că plămânii lui pompau în continuare aer. Dar nu mai era suficient, nici pe departe. Acum exista un flacon de nitrogen lichid în pieptul lui, un cheag întunecat și urât care putea să explodeze în orice clipă. În orice clipă.

Doar un bipăit pe ecran și totul s-ar fi terminat. O linie orizontală.

A închis ochii, încercând să ignore durerea de cap ce îi pulsa în spatele ochilor. Nu mai voia să se gândească la mizeria asta. Voia ca totul să dispară.

— Arăți ca naiba.

Angel a auzit vocea tărăgănată, modulată de accent sudist, și aproape că a zâmbit. Ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost așa al naibii de deprimat. A deschis ochii, a clipit tare în timp ce lumina fluorescentă i-a înjunghiat creierul.

— Mulțam.

Angel s-a ridicat încet în șezut. Acele din vene ciupeau la fiecare mișcare. Până să ajungă în fund, era extenuat și pieptul îl durea ca naiba.

Val stătea în cadrul ușii cu trupul subțire înveșmântat în haine de firmă, sprijinit de toc și cu părul blond încâlcit dat atent după ureche. S-a împins la verticală și a alunecat în cameră în maniera aceea lejeră, cu șoldurile relaxate, care atrăgea întotdeauna atenția mass-mediei. S-a întins, a apucat scaunul de lângă pat cu degete lungi și delicate și l-a răsucit, aruncându-se nepăsător pe șezutul dur. Aplecându-se în față, și-a sprijinit bărbia pe spătarul scaunului și și-a atârnat brațele peste pielea artificială de culoarea

mușt arului. O încruntare lentă i-a ridicat sprâncenele în timp ce-l studia pe Angel.

— Adică, arăți chiar ca naiba. Chiar mai rău decât ultima dată.

Angel nu a avut puterea să zâmbească.

— Îmi dai o țigară, te rog?

Val a băgat mâna în buzunar și a scos un pachet de Marlboro. Deschizând capacul dur al pachetului, a verificat conținutul și s-a scuturat.

— Gol. Îmi pare rău, nu m-am gândit. A scos o sticluță de tequila din haină și a rânjit. Dar nu sunt complet inutil. A așezat sticla pe noptieră. Tocmai am vizionat filmările pentru ziua de ieri. Scena aia a morții tale este incredibilă – nici măcar eu nu știam că ești așa de bun. Scriitorul a rămas mască. Când scapi de-aici, începem imediat tevatura mediatică pentru Oscaruri. Publicistul crede…

Blablabla. Vocea lui Val a dat înainte, dar Angel nu mai auzea, nu mai asculta, în orice caz.

S-a uitat la bărbatul care fusese prietenul lui, apoi agentul lui timp de șaisprezece ani și a încercat să adune un zâmbet – să se poarte ca și cum o performanță actoricească ar fi contat acum. Dar nu putea s-o facă; nu era un actor chiar așa de bun.

Și-a amintit dintr-odată noaptea în care-l cunoscuse pe Val – se întâmplase în New York, o noapte în mijlocul iernii într-o tavernă ponosită, când amândoi fuseseră flămânzi și singuri. Angel era doar un copil atunci – abia dacă avea optsprezece ani și deja era de unul singur de un an de zile.

Au devenit prieteni aproape instantaneu și și-au petrecut următorul an mutându-se din oraș în oraș, fugind și fugind până nu a mai fost amuzant – numai o serie de moteluri păduchioase în orașe fără nume, bând alcool și hrănindu-se din tomberoane.

În mod uimitor, lucrurile s-au schimbat într-o singură zi… o zi care a început cu un sandvici cu

ton stricat. Val se îmbolnăvise grav de la un sandvici cu ton pe care-l furase de pe o tejghea fierbinte din Arizona. De la spital i-a sunat pe părinții lui. În decurs de câteva ore băieții au fost instalați în duplexul fenomenal din New York al familiei Lightner.

Mama lui Val era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Angel vreodată. Rece ca gheața, dură ca diamantul. Val a fost încântat să-i povestească unde fuseseră și ce făcuseră. Ea s-a îngrozit, bineînțeles, și Val o făcut-o să le promită că le va da un apartament și le va plăti colegiul.

— Dar nici măcar n-ai terminat liceul, spusese ea pe o voce nazală, tipică burgheziei albe.

Val nu a făcut altceva decât să râdă.

— Te rog, mama, ești bogată.

Scuturase un deget cu inel spre el.

— Viața nu o să fie întotdeauna așa cum ți-o dorești, Valentine, îi aruncase un zâmbet irezistibil.

— Nu putem decât să sperăm, mamă.

Angel a scuturat capul ca să alunge amintirile. Apoi s-a uitat la Val.

— Vor să-mi scoată inima.

Val s-a bătut peste alt buzunar, căutând în continuare țigările.

— S-o găsească mai întâi.

— Vorbesc serios, Val. Vor să-mi facă un transplant de inimă.

Zâmbetul lui Val s-a spulberat.

— Vrei să spui să-ți scoată inima și să-ți înfigă în piept inima unui mort?

Lui Angel i s-a făcut rău.

— Cam așa.

— Iisuse.

Val s-a prăbușit în față peste spătar.

Angel a oftat. Cumva așteptase mai mult de la Val, dar nu știa ce însemna acest mai mult.

— Am nevoie de un donator, a spus el, forțându-se să zâmbească. Un agent bun s-ar oferi.

— Ți-aș da creierul meu, frate… Dumnezeu știe că nu-l folosesc. Dar inima… A scuturat din cap. Iisuse…

— În afara cazului că asta e o rugăciune, a izbucnit el, încearcă să spui ceva mai cu folos. Am nevoie de ajutor. La naiba, dacă aș fi știut că mă așteaptă un transplant de inimă, m-aș fi lăsat de fumat și băut acum mulți ani.

Era o altă minciună, încă una în lungul șir de minciuni pe care și le spusese. Știuse de ani întregi că inima lui nu era sănătoasă – și asta nu-l oprise din băut și din fumat. Singura schimbare pe care o făcuse în stilul lui de viață fusese faptul că mai înghițea câte o pastilă înainte să tragă pe nas o liniuță de cocaină.

Nu irosise niciodată prea mult timp gândindu-se la viitor. Viața lui fusese întotdeauna ca o cursă în carusel în care alesese de bunăvoie locul din față. Zilele și nopțile se desfășuraseră cu o viteză orbitoare pe repede-nainte, pline de întoarceri, scufundări și plonjări. Fără frâne, fără opriri.

Până acum, până ieri, când trenul se izbise de zidul de cărămidă al propriei mortalități.

Și ca și cum moartea n-ar fi fost suficient de rea, voiau să-l trimită la Seattle pentru operație. Iisuse, ce încurcătură…

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai mult. Nu era corect. Nu merita asta. Sigur, fusese toată viața un nenorocit, îi rănise pe oameni și îi mințise. Dar ar fi trebuit să ajungă în iad pentru asta. Fusese crescut catolic, știa regulile.

Iadul era după moarte.

Nu iadul pe pământ, nu un transplant de inimă, nu jumătate de viață.

— Asta e absurd. Refuz să mă mai îngrijorez pentru asta. Ce știe un doctoraș de mâna a doua dintr-o văgăună de spital din mijlocul pustietății despre tehnologia de ultimă oră? Probabil n-ar putea recunoaște un pacient pentru transplant de inimă nici dacă ar da cu mașina peste el.

— O, și tu ai putea! Val a mototolit pachetul gol de țigări. Deci când o să faci operația?

— Nu o s-o fac.

Val s-a încruntat.

— Nu fi idiot, Angel! Dacă ai nevoie de o inimă, pune-ți o inimă. Probabil e floare la ureche în zilele astea. La naiba, separă siamezii și transformă bărbații în femei. Care e problema?

— N-oi fi eu Albert Schweitzer, Val, dar cred că o inimă nouă îți schimbă viața un pic.

— Moartea s-ar putea să fie o schimbare mai mare. Val încerca să pară nepăsător, dar Angel vedea frica din ochii prietenului lui. Acea privire era îngrijorătoare din cauză că Val era neînfricat, singura persoană pe care o știa Angel care mergea la fel de aproape de buza prăpastiei și trăia la fel de nesăbuit ca el. Un diletant, băiat rău, care gestiona carierele unora dintre cei mai faimoși oameni de la Hollywood.

Angel a vrut să privească în altă parte, dar nu a putut.

— Ai văzut filmul ăla, *The Hand*[3], cu Michael Caine? Cel în care era pianist, cred, și și-a pierdut mâna. Au cusut mâna unui donator pe capătul ciotului lui. Poanta era că era mâna unui ucigaș în serie. Caine a început să-i ucidă pe toți cu care a dat nas în nas.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Angel!

— Ei bine? Ar putea fi adevărat, s-ar putea întâmpla. Dacă primesc vreo inimă plângăcioasă și după operație cel mai mare vis al meu va fi să mă îmbrac precum Doris Day?

Val a lătrat un hohot de râs.

— Nu știu. Ai niște picioare date naibii. Probabil aș putea să-ți obțin un job într-un club gen La Cage aux folles[4]. Ai putea fi Liza Minnelli. De cum i-au ieșit vorbele din gură, Val nu a mai zâmbit. Apoi s-a aplecat în față și l-a străpuns pe Angel cu o privire pătrunzătoare. Ideea e că inima ta e pe sfârșite. Asta e situația obiectivă.

— Ție ți-e ușor să zici.

— Ușor? Val a repetat cuvântul în timp ce o cută i-a încrețit buzele pline. Ești prietenul meu cel mai bun. Nimic din toate astea nu e ușor.

— Și cum rămâne cu cariera mea? *New York Times* a spus că interpretările mele au inimă.

Val nu și-a mutat privirea, deși Angel își dădea seama că ar fi vrut.

— Actoria este ultima ta grijă. Ți-am obținut mai mulți bani decât are Dumnezeu pentru mizeria aia de film de acțiune.

Angel s-a uitat la pachetul gol de țigări din mâna lui Val. Voia o țigară, un shot de tequila. Orice ar fi luat acest moment și l-ar fi transformat în mod magic în altceva. Voia să fie ieri, luna trecută, anul trecut.

Voia să nu fie pe moarte.

Dar cu fiecare respirație, fiecare durere, răsuflare dureroasă, simțea adevărul. Inima lui abandona cursa. Revelația acestui lucru îi dădea un sentiment chinuitor de frustrare.

— Omule, nu vreau ca povestea asta să fie făcută publică. O să mă simt ca o ciudățenie.

— O să las să se scurgă o poveste că ai fi extenuat – o să creadă că ai luat o supradoză, dar asta nu e mare lucru. Val a așteptat un minut, în mod evident gândindu-se, s-a aplecat în față înspre el cu o expresie mai serioasă decât văzuse Angel vreodată pe fața lui. Dar Angel, trebuie să-ți repari inima. Imaginea nu e problema ta cea mai mare. O tăcere inconfortabilă s-a lăsat între ei. Angel nu voia să spună nimic, dar tăcerea îi rodea nervii, până când nu a mai putut suporta.

— Vreau să fiu supărat pe Dumnezeu, știi? Dar dacă există Dumnezeu, există și iad. Și dacă există iad, întreaga mea viață a fost o cursă către infern.

Val s-a strâmbat.

— Hai să n-o dăm în filosofie. Am două femei și o pungă de cocaină jos în limuzină.

A zâmbit, dar privirea lui era tristă.

Și brusc Angel a știut ce gândea Val. Ei luaseră aceleași droguri, futuseră aceleași femei, pășiseră pe tăișul aceleiași lame. Dacă era ca Angel să moară, însemna că nici Val nu era departe în urmă.

Ce i-ar fi făcut asta prieteniei lor?

Angel a simțit zbaterile panicii. A înțeles brusc prețul nesăbuinței lui și pentru o clipă și-a dorit să poată să dea totul înapoi, să schimbe felul în care trăise. Orice, numai să poată avea prieteni chiar acum, prieteni adevărați care să țină la el…

— Îmi pare rău, amice, a spus Val cu o voce scăzută. Dar s-a terminat. Băutura, drogurile, petrecerile – s-au terminat. Nu-mi pasă dacă faci sau nu operația, zilele alea s-au dus. Sunt al naibii de sigur că n-o să mai petrecem împreună. La naiba, ai putea trage o liniuță și să cazi mort pe măsuța de cafea. S-a cutremurat la acest gând, apoi s-a apropiat de pat. Știu că ești speriat, și când ești speriat devii certăreț și enervat, dar ai nevoie să ai capul limpede pentru asta, Angel. Vorbim despre viața ta.

— Ce mai viață! Și n-ai auzit partea cea mai bună – mă trimit la Seattle pentru procedură. *Seattle.*

— Bun.

Angel s-a încruntat.

— Ce naiba o fi bine în legătură cu asta?

— O să-l ai pe fratele tău. Mi-era teamă că ai să fii singur. Eu trebuie să merg la festivalul de film și am casa din Aspen rezervată pentru două săptămâni.

— Sigur că da, nu lăsa ca moartea mea să-ți strice planurile.

Val i-a aruncat o privire vinovată.

— Aș putea anula…

Angel nu se simțise niciodată așa de singur. Era faimos în toată lumea și asta nu însemna nimic. Viața lui era ca steaua lui de pe bulevardul Hollywood. Un lucru frumos și strălucitor, dar împietrit în ciment și rece la atingere.

— Nu, nu te deranja, o să mă descurc.

Până la urmă, Val a spus:

— Ești mai puternic decât crezi, Angel. Întotdeauna ai fost. O să treci peste asta.

— Știu.

După aia n-a mai rămas nimic de adăugat.

* * *

Doctorița Madelaine Hillyard a intrat în secția de Terapie Intensivă cu răsuflarea tăiată de grabă în timp ce numele ei răsuna în continuare în sistemul de paging.

Camera era luminoasă și impersonală. În mijlocul micuțului salon privat era amplasat un singur pat. Alături era așezată o masă a cărei tăblie era acoperită de carafe și de căni.

Pacientul ei, Tom Grant, era așezat în patul îngust, un corp imobil și palid, cu ochii închiși, iar gâtul invadat de tuburi care îl conectau la ventilatorul care îl ținea în viață. Din vene îi atârnau perfuzii intravenoase. Două tuburi imense ieșeau din pielea de sub coaste, transportând sângele din rănile de la operație spre un cilindru care bolborosea și șuiera.

Susan Grant era ghemuită lângă pat cu brațele inconfortabil înfășurate peste balustrada metalică argintie a patului și mâna încolăcită în jurul degetelor nemișcate, nereceptive ale soțului ei. La intrarea lui Madelaine, și-a ridicat privirea.

— Bună ziua, doctor Hillyard.

Madelaine i-a aruncat femeii o privire blândă și s-a apropiat de pat. A verificat fără vorbe tubulatura, a notat în fișa lui faptul că recipientul trebuia golit mai des și a verificat medicația. Vaso-constrictoare, imunosupresoare și antibiotice – lucrau toate la maximum ca să împiedice trupul maltratat, ciopârțit, al lui Tom din a respinge noua inimă.

— Totul arată bine, Susan. Ar trebui să se trezească din clipă în clipă.

Lacrimile s-au strecurat dincolo de genele femeii și s-au scurs pe obraji.

— Copiii au întrebat de el. Nu… nu știu ce să le spun.

Madelaine voia să-i spună că totul avea să fie bine – mai mult decât bine –, că Tom avea să se trezească și să le zâmbească soției și copiilor și totul avea să fie cum trebuia.

Dar cazul lui Tom era special. Acesta era al doilea transplant de inimă pe care-l făcea. În cei doisprezece ani care trecuseră de la prima operație, dovedise că transplantul chiar poate să-i dea pacientului un nou credit la viață – devenise tatăl a încă doi copii, devenise alergător la maraton și fusese activ în transmiterea la nivel național a ideii că transplantul prezenta o rată de succes tot mai mare. Chiar și-așa, inima lui cedase până la urmă și acum era din nou un pionier. Unul dintre puținii pacienți care primeau a treia șansă.

— Nu știu cum să vă mulțumesc, a spus Susan cu blândețe.

Madelaine nu a răspuns; nu era nevoie. În loc de asta, și-a tras un scaun și s-a așezat. Știa că prezența ei avea s-o liniștească pe Susan, că avea să-i dea o ancoră în lumea tăcută, terifiantă, a recuperării postoperatorii. Doctorița și-a aruncat privirea asupra ceasului de perete și a reținut ce oră era. Mai erau patruzeci și cinci de minute până la următoarea întâlnire. Avea ceva timp să stea cu Tom.

Întins în pat, Tom a tușit vlăguit. Pleoapele i s-au zbătut.

Susan s-a aplecat în față.

— Tommy? Tom?

Madelaine a atins butonul care chema asistentele și s-a ridicat în picioare, aplecându-se deasupra patului.

— Tom? Mă auzi?

El a deschis ochii și a încercat să zâmbească în jurul sondei endotraheale. Și-a ridicat mâna și a

atins obrazul soției sale.

Apoi s-a uitat la Madelaine și a ridicat degetul mare.

Era genul de moment pentru care trăia Madelaine. Indiferent de câte ori stătuse lângă un pat, nu se putuse obișnui cu infuzia de adrenalină a fiorului succesului.

— Bine te-ai întors!

— O, Tommy. Susan plângea acum de-a dreptul. Lacrimile se scurgeau pe obrajii ei și picurau pe pătura albastru-deschis.

Madelaine i-a făcut câteva mici teste înainte de a se furișa afară din cameră pentru a-i oferi cuplului intimitate. Pe hol a oprit-o pe asistenta-șefă a secției de Cardiologie și a pus-o la curent pe un ton liniștit în legătură cu evoluția pacientului, apoi și-a luat haina din birou și s-a grăbit afară din clădire.

A ieșit cu mașina din parcare și a condus în viteză pe Madison Street către autostradă. În primele clipe a fost entuziasmată, exuberantă din cauza evoluției lui Tom. În curând avea să se dea jos din pat, să-și sărute copiii, să-i țină în brațe, să-i învârtă în aer într-o zi senină de primăvară.

Ea, ceilalți membri ai echipei de transplant și familia donatorului contribuiseră cu toții la înfăptuirea acestui miracol. Indiferent de câte ori s-ar fi întâmplat, nu se oprea niciodată din a avea un sentiment incredibil de uimire smerită. Când un pacient se trezea după operație se simțea în al nouălea cer. O, știa că s-ar fi putut termina totul a doua zi, știa că inima putea fi respinsă de corpul pacientului, dacă acesta s-ar fi întors împotriva lui ca un câine turbat. Dar întotdeauna credea că avea să se întâmple ce era mai bine, se ruga pentru asta, muncea pentru asta.

S-a uitat în sus, a văzut indicatorul de ieșire de pe autostradă și starea bună de spirit a zburat la fel de repede cum venise.

Era pe drum spre întâlnirea cu consilierul școlar al fiicei ei. Nu se aștepta să meargă bine.

Madelaine a suspinat, simțind primul indiciu al unei viitoare migrene. Da, Tom Grant ai lumii erau motivul din care făcea ce făcea, motivul din care își petrecuse ani întregi la colegiu, ani lipsiți de odihnă sau viață socială, muncind ca disperata ca să devină cardiolog. Dar plătise un preț pentru asta. Pe măsură ce înaintase în vârstă, ajunsese să înțeleagă acest adevăr. Întotdeauna există un preț ce trebuie plătit.

O pierdea pe fiica ei, o urmărea pe Lina cum se îndepărta tot mai mult de ea. Madelaine încercase să fie mama perfectă, la fel cum încercase să fie un medic perfect. Dar să fii doctor părea nimic prin comparație cu a fi un părinte singur. Indiferent cât de tare încercase, ratase în relația cu Lina, și lucrurile se înrăutățiseră și mai mult în ultima vreme. Relația lor atârna de un fir de păr.

Madelaine își dorea așa de mult să facă ce trebuia, să fie cine trebuia, dar ce știa ea despre faptul de a fi mamă? Rămăsese însărcinată pe când era adolescentă – mult prea devreme. Știuse că avea să fie nevoită să aibă grijă de fiica ei, să-i ofere Linei o viață bună, stabilă. Școala medicală fusese la început ca și cum ar fi vrut să prindă luna de pe cer. Madelaine nu crezuse niciodată cu adevărat că avea să reușească, dar îi dăduse înainte, cheltuind fondul fiduciar care fusese moștenirea de la mama ei. Muncise ca o nebună ca să devină cea mai bună și strălucitoare dintre absolvenții promoției ei și terminase mai devreme.

Dar la un moment dat de-a lungul acestui drum, greșise. La început fuseseră lucruri neînsemnate – o zi de naștere ratată, un apel de urgență în timpul serii dedicate familiei, o excursie la care nu putuse participa. Madelaine fusese așa de absorbită de propria ambiție încât nici nu observase când fiica ei începuse să nu o mai invite nicăieri, să nu se mai

bazeze pe ea pentru a fi într-un anumit loc sau a face un anumit lucru.

Acum plătea prețul.

A oprit în parcarea școlii, s-a dat jos din mașină și a parcurs distanța până la biroul consilierului școlar. A bătut hotărâtă în ușa închisă.

A auzit un „intră” înfundat.

Trăgând aer în piept, Madelaine s-a adunat, apoi a intrat.

Consiliera, o brunetă cu față obraznică pe nume Vicki Owen, a zâmbit larg și a întins mâna.

— Bună ziua, doctor Hillyard! Intrați. Luați loc.

Madelaine a strâns mâna femeii.

— Spuneți-mi Madelaine, vă rog.

Vicki s-a așezat în spatele biroului ei și a scos un teanc de hârtii.

— Am convocat această întâlnire pentru că Lina dă dovadă de niște probleme serioase de comportament. Lipsește la ore, uită să-și predea temele, este obraznică. Sinceră să fiu, profesorii ei nu înțeleg nimic. Era o elevă așa minunată.

Fiecare cuvânt a fost ca o lovitură pentru Madelaine. Știa că era adevărat, știa că fiica ei avea probleme, dar nu știa ce să facă în legătură cu asta.

Expresia lui Vicki s-a îmblânzit a compasiune.

— Nu te îngrijora, Madelaine, nu ești numai tu. Fiecare mamă cu o fiică de șaisprezece ani simte același lucru.

Madelaine voia să creadă vorbele consilierei, dar nu-și putea permite o ieșire așa ușoară din situație.

— Mulțumesc, a bălmăjit ea.

— Ai vrea să vorbim despre asta?

Madelaine a privit susținut în ochii întunecați ai consilierei. Voia să-și împărtășească povara cu această tânără, să pună cărțile pe masă și să spună „Ajută-mă, sunt pierdută” dar nu știa cum să fie așa deschisă. Fusese învățată de când își putea aduce aminte să se țină bine și să reziste. Să dai

dovadă de slăbiciune era ceva de neînțeles pentru ea.

— Nu cred că vorbitul îmi va rezolva problema, a spus ea pe un ton egal.

Vicki a mai așteptat o clipă, apoi a continuat:

— Profesorii Linei îmi spun că răspunde bine la disciplină. La reguli.

Madelaine a tresărit la reproșul subtil.

— Da, așa e. Eu doar… S-a uitat la Vicki. *Eu nu știu cum să fac asta.* Cred că are nevoie să petreacă mai mult timp cu mine.

— Poate, a răspuns Vicki cu îndoială.

— O să vorbesc cu ea.

Vicki și-a împreunat mâinile pe masă.

— Știi, Madelaine, unele lucruri nu pot fi rezolvate stând de vorbă. Uneori un adolescent trebuie să simtă furia lui Dumnezeu. Poate tatăl ei…

— Nu, a spus Madelaine repede, poate prea repede. A încercat să forțeze un zâmbet. Sunt o mamă singură.

— Înțeleg.

Madelaine nu mai putea rămâne nicio clipă acolo, nu putea suporta ceea ce vedea în ochii consilierei. Rușinea și vina pe care le simțea erau copleșitoare. S-a împins în picioare.

— O să mă ocup de asta, Vicki. Ai cuvântul meu.

Vicki a dat din cap.

— Rolul de super mamă este o misiune grea, Madelaine. Există mai multe grupuri de suport extraordinare care pot ajuta.

— Mulțumesc. Apreciez preocuparea ta.

Cu o ultimă înclinare a capului, Madelaine s-a întors și a ieșit din birou. Când ușa s-a închis în spatele ei, a închis ochii pentru a clipă.

Poate tatăl ei…

A mârâit. Doamne, nu voia să se gândească la tatăl Linei. De ani întregi îl ținuse departe de gândurile ei. Și dacă uneori, noaptea târziu,

amintirile îi dădeau târcoale, le dădea la o parte cu un duș rece și o alergare prin cartier.

Și asta chiar funcționase. După o vreme, nu s-a mai gândit la el, nu a mai avut nevoie de el, nu l-a mai dorit. Existase o vreme în care aproape că uitase cum arăta.

Apoi Lina începuse să se schimbe. La început transformările fuseseră subtile. Puțin mai multe găuri în urechi, câteva rupturi în blugii Levi's, rimelul negru întins în jurul frumoșilor ei ochi albaștri.

Ca de obicei, Madelaine abia dacă observase. Apoi, într-o bună zi s-a uitat la fiica ei și l-a văzut pe el. Și-a dat seama atunci de ceva ce ar fi trebuit să realizeze încă din copilărie. Lina era imaginea exactă a tatălui ei, o adolescentă sălbatică ce-și trăia viața la viteză maximă, fără să ia vreun prizonier sau să ceară ceva. La fel ca tatăl ei, Lina vedea prin exteriorul casant al lui Madelaine, vedea femeia slabă de la interior. O femeie care nu putea face reguli, nu putea impune nici cele mai simple condiții. O femeie care era așa de disperată după iubire încât îi lăsa pe oameni s-o calce-n picioare.

•

Lina Hillyard a tras un fum adânc, înțepător din țigara ei, apoi a expirat. Fumul era adunat în fața parbrizului și atârna suspendat, amestecându-se cu norul masiv care era deja acolo. Lina își reținea o tuse spartă numai printr-un efort de voință.

Foindu-se inconfortabil pe locul îngust, i-a aruncat o privire superstițioasă băiatului de lângă ea. Jett conducea cu viteză, ca de obicei, călcând accelerația până la podea și cu mâna liberă încolăcită în jurul unei sticle de Jack Daniel's pe care o furase de la părinții lui. De partea cealaltă a Linei, Brittany Levin sugea dintr-o lămâie – ultimul stadiu al unui shot de tequila. Toată lumea râdea, vorbea și cânta pe acordurile piesei de la radio. Era un cântec exploziv cu Butthole Surfers.

Piesa s-a terminat și a început ceva mai blând. Jett a înjurat cu voce tare și a stins radioul, apoi a virat la marginea drumului și a apăsat așa de tare pe frâne, încât au fost cu toții aruncați înainte. Lina a întins instinctiv mâna în față, s-a lovit de parbriz. Țigara a lovit bordul și s-a rostogolit spre ventilație.

Ușile micului Datsun s-au deschis și toată lumea a dat buzna afară. Lina s-a întins după țigară. Până când a reușit s-o recupereze, gașca era deja afară, sub un arțar mare din centrul poieniței.

Era locul în care petreceau în mod obișnuit sâmbătă seara. Pe jos era deja plin de mucuri de țigară îngălbenite, alături de sticle goale de lichior, chiștoace de țigări și pachete de țigări storcite. Cineva adusese o boxă și acordurile zgomotoase ale muzicii vibrau în aer.

Lina și-a aruncat țigara și a strivit-o sub călcâie, apoi s-a îndreptat către grup. Jett stătea lângă copac, dând peste cap sticla de Jack Daniel's, de parcă ar fi fost apă. Alcoolul auriu i s-a prelins peste lanț și a picurat pe tricou.

Lina și-a dorit să fi știut ce să-i spună acum – lucrul potrivit care l-ar fi făcut să se uite la ea, s-o vadă. Fusese îndrăgostită de el de când își putea aduce aminte; el era cool. Și aveau ceva în comun. Și Jett crescuse fără tată. Lina era sigură că viețile lor așa de asemănătoare însemnau ceva – o chestie legată de destin. Dar el nu părea s-o observe niciodată, niciunul din ei nu o observa. Era ca o fantomă, plutind în perimetrul prieteniei lor, încercând să găsească vorbele care să-i asigure acceptarea lor.

— Hei, Hillyard, a strigat Jett, ștergându-și gura cu dosul palmei. Ai ceva bani? Avem nevoie de mai multe fumuri.

Lina s-a strâmbat și a pus o șuviță liberă a părului ei negru în spatele urechii. Nu era mare lucru, știa, dar însemna că voia ceva de la ea, avea nevoie de ceva. Întotdeauna avea mai mulți bani

decât restul copiilor. (Singurul lucru mișto pe care îl făcea nenorocita de mă-sa).

— Da, am destui bani pentru mai multe fumuri, a răspuns băgând mâna în buzunarele blugilor.

Brittany i-a aruncat o privire usturătoare. Apoi și-a deschis poșeta și a sos o sticlă de tequila.

— Uite, Lina, bea ceva.

Lina a apucat gâtul călduț al sticlei și a luat o gură usturătoare. Tequila s-a aprins de-a lungul gâtului ei și a explodat în stomac.

Brittany și-a trecut o mână prin părul scurt și s-a strecurat lângă Jett. Uitându-se triumfătoare la Lina, s-a întins și a plantat un sărut lung și umed pe buzele lui Jett. Mâna lui Jett a alunecat pe talia lui Brittany, apoi a tras-o spre el.

— Ai gust de tequila, a șoptit el. Apoi s-a uitat în jur. Cine are iarbă?

În câteva secunde în aer a început să se simtă izul dulce de marijuana. Copiii s-au adunat în cerc, trecând jointul de la unul la altul, râzând și dansând.

Lina a simțit efectul drogului în sânge. Lumea a părut să încetinească. Corpul i s-a transformat într-un sirop gros și s-a scufundat încet, încet tot mai jos.

A închis ochii și s-a clătinat. Doamne, era o senzație plăcută să fii ametită. Când era așa, erau așa de multe lucruri de care nu-i mai păsa. Dintr-odată n-a mai contat faptul că mama ei cea perfectă avea să se întâlnească cu consilierul școlar. Nimic nu durea când era drogată.

Până și întrebarea care o bântuise întreaga zi părea la fel de lipsită de substanță ca fumul care se ridica din țigara ei.

Brittany s-a trântit lângă ea.

— Am văzut-o pe tâmpită de maică-ta intrând în biroul domnișoarei Owen azi.

Jett a râs.

— O, ai dat de dracu’ acum, Hillyard.

— Da, și io am văzut-o, a intervenit cineva. O fi a naibii, dar mă-ta e bună.

— Ar putea fi fotomodel, a spus Brittany, apoi s-a apropiat. Tu chiar nu semeni cu ea. Cu cine semeni de la tine din familie?

Lina a tresărit și s-a întins după țigările ei. Uneori ura ei față de Brittany devenea insuportabilă.

— Cu tata, presupun.

Brittany i-a aruncat o privire rece, evaluatoare.

— Sigur, asta e numai o presupunere. A mai luat o gură uriașă de tequila, râzând în timp ce înghițea. Apoi s-a ridicat în picioare. Hei, am o idee.

A fugit la Jett și i-a șoptit ceva în ureche, după care au râs amândoi.

Jett a aruncat sticla goală de Jack Daniel's și s-a dus împleticit la mașină. A deschis portbagajul și a cotrobăit prin lucrurile din spate, a apucat câteva, apoi a fugit înapoi în poieniță. Un zâmbet larg, înmuiat în alcool, a explodat pe fața lui.

— Hillyard, o să aflăm cine e tatăl tău.

Lina nu a răspuns. Ei nu înțelegeau – niciunul dintre ei nu înțelegea – cât de mult o puteau răni cu vorbele lor nepăsătoare.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea încet.

El s-a lăsat în jos până a ajuns la același nivel cu ea.

— O să ne uităm cu cine semeni. O să fie mișto. O să vezi.

Înainte ca ea să se gândească ce ar fi putut spune, el trântise o șapcă veche de baseball pe capul ei și scosese o foarfecă.

— O să tai în jurul marginii șepcii – o să fie grozav.

A sughițat beat și a râs.

Ea s-a simțit cuprinsă de panică.

— Stai puțin…

— Bătrâna mea e coafeză. Știu ce fac, a spus Jett.

Brittany s-a uitat la ea.

— Nu ești lașă, nu-i așa, Lina?

Lina și-a mușcat buza de jos ca s-o oprească din tremurat, dar nu și-a luat privirea de la fața lui Brittany.

— Nu sunt lașă, a spus ea. În afară de asta, părul scurt e mult mai cool. S-a întors către Jett, oferindu-i cel mai larg și luminos zâmbet. Haide!

Jett a început să ciopârțească. Șuvițe mari de păr negru ca smoala au căzut pe geaca ei Levi's. Lina a tresărit la fiecare tăietură și a simțit ca și cum pe jos ar fi căzut bucățele din ea.

Brittany a pescuit o oglindă din poșetă și i-a întins-o Linei. În ochii ei căprui se vedea o luminiță victorioasă.

Lina a apucat încet oglinda și s-a privit. Pentru o clipă nu a putut respira, dar după un minut nu s-a mai uitat la părul ei zburlit, ciopârțit. Și-a privit propria reflexie.

Întrebarea a revenit și, de data asta, băutura și iarba nu au mai oferit niciun sanctuar. Brusc, se gândea la tatăl ei – misteriosul tată – care îi marcase fața și îi întipărise sufletul. Ca de obicei, s-a întrebat ce făcea în clipa asta. Se întorcea acasă de la serviciu? Săruta un alt copil al cărui tată devenise la un moment dat, unul alături de care rămăsese ca să-l crească?

Totul ar fi diferit dacă te-aș cunoaște, s-a gândit a milioana oară.

— Arată ca domnul Sears, a spus Brittany, râzând strident. Hei, Hillyard, poate tatăl tău e portarul.

Jett a apucat un joint și a luat un fum. Fumul i-a ieșit din gură în timp ce spunea:

— Nu știu de ce nu o întrebi pur și simplu pe bătrâna ta. Maică-mea mi-a dat adresa lui tata acum câțiva ani. Mi-a urat cale bătută, să mă duc să locuiesc cu el.

Întreabă pur și simplu.

Lina a tremurat la acest gând. Poate de data asta avea s-o facă. Venea aniversarea ei de șaisprezece

ani.

Gândul s-a cristalizat, a căpătat formă în mintea ei, până ce tot corpul a început să-i tremure. Nerăbdarea s-a materializat într-o ființă vie în interiorul ei. A știut dintr-odată ce-și dorea de ziua ei. „E timpul”, și-a spus în sinea ei, simțind începutul unui zâmbet.

— Ce zici, Lina?

Vocea nazală a lui Brittany i-a întrerupt gândurile.

Privirea Linei s-a ridicat. Pentru o fracțiune de secundă, nu și-a dat seama ce așteptau cu toții; apoi și-a amintit. Tunsoarea. S-a uitat mai întâi la Jett, apoi la Brittany – care era așa pe dinafară încât își imagina că o tunsoare conta, credea că o nenorocită de tunsoare conta.

— E foarte tare. Mersi, Jett. Acum, dă-mi tequila.

Capitolul 3

Madelaine a dat drumul sacoșelor scumpe de cumpărături pe vechea podea ce scârțâia și s-a așezat.

Aerul sărat îi mângâia obrajii, îmbrățișați de șuvițele scurte ce îi încadrau fața. Apa verde-închis îi reflecta chipul, rostogolindu-se cu blândețe, plesnind pilonii înțesați cu lipitori și scuipând spumă. Puntea gemea sub greutatea ei, se deplasa la fiecare împingere a valurilor, de parcă s-ar fi luptat să-și mențină poziția în fața forței monumentale a mării.

— Bună, mama, a spus ea cu vocea blândă și joasă precum vântul ce șoptea printre planșeele învechite.

Marea i-a întors privirea, așteptând, rostogolindu-se.

Îi era dor să simtă apropierea mamei ei aici, singurul loc din lume unde un astfel de sentiment era măcar cu putință, dar era greu să creezi o legătură ce fusese ruptă de atâția ani. Cu toate astea, încerca; în prima duminică a fiecărei luni se întorcea ca să stea de vorbă cu femeia care ar fi trebuit să-i modeleze viața.

Venise prima dată aici la vârsta de șase ani. Un copil obișnuit, subțire ca o trestie, îmbrăcat ca o păpușică, cu pantofiorii de lac marca Mary Janes lipiți în dreptul gleznelor și rochia neagră din satin fluturându-i în vânt.

A închis ochii și a lăsat amintirile să dea năvală, tot ce îi mai rămăsese. Tatăl ei, stând la marginea acestei punți lângă ea, cu haina Burberry fâlfâind în vânt și obrajii înroșiți de frig. Păruse așa masiv atunci, imens și indestructibil, cu vocea ca o sirenă pentru ceață și ochi ce nu o priveau niciodată.

Cenușa mamei ei plutind pe suprafața apei…

Nu plânge, fetițo. Asta n-are s-o aducă înapoi.

Madelaine făcuse ce îi spusese, așa cum făcea mereu, reținându-și lacrimile cu fiecare nouă respirație. Marea se încețoșase în fața ochilor ei, scăpărând într-o uriașă fâșie nesfârșită de albastru, care odată nu însemna nimic pentru ea, iar acum deținea tot ce rămăsese din mama ei.

Îi luase ani de zile să se întoarcă în acest loc și, odată ce o făcuse, nu se mai putuse ține departe.

În spatele ei pungile au foșnit din nou, amintindu-i motivul din care venise, încurajarea mamei ei.

— Mâine este ziua de naștere a Linei, a spus șoptit.

Cuvintele s-au pierdut, furate, răsucite și înghițite de briza mării. După o zi de muncă istovitoare se dusese la cumpărături, nehotărâtă în legătură cu fiecare obiect pe care îl cumpărase, dorindu-și ca fiecare dintre ele să fie exact ceea ce trebuia. Puntea care avea s-o apropie de Lina. Un adeziv miraculos care ar fi putut repara țesătura destrămată a relației lor.

Își dorea ca petrecerea de a doua zi să reprezinte un nou început pentru ea și Lina, mama și fiica ce se îndepărtaseră așa de mult. Dar cum?

Aceasta era întrebarea pe care venise să i-o pună mamei ei de mult dispărute. Cum puteau doi oameni care ar fi trebuit să se iubească să-și regăsească sentimentele? Cum puteai să-ți găsești calea, după ce o luaseși pe un drum greșit?

Ajută-mă să-mi găsesc calea, mama.

Și-a ridicat ochii și a privit marea strălucitoare. Ca de obicei, nu a primit niciun răspuns, nimic altceva în afara ritmului nesfârșit al valurilor lovindu-se de punte. Vântul s-a întețit, împingând apa tot mai cu putere în piloni. Deasupra, un pescăruș a plutit, a țipat și s-a aruncat în mare.

— M-am gândit c-o să te găsesc aici.

Vocea lui Franco DeMarco era ca un balsam cald și primitor. Ar fi trebuit să știe că avea să-și facă apariția. S-a întors zâmbind cu fața la el.

Stătea la jumătate de metru în spatele ei, înalt și drept, cu brațele lungi atârnându-i de-o parte și de alta a corpului. Arăta, ca de obicei, puțin stânjenit și nesigur de el în hainele solemne de preot, cu pânza neagră ca smoala în contrast cu tenul palid și curat. O șuviță încâlcită de păr de culoarea grâului era căzută peste un ochi. A dat-o grăbit la o parte, dar a căzut la loc.

Inima lui Madelaine a crescut aproape dureros la vederea lui. S-a uitat la ea așa cum făcea întotdeauna, cu ochii strălucitori și privirea intensă, iar gura aproape zâmbind.

— Hei, Francis, a spus ea.

El a zâmbit în felul acela băiețesc al lui, schimonosindu-și întreaga față în mișcarea expresiei. Arăta incredibil de naiv pentru un adult.

— Ți-am simțit lipsa la slujba de dimineață.

Ea a zâmbit din cauza vechii glume.

— M-am rugat în sala de operații. Și la raionul de cosmetice de la Nordstrom.

S-a apropiat de ea și pantofii i-au pocnit pe bătrânul lemn obosit. Genunchii i-au trosnit când s-a așezat lângă ea. Și-a aruncat privirea spre mare.

— Răspunde de data asta?

Venită de la oricine altcineva, întrebarea ar fi fost usturătoare, dar nu de la Francis, Francis al ei, care o cunoștea mai bine decât oricine altcineva în lume. Suspinând, s-a lăsat înspre el și și-a strecurat mâna în mâna lui.

Fusese ancora ei de atâția ani. Cel mai bun prieten al ei. Puterea, pe care n-o găsise niciodată în sufletul ei, o găsise într-al lui.

— Nu, niciun răspuns.

— Ești pregătită pentru petrecerea de mâine? Văd că ai dat iama la Nordy’s și la Tower Records.

Ea a râs și asta i-a plăcut. Nu râdea nici pe departe cât ar fi trebuit.

— Sindromul clasic al părintelui singur care crește un adolescent cu probleme. Cumpără, cumpără, cumpără.

O tăcere plăcută s-a strecurat între ei. Madelaine a privit marea, ascultându-i respirația ritmică, simțindu-i mișcarea în lemnul de dedesubt.

Când Francis a început să vorbească, vocea i-a fost așa de scăzută pentru o clipă, încât Madelaine nici măcar nu a observat.

— …bătrâna doamnă Fiorelli. Nu e bine.

Madelaine l-a strâns de mână.

— Îmi pare rău să aud asta, Francis. Știu cât de mult ții la ea.

— Da. Trebuie să mă duc s-o văd.

Madelaine s-a întors către el și a constatat cu surprindere că părea trist. S-a întins și și-a trecut degetele peste obrajii lui.

— Ce este, Francis?

El și-a trecut o mână prin părul blond. Madelaine a așteptat ca el să râdă, să spună că nu era nimic, dar Francis a rămas neobișnuit de tăcut, uitându-se la ea cu o intensitate neliniștitoare.

— Francis?

El s-a aplecat în față. S-au privit. Momentul s-a prelungit într-un mod straniu care a făcut ca inima lui Madelaine s-o ia la galop.

Înainte de a putea spune ceva, momentul a trecut.

— Nu-i nimic, Maddy, fetițo. Absolut nimic.

Ea s-a simțit – în mod nebunesc – de parcă l-ar fi dezamăgit.

— Sunt mereu aici pentru tine, Francis. Știi asta.

— Da, a spus el, aruncându-i un zâmbet trist și blând. Știu că ești.

•

Lina s-a dat jos de pe șaua din plastic tare a bicicletei ei cu zece viteze și a sprijinit-o de cric. Scheletul ușor s-a înclinat spre stânga și a rămas fixat acolo. Și-a scos casca de pe cap și și-a scuturat tunsoarea băiețească, înfigându-și degetele în încâlceala umedă ca s-o facă să pară cât mai țepoasă și neîngrijită cu putință.

Mama ei urâse tunsoarea, bineînțeles. *Ca Billy Idol, Lina. Chiar vrei să arăți ca Billy Idol?*

Adevărul era că mama ei nu ar fi putut să-i facă un compliment mai mare, și, în afară de asta, era ziua cea mai potrivită în care să arăți ca Billy Idol.

Era ziua în care Lina împlinea șaisprezece ani și era pregătită să facă scandal. La naiba, o rodea să facă.

Pentru că nu exista decât un singur cadou pe care voia să-l primească – și când avea să-l ceară, urma să se declanșeze iadul pe Pământ.

A băgat mâna la interiorul gecii de piele de motociclist și a scos un pachet de Marlboro strivit. A aprins o țigară, apoi a tras un fum lung. Plămânii o ardeau în timp ce tușea, dar merita.

Mama ei ura faptul că fuma.

Zâmbind, a luat-o agale pe poteca din cărămizi, prin grădina perfectă gen Martha Stewart, către casa cu o terasă uriașă ce îmbrățișa clădirea pe toate laturile. Era singura construcție de la capătul aleii, această casă care fusese la un moment dat în mijlocul unei ferme de patruzeci de hectare. Acum era singura casă tradițională de pe o stradă plină de case trase la ștanță. După cum era de așteptat, fiecare tufiș era tuns la perfecțiune, iar iarba era o mochetă rasă de verde. Ghivece în culori tomnatice aliniau treptele ce conduceau spre terasă.

Singurul lucru care părea nelalocul lui în această imagine de carte poștală a domesticității suburbane, era Volkswagenul broască de un galben murdar al părintelui Francis, care era parcat pe alee. Lina a observat o nouă îndoitură în bara ruginită și s-a întrebat scurt pe cine mai lovise de data asta.

Pe terasă s-a oprit, și-a trecut din nou o mână prin păr. Știa că avea un aer deosebit de rău azi – ieftin, jegos și plin de belele – exact așa cum voia să arate. Avea trei cercei în urechea dreaptă, patru în stânga. Ruj de culoarea sângeriu-închis și fard

negru. Blugi Levi's negri perfect mulați, având o sută de găuri ce se deșirau și un tricou alb bărbătesc, pătat.

Știa că era o dovadă de imaturitate să se îmbrace în felul acesta numai ca s-o irite pe mama ei perfectă, dar nu-i păsa. Era un motiv destul de bun. Tot ce făcea avea scopul de a-i atrage atenția mamei ei. Doctorul Hillyard, Fecioara Maria a medicinii, care arăta superb după un schimb de zece ore la spital și care părea să nu greșească niciodată. De fiecare dată când Lina se uita la mama ei se simțea mică, proastă și incapabilă. Obișnuia s-o deranjeze, obișnuia să adoarmă plângând întrebându-se de ce nu semăna mai mult cu mama ei perfectă.

Dar toate acele plânsete, dorințe și așteptări deveniseră așa de plictisitoare. Anul acesta își dăduse seama că nu avea să fie niciodată ca mama ei, iar revelația o eliberase. Lina încetase să încerce să ia note bune, să-și facă prieteni cuminți și să facă totul cum trebuie. Se deschisese în rebeliunea ei, se delectase cu ea.

După o vreme însă, nici asta nu mai fusese de ajuns. Și în sfârșit începuse să înțeleagă care era problema.

Tati.

Era penibil că se gândea la el în termeni așa copilărești, dar nu se putea abține. Își amintea cu exactitate ziua în care începuse să-i lipsească tatăl ei. Nu la modul vag aș-vrea-să-fii-aici, ci cu o senzație serioasă de lipsă, ca un gol în stomac.

Se întâmplase în clasa a șasea, cu un an înainte să-i înceapă menstruația. Își adunase în sfârșit curajul de a o întreba pe mama ei despre el și Madelaine păruse speriată la început, apoi căpătase un aer trist și pierdut și îi spusese că le părăsise cu mult timp în urmă. Că nu era *pregătit* să fie tată. Dar nu avea nicio legătură cu Lina, spusese Madelaine cu înfocare. Absolut nicio legătură.

Lina își aducea aminte în continuare cum se simțise, senzația de singurătate pe care o avusese.

Acum, de fiecare dată când se uita în oglindă vedea ochii unui străin, zâmbetul unui străin. În fiecare zi se simțea tot mai singură, tot mai pierdută.

Acea zi geroasă de decembrie din clasa a șasea a fost ziua în care Lina și-a dat seama că era singura care îl dorea pe tatăl ei, singura care credea că era ceva în neregulă cu familia ei. Acesta a fost momentul în care lucrurile începuseră să se schimbe cu mama ei. Lina își dusese întrebările în dormitor, se ghemuise cu ele, le îmbrățișase așa cum își îmbrățișa odinioară ursulețul. O circumspecție rece se instalase între ea și mama ei, o distanță vigilentă ce părea să respingă alte întrebări.

Lina adormise plângând în așa de multe seri. Simțea ca și cum ar fi plâns după el dintotdeauna, după acest tată misterios care nu venise niciodată după ea, nu întrebase niciodată de ea, nu sunase niciodată de ziua ei.

Suferise până nu mai rămăsese niciun pic de suferință în interior și apoi lent, insidios, începuse să se gândească. Poate nu știuse despre ea.

Odată ce gândul fusese plantat, a prins rădăcini. Lina îl hrănise în fiecare zi cu apa posibilității, până când, într-o bună zi, l-a crezut. Complet, cu totul. Tatăl ei nu știa despre ea. Dacă ar fi știut, ar fi fost aici, alături de ea, iubind-o, ducând-o în diferite locuri, cumpărându-i toate lucrurile pe care mama ei nu le permitea.

El nu ar cere așa mult de la ea, nu ar da din cap și ar pocni din limbă a dezaprobare când ea ar cere să-și facă un tatuaj. I-ar răspunde la întrebări și ar liniști-o. Ar lăsa-o să stea acasă la prietenul ei toată noaptea.

Poate chiar ar ține-o în brațe după un vis urât și ar lăsa-o să plângă…

Strângând țigara între dinți, a deschis ușa din față și a intrat în casă. Și-a aruncat geaca pe cuier și a înaintat pe holul larg, cotind spre bucătărie.

Era goală.

A mai tras un fum usturător din țigară și s-a uitat în jur, nesigură dintr-odată ce ar fi trebuit să facă. Masa din bucătărie era acoperită de culoare și plină de pachete ambalate în folie strălucitoare de hârtie. În mijlocul lor era un tort în formă de Harley-Davidson LowRider. Micuța bucătărie era plină de baloane ce îi făceau cu ochiul dintr-o duzină de locuri – de pe spătarele scaunelor, mânerul cromat al cuptorului, ușa frigiderului. Baloane Big Mylar pe care era scris *La mulți ani.*

Pe tort erau șaisprezece lumânări – acele lumânărele caraghioase răsucite, roz, care se vindeau câte treizeci la cutie la magazinul Safeway.

Lacrimile i-au înțepat ochii, începețoșând imaginea tortului și a feței de masă și transformând-o într-o mâzgăleală roșu cu alb. Furioasă pe sine însăși, a șters umezeala cu dosul palmei și s-a întors cu spatele la masă.

Ce era în neregulă cu ea? Cine se uita la o tâmpenie de tort și începea să plângă?

Dar știa care era motivul. Mama ei încercase să aducă baloanele potrivite, să cumpere tortul potrivit. Lina nu avea nicio îndoială că mama ei agonizase în legătură cu fiecare cadou.

Mai știa și că toate erau nepotrivite: pentru persoane prea tinere, prea bătrâne, prea târziu, prea devreme. Pur și simplu ăsta era felul în care stăteau lucrurile între ea și mama ei. Nu o nimereau niciodată.

Nu mai avea nicio legătură cu vremurile de mult apuse, când *You and Me Against the World*[5] de Helen Reddy fusese cântecul ei și al mamei ei. Atunci când îl cântaseră, râzând, dansând, îmbrățișându-se.

Acum se uita la o idioțenie de tort cumpărat și îi era dor, îi lipseau nopțile în care se cuibărea cu mama ei în pat, diminețile în care făceau clătite împreună și cântau cântecele stupide. Iisuse, era jenant ce dor îi era de acele vremuri…

— La mulți ani, iubito!

Vocea guturală a mamei ei a răsunat în bucătărie.

Lina a ridicat brusc capul. A văzut-o pe mama ei stând sub arcada deschisă ce separa bucătăria de sufragerie. Părintele Francis era lângă ea. Amândoi zâmbeau.

Linei nu-i venea să creadă că plângea. Plângea.

Și-a dat umerii pe spate și și-a tras nasul, apoi s-a sprijinit lenește de perete. A simțit cum se cufundă în imaginea pe care o crease, rebela în jachetă de piele neagră. Înapoi în locul din care nimeni nu aștepta nimic de la ea, cu excepția unei limbi ascuțite și priviri obraznice. Un loc în care lucruri precum singurătatea și dorul de mama să nu existe. A tras din țigară, inhalând adânc, apoi a zâmbit – doar o zvâcnire a buzelor, ca a lui Elvis – și a mormăit:

— Mulțumesc, frate!

Madelaine s-a uitat la țigară. Zâmbetul larg a dispărut și dezamăgirea i-a întunecat ochii căprui deschis.

— Te-am rugat să nu fumezi în casă.

Atunci fă-mă să mă opresc. Lina s-a uitat la ea fără să clipească. Aproape zâmbind, a pășit în față în zgomotul bocancilor de motociclist lovindu-se de parchet. Când a ajuns chiar în fața mamei ei, a mai tras un fum.

— Serios?

Pentru o clipă, a crezut că mama ei chiar urma să facă ceva, să spună ceva. Lina s-a aplecat în față. Așteptând.

Madelaine a scuturat neputincioasă din umeri.

— E ziua ta… Hai să nu ne certăm.

— Lina, pune țigara jos sau te fac să mănânci anafură, a spus părintele Francis.

— Iisuse, faceți mare caz pentru asta, nu-i așa?

Răsucindu-se, s-a dus la chiuveta din bucătărie și a stins țigara sub apa de la robinet.

Când s-a întors din nou cu fața, nimeni nu se mișcase. Părintele Francis și mama arătau ca o pereche de la muzeul figurilor de ceară. Stăteau unul lângă celălalt, împreună, ca de obicei. Cei mai buni prieteni.

Astăzi, părintele Francis părea chiar mai frumos decât de obicei. Era înalt și subțire, cu o constituție de dansator și, deși mereu părea puțin nelalocul lui în straiele de cleric, arăta de-a dreptul bine în haine civile. Ca acum, când purta o pereche de blugi decolorați Levi's și un tricou Gap larg. Era plină țara de fete de șaisprezece ani care ar fi leșinat din cauza zâmbetului lui bestial.

Francis și-a trecut o mână prin părul des, blond și dezordonat și a zâmbit.

— Deci, Lina-Balerina, cum se simte să ai șaisprezece ani?

Lina a scuturat din umeri.

— Bine.

Mama i-a zâmbit destul de trist.

— Îmi aduc aminte de șaisprezece ani ai mei.

Francis s-a uitat la Madelaine și Lina a văzut aceeași tristețe reflectată în ochii lui.

— Da, a spus încet. Era în aceeași perioadă a anului.

Iar făceau asta, o lăsau pe dinafară.

— He-loou, a intervenit Lina cu un horcăit. Acum e ziua mea, nu ziua amintirilor unor babalâci.

Mama a râs.

— Ai dreptate. Ce spui să deschidem niște cadouri?

Privirea Linei s-a îndreptat spre grămada de pachete de pe masă. Cutii mari, strălucitoare,

frumos împachetate, care nu conțineau ceea ce-și dorea. Nu puteau conține ceea ce-și dorea.

S-a uitat înapoi la mama ei și brusc i s-a făcut frică de ceea ce plănuise să facă azi. Mama ei se străduise așa de mult… întotdeauna se străduia așa de mult, și asta i-ar fi frânt inima…

Mama a făcut un pas către ea cu mâna întinsă.

— Puiule, ce este?

Lina s-a rigidizat și s-a ferit, s-a dat la o parte din calea tristeții reconfortante a atingerii mamei ei.

— Nu-mi spune „puiule”.

În mod înfiorător, vocea i-a cedat.

— Iubito…

— Care e numele lui?

Întrebarea i-a zburat de pe buze înainte să fie pregătită și a sunat aspră și hidoasă. S-a retras. Dar era acolo, atârnând între ele două, și nu mai avea cum să dea înapoi.

Mama ei s-a oprit.

— S-a încruntat și sprâncenele groase, arcuite, i s-au unit.

— Numele cui?

Lina a simțit că-și pierde controlul. A început ca un tremur al degetelor pe care nu-l putea opri. Și-a dorit să fi avut o țigară sau un pahar de apă. Ceva, orice de care să se țină, la care să se uite. Orice loc în care să se uite în afara ochilor confuzi verzi-cenușii ai mamei ei.

Și nenorocitul ăla de cântec îi răsuna încontinuu în minte. *„Noi două împotriva lumii”.*

Următoarea ei întrebare ar fi putut să schimbe totul. Ar fi putut lua puținul pe care ea și mama ei îl mai aveau, și să-l facă praf.

Nu știe că exiști. Te-ar fi iubit dac-ar fi știut.

Lina s-a agățat de gândul liniștitor până ce degetele nu i-au mai tremurat și nodul din gât s-a topit. Încet, trăgând adânc aer în piept, a închis ochii, incapabilă s-o privească în ochi pe mama ei în timp ce punea întrebarea.

— Care e numele lui, mamă? Asta e tot ce vreau de ziua mea. Numai un nume.

Pentru o clipă, totul a fost nemișcat și tăcut.

— Al cui nume? a spus mama până la urmă cu o voce blândă. Așa blândă de parcă ar fi știut. Ar fi știut și i-ar fi fost frică.

Lina a deschis ochii și a întâlnit privirea mamei ei. A simțit o mică împunsătură a conștiinței, știind cât de mult urmau s-o rănească pe mama ei următoarele cuvinte, dar a împins aceste sentimente la o parte.

— Al tatălui meu.

— O, Doamne, a șoptit Francis.

Lina nu i-a aruncat nicio privire, s-a uitat numai la mama ei, care era așa de nemișcată încât părea că nici nu mai respiră. Stătea împietrită în mijlocul camerei cu părul maroniu ca mierea, curbat blând lângă față, și pielea palidă înroșită de emoție. Roșul aprins al bluzei era într-un contrast discordant cu albul gâtului.

— Ei bine? a insistat Lina.

Culoarea s-a furișat de-a lungul gâtului lung și subțire al mamei ei. Și-a dus mâna tremurândă la frunte și a dat la o parte o șuviță inexistentă de păr.

— Tatăl tău…

S-a oprit și i-a aruncat o privire întrebătoare părintelui Francis.

Lina a avut brusc un gând înfricoșător.

— El este? Părintele Francis și Fecioara Maria a medicinii? A râs strident, aproape isteric, dar nu era amuzant. Cum de nu se gândise niciodată la posibilitatea asta? Al doilea prenume al ei era Francesca. O, Doamne, era incredibil, chiar era. Cine ar fi fost mai potrivit pentru mama ei perfectă decât o față bisericească? Câte rugăciuni a trebuit să spui pentru asta?

— Nu, a spus Francis. Aș vrea să fi fost eu tatăl tău, Lina, dar nu sunt.

Lina a răsuflat ușurată. Nu era tatăl ei, nu trăise alături de ea toți acești ani într-o minciună, nu era

tatăl ei care nu voia s-o recunoască. Era în continuare prietenul ei, unchiul pe care nu-l avusese niciodată, singura rudă pe care o cunoscuse. Dintr-odată și-a amintit sute de momente din trecut în care fusese alături de ea, spălând un genunchi julit, jucându-se cu ea Candy Land, ducându-se cu ea la prânzurile tată-fiică. S-a apropiat rigidă, țintuindu-l cu privirea. Lacrimi i-au umplut stânjenitor ochii, dar nu le putea face să dispară.

— Dar știi cine e, nu-i așa? Știi.

Francis s-a albit la față. I-a aruncat o privire confuză mamei ei.

— Mad…

— N-o întreba pe ea. Lacrimile au început să cadă pe obrajii Linei. L-a apucat pe Francis de mână și l-a strâns. Te rog.

— Francis n-o să-ți spună, a răspuns Madelaine cu o voce obosită.

Lina a văzut adevărul în ochii albaștri, obosiți, ai lui Francis. Poate că o iubea pe Lina, dar nu suficient cât să acționeze împotriva dorințelor mamei ei. Niciodată suficient ca să o supere pe măreața și perfecta Madelaine.

Lina a simțit brusc un val de furie orbitoare. Cum îndrăznea mama ei să îi ascundă această informație? Cum îndrăznea?

S-a răsucit și s-a îndreptat spre ei.

— Spune-mi.

Mama ei a ridicat brațul și a pus o mână rece ca gheața pe obrazul Linei.

— Hai să stăm de vorbă despre asta, puiule. Nu așa trebuie făcute lucrurile, nu așa de…

Lina i-a împins mâna la o parte.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau un răspuns. Vocea i-a sunat spartă, lacrimile au început să cadă. Tu nu faci altceva decât să vorbești și m-am săturat de asta. M-am săturat să fiu stridentă și diferită. S-a uitat la mama ei, orbită de lacrimi, ametită de confuzie.

— Îmi pare rău, puiule. N-am știut. Vocea mamei s-a transformat într-o șoaptă. Ar fi trebuit să-ți spun cu ani în urmă.

Lina a apucat-o de umeri. Era traversată de frică și panică, spulberând totul în cale cu excepția nevoii de a căpăta în sfârșit un răspuns.

Spune-mi.

— Tatăl tău nu a vrut…

Mama s-a uitat la Francis și a scos un hohot de râs.

— O, Francis, cum poate asta să doară în continuare așa de tare?

Lina a simțit cum îngheață. Putea să simtă răspunsul învârtindu-se în jurul ei. Voia să plângă, voia așa de tare, încât și-a simțit gura uscată și gâtul umflat. Dar dintr-odată lacrimile au dispărut.

— Nu m-a vrut.

— Nu, nu e vorba despre asta. Madelaine a pășit în față cu privirea fixă pe fața Linei. Nu… m-a vrut pe mine, puiule. Pe mine. A râs scurt. Pe mine m-a părăsit.

Lina s-a tras în spate.

— Ce i-ai făcut? Ce? S-a uitat la Francis, apoi din nou la mama ei, simțind panica crescându-i în sânge, provocându-i o stare de amețeală, greață și furie. L-ai îndepărtat, nu-i așa? L-ai făcut să se sature cu toată perfecțiunea ta. Vocea i s-a spart și a început să plângă mai tare. Tu l-ai făcut să ne părăsească.

— Lina, ascultă-mă. Te rog, te iubesc așa mult, dulceața. Te rog, hai…

— Nu! Lina nici nu și-a dat seama că țipa. S-a dat în spate cu palmele peste urechi. Nu mai vreau să ascult. S-a întors și a fugit spre ușă, deschizând-o. Pe când a trecut pragul și a ajuns în lumina strălucitoare a zilei – zilei ei de naștere de șaisprezece ani –, s-a simțit cuprinsă de un calm straniu. Lacrimile s-au uscat, transformându-se într-un nod rece și dur în stomac. S-a întors încet către mama ei. Sunt ca el?

Pentru prima dată în viața ei, Lina ar fi jurat că a zărit strălucirea lacrimilor în ochii mamei ei. Dar asta era, bineînțeles, imposibil. Nu o văzuse niciodată pe mama ei plângând.

— Lina…

— Sunt la fel ca tatăl meu?

Madelaine s-a uitat la ea pentru vreme îndelungată, apoi s-a întors puțin. Privirea i s-a îmblânzit.

— Ești exact ca el.

La început privirea din ochii mamei ei a derutat-o pe Lina. Apoi a fost traversată de valul rece al revelație.

Mama ei își amintea de el.

Amintiri care ar fi trebuit să aparțină familiei, ar fi trebuit să fie păstrate în inima Linei, în acel loc în care nu era nimic altceva decât o gaură neagră cu ștampila „tati” pe ea. Lina încercase așa de tare să umple acel gol din viața ei, să invoce imagini ale unui bărbat care plecase cu mult, mult timp în urmă fără să privească în spate. Și tot ce a trebuit să facă a fost să pună o simplă întrebare pentru ca mama ei să-și amintească milioane de lucruri despre el. Cum arăta, cum zâmbea, care era senzația mâinii ei în mâna lui. Tot ceea ce Lina tânjea să știe și nu putuse să afle niciodată.

Lina s-a uitat la Madelaine, urând-o mai mult decât urâse vreodată pe cineva.

— Atunci știu de ce te-a părăsit.

Capitolul 4

Francis stătea înțepenit, incapabil să-și smulgă din creier un gând coerent. Respira repede, prea repede; suna ca un alergător la maraton, dar nu făcuse niciun pas. S-a uitat la Madelaine, care era țintuită locului cu palmele strânse pumn de-o parte și de alta a corpului și coloana vertebrală țeapănă ca o lumânare.

Francis nu-i vedea fața, dar nici nu avea nevoie. O cunoștea și o iubea de aproape șaptesprezece ani. Știa ce simte.

S-a îndreptat stângaci spre ea.

— Maddy?

Ea nu a părut să-l audă.

— Madelaine?

Vocea ei, când în sfârșit a vorbit, părea firavă și îndepărtată.

— Ei, asta cu siguranță a fost o lovitură.

Îi frângea inima lui Francis să vadă că în continuare trebuia să pretindă că era indestructibilă.

— Să nu…

A suspinat din greu.

— Ar fi trebuit să-i spun despre el cu mult timp în urmă, Francis.

Avuseseră discuția asta de sute de ori de-a lungul anilor și știa că acum avea să se învinovățească pentru alegerile pe care le făcuse. Așa era ea; întotdeauna lua vina asupra ei. Își asuma responsabilitatea pentru nefericirea întregii lumi.

El stătea lângă ea, ținând-o de mână. Voia să spună ceva, dar se simțea nesigur, așa cum se simțea întotdeauna în preajma ei. Ea era așa de puternică, așa de rezistentă, totuși, așa de oarbă. Nu putea să vadă că Lina o iubea, nu-și putea imagina că Francis o iubea.

Totul era din vina tatălui ei. Cocoțat în vila aceea mare de pe deal, Alexander Hillyard trebuie să-i fi făcut niște lucruri îngrozitoare fiicei lui care își pierduse mama, deoarece chiar și acum Madelaine credea că nu e demnă de iubit. Credea asta cu adevărat.

— Lina te iubește, Maddy. Ți-am spus de un milion de ori. E doar derutată.

Madelaine a scuturat din cap – așa cum Francis știa că avea să facă.

— Nu. Ar fi trebuit să-i spun.

— Da, poate ar fi trebuit, dar asta e în trecut acum.

— Pot corecta situația. Îi pot spune acum.

S-a uitat șocat la ea.

— Nu poți.

— Sigur că pot.

Francis s-a cutremurat involuntar. Dacă Madelaine i-ar fi spus Linei despre tatăl ei biologic, totul s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Căminul iluzoriu pe care Francis îl construise ca să adăpostească familia despre care și-ar fi dorit așa tare să fie a lui s-ar fi prăbușit. Întotdeauna se gândise la Lina ca la fiica lui. El era cel care-i bandajase genunchii juliți și o ținuse în brațe când plânsese. Și îi era teamă – ferească Dumnezeu – îi era teamă că nu l-ar mai fi dorit pe aproape dacă l-ar fi găsit pe tatăl ei adevărat. Ceea ce era pe punctul de a spune era o greșeală – un păcat oribil –, dar nu se putea abține.

— Ce-a fost a fost, a spus el cu fermitate. Oricum, nu ar face altceva decât să-i frângă inima.

— Mi-e așa teamă să n-o pierd, Francis. Pare că nu pot să fac nimic așa cum trebuie. Și-a mutat privirea de la el, uitându-se la ușa deschisă. M-am gândit… după ce propriul meu tată… Mi-am promis că voi fi un părinte bun.

Durerea ei i-a cuprins inima. Stătea lângă el, aproape, dar în mod evident separat. Singură ca de obicei, provocând universul s-o atace, așteptându-

se să fie luată prin surprindere și trădată. El s-a apropiat, i-a apucat fața cu mâinile și i-a înclinat bărbia. Ea se simțea fragilă, așa de fragilă.

— Nu te compara cu Alex, Madelaine. Alex era crud, dur și lipsit de sentimente.

— Lina crede că nu simt nimic. Crede că sunt rece, perfectă și detașată.

— Nu e așa fraieră, Maddy. Este o adolescentă tipică, confuză și condusă de hormoni.

— Nu, nu-i așa. Este… ca el. Știi că este.

Francis și-a dorit să poată minți, dar Madelaine avea dreptate; Lina era exact ca tatăl ei. Rebelă, sălbatică, un spirit liber. Genul de persoană care-și trăiește viața nesăbuit – și care uneori se lovește de un zid. Genul de persoană care ar putea să dea bir cu fugiții la șaptesprezece ani fără să privească înapoi.

— Nu. E mai deșteaptă decât el, a spus Francis până la urmă, dorindu-și să-și creadă cuvintele. Și poate că e furioasă acum, dar te iubește. Altfel nu s-ar strădui atât să-ți atragă atenția.

S-a uitat în ochii ei uriași, întunecați de durere, și a simțit cum este cuprins de nevoia de a o susține. Doamne, își dorea ca acesta să fie momentul lui, fiica lui, soția lui, viața lui. Fără să se gândească, s-a aplecat și a tras-o spre el, sărutând-o cu tandrețe, lent, pe frunte. Senzațiile s-au răsucit în el, i-au făcut inima să-i pocnească în cap, și a știut că mersese prea departe, îi dăduse un sărut prea lung…

Ea s-a retras.

— Francis? Ce-a fost…

— Te iubește, Madelaine, a șoptit el respirând peste pielea ei, la fel ca mine.

Vorbele s-au strecurat afară, vorbe pe care nu avusese niciodată înainte curajul să le rostească, dar care acum păreau cel mai natural lucru din lume.

S-a retras și s-a uitat în sus la el.

El s-a aplecat, dorindu-și s-o sărute din nou, așteptând fără suflare ca ea să vorbească din nou.

Deodată ea a zâmbit.

— O, Francis, și eu te iubesc. Nu știu ce aș face fără prietenia ta.

Cuvintele i s-au înfipt în stomac. A mângâiat-o pe părul mătăsos și a ținut-o în brațe. Lacrimile îi înțepau ochii. Era așa un laș – un bărbat ale cărui două iubiri nu aveau cum să coexiste și între care nu ar fi putut vreodată să aleagă. Un preot îndrăgostit de o femeie; un bărbat îndrăgostit de Dumnezeu.

Dar nu se întâmplase niciodată înainte ca iubirea lui pentru Madelaine să-i compromită jurămintele – o iubise cu o puritate care nu-i pătase calitatea de preot. Sau cel puțin astea erau minciunile drăguțe pe care și le spunea pe când stătea în pat, gândindu-se la ea.

Până acum. Acum o sărutase – și nu în calitate de preot sau de prieten, ci în calitatea lui de bărbat îndrăgostit de ea. Eliberase cuvintele în lumina dură a zilei și, Dumnezeu să-l ajute, așteptase cu respirația tăiată răspunsul ei.

Și ăsta nici măcar nu era păcatul cel mai mare. Îi spusese – o implorase – să ascundă adevărul de Lina.

Lina, copila care era și nu era a lui, pe care o iubise mai mult decât propria viață. Promovase minciuna care avea să-i frângă inima.

•

Angel era înapoi în Seattle. Se uita afară pe mica ferestruică penibilă a camerei lui de spital și urmărea ploaia scurgându-se pe geam. Dintre toate locurile în care ar fi putut să fie, o cameră de spital din Seattle – Seattle – era cel mai rău. În noaptea precedentă îl aduseseră cu elicopterul, sub protecția nopții, legat ca o halcă de carne pe o targă, cu fața mascată și numele ascuns.

Ea un nimeni în acel elicopter, un alt om pe moarte care este adus în zbor la un spital cu dotări

tehnologice de cel mai înalt nivel. Fusese transferat în condițiile celei mai stricte securități, astfel încât să-și ascundă identitatea. Mark Jones – așa îl numiseră. Un pacient cu un grad înalt de urgență, trimis într-o aripă particulară a unității de Terapie Intensivă. Așa își dorise el, și totuși anonimitatea totală îl enerva. Ani de zile îi fuseseră oferite festinuri și fusese fotografiat peste tot pe unde se dusese; ani de zile fusese cineva. Și acum era numai banalul Mark Jones, un nimeni a cărui inimă cedase.

S-a auzit o bătaie în ușă și o voce firavă spunând:

— Domnul Jones?

A încercat să se ridice în șezut, dar acele din vene au opus rezistență, trimițând săgeți de durere în braț. Bălmăjind o înjurătură, a ignorat înțepătura și a continuat să se ridice. Până când a reușit să se ridice, era complet epuizat și i-a trecut prin cap, timp de o umilitoare clipă, că s-ar fi putut să vomite. Camera plutea în jurul lui. Inima l-a înțepat și s-a poticnit precum cuvintele unui bâlbâit.

Nu-l durea pieptul, dar știa că era o senzație falsă de securitate. Era plin ochi de medicamente și când avea să le treacă efectul, urma să-l doară ca naiba.

— Intră, a spus el cu o voce șuierată, fără aer.

Ușa s-a deschis și un domn înalt, cărunt, în halat alb, a intrat agale în încăpere. Ușa s-a închis scârțâind în urma lui.

Proaspătul vizitator s-a așezat și s-a tras aproape de pat, frunzărind prin dosarul lui Angel.

— Sunt Chris Allenford, șeful echipei de transplant de aici, de la spitalul Saint Joseph.

Angel se concentra să-și mențină ritmul inimii constant – o sarcină dificilă în condițiile fricii care-i pulsa în vene. Voia să pară lejer și degajat în aceste clipe, voia să pară sănătos.

Acesta era omul pe care-l așteptase, omul în care încercase să creadă încă de când începuse coșmarul. Omul care putea să ia oroarea ultimelor zile și s-o facă să dispară.

Angel și-a folosit toate abilitățile actoricești și a scos un zâmbet înfumurat.

— Salut, doctore!

— Am vorbit cu doctorii dumneavoastră, Kennedy și Gerlaine, și mi-au spus că vi s-a adus la cunoștință starea dumneavoastră. M-am consultat de asemenea cu doctorul Jonson de la Loma Linda și suntem de acord în privința prognosticului dumneavoastră.

— Gerlaine mi-a spus că o intervenție de corecție este imposibilă. În LaGrangeville probabil că este, dar aici…

A lăsat propoziția neterminată, fiindu-i frică să pună întrebarea de-a dreptul.

Allenford s-a încruntat.

Nu sunt pregătit, s-a gândit Angel dintr-odată. Nu sunt pregătit să vorbesc despre asta. Nu sunt pregătit pentru o încruntătură.

Allenford a așezat fișa pe noptieră.

— Aș putea să bat câmpii despre cât de slăbită și mărită este inima dumneavoastră, dar ați auzit toate astea înainte. În tinerețe ați contractat o miocardită virală primară, care v-a deteriorat inima. Ați fost sfătuit să vă schimbați stilul de viață. Sfat pe care, se pare, l-ați ignorat. A dat din cap. Termenul tehnic pentru condiția dumneavoastră actuală este cardiomiopatie în stadiu final. Asta înseamnă că aveți inima terminată. Uzată. Dacă nu vă operați, veți muri. În curând.

Angel a fost traversat de furie, așa de repede și de puternic, încât a ametit.

— O operație. Iisuse, voi doctorii sunteți toți la fel. Spuneți că am nevoie de operație ca și cum mi-ați spune că trebuie să mi se scoată o măsea de minte. S-a luptat să stea mai drept, dar nu a reușit.

Eșecul i-a accentuat furia. Ei bine, doctore, lasă-i tu să-ți hăcuiască inima din piept și spune-mi pe urmă cum te simți. Dacă susții în continuare operație, o să mă mai gândesc la asta.

Allenford l-a privit tot acest timp în ochi, dar ridurile din obraji au părut să se adâncească.

— Nu știu… n-am fost niciodată un bărbat prea curajos.

Cuvintele au fost rostite pe un ton scăzut și onest. Furia lui Angel s-a disipat. A fost înlocuită de teamă, care i-a răsucit măruntaiele.

— Inima mea, a șoptit el, vrând să pară îngâmfat și sigur de el, dar știind că eșuase din nou.

Allenford s-a uitat la el.

— Nu pot pretinde că știu ce simțiți, domnule DeMarco, dar vă pot spune câte ceva despre operație. Să fac puțină lumină. Cu ani în urmă, transplanturile de inimă erau întreprinderi riscante, foarte nesigure, și majoritatea pacienților mureau. Dar am făcut mari progrese în ultimii zece ani. Medicamente antirejecție, testarea țesuturilor pentru compatibilitate și imunosupresoare – toate aceste lucruri au jucat un rol major în transformarea acestui tip de operație într-un succes. Și sunteți unul dintre norocoși – este afectată numai inima dumneavoastră; celelalte organe funcționează incredibil de bine, având în vedere viața pe care ați dus-o. Asta vă conferă un avantaj în prognosticul postoperatoriu pe termen lung. Aproximativ nouăzeci la sută dintre pacienți duc o viață relativ normală după operație.

— Relativ normală, a spus Angel, făcându-i-se rău la gândul acesta.

— Da, relativ. O să luați medicamente tot restul vieții, va trebui să fiți atent la dietă și să faceți exerciții fizice. Fără droguri, fără țigări, fără alcool. S-a aplecat în față, zâmbind cu blândețe. Acesta este dezavantajul. Partea bună este că veți avea o viață.

— Pare o viață grozavă. Abia aștept.

Sprâncenele cenușii, ca de vultur, ale lui Allenford s-au unit încet.

— Pe hol am un indigen de șaptezeci de ani care nici măcar nu este pus pe lista de transplanturi. Apoi, este o fetiță de șase ani care în ultima săptămână a avut infarct după infarct – tot ce-și dorește este să trăiască suficient ca să vadă șapte lumânări pe tort. Oricare dintre ei ar face schimb cu dumneavoastră într-o secundă.

Angel s-a simțit ca naiba.

— Uite, îmi pare rău, eu doar…

Allenford nu i-a permis să scape așa ușor.

— Știu că sunteți o celebritate, dar, credeți-mă, asta nu înseamnă nimic aici. N-o să vă suport crizele și egoismul. Aici sunteți un pacient oarecare ce așteaptă o inimă nouă. Crudul adevăr este, domnule DeMarco, că veți muri. Fără operație, o să fiți din ce în ce mai slăbit. Nu o să puteți să vă mișcați prea mult, iar o respirație acceptabilă o să vi se pară un dar de la Dumnezeu. Știu că e greu, dar trebuie să înțelegeți ce vă spun. Viața pe care ați avut-o s-a terminat.

Angel știa că acum ar fi trebuit să tacă și să pretindă că o să facă tot ce depinde de el. Dar era speriat și furios, iar faima îi permisese să se poarte urât așa mult timp încât nu știa să facă nimic altceva.

— Aș putea să mă ridic, să plec de aici și să-mi asum riscul.

— Sigur că ați putea. Și ați putea fi lovit de un autobuz înainte să muriți de infarct.

— Aș putea muri în timp ce i-o trag unei femei până nu mai poate.

— Da, ați putea.

— Poate asta vreau să fac.

— Poate.

Angel l-a privit pe bărbat. Nu simțise niciodată un amestec așa derutant de emoții. Capul i se

învârtea de atâtea gânduri, posibilități, temeri. Mai ales temeri.

— Dacă m-aș hotărî să fac operația…

— Dați-mi voie să vă spun chiar acum, domnule DeMarco, nu este în totalitate decizia dumneavoastră.

— Ce vreți să spuneți?

— Vorbim despre un transplant de inimă, nu despre îmbrăcarea unui dinte. Există un număr limitat de inimi disponibile. Din păcate, majoritatea familiilor aleg să nu doneze organele celor apropiați. Mii de pacienți mor în fiecare an așteptând o inimă nouă.

— Vreți să spuneți că aș putea muri așteptând o inimă?

— Da.

— Iisuse Hristoase, ce porcărie!

— Starea dumneavoastră e critică. Dacă UNOS – adică organizația unită a împărțirii de organe – este de acord cu faptul că sunteți un candidat acceptabil, o să vă pună în capul listei pentru transplant. Prima inimă care se potrivește va fi a dumneavoastră. Dar nu pot garanta nimic.

Cuvintele l-au lovit ca un pumnal.

— Uaa. Acum îmi spuneți că s-ar putea ca nici măcar să nu fiu trecut pe listă?

— Se cere un profil psihologic. Trebuie să credem cu toții că vă veți schimba viața și veți avea grijă de acea inimă.

Realitatea l-a învăluit pe Angel. A realizat semnificația cuvintelor doctorului. De data asta, Angel nu putea să iasă din situație cu ajutorul unei crize de nervi, al farmecului sau al banilor. Tot ce putea face era să se prefacă – să pretindă că era demn de șansa care i se oferea. Și nu avea nici cea mai mică șansă de a fi un actor atât de bun.

— O, asta chiar e perfect. O să mor pentru că am o personalitate de tot rahatul. A scos un râs amar. Mama avea dreptate.

— Presupunând că ajungeți pe listă – și asta va depinde de psihiatrul și cardiologul dumneavoastră șansele de a primi o nouă inimă… la un moment dat, sunt cam de cincizeci la sută.

Voia să spună *Mulțumesc pentru statisticile morbide, doctore. O să-mi pregătesc inima pentru operație,* dar și-a înghițit cuvintele pline de sarcasm. În schimb a întrebat:

— Cum o să-mi asigurați anonimitatea cât sunt aici?

— Am acoperit totul – sunteți pur și simplu Mark Jones, internat pentru un transplant de inimă. Numai cei mai vechi și de încredere membri ai echipei mele vor ști cine sunteți cu adevărat. A oftat. Ca să fiu sincer, nu știu cât o să țină, dar vom face tot posibilul să vă protejăm intimitatea. Dacă se produce o scurgere de informații, o să declar pur și simplu că sunteți aici pentru o operație pe cord.

Angel știa din experiență că mai devreme sau mai târziu informația avea să iasă la iveală. Spera din tot sufletul că avea să se întâmple mai târziu.

— Bine. O să fiu băiat cuminte, o să-mi schimb viața și o să renunț la alcool și droguri. Unde mă duc să aștept?

— Nu vă duceți nicăieri, domnule DeMarco. Sunteți mult prea bolnav ca să părăsiți spitalul. O să aranjez o întâlnire cu cardiologul dumneavoastră pentru mâine-dimineață – după ce vom fi făcut toate testele de compatibilitate. Ea o să vă aducă la cunoștință celelalte detalii.

— O, nu, a spus el. Nu vreau femei doctor.

Allenford a râs de el.

— Nu sunteți faimos aici, domnule DeMarco. Eu îi aleg pe membrii echipei dumneavoastră.

— Echipă. Angel a rostit cuvântul plin de dezgust. Nici unui membru al echipei nu i se va scoate inima din piept, nu-i așa, doctore? Numai nenorocitul de mine va fi pe aparate.

Doctorul Allenford a închis fișa, după care a pus-o deoparte.

— Nu, domnule DeMarco, noi nu ne vom confrunta cu bisturiul… sau cu recuperarea îndelungată. S-a aplecat în față. Dar vom fi cei care vor găsi inima, o vor extrage, o vor aduce aici și o vor așeza în pieptul dumneavoastră. Eu, în mod particular, sunt cel care mânuiește bisturiul. Un zâmbet i-a traversat încet fața. Așa că m-aș gândi la o ajustare a atitudinii dacă aș fi în locul dumneavoastră.

S-au privit îndelung, și Angel a știut că niciunul dintre ei nu era obișnuit să piardă. Până la urmă a spus:

— Considerați-o ajustată.

Allenford a rânjit.

— Bun. O să-l las pe asistentul social să vă dea celelalte detalii. O să vorbesc mâine cu doctor Hillyard și o să verific rezultatele testelor. Apoi vom lua toate deciziile necesare.

Angel a simțit o senzație de greață în stomac. A încercat s-o ignore, dar nu a putut. Era în Seattle, scena vechii crime, și bătrânul lui Madelaine își dorise întotdeauna ca ea să fie medic.

— Doctorul Hillyard?

— Madelaine Hillyard este cel mai bun cardiolog al echipei – și nu o deranjează pacienții dificili.

Inima lui zdrențuită a sărit peste o bătaie, poate chiar s-a oprit. Era prima oară de ani întregi când îi auzea numele rostit cu voce tare, iar asta a adus cu sine un val neașteptat de amintiri. Imagini pasagere, amintiri cimentate. Madelaine, cu părul ei lung încâlcit și ud leoarcă, cu genunchii aduși la piept și degetele greblând nisipul în căutarea comorilor ascunse, râzând, întotdeauna râzând; noaptea înstelată în care se adăpostiseră sub un uriaș stejar bătrân, îngropând frânturi de paiete sub un duș de cuvinte de adult. *O să te iubesc întotdeauna, Angel… întotdeauna.*

Madelaine, prima lui iubire, devenise cardiolog.

S-a uitat la doctorul Allenford, care stătea în picioare, pregătit să părăsească încăperea. Angel voia să spună ceva, dar gâtul i se strânsese și nu ieșea niciun cuvânt. Când a ajuns în dreptul ușii, Allenford a dat din cap, apoi a ieșit și a închis ușa în urma lui.

Angel stătea nemișcat, respirând greu, simțind fiecare bătaie a inimii lui fluturânde, ascultând bipurile monitorului. Rămăsese fără nicio altă șansă, nicio altă opinie. Viața lui îl condusese în acest moment, această clipă în care era înfrânt și singur.

Ce ar fi trebuit să facă acum? Să zacă în acest pat simplu cu garduri de metal și să aștepte ca un biet nenorocit să moară? Să stea aici și să-i lase să-i deschidă pieptul, să-i smulgă inima și s-o arunce la coș ca pe un gunoi oarecare?

Transplant de inimă. Cuvintele erau precum niște cuțite ce-i scoteau mațele afară.

Ceea ce voiau să-i facă era abominabil, obscen. Și Madelaine era cea care urma să facă asta.

În niciun caz.

A aruncat la o parte păturile ce-l acopereau și și-a smuls acele din brațe. Și-a trecut picioarele peste marginea patului și s-a ridicat. Se căra naibii din acest loc. Nu aveau să-i smulgă inima din piept și să pună în locul ei inima altcuiva. Nu putea – nu voia – să trăiască în acest fel. Avea de gând să moară în felul în care trăise toată viața. La viteză maximă, fără să ia niciun prizonier.

A făcut un singur pas, doar atât, și durerea i-a explodat în piept. Cu un țipăt, s-a prăbușit la podea. Brațul i-a zburat în față, s-a agățat de o masă și a trântit-o pe jos. Apa s-a vărsat peste tot. Căni de plastic și carafe s-au lovit de linoleum.

A rămas acolo, incapabil să respire, trăgând aer ca un pește pe uscat. Și îndurerat. Iisuse, chiar și cu medicamentele, îl durea cum nu-l mai duruse vreodată.

Brusc a înțeles. Era pe moarte. Poate nu azi, poate nu mâine, dar în curând. În curând. Nu avea importanță dacă voia operația, nu conta că ar fi fost un ciudat la sfârșitul ei. Nu avea de ales.

S-a răsucit și s-a târât înapoi spre pat. Apucând rama de metal, s-a ridicat în picioare și s-a prăbușit pe saltea.

S-a strecurat înapoi sub pături și a închis ochii. Îl durea rău, voia să plângă.

Dac-ar fi avut pe cineva cu care să stea de vorbă, cineva adevărat, care să țină la el. Cineva care să-i fie prieten așa cum fuseseră odată Francis și Madelaine.

Madelaine.

Câte nopți nu-și petrecuse stând treaz în întuneric întrebându-se ce făcea fratele lui, cum se transformase Madelaine? De câte ori luase telefonul în mână ca să-i sune, numai ca să închidă înainte ca vreunul din ei să răspundă?

A oftat din greu. Madelaine. Chiar și acum își amintea chipul ei, părul șaten bogat ce cădea în valuri până la mijlocul spatelui, sprâncenele aspre, ochii înclinați ca de țigancă, curburile corpului ei. Cel mai mult își amintea râsul ei, gutural și blând.

Pe vremuri, râdea tot timpul.

Pe vremuri, înainte ca el s-o fi părăsit.

Ultima oară când o văzuse, stătea cocoșată la capătul canapelei uzate, arătând așa de nelalocul ei în rulota familiei lui, cu puloverul de cașmir atârnând trist pe un umăr și obrajii mânjiți de lacrimi.

Și-a permis să-și amintească totul din nou, și, odată cu amintirile, a venit și rușinea arzătoare. Minciunile pe care i le spusese, cuvintele care fuseseră precum otrava pe buzele lui, senzația banilor plini de sânge în mâinile lui, mirosul persistent al parfumului ei – pudră de talc și săpun Ivory.

Iar acum ea avea să-și capete răzbunarea finală.

Viața lui depindea de femeia pe care-o trădase.

Capitolul 5

Madelaine era așezată pe marginea patului Linei. Ici și colo putea zări petice ale tapetului cu dungi de un albastru pal, marca Laura Ashley, pe care îl pusese cu așa de mulți ani în urmă, dar cea mai mare parte a pereților era acoperită cu postere ale unor trupe rock de care Madelaine nu auzise niciodată. Erau mii de mici împunsături de ac în tapetul scump, fiecare dintre ele, o dovadă a personalității emergente a Linei.

Madelaine s-a întins pe spate pe pat și a închis ochii, gândindu-se la fiica ei. Pentru o secundă, singurele lucruri pe care le-a putut invoca au fost imagini din vremuri de mult apuse – obrăjori bulbucați de bebeluș, ochi albaștri râzători, o pereche de picioruțe grăsuțe clătinându-se pe podeaua sufrageriei. Un zâmbet știrb de clasa întâi.

Oare toate mamele simt așa? Oare toate mamele păstrează un portret al bebelușilor lor în inimă, așteptându-se ca fetele mari să miroasă în continuare a pudră de talc și a șampon de bebeluși?

A, făcuse așa de multe greșeli. Ar fi trebuit să-i spună Linei adevărul despre tatăl ei cu ani și ani în urmă. Chiar și anul trecut, când o văzuse pe Lina luând-o la vale, ar fi trebuit să-și dea seama care era motivul și să fie sinceră. Dar îi fusese așa al naibii de teamă că Lina nu ar mai fi iubit-o. Așa de teamă ca puiul ei să nu plece de acasă…

Fusese minunat când fuseseră numai ele două, bebelușul și mama, în casa liniștită, făcând prăjituri și citind povești înainte de culcare.

Amintiri de mult uitate, despre vremurile în care fusese o adolescentă ce se ducea la colegiu și creștea singură un copil, i s-au furișat în minte. Imagini ale acelui apartament oribil al lor pe de bulevardul University, cu geamul care nu se deschidea și radiatorul care nu funcționa

niciodată… treptele șubrede ce duceau la ușa roșie a apartamentului… mașina care aștepta în fiecare dimineață pe colțul dintre străzile Fifteenth și University… nopțile în care mâncau amândouă pâine cu stafide și spera că laptele nu era stricat. Totuși, chiar și-n cele mai rele timpuri – în timpul zilelor de lucru de optsprezece ore și al sesiunilor când învăța noaptea –, Madelaine o avusese tot timpul pe Lina acolo cu ea. Un copilaș cu o minte curioasă agățat de șoldul unui rezident epuizat. În vremurile acelea erau ele două împotriva lumii…

Dar lumea dăduse buzna, apăruse cu degetele ei lipicioase și solicitase prezența Linei. Acela fusese începutul sfârșitului – când Lina începuse să crească și să pună întrebări și să vadă defectele lui Madelaine. Poate dacă Madelaine ar fi urmat școli publice, ar fi crescut cu prietene în jurul ei, ar fi știut cum să gestioneze traumele cotidiene. Dar tatăl ei nu ar fi îngăduit niciodată așa ceva. Nu ar fi permis niciodată ca Madelaine să se amestece cu ceea ce el numea plebea. Fiecare zi a copilăriei lui Madelaine fusese petrecută de una singură, visând la prieteni care nu o vizitau niciodată și la excursii care nu aveau niciodată loc. Nu știa nimic despre baluri de absolvire și combinații și chiar mai puțin despre rebeliune.

Nu știa nimic despre adolescenții speriați, certăreți și confuzi.

Singurele lucruri despre care Madelaine știa ceva erau să te ascunzi, să te prefaci, să zâmbești când durerea era așa de puternică și de profundă încât uneori nu puteai respira. Și nu voia ca puiul ei să învețe această abilitate.

Oftând, s-a ridicat în picioare și a rămas acolo, neștiind ce să facă. Ce avea să facă atunci când Lina avea să vină, în sfârșit, acasă?

Dacă ar fi venit acasă.

Madelaine s-a cutremurat. Nu voia să gândească așa, nu voia să stea cu urechea la telefon sau la ușă, așteptând să se întâmple tot ce putea fi mai

rău. Nu voia să continue să se îngrijoreze că Lina avea să facă ceea ce însăși Madelaine făcuse cu ani în urmă.

S-a dus către casetofonul care era așezat pe biroul Linei și a răsfoit nepăsătoare printre casetele și CD-urile îngrămădite lângă el. La baza teancului era vechea casetă cu Helen Reddy pe care obișnuiau s-o asculte.

A ridicat-o, a șters de praf coperta transparentă de plastic și a deschis-o. Apoi a pus-o în aparat și a apăsat butonul *play.*

Muzica s-a strecurat în cameră pe un val de amintiri dulci-amărui.

— Nu-i corect, mama, s-a auzit o voce tremurată.

Madelaine s-a răsucit către ușă. Lina părea incredibil de tânără și de vulnerabilă, un copil în haine de adult, cu machiajul întins pe obrajii palizi. Era așa minionă, cu oasele subțiri ca ale unui pui de pasăre, cu fața mică în formă de inimă. Negrul catran al părului ei dezordonat contrasta puternic cu albul palid al tenului. Ten ce-i scotea în evidență albastrul electric, de albăstrea, al ochilor.

Madelaine i-a aruncat un zâmbet timid.

— Bună pu… Lina. Te așteptam.

Lina și-a trecut o mână prin părul negru țepos.

— Da, sigur. Voiai să-mi spui iar la mulți ani, nu?

Madelaine s-a dus încet către fiica ei, dar la jumătatea drumului s-a oprit și s-a așezat pe pat, uitându-se în sus la fiica ei de șaisprezece ani.

— Îți sunt datoare cu niște explicații, a spus până la urmă.

— Da.

Lina a tras un scaun de lângă birou și s-a așezat. Aplecându-se în față, și-a sprijinit coatele pe genunchi și a străpuns-o pe mama ei cu o privire furioasă. Patru cercei de argint au lucit în curbura superioară a urechii ei stângi.

— Deci explică. Povestește-mi despre tatăl meu.

Tata. Cuvântul era precum tăietura unei lame. Madelaine a tresărit. El nu era tată; un tată ar fi rămas acolo, și-ar fi protejat familia și ar fi ajutat când bebelușul ar fi avut febră sau un coșmar. Un tată nu își părăsește familia.

Lina a oftat dramatic.

— Uite ce e, Jett mă așteaptă afară…

— Ești prietena unui băiat pe nume Jett?

— Ai de gând să vorbești sau nu? Dacă nu…

— L-am întâlnit pe… tatăl tău când eram cam de vârsta ta; Madelaine a încercat să zâmbească. Este o poveste pe care ai mai auzit-o de mii de ori. Am rămas însărcinată și el… n-a putut să plece din oraș suficient de repede.

Ochii albaștri ai Linei s-au îngustat.

— Ai mai auzit de el de atunci?

Madelaine a încercat să nu-și amintească cât de mult timp așteptase un telefon, o scrisoare, orice. A încercat să uite cum plânsese de fiecare Crăciun ani de-a rândul.

— Nu.

— Cum îl cheamă?

Madelaine știa că asta era întrebarea care avea să ruineze totul. Oricum ar fi răspuns, ar fi fost greșit. Dacă ar fi mințit, Lina ar fi urât-o, și dacă ar fi spus adevărul, Lina l-ar fi contactat pe tatăl ei. Numai că el nu era genul de bărbat care ar fi fost binevoitor când ar fi primit la miezul nopții un telefon de genul „Bună, sunt fiica ta” – dacă ar fi vrut să-și vadă copilul, în primul rând nu a fi plecat.

Dacă Lina ar fi dat de el, i-ar fi frânt inima. Un cuvânt, un gest, un mic râset – orice a fi putut însemna că nu-i păsa – ar fi distrus-o pe Lina.

— Ei bine? a întrebat Lina.

Madelaine știa că nu avea de ales; asta era ceva ce ar fi trebuit să facă în urmă cu mult, mult timp. Dar nu putea pur și simplu să-i spună numele. Madelaine trebuia să vorbească cu el înaintea Linei. Acest gând – simplul gând de a pune mâna

pe telefon și a-l suna după toți acești ani – o terifia. Asta ar fi schimbat totul. Doamne ajută!

— Îți pot spune numele lui chiar acum, dar…

— Lasă.

Lina s-a ridicat brusc în picioare și a împins scaunul.

— Lasă-mă să termin. Nu-ți pot spune numele lui chiar acum. Dar o să… A fost nevoie de toată puterea pe care o avea pentru a formula următoarea frază. O să-l contactez și o să-i spun despre tine.

Ochii Linei s-au căscat. Un mic zâmbet i-a ridicat colțul gurii.

— Vrei să spui că nu știe despre mine?

Madelaine s-a gândit la toate felurile în care ar fi putut răspunde la acea întrebare – unele furioase, unele amare, unele triste. Până la urmă a ales sinceritatea.

— Din câte știu eu, habar n-are că te-ai născut.

Lina și-a mușcat buza de jos pentru a bloca un zâmbet. Madelaine putea să vadă încântarea strălucind în ochii albaștri ai fiicei ei. Lina își dorea cu disperare să creadă că tatăl ei era un om bun, un tată iubitor, căruia i se răpise șansa de a fi părinte.

— Am știut eu.

Madelaine s-a uitat la ea. Lina nu se gândise la adevărata semnificație a cuvintelor, iar Madelaine era bucuroasă.

— Promiți c-o să-i spui?

— Nu te-am mințit niciodată, Lina.

— Numai prin omisiune.

Madelaine a clipit.

— O să-i spun.

— O să vrea să mă cunoască, a spus Lina, iar Madelaine a putut să audă nevoia și dorința din vocea ei.

Madelaine s-a ridicat în picioare și s-a dus precaută înspre ea. Când era suficient de aproape ca s-o atingă, s-a oprit și, deși voia să mângâie

părul ciopârțit al fiicei ei, nu s-a mișcat, nu a ridicat niciun deget.

— S-ar putea să te dezamăgească, iubito.

— Nu mă va dezamăgi, a șoptit Lina.

Madelaine nu se putea abține. A întins mâna.

— Puiule, trebuie să înțelegi…

— Nu sunt puiul tău! Tu ești cea pe care nu o vrea. Tu. Pe mine nu mă va dezamăgi. O să vezi.

Lina s-a întors și a fugit din cameră, trântind ușa în urma ei. Madelaine i-a auzit pașii bocănind prin casă, apoi sunetul îndepărtat al ușii din față închizându-se. Și a rămas de una singură în cameră, ascultând-o pe Helen Reddy. *Noi două împotriva lumii.*

* * *

Căminul Hillhaven se întindea de-a lungul străzii suburbane, precum un castel de cuburi de copii, ridicat pe jumătate. Amplasat pe un deal scund deasupra străzii mărginite de copaci, privea liniștit spre fundătură. Iarba tunsă, ajunsă la un maro-cărămiziu tomnatic în urma frontului de aer rece din noaptea precedentă, se rostogolea pe aleea de ciment. În spatele porții de fier de doi metri, câțiva bărbați și femei în vârstă rătăceau prin grădinile muribunde, vorbind cu voce scăzută între ei.

Francis a tras Volkswagenul obosit lângă trotuar și a parcat într-un unghi ciudat. Aplecându-se peste locul pasagerului, a scos Biblia și geanta de piele neagră, apoi s-a dat jos din mașină. Un aer răcoros, îndulcit de ploaie, i-a ciufulit părul și i-a trimis o șuviță rebelă în ochi. A rămas pe loc pentru o clipă, urmărind activitatea din curte. Putea auzi zgomotul familiar al cadrelor metalice care erau împinse de-a lungul trotuarelor și scârțâitul mecanic al scaunelor cu rotile. Infirmiere în uniforme albe apretate se învârteau nonșalante printre pacienți, oprindu-se ici-colo ca să ofere asistență.

A urcat spre poartă și a intrat în curte. Poarta s-a închis în urma lui cu un zăngănit care a întrerupt

conversațiile. Zece capete s-au întors către el și a văzut speranța luminând fiecare pereche de ochi – toți așteptând, sperând să fie un membru al familiei care să-i viziteze.

— Părinte Francis! a scârțâit bătrâna doamnă Bertolucci, bătând din palmele noduroase, pline de artrită.

El i-a zâmbit. Acum arăta așa drăguță cu sorele strălucindu-i în părul alb și bucuria luminându-i ochii umezi. Jumătatea stângă a feței era paralizată, dar asta nu-i umbrea frumusețea. O știa de cincisprezece ani – ca așa mulți dintre oamenii care crescuseră aici, locuise și lucrase în vechiul cartier al lui Francis. Se împărtășise alături de ea așa mulți ani, iar acum era aici ca să i-o ofere.

Unul câte unul, s-au târșâit către el. El a zâmbit. Pentru asta trăia.

Și în acea clipă s-a simțit împăcat, acoperit de căldura liniștitoare a credinței lui. Acesta era locul în care îi era menit să fie, locul în care îi fusese întotdeauna menit să fie. Aici, îndeplinind voința Domnului, se simțea complet și liniștit.

Știa că seara, când avea să stea întins în pat de unul singur, ascultând vântul fluierând prin streșini și zăngănind geamurile, avea să se simtă iar vulnerabil. Îndoiala avea să se furișeze printre draperiile zdrențuite și să-i ciugulească sufletul, iar el avea să se întrebe și să se îngrijoreze… Avea să se gândească la Madelaine și la Lina și la toate alegerile pe care le făcuse în viața lui; avea să se gândească la felul în care o încurajase pe Madelaine să păstreze secretul față de Lina și rușinea avea să-l sufoce. Și mai mult decât orice, singurătatea avea să-l sufoce, precum zidurile unei fortărețe. Dar pentru moment, era fericit. Acesta era motivul din care se grăbise către cămin, cu o oră mai devreme. Aici și acum, cu gulerul alb strâns în jurul gâtului și o Biblie sub braț, se simțea în siguranță.

A îngenuncheat pe covorul dur al ierbii și bătrânii s-au adunat în jurul lui, vorbind toți deodată.

Fred Tubbs a tușit, apoi a scos un pachet uzat de cărți de joc din buzunarul de la piept – același pachet pe care-l afișase ani de zile.

— E timpul pentru un joc rapid de cărți, părinte?

Francis a rânjit.

— Mi-ai golit buzunarele săptămâna trecută, Freddy.

Bătrânul a făcut cu ochiul.

— Îmi place să joc cu un om care a făcut un jurământ pentru sărăcie.

— Ei bine, poate numai o mână… a spus Francis, știind că avea să petreacă ore întregi în camera de recreere, jucând cărți, uitându-se la aceleași poze de familie pe care le văzuse de milioane de ori, recitind felicitări de Crăciun și scrisori de la cei apropiați care nu avea niciodată timp să viziteze.

Și o știau și ei – putea să vadă bucuria pe fețele lor, plăcerea simplului fapt ca cineva să-și amintească de ei în această după-amiază însorită de toamnă.

S-a ridicat în picioare și a apucat mânerele scaunului cu rotile ale doamne Bertolucci. Încă vorbeau cu el, pe rând acum, cu vocile lor distorsionate, subțiri, în timp ce se îndreptau spre ușă. S-a uitat la rampă, apoi s-a oprit, uitându-se în jur.

— Unde e Selma?

Tăcere. Și și-a dat seama. Obișnuita tristețe i s-a adunat în piept.

— Ieri, a spus Sally MacMahon, dând din capul acoperit cu păr vopsit, negru ca smoala. Fiica ei era cu ea.

S-a auzit un murmur de ușurare fiindcă Selma nu fusese singură.

— Ne gândeam că poate faci o slujbă specială pentru ea, părinte, a spus Fred. Domnișoara Brine

a spus că ar fi bine – în camera de recreere la ora patru.

Francis s-a întins către el și l-a strâns de umărul subțire ca un țâr. A privit fețele din jurul lui, una câte una, tenurile ridate pline de pete de bătrânețe, părul tot mai rar, ochelarii cu lentile groase și aparatele auditive, șiragurile de perle Kmart, și a știut de ce aveau nevoie de la el acum.

Credință. Speranță. Putere.

Și putea să le ofere. Zâmbetul pe care l-a oferit a fost lent și a venit din adâncimile sufletului lui.

— Acum e dincolo de durere, a spus el cu blândețe, crezând cuvintele pe care le repetase de multe ori înainte. Este cu Dumnezeu, cu îngerii și cu soțul ei. Noi suntem cei care simțim durerea morții ei.

Doamna Costanza a așezat mâna vineție cu încheieturi groase pe brațul lui Francis și l-a privit cu ochii umezi.

— Îți mulțumim că ai venit, părinte, a spus cu vocea tărăgănată. Aveam nevoie de tine.

A zâmbit uitându-se la fața ei adorabilă, răvășită de timp, și și-a amintit că obișnuia să-i dea flori de la magazinul ei de pe colțul străzii Cleveland. Parcă se întâmplase cu o sută de ani în urmă… și de fapt se întâmplase numai ieri.

— Și eu am nevoie de voi toți, a răspuns el simplu.

•

Ținându-și cu grijă cană de cafea de dimineață, Madelaine a făcut semn cu mâna asistentelor în timp ce-și croia drum pe holul larg, acoperit de linoleum. A intrat în cabinetul ei, un cubicul mic de forma unei cutii, decorat în stil English country. Draperii înflorate îndrăznețe, în nuanțe de burgund și verde puneau fereastra între paranteze. Rafturi grele de mahon pline până la refuz de cărți cartonate și amintiri de la pacienți recunoscători erau aliniate de-a lungul unui perete. Plantele erau îngrămădite pe pervazuri și fotografii cu Francis și

Lina atârnau în grupuri pe tapetul verde cu dungi. O masă din secolul nouăsprezece servea drept birou, iar suprafața ei lucioasă era presărată cu fotografii cu Francis și Lina.

S-a așezat la biroul ei și a început să răsfoiască prin teancul de hârtii. Înainte să ajungă la jumătate, cineva a bătut la ușă.

Nu s-a uitat în sus.

— Intră.

Doctorul Allenford, chirurgul cardiovascular al echipei de transplant, a intrat pe ușă în biroul micuț.

— Presupun că nu mai ai o cană de cafea? a întrebat în timp ce se așeza în scaunul cu imprimeu floral rezervat vizitatorilor.

Ea a scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

El și-a trecut o mână prin părul de culoarea oțelului și a oftat.

— A, e bine, Rita s-a ținut așa de tare de capul meu să nu mai beau așa de multă…

Madelaine a chicotit, așteptând ca Allenford să treacă la subiect.

— Avem un nou pacient pentru transplant.

Madelaine nu se sătura niciodată să audă aceste cuvinte. Brusc, nu se mai simțea epuizată sau deprimată, ci nerăbdătoare să audă mai mult.

— Serios?

— Nu fi așa entuziasmată. E un pacient cu risc crescut. Fost utilizator de droguri, petrecăreț de primă clasă și fustangiu – dacă e să dai crezare presei – și cu siguranță are o atitudine neplăcută.

— O.

Madelaine s-a lăsat pe spate în scaun și l-a studiat pe bărbatul care o învățase majoritatea lucrurilor pe care le știa despre transplantul de inimă. Allenford era unul dintre cei mai buni doctori din domeniul lui, ambițios, motivat și talentat. Dacă el spunea că pacientul prezenta un risc major, știa despre ce vorbea.

— Situația e critică.

— Datele?

— Bărbat de treizeci și patru de ani. HIV negativ și fără cancer. Cardiomiopatie în fază finală. Am făcut teste de sânge de rutină ieri și toate arată bine. Chris s-a aplecat în față și a împins dosarul subțire pe birou. Dar, după cum am spus, are un comportament neplăcut. Genul acela de la Hollywood, bogat și faimos, care crede că lumea îi datorează ceva.

Madelaine mai avusese această discuție cu Chris. Ca de obicei, el era interesat de rata de succes a spitalului și viabilitatea pe termen lung a șanselor unui candidat înainte să-i ofere această resursă prețioasă pe care o reprezenta o inimă nouă. Madelaine nu-l invidia pe Chris pentru responsabilitatea muncii lui. De fiecare dată când alegea pe cineva care să primească o inimă, erau alți pacienți care, cel mai probabil, aveau să moară ca o consecință a acelei alegeri. Unul murea, unul trăia; era atât de simplu. Nu-și puteau permite să pună o inimă nouă în pieptul cuiva care nu avea de gând să aibă grijă de ea.

— O să vorbesc cu el, Chris, a spus ea.

El a privit-o și au comunicat perfect dintr-o singură privire. Amândoi știau care era lucrul pe care ea tocmai și-l asumase, acela de a prelua puțin din povara lui. *O să-ți spun dacă ar trebui să primească această șansă.*

Era o alegere pe care nicio ființă umană nu ar fi trebuit s-o facă în legătură cu altă persoană, și totuși ei făceau asta în fiecare zi.

— Îi protejăm anonimitatea cu orice preț. L-am internat sub un alt nume. Așa că spune-i colectivului tău – le iau joburile dacă identitatea sau prognosticul lui ajunge la presă.

— Am înțeles.

— O să contactez echipa și o s-o pun la curent. Hilda va trebui să facă și restul testelor și să-l pregătească repede. I-a aruncat o privire rapidă și

plină de înțeles. Dacă nu primește o inimă în timp record, e în mare bucluc.

Ea a dat din cap, semn că înțelesese.

— Vrei să ne întâlnim la o cafea după-amiază ca să discutăm detaliile?

— Sigur. Ora patru, în afara cazului că sare ceva în aer.

— Bun. Zâmbindu-i, Madelaine a deschis dosarul de pe biroul ei și s-a uitat la numele pacientului. Angelo Dominick DeMarco.

A închis repede dosarul, dar nu suficient de repede. Amintirile și-au croit loc până la suprafața minții ei, așa de puternice, încât era ca și cum Angel ar fi stat în fața ei. Și-a amintit râsul zgomotos, cotcodăcit și ușoara fanfaronadă a mersului lui, felul în care-și trecea mâna prin părul castaniu-închis. Dar cel mai mult și-a amintit ochii lui, verde-malahit, adânciți pe sub sprâncenele negre, aspre, care îl făceau să pară periculos. Până zâmbea.

Chiar și după atâția ani, își amintea puterea acelui zâmbet. Era ca un clișeu – soarele care strălucește printre nori.

Francis. S-a gândit deodată la el și a știut că asta avea să-i frângă inima. Fratele lui mai mic era bolnav… poate murea… Doamne, ce avea să-i spună?

— Madelaine? s-a auzit vocea lui Chris.

S-a uitat peste birou la el, încercând să găsească cuvintele, dar tot ce avea era amintiri, imagini și o teamă bruscă și puternică.

— Nu pot prelua acest pacient, Chris.

— Poftim?

— Angel este fratele părintelui Francis.

— A, preotul tău. Îl cunoști pe Angelo?

Madelaine a avut nevoie de o clipă să se adune.

— Da. Nu. Nu cu adevărat. A scuturat din umeri. L-am cunoscut cu mult timp în urmă. Când eram copii.

Chris și-a îngustat privirea.

— Când erați copii, zici! Ai păstrat legătura cu el?

— Nu.

— Îl urăști?

Madelaine a înghițit cu dificultate, gândindu-se.

— Nu, a spus până la urmă. Nu-l urăsc.

El a zâmbit.

— Îl iubești?

Întrebarea a luat-o pe nepregătite. A văzut cu ochii minții zeci de imagini de-ale lui Angel așa cum fusese odată, râsul lui de băiat cu părul negru și cu visuri mari, băiatul care-i furase inima și o sărutase pentru prima oară. Apoi au apărut imaginile mai sumbre, amintirile dureroase.

— Nu. Nu-l iubesc.

— Bine.

Chris s-a împins în picioare și și-a sprijinit mâinile de biroul ei, aruncându-i o privire plină de înțeles.

— Are nevoie de tine, Madelaine.

— Nu-mi face asta, Chris. Dă-l altcuiva.

— Nimeni nu e la fel de bun ca tine, la naiba, și știi foarte bine asta. Acest tânăr va muri, Madelaine. Tu ești cea mai bună șansă a lui. Măcar întâlnește-te cu el.

S-a uitat la Allenford știind că nu are de ales. Nu putea să-l lase pe Angel să moară.

— OK, Chris.

El a zâmbit.

— Grozav. S-a întors, îndreptându-se spre ușă. Exact când a deschis-o, s-a întors din nou cu fața. Am nevoie de raportul tău azi. Dacă e să primească o inimă nouă, trebuie pus pe lista UNOS imediat. Și nu uita, trebuie să umblăm cu mănuși pe lângă statutul lui de celebritate. Nu vreau ca reputația acestui spital să fie compromisă.

— Da.

Allenford a plecat din birou și a închis ușa în urma lui.

Madelaine s-a așezat, în continuare uluită, cu ochii sticloși ațintiți asupra ușii.

Angel DeMarco se întorsese.

Capitolul 6

A stat așa mult în fața ușii lui Angelo, încât a devenit evident. Până la urmă s-a auzit zgomot de pași în spatele ei și o mână caldă, osoasă a apăsat-o pe umăr.

— Ești bine, Madelaine?

Ea s-a încordat, s-a forțat să ridice bărbia și și-a retras privirea de la numele de pe ușă.

— Sunt bine, Hilda, a spus ea, întorcându-se încet cu fața la micuța, practica asistentă care conducea echipa de transplant ca un sergent de antrenamente.

Hilda s-a uitat în sus la ea, iar capul ei ca de pasăre s-a aplecat brusc spre dreapta.

— Voiam să merg să-l văd pe domnul Jones al nostru. Să aștept până ești gata?

— Da. Aș avea nevoie de niște timp numai cu el.

Hilda i-a făcut scurt cu ochiul.

— Dacă oamenii ar ști cine este, ai fi copleșită. Numai eu, Sara și Karen o să avem voie aici. Noi o să avem grijă de securitate.

Madelaine a încercat să-și smulgă un zâmbet, chiar a încercat.

— Bun.

— Genul hollywoodian, a spus Hilda dezaprobator. Conform revistei *Enquirer* – și Dumnezeu știe că sunt de încredere în această privință –, bea ca un pește și fute orice cu țâțe mai mari decât ale lui. Cu o altă bătaie pe umăr, Hilda s-a întors și a plecat pe hol, dispărând în biroul ei.

Madelaine a inspirat adânc pentru a se calma și a intrat în cușca leului.

Dormea. Doamne ajută!

A închis încet ușa în urma ei. Soarele blând al toamnei strălucea prin fereastra mică, oferindu-i camerei un respiro de la caracterul rece,

impersonal, dat de lumina fluorescentă. Patul metalic îngust împărțea camera în două.

Angel stătea nemișcat ca și cum ar fi fost mort, cu lenjeria gri, decolorată, mototolită pe piept. Părul castaniu-închis zăcea într-o grămadă dezordonată, contrastând cu bumbacul alb al pernei. Fața lui cizelată arăta căzută și prea slabă; buzele îi erau palide. O barbă puțin crescută îi scotea în evidență maxilarul triunghiular și-i întuneca buza superioară.

Chiar și așa, era așa de frumos de i-a tăiat respirația.

S-a lăsat, șovăitoare, în scaun. Pentru o clipă, nu s-a putut gândi la boala lui sau care era miza. Singurul lucru la care se putea gândi era trecutul și cât de mult îl iubise pe acest bărbat.

O transportase cu râsul lui în altă lume. O lume a luminii, a posibilității și a speranței, o lume în care regulile și responsabilitatea nu existau. Se agățase de el, chicotind, crezând, urmându-l oriunde s-ar fi dus, așa de mândră că mâna pe care voia s-o țină era a ei. Se îndrăgostise de el în felul sălbatic și total în care numai adolescenții pot s-o facă. Găsind scuze în timpul zilei ca să fie singuri, strecurându-se în mijlocul nopții afară din casa austeră a tatălui ei. Fusese prima oară când nu-și ascultase tatăl și asta o făcuse să se simtă în mod inconștient încrezătoare.

La distanță de așa de mulți ani, știa că de fapt nu se îndrăgostise cu adevărat de el, nu la modul statornic. Fusese consumată de această pasiune ca un foc de paie, fusese transformată de ea.

Fusese acea noapte, sub bătrânul stejar din parcul Carrington…

Stătuseră întinși în iarbă, privind cerul nopții, punându-și dorințe pe stele, împărtășindu-și visurile, ținându-se în brațe. Dar știuse că era timpul să meargă acasă. Tatăl ei urma să se întoarcă din călătoria de afaceri.

Se trăsese la o parte de lângă el, uitându-se de-a lungul străzii întunecate. Gândul de a se despărți de el, de a se întoarce în acea casă rece, la tatăl ei distant, o făcuse să se simtă aproape disperată.

— Nu vreau să mă întorc.

Își dăduse seama imediat că spusese prea mult. Își ținuse respirația, așteptând ca Angel s-o facă prostuță sau copilăroasă – toate cuvintele pe care tatăl ei i le adresa cu asemenea regularitate.

Dar nu o făcuse. Îi atinsese obrazul, îi întorsese cu blândețe fața înspre el.

— Nu te duce. Stai cu mine. Am putea fugi… să creștem o familie. Să fim o familie…

Madelaine nu simțise niciodată până în acel moment ce înseamnă să iubești pe cineva. Emoția o traversase, umplându-i sufletul de căldură până când dintr-odată, începuse să râdă și apoi să plângă.

— Te iubesc, Angel.

A… fusese așa dureros de dulce…

O trăsese în brațele lui, o ținuse așa strâns încât nu mai putuse să respire. Se lăsaseră împreună în genunchi în iarba moale. Îi simțise mâinile pe ea, mângâindu-i părul, spatele, șoldurile. Apoi o sărutase, gustându-i lacrimile, adjudecând-o așa complet cu buzele, încât se simțise amețită.

Până la urmă se trăsese în spate și se uitase la ea. Avea o intensitate în ochi care îi tăiase respirația, îi făcuse inima să-i sară din piept.

— Te iubesc, Madelaine. Nu… adică, niciodată…

Lacrimile îi picuraseră printre gene și începuse să și le șteargă.

Ea îi oprise mâna.

— Nu-ți fie frică, șoptise ea.

El îi aruncase un zâmbet tremurat. În acea secundă înțelesese așa multe despre el, despre felul în care era. O făcea pe fudulul și rebelul, dar pe dinăuntru era exact ca ea. Speriat, confuz și singur. Nu credea în el însuși, nu credea că era bun, dar

era – Madelaine credea în el cât pentru amândoi. Și el o iubea cum n-o mai iubise nimeni înainte.

Niște cuvinte așa de puternice: te iubesc.

Apoi îi spusese totul, își deschisese inima și sufletul în fața lui și-i permisese să fie o parte din ea. Nu credea că ar fi putut trăi fără el.

Dacă ar fi putut să-i facă asta din nou?

S-a forțat să-și amintească toate celelalte lucruri, celelalte momente, permițând durerii s-o mătură cu un curent rece, care s-o curețe.

Crezuse că-l iertase pentru ceea ce-i făcuse – pentru că o părăsise fără ca măcar să-și ia la revedere. Crezuse sincer, cu adevărat, că-l iertase. Își pusese filmul evenimentelor în minte de nenumărate ori. Își spusese că nu-l învinovățea pe Angel pentru că fugise. Își spusese că șaptesprezece ani sunt puțini, așa puțini, și cu fiecare an care trecea, păreau din ce în ce mai puțini. Își spusese că așa era mai bine, că nu ar fi rezistat împreună, că și-ar fi distrus reciproc viețile.

Da, își spusese multe lucruri, dar acum, în această secundă, uitându-se la el, a recunoscut în sfârșit adevărul. Erau niște minciuni, toate erau niște minciuni. Ambalajul strălucitor al unui cadou întunecat, urât.

Nu-l iertase. Cum ar fi putut s-o facă?

Ucisese o parte din ea în acea vară, o parte pe care el o crease, cultivase și pretinsese că o iubește. O parte pe care Madelaine nu o căpătase niciodată înapoi.

•

Angel s-a trezit lent. Pentru o singură clipă binecuvântată, nu a știut unde era sau ce i se întâmplase. Apoi sunetul silențios al mașinăriilor, murmurul monitorului cardiac, a plutit spre urechile lui.

După încercarea lui zadarnică de a evada, Hilda, femeia-pasăre și asistenta mare cât un marinar, i-au legat inima neputincioasă înapoi la aparate.

Mașinăria a continuat să înregistreze date, scuipând maldăre de hârtie.

Se simțea ca naiba. Îl durea pieptul, capul îi pocnea, iar acele din brațe îl ardeau ca niște mici puncte de foc. Nu putea să se miște fără să simtă durerea într-o anumită parte a corpului. Putea simți zumzetul specific al medicamentelor în sânge; folosise narcoticele prea des ca să poată fi păcălit.

A gemut, lăsându-și capul să-i atârne într-o parte. Mirosul de bumbac vechi, jeleu verde și curcan fiert, i-a umplut nările.

Vremea prânzului în iadul cardiacilor.

A clipit, în vreme ce lumina soarelui l-a înjunghiat în cap. A încercat să-și umezească buzele crăpate și s-a întins tremurând spre urciorul de plastic albastru marcat 264-W.

— Te ajut eu.

Vocea l-a spulberat. La început nu a remarcat decât răgușeala liniștitoare, felul de a vorbi din gât al Debrei Winger. Îi amintea de ceva, de o noapte îndepărtată din trecutul lui, când agățase o chelneriță în Tulsa, o dusese acasă și o fu…

O, Iisuse. Nu era deloc vorba despre acea amintire.

Idioata lui inimă s-a ascuns, s-a lovit de cutia toracică și a început să bată precum un motor vechi ce merge cu benzină de proastă calitate. Monitorul de lângă el a scuipat un huruit ca de mitralieră în încăpere. Nu putea respira.

Inspiră adânc, boule. Calmează-te. Încetișor și-a înclinat bărbia. Și a văzut-o alături de el.

Dumnezeule, după toți acești ani…

Stătea perfect dreaptă, cu bustul ascuns de un halat de laborator și doar o mică parte din puloverul verde vizibilă de sub reverele largi, albe. Fața ei era lipsită în mod magnific de emoție, ochii verzi-argintii, mari, complet goi. Niciun zâmbet nu pândea la colțurile buzelor ei pline, nerujate.

Pentru o secundă, prin minte i-a străfulgerat imaginea unei fete de șaisprezece ani care stătea la

fereastră cu mâna lipită de geam, obrajii acoperiți pe lacrimi și gura rostindu-i numele.

Se îndrăgostise de o voluntară cu părul castaniu, lung și ochi verzi surâzători, dar nu era nici urmă de acea fată în femeia care stătea alături de el. Era maiestuoasă în prestanță, cu părul scurt, de culoarea mierii, coafat impecabil și cu perfecțiunea clasică a trăsăturilor feței. Medicul perfect, în controlul perfect al situației.

În mod ciudat, îl enerva că se descurcase așa de bine. Ar fi trebuit să fie fericit – la naiba, ar fi trebuit să fie mândru de ea –, dar el nu se simțea decât furios și păcălit. Ca și cum toate amintirile despre ea ar fi fost rodul imaginației lui. Femeia asta nu avea cum să fi fost frântă de trădarea lui, nu putuse să-i pese prea mult timp. Și, în mod evident, banii lui tăticu' finanțaseră cea mai bună educație cu putință.

— Angel, a spus ea cu vocea de barmaniță pe care Angel nu putuse niciodată s-o uite cu adevărat. Ce… interesant să te văd din nou.

— Te-ai descurcat binișor, Mad, a spus el cu amărăciune în glas. Mai multă amărăciune decât intenționase.

— Nu-mi spune Mad. I-a aruncat un zâmbet complet profesional în timp ce i-a deschis fișa. Mi-au spus că ai nevoie de o inimă nouă.

— N-ar trebui să te surprindă.

— Nu mă surprinde.

Angel o putea simți radiind de judecăți. Numai de asta mai avea nevoie – încă o pereche de ochi acuzatori, încă o persoană care să-l judece conform unor standarde invizibile, pentru a-l găsi neconform.

— Uite, Mad, cred că amândoi suntem de acord că ar trebui să fiu tratat de un alt medic.

— Da, așa cred. Din păcate, Allenford vrea să ai parte de tot ce e mai bun.

— Și eu la fel, dar…

— Eu sunt ce e mai bun, Angel. Ai noroc să ai parte de mine. Apoi s-a luminat la față. Dar dacă nu mă vrei, voi avea grijă să fii transferat la altcineva.

El a simțit o înțepătură de iritare.

— Nu mă vrei ca pacient?

— Nu în mod particular.

— Atunci te vreau eu pe tine, a spus el tăios, regretând în secunda doi.

Dar își dorise s-o provoace, s-o zgâlțâie pe femeia asta pe care ar fi trebuit s-o cunoască foarte bine și pe care totuși nu o cunoștea deloc.

Ea i-a studiat fișa.

— Norocoasa de mine!

Tonul dur al vocii ei a părut absurd de nepotrivit cu femeia cizelată, perfectă, de lângă el. Angel a râs, neputându-se abține.

— Presupun că micuța Mad a crescut.

Ea l-a privit dur.

— Asta se întâmplă când faci medicină. Și-a mutat privirea asupra teancului de fișe din brațele ei. Se pare că nu te-ai schimbat deloc, Angel.

— Nu e adevărat. Acum trebuie să mă rad în fiecare zi.

Madelaine nu a zâmbit deloc.

— Analizele de sânge arată bine. În ciuda evidentului abuz de alcool, toate organele tale funcționează bine. Acum nu trebuie decât să așteptăm. Să sperăm că vom găsi un donator potrivit la timp. După cum probabil ți s-a spus, mai puțin de unu la sută din victimele morților accidentale sunt donatori potriviți. Moartea cerebrală este extrem de rară.

— Deci trebuie să așteptăm, a spus el, simțind cum îi crește nivelul furiei.

Și-a spus că ea era cardiologul lui – persoana care îi ținea viața în mâini. Dar nu părea să poată opri furia. Era ultima persoană din lume care i-ar fi acordat o șansă.

— Dacă starea ta se îmbunătățește substanțial, s-ar putea să fii capabil să trăiești în afara spitalului – bineînțeles, acum ești prea bolnav pentru asta.

Nu-i venea să creadă. Madelaine stătea acolo, vorbindu-i ca și cum ar fi fost un copil, uitându-se la el ca la o insectă. În blestematul stil al doctorilor. Ca și cum nici nu l-ar fi cunoscut înainte, nu l-ar fi iubit niciodată. Știa că n-avea niciun sens să fie dintr-odată furios, dar nu fusese niciodată un tip cu adevărat rațional și nu vedea niciun motiv să înceapă acum.

— Nu.

Asta a surprins-o. Chiar și-a ridicat privirea din hârtii și s-a întors către el.

— Nu? Nu ce?

— Nu, doctor Hillyard, n-am de gând să zac aici ca o perniță de ace și să aștept pentru ceea ce numești în mod eufemistic „donator”.

Madelaine a pus încet fișa jos.

— Angel…

— Și spune-mi domnul DeMarco. Nu știi nimic despre mine, doamnă. N-am de gând să stau degeaba sperând ca un tip foarte drăguț să fie lovit în plin de un șofer de optsprezece ani. Despre asta vorbim, nu-i așa? Cineva moare și eu capăt o șansă la viață?

Lui Madelaine i-a luat niște timp să răspundă.

— Da. Despre asta vorbim, Angel. Organele donate provin de la un corp care a fost declarat în moarte cerebrală.

Gândul l-a făcut pe Angel să se cutremure. Cineva care zăcea pe o bucată de metal în timp ce medicii lacomi îi recoltau organele.

— Ei bine, mulțumesc, nu.

S-a uitat la el o jumătate bună de minut fără să spună nimic. Apoi, în sfârșit, a scuturat din umeri.

— Mori atunci.

Răspunsul l-a șocat. La început l-a enervat, apoi frica s-a furișat, lăsându-i un gust acru în gură.

— Câtă compasiune, doctor Hillyard!

— Uite ce, Angel, nu-mi pot permite să pierd timpul simțind compasiune pentru cineva care-și dorește să moară. Fumezi, bei și am găsit urme de marijuana în urina ta. Toate astea după două infarcturi. S-a aplecat în față către el și la străpuns cu o privire de oțel. Vei muri – și asta destul de repede, în cazul în care nu iei niște hotărâri dificile.

— Crezi c-o merit.

Madelaine s-a retras. Pentru o fracțiune de secundă l-a privit cu ochii pe care el și-i amintea.

— Aș zice că tu crezi că o meriți și cred…

— Ce?

— Nu am niciun drept să spun nimic. Nu te cunosc deloc, nu-i așa?

— M-ai cunoscut la un moment dat.

— Nu. A rostit cuvântul încet, dar el a părut să reverbereze în liniștea încăperii. Doar am crezut că te cunosc la un moment dat… dar băiatul de care m-am îndrăgostit mi-a promis că va fi cu mine pentru totdeauna. Apoi a râs – un sunet dur, spart, care nu avea nimic în comun cu râsul pe care el și-l amintea. „Totdeauna" s-a dovedit a ține cam zece secunde.

— Presupun că acesta e momentul în care ar trebui să-mi cer scuze.

Ea s-a încruntat.

— N-am nevoie de scuzele tale, Angel. Am încetat să-mi mai doresc ceva de la tine cu mult timp în urmă. Acum sunt numai doctorul tău, și în această calitate vreau să trăiești, dar nu-ți face nicio iluzie în această privință, n-am de gând să irosesc ceva așa de prețios cum este o inimă pe un băiat rău care nu are de gând să-și schimbe viața.

— Ai învățat să joci dur, Mad.

— Ăsta e un joc dur, Angel. Fără scurtături, fără manevre făcute la inspirație. Vă trebuie să te hotărăști cât de tare îți dorești să trăiești. Numai tu poți răspunde la această întrebare.

Era furios că ea putea discuta acest subiect cu atâta nonșalanță, că nu părea să-i pese ce avea el de gând să facă și cel mai furios din cauză că se simțea așa de al naibii de singur. Timp de un minut nebunesc și disperat, și-a dorit să n-o fi părăsit sau trădat. Era singura persoană cu care fusese vreodată capabil să vorbească cu adevărat, singura persoană în fața căreia fusese capabil să plângă. Și în această clipă avea nevoie de această intimitate, nevoie de un prieten.

Angel a înghițit nodul din gât. Era prea târziu să fie prieten cu Madelaine, prea târziu pentru multe lucruri.

Avea nevoie de putere, credință și speranță. Nu avusese niciodată nimic din toate astea. S-a uitat la ea, a văzut urma de milă din ochii ei și s-a pierdut cu firea.

— O să mă transformi într-un monstru.

— S-ar putea să ai senzația asta, Angel, dar nu este adevărat. Cu câteva ajustări, ai putea trăi o viață plină, completă. Pe hol mai jos am un pacient care a devenit tatăl a doi copii și a alergat la maraton cu un transplant de inimă.

— Nu vreau să alerg la un nenorocit de maraton. Vocea i-a cedat în mod îngrozitor. Îmi vreau viața înapoi.

— Nu știu ce să-ți spun. Nu e ușor să trăiești cu un transplant. E nevoie de hotărâre, de consecvență.

S-a uitat la el, iar el a știut ce gândește – că e un nenorocit superficial care nu și-a luat niciun angajament față de nimeni sau nimic în viața lui.

— N-ai niciun drept să mă judeci.

— Ai dreptate; din păcate, sunt nevoită. S-a aplecat spre el și, pentru o clipă, numai o clipă, a crezut că urma să-l atingă. O inimă nouă este un dar, Angel. Te rog, te rog nu te așeza la rând în cazul în care nu ai de gând cu adevărat să-ți schimbi viața. Acolo, undeva, este un tată care moare de insuficiență cardiacă – un bărbat pentru

care o inimă nouă ar însemna o nouă șansă de a-și ține în brațe fiica sau de a mai petrece o noapte cu soția pe care o iubește de ani de zile.

Adevărul vorbelor ei l-a făcut să i se facă rău. Chiar era un nesimțit egoist care nu merita o astfel de șansă.

— Încă o petrecere la Viper's Nest nu te califică?

— Nu din punctul meu de vedere.

I-a zâmbit fără vlagă.

— N-am avut niciodată același punct de vedere, nu-i așa, Mad?

— Nu.

S-a gândit pentru o clipă la mediile total diferite din care proveneau – ea crescând în acea vilă din spatele porților de fier; el trăind într-un mic parc de rulote din mahala. Nu, nu avuseseră niciodată același punct de vedere.

— Și, ce mai face marele Alexander Hillyard zilele astea?

Ea s-a îmbățoșat.

— A murit de mult.

El s-a simțit imediat ca un idiot.

— O, îmi pare rău.

— O să mă uit peste hârtiile tale și o să mai inițiez niște teste. S-a ridicat brusc în picioare. Te rog să nu mă umilești omorându-te înainte de a avea șansa să te salvăm.

Apoi a plecat.

Capitolul 7

Angel a încercat să nu se gândească la Madelaine. Era clar că erau o mulțime de alte lucruri la care să se gândească, dar ea nu-i ieșea din minte.

A strâns din ochi, luptându-se din toate puterile cu amintirile. Problema era că erau așa de al naibii de puține lucruri în interiorul său. Asta fusese întotdeauna problema lui. Adânc, adânc în interior, în locul în care poeții, metafizicienii și preoții credeau că ar trebui să fie sufletul, Angel nu avea nimic. Încă de când era copil, știuse că ceva vital îi lipsea, un adevărat sentiment al onoarei, al binelui și răului, al divinității. Era egoist, într-o manieră rece și necruțătoare. Ani de zile încercase să remodeleze această revelație, spunându-și că era pur și simplu produsul unor părinți de rahat sau a căsuței jegoase în care crescuse sau a mâncării care lipsea de pe masă.

Dar Francis crescuse în aceeași rulotă, nu-i așa? Se dusese la aceleași școli, ascultase aceleași morale ținute la beție, venite din partea unor părinți cărora nu le păsa cu adevărat, și toată lumea știa că sufletul lui Francis era fără pată. La naiba, Francis avea mai mult suflet decât sfântul de la care-și primise numele.

Fusese o singură perioadă în viața lui Angel în care se gândise că poate se înșelase în privința lui. Crezuse că poate avea o șansă.

Acea vară. Amintirile din acea vară erau așezate într-un loc separat în mintea lui, un castel din basme în mijlocul tavernelor găunoase și a găurilor negre în care trăise până atunci. Și precum orice basm, era mai degrabă o fantezie decât ceva adevărat.

Totuși, își amintea senzația de speranță, oricât de trecătoare fusese ea. Când privise în ochii lui Madelaine, simțise confortul călduț al mâinii ei

cuibărite în pumnul lui, se agățase de corpul ei în nisipul umed de sub ponton, își spusese că găsise în sfârșit o fărâmă de bunătate, ceva pentru care merita să lupte, să trăiască.

Dar apoi se dusese în acea casă tăcută și strălucitoare de pe colină și se confruntase cu cavalerul negru al sufletului lui. Privise în ochii adânci ai lui Alexander Hillyard și văzuse adevărul debilitant. Erau la fel, el și Alex. Necruțători, egoiști, urâți până în măduva oaselor.

Francis știuse, bineînțeles. *N-o face, omule. Nu fugi pur și simplu. Orice ar fi, putem vorbi despre asta. Să ne dăm seama ce-i de făcut.*

A, se gândise Angel, frecându-și tâmplele și expirând obosit. Francis avea dreptate. Francis avea întotdeauna dreptate. Ăsta era unul dintre lucrurile care-i stăteau în gât lui Angel, care îl făceau să fie mereu pe fugă, mai repede, mai tare, ducându-se nicăieri, precum un hamster alergând pe roată. Întotdeauna încerca să alerge mai repede decât fantoma bunului Francis.

Crezuse că succesul avea să rezolve această problemă, că în sfârșit avea să iasă învingător, dar nu. Nici măcar asta nu putuse să rezolve problema. Era un actor de talie mondială și mai bogat decât Dumnezeu. Era de asemenea un jeg de ființă umană, alcoolic, drogat și mincinos. Și îi plăcea să fie așa. Nu era nici măcar suficient de bun ca să simtă vreo urmă de regret vizavi de felul în care își irosise viața și știa că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, ar fi făcut același lucru.

Și Francis îl iubea – sau îl iubise, în orice caz; probabil că nu-l mai iubea – cu toate astea. De-a lungul nenumăratelor tirade la beție și a batjocurilor beligerante, a glumelor răutăcioase pe care Angel le făcuse pe seama fratelui lui. Francis știuse întotdeauna că era copilul favorit al familiei, unicul bilet spre rai al mamei lor și întotdeauna fusese rușinat de afecțiunea ei inegală, cerându-și scuze așa de des. Dar Angel nu fusese niciodată de

acord să asculte. Era prea dureros să fii cel care intra tot timpul în necaz, cel adus acasă de poliție, ratatul. Își luase un aer antipatic de bravadă în speranța că nimeni nu avea să observe durerea și chinul interioare, sentimentul de lipsă a valorii, dar Francis observase, bineînțeles, observase, înțelesese și iertase. Angel văzuse iertarea de nenumărate ori, îi simțise căldura liniștitoare. Totuși, nu se putuse întoarce la sentimente frățești, nu fusese capabil să întindă mâna, să zâmbească și să spună „fratele meu" așa cum ar fi vrut s-o facă. Nu putuse niciodată să-și țină firea suficient cât să-și ceară scuze.

Așa că era singur.

Cineva a bătut la ușă și, înainte să poată răspunde, ușa s-a deschis.

Madelaine a intrat în cameră, cu un zâmbet încordat, fals, ce îi făcea ochii să se încrețească la colțuri. Și-a dat seama pentru prima oară că Madelaine nu avea riduri de expresie în jurul ochilor sau al gurii și s-a întrebat care era motivul.

Madelaine s-a uitat la el.

— Am mințit și am spus că din punct de vedere psihologic reprezinți un risc bun pentru transplant.

— Grozav! O să zac aici în speranța că cineva o să fie lovit de autobuz. Hei, încearcă să-mi faci rost de o inimă de atlet, OK? Îmi place sexul sportiv.

A spus asta ca să verifice dacă poate scoate măcar o secundă de emoție umană din acei ochi, acei ochi care la un moment dat îl priviseră ca și cum ar fi putut să-i ofere luna de pe cer.

Ea l-a privit dezamăgită. Doamne, văzuse acea privire de mii de ori în viața lui. Nu era emoția pe care și-o dorise și asta l-a enervat.

— Nu te uita așa la mine.

— O să rămâi aici o vreme, Angel. Francis o să vrea să te viziteze. Apoi i-a întins o bucată de hârtie. Aici e numărul de telefon.

— Nu. Cuvântul a ieșit țipat, surprinzându-l cu ferocitatea lui. A știut imediat că greșise. Își azvârlise vulnerabilitatea pe podea între ei. Adică, nu vreau niciun vizitator. Sunt o celebritate, a spus, dându-și seama prea târziu că țipa. Nu vreau să știe nimeni că sunt aici.

— Este fratele tău, Angel. Nu un reporter. S-a dus mai aproape de el. Nu-i face asta, Angel. Nu e ca tine, e ușor să-l rănești.

Nu e ca tine, Angel. Iisuse, nu-l cunoștea deloc. Altfel ar fi știut micul secret murdar al lui Angel DeMarco și anume faptul că era ființa umană cel mai ușor de rănit.

— Nu zău! Ce, ești măritată cu el sau ceva de genul ăsta?

Ea a oftat.

— Dormi puțin, Angel.

Neașteptata evitare a răspunsului l-a tulburat. Nu-i răspunsese la întrebare, iar tăcerea i-a provocat valuri de îndoială. Dacă într-adevăr se măritase cu Francis? Sau trăia cu el sau era adevărata ei mare iubire?

Angel nu se gândise niciodată la asta. În toți acești ani, și-l imaginase pe Francis drept preotul perfect de parohie, iar pe Madelaine tânjind după marea iubire pierdută. Dar Mad nu tânjea – nu arăta ca și cum ar fi tânjit vreodată. Poate Angel se înșela în legătură cu Francis la fel de mult cum se înșelase în legătură cu ea. Poate fratele lui plecase de la seminar și se mutase în suburbii, poate vindea Cadillacuri la reprezentanța din colț…

Nici măcar o dată nu-i trecuse prin cap lui Angel că lăsase o ușă larg deschisă și că Francis – Francis cel bun și perfect – se putea să fi intrat pe ea.

Nu ar fi trebuit să-i pese.

Dar îi păsa. Dintr-odată, complet irațional, îi păsa. Nu voia ca Madelaine să fie soția fratelui lui, iubirea fratelui lui. O voia așa cum fusese întotdeauna. O fotografie intens colorată printre

tonurile de sepia ale amintirilor vieții lui. A lui și numai a lui.

Madelaine s-a uitat la el prelung, cu un aer dezamăgit, apoi, foarte încet, a spus:

— Poți să devii la fel de faimos ca Dumnezeu, dar asta nu va schimba datele problemei. S-a aplecat aproape, atât de aproape încât i-a putut simți parfumul. O să fii întotdeauna fratele mai mic al lui Francis DeMarco.

— Îți interzic să-i spui că sunt aici.

— O, Angel.

În acea clipă, cu acel ton al vocii, a făcut ca numele lui să sune ca un blestem.

* * *

Madelaine s-a mișcat rigidă înspre birou. S-a așezat cu spatele drept ca o lumânare, apoi încet, foarte încet, s-a aplecat în față, și-a sprijinit coatele de masă și a închis ochii.

Fusese nevoie de un autocontrol incredibil ca să pară rece și dezinteresată. Bineînțeles, disciplina era singurul lucru pe care-l avea la degetul mic. O practicase de pe vremea când avea codițe – mințind, prefăcându-se. În acea casă mare de pe colină, aparențele fuseseră totul.

Da, tată, bineînțeles, tată. Sigur am să fac asta.

Era maestra amăgirii de acest gen, dar niciodată nu fusese chiar capabilă să contracareze efectele secundare neplăcute – gura uscată, inima zbătându-se, palmele transpirate. De fiecare dată când fusese nevoită să fie asertivă, se transformase într-o epavă.

Se așteptase ca Angel să se fi schimbat mai mult. O celebritate mondială, bogat, arătos și de succes, ar fi trebuit să fie înconjurat de prieteni. Dar nu primiseră nicio carte poștală, telefoane sau flori pentru el. Nu era nicio femeie care aștepta în hol, niciun prieten care să stea permanent lângă patul lui. Acum, când dăduse de greu, era complet singur.

Ce avea acum? s-a întrebat ea. De unde îi venea bucuria? Consumul de droguri, sexul liber, un scandal sau două într-o tavernă ponosită, o nominalizare la Oscar? S-a întrebat dacă toate fotografiile cu el pe care le văzuse de-a lungul anilor fuseseră niște minciuni – un zâmbet casant pentru blitzul unui aparat de fotografiat.

În vremurile de demult îi cunoscuse sufletul – sau crezuse că-l cunoaște. Fusese întotdeauna numai o fanfaronadă și furie la suprafață, dar pe interior suferea la fel de mult ca ea. Știuse dintotdeauna că avea un gol interior, un loc secret adânc îngropat din care sângera. Știa pentru că avea același gol în suflet ca el. La ea se născuse din singurătate și fusese hrănit de revelația dură a faptului că tatăl ei o disprețuia. De-a lungul anilor, o acoperise cu o pojghiță transparentă, subțire, de sticlă care o făcea să se simtă fragilă și ușor de rănit, dar care măcar o proteja într-o oarecare măsură.

În cazul lui Angel, cine știa cum stăteau lucrurile?

Telefonul de pe biroul ei a sunat, întrerupându-i gândurile. S-a întins către el și a auzit vocea Hildei.

— Este Tom, Madelaine. Cedează.

— La naiba!

Madelaine a aruncat hârtiile pe birou și a fugit spre ușă. Pe când alerga pe hol, a auzit alarma sunând în sistemul de paging. Cod albastru. ICU[6]… cod albastru, ICU…

A intrat patinând la el în cameră. O îngrămădeală alb-albastră de oameni era înghesuită în jurul patului lui, apucând obiecte, țipând unii la alții. Hilda era deja acolo, aplecată peste Tom, cu mâinile împreunate, apăsându-i pieptul. A văzut-o pe Madelaine și i-a aruncat privirea ei panicată.

— Îl pierdem.

— Adu-mi căruciorul, a lătrat Madelaine, împingându-se printre oameni ca să ajungă lângă pat. Căruciorul a alunecat și s-a oprit lângă ea. Intubați-l, a spus.

— Lidocaina a început, a răspuns o asistentă din personal.

Cineva i-a întins electrozii pregătiți. Hilda a desfăcut cămașa de noapte a lui Tom și Madelaine a apăsat electrozii peste cicatricea roșie urâtă care îi traversa pieptul. „La o parte”.

Electricitatea s-a izbit în trupul maltratat al lui Tom. Spatele i s-a ridicat de pe masă arcuindu-se, apoi s-a prăbușit la loc. Toți ochii s-au îndreptat către monitor. O linie orizontală.

— Din nou, a spus Madelaine.

Tom s-a ridicat din nou de pe masă într-un spasm inuman. Madelaine și-a ținut respirația; s-a uitat la cutia neagră. Un mic *bip-bip-bip* a venit dinspre monitor; o linie roz s-a cocoșat, a fluturat și a patinat pe ecran.

— Avem puls… Tensiunea este optzeci cu cincizeci și crește.

Madelaine a suspinat ușurată – sunet care a fost reluat de toți cei prezenți.

— Prea aproape de munca la guvern, a spus Hilda cu un zâmbet obosit în timp ce-l extuba pe Tom.

Madelaine nu a răspuns. Unul câte unul, oamenii au plecat din încăpere vorbind între ei. Urgența se terminase și viața revenise la normal.

Hilda a rămas în urmă. A pus o mână pe umărul lui Madelaine.

— A fost bine până acum. A gestionat bine medicamentele. Biopsia a ieșit negativă.

Madelaine a dat din cap. A încercat să zâmbească, dar era nevoie de un efort prea mare.

— Mulțumesc, Hilda. O să rămân cu el un minut.

Hilda a ieșit din salon și a închis ușa în urma ei.

Madelaine s-a aplecat și i-a șoptit lui Tom în ureche:

— Luptă în continuare, Tom. Continuă să muncești din greu. O să fii bine. Știa că majoritatea membrilor comunității medicale nu erau de acord, dar Madelaine credea în puterea minții și a spiritului de a vindeca trupul. Sau cel puțin își dorea ca asta să fie adevărat.

Ochii lui Tom s-au deschis.

— Hei, doctore, a spus cu o voce zgâriată. Mă simt ca și cum cineva ar fi trecut cu un camion de mare tonaj peste pieptul meu.

Madelaine i-a zâmbit.

— Mă declar vinovată. Am lovit un om bun când era la pământ.

— Voi, feministele… sunteți toate la fel.

Ea a râs încet.

— Feministe. Uite un cuvânt pe care nu l-am auzit de mult. Ești demodat, Tom.

— Crede-mă… a tușit și și-a frecat gâtul. Din poziția mea, este un privilegiu să îmbătrânești. Apoi i-a atins mâna cu atâta blândețe, încât pentru o clipă ea nici măcar nu și-a dat seama că o făcea. Mai stai puțin.

A văzut teama în ochii lui Tom, emoția pe care se străduia așa tare s-o ascundă sub o armură de glume și replici lejere.

— Când vine Susan?

— După serviciu. Nu peste mult timp.

Madelaine a luat telefonul și a format numărul parohiei. Guvernanta i-a făcut legătura cu Francis.

— Bună, Francis, a spus ea cu blândețe. Poți s-o iei pe Lina de la școală?

— Sigur. Vrei s-o scot la masă?

— Ar fi minunat. O să ajung acasă în câteva ore.

A închis telefonul, apoi s-a întins în spate și a tras un scaun. Stând jos, s-a aplecat către pat.

— Aseară îmi povesteai despre lecțiile de călărie ale fiicei tale…

•

Francis stătea sub bătrânul stejar de pe Pacific Street. Lumina palidă a soarelui traversa frunzele îngălbenite, creând o încâlceală aurie pe iarbă.

Clopoțelul a sunat. În câteva clipe, copiii au ieșit din clădirea de cărămidă, sărind pe treptele late de ciment. În zona din mijloc se împărțeau în grupuri și se împrăștiau, îndreptându-se către rândul de autobuze care erau parcate pe alee.

După cum se așteptase, Lina era printre ultimii care ieșeau. Mergea împreună cu grupul ei șmecher – arătau ca o adunătură de refugiați dintr-un centru de ajutor al Crucii Roșii.

Francis s-a îndepărtat de copac și i-a făcut cu mâna.

— Lina! Aici.

A știut din clipa în care l-a văzut – a zâmbit mecanic, apoi și-a asumat o atitudine. Șoptind cuvintele de despărțire mulțimii, și-a ridicat pantalonii prea largi și s-a îndreptat alene către el, în timp ce părul ciopârțit îi sălta la fiecare pas și rucsacul îi atârna inert din mâna stângă. Țesătura de pânză se freca de cimentul trotuarului pe când se îndrepta spre Francis.

El i-a zâmbit.

— Ești în continuare în compania ligii de onoare, din câte văd.

— Țst, țst, nu e un comentariu foarte creștinesc. I-a aruncat o privire arcuită. În afară de asta, unii dintre ei sunt niște candidați catolici perfecți… se dau în vânt după poziția misionarului.

Francis și-a simțit obrajii încălzindu-se. A văzut rânjetul viclean al Linei și a știut că văzuse că se înroșise.

— Mi-e dor de zilele în care puteam să-ți spăl gura cu săpun.

— N-ai făcut niciodată asta.

— Nu, mi-am ratat șansa, și acum e prea târziu.

— O s-o clătesc cu tequila, ce părere ai despre asta?

Francis s-a oprit brusc și s-a întors spre ea.

— Nu e amuzant. Știa că ar fi trebuit să spună mai multe, dar lucrurile mergeau bine – nu părea să fie furioasă pe el pentru că-i luase partea lui Madelaine de ziua ei de naștere. Nu voia să zgâlțâie barca. *Laș,* s-a gândit, chircindu-se pe interior, dar tot n-a mai spus nimic. Ce-ai zice să luăm ceva de mâncare și să închiriem un film?

Lina a oftat.

— Mama e prinsă iar cu munca și sfințenia?

I-a pus un braț în jurul umerilor și a tras-o mai aproape.

— Te porți ca un mucos de adolescent.

— Sunt adolescentă.

— Știu, știu, dar permite-mi micile mele fantezii. Îmi place să-mi aduc aminte de tine așa cum erai… în vremurile în care nu purtai bocanci de militărie și cuvântul tău de patru litere preferat era mama.

Râdeau amândoi în timp ce înaintau pe trotuar.

Când au ajuns lângă mașină, Lina s-a oprit și a ridicat privirea.

— Cum eram… știi tu, când eram copil? Pe atunci eram așa diferită de ea?

Francis a auzit durerea din vocea ei, nesiguranța. A condus-o înspre o bancă de lemn din colț și s-au așezat.

Lina s-a cuibărit aproape de el și brusc nu a mai părut așa înfumurată. A părut o fetiță subțirică în haine urâte, prea largi – un copil dorindu-și cu ardoare să găsească calea spre femeia care avea să fie.

A tras-o mai aproape. Împreună s-au sprijinit de spătarul băncii și au privit spre cerul cristalin de toamnă.

— Îmi aduc aminte prima ta zi de școală de parc-ar fi fost ieri. Tu și mama ta locuiați în clădirea aceea hidoasă din districtul U. În vremea aceea își făcea rezidențiatul la spitalul UW și lucra tot timpul. Tu-ți petreceai zilele în aripa de pediatrie – stând cu copiii ieșiți din operații în

încăperile de terapie recreațională. Mama ta nu dormea niciodată. Lucra și învăța și în fiecare clipă liberă pe care o avea stătea cu tine, citindu-ți, jucându-se cu tine, iubindu-te cum nu am mai văzut pe cineva iubind înainte.

— Basme, a murmurat Lina. Obișnuia să-mi citească basme.

— Chiar și atunci erai o mică chestie înfocată și independentă. În prima zi de grădiniță mama ta și-a luat liber de la serviciu. Te-a îmbrăcat și reîmbrăcat până ai ajuns să arăți ca o păpușă cu pantofi negri strălucitori și fundițe roz în păr și cutia de mâncare Sesame Street în mânuță. Era aranjat ca părinții să poată merge în prima zi împreună cu cei mici în autobuz – și Maddy era așa entuziasmată. Nu mersese niciodată cu un autobuz școlar și abia aștepta. Dar când ai ajuns la stația de autobuz, te-ai întors către ea și ai spus că voiai să mergi singură cu autobuzul.

Lina s-a încruntat.

— Nu-mi amintesc asta.

— Ei bine, eu îmi amintesc. Mama ta aproape că a izbucnit în lacrimi, dar nu te-a lăsat să vezi cât de rănită era. În loc de asta, a dat drumul mânuței tale și te-a lăsat să te urci în autobuzul acela mare de una singură. Nici măcar nu i-ai făcut cu mâna, doar ai mărșăluit spre un loc liber și te-ai așezat. Când ușile s-au închis, Mad a dat fuga acasă, a sărit în mizeria de mașină pe care o avea și a urmărit autobuzul școlii. Fugind pe tot drumul dus-întors. S-a întors către ea și i-a atins obrazul. Era așa mândră de tine… și așa de speriată…

— Știu că mă iubește, a spus Lina, privind în depărtare. Și eu o iubesc pe ea. Doar că e… greu uneori. Simt că locul meu nu e cu adevărat alături de ea. E ca și cum un extraterestru m-ar fi uitat aici din greșeală.

El a strâns-o mai tare.

— Asta face parte din procesul de maturizare. Niciunul dintre noi nu știe cărui loc îi aparține. Ne

petrecem toată viața încercând să aflăm.

— Ție ți-e ușor să spui. Ne iubești pe mama și pe mine, dar îi aparții lui Dumnezeu.

Francis și-a dat seama că nu-i poate răspunde. Dar și-a dorit – Doamne, cum și-a dorit – să i se pară și lui la fel de ușor.

— Da, a spus încet. Cam asta e viața mea pe scurt.

— Știi că mama a promis să-l contacteze pe tatăl meu?

Timp de o secundă Francis nu a putut să-și tragă respirația. Până la urmă a răspuns:

— Nu, n-am știut.

Lina i-a aruncat un rânjet.

— Da. Sunt destul emoționată, dar mai ales entuziasmată. În curând o să mă întâlnesc cu el.

Francis a simțit frica întorcându-se, și imediat în urma ei a venit rușinea. Dumnezeu să-l ierte, nu voia ca Lina să-și cunoască tatăl.

— Ei bine, a spus până la urmă. Ce zici să mergem să ne luăm o pizza?

— Ai de gând să-i oferi pizza copilului unui cardiolog?

El a râs și asta l-a făcut să se simtă bine, de parcă pentru o secundă toate lucrurile din lumea lui ar fi fost normale. Eu nu spun nimic dacă nu spui nici tu.

•

Mult după ce-l lăsase singur în salonul lui, mult după ce asistentele terminaseră de a-l împunge și a-l înțepa, mult după ce Hilda trecuse în revistă litania de reguli pentru cel ce urma să fie eviscerat în scurt timp, Angel tot nu putea dormi. Ceruse mai multe medicamente care să-l ajute să doarmă și fusese refuzat, așa că zăcea în pat, complet treaz.

Gânditul era ultimul lucru pe care voia să-l facă în situația nenorocită în care se află. Dar nu-și putea scoate imaginile din minte. Francis și Madelaine călărindu-se cu sălbăticie într-un pat cu baldachin, doisprezece copii adormiți în camera

alăturată. Un gard alb în jurul unui complex de cățărare pentru copii, impecabil de curat.

A închis ochii și și-a dat seama imediat că era o greșeală. Amintirea i-a revenit, puternică, exactă și dureros de clară…

Fusese în timpul unei zile de vară însorite și Angel fusese consemnat pe un pat de spital. Francis era alături de el, vorbind. Dar Angel avea șaptesprezece ani și era prea furios ca să asculte – furios că era bolnav, furios pe proștii de doctori care-i spuseseră că trebuia să facă niște schimbări în viața lui, că ar fi putut muri dacă nu ar fi avut grijă de el. Nu știa ce naiba mai era și miocardita – și nu dădea nicio ceapă degerată pe asta. Tot ce știa era că se simțea prea bine ca să fie internat. Nu voia să fie blocat într-un pat pe care mama lui nu contenea să-i spună că nu și-l permiteau.

Vara se desfășura în fața lui, lungă și plictisitoare și diagnosticul – infecție virală care afectează inima – îl chinuia. Tâmpiții de doctori îi tot spuneau că ar fi putut muri dacă n-ar fi fost atent, că trebuia să renunțe la țigări și la băutură, dar el se simțea perfect sănătos. Nu era nimic în neregulă cu inima lui.

Ușa salonului se deschisese, dar Angel nu se deranjase să se miște. Era prea ocupat să-și plângă de milă. Francis se aplecase peste el și șoptise copleșit:

— Iisuse.

Pentru o secundă, Angel nu știuse la ce se referea fratele lui. Apoi își întorsese capul și o văzuse. O fetiță mlădioasă – voluntară – care stătea în pragul ușii, cu ochii mari, fără să clipească și mușcându-și cu multă delicatețe buza plină inferioară. Avea pielea palidă ca fildeșul și sprâncene întunecate, care păreau să fie desenate cu markerul. Ținea strâns la piept un teanc de reviste *Heartbeat* și *Tiger Beat.*

Lui Angel i se păruse destul de drăguță, în felul acela anost al fetelor de la școlile private, dar apoi

o văzuse reflectată în ochii albaștri ai fratelui lui și brusc ea devenise mai mult, mult mai mult de-atât. Prima fată la care Francis se uitase de două ori.

— Iisuse Hristoase, șoptise Francis din nou.

Angel se dăduse la ea fără ca măcar să se gândească. Îi aruncase voluntarei tăcute rânjetul lui tipic, cel pe care-l folosea fără milă cu fetele din cartierul lui ieftin. Știa că arăta bine – un băiat măsliniu italiano-irlandez căruia i se putea citi răzvrătirea în ochii verzi.

Ea îi zâmbise la rândul ei, reținut la început, apoi mai larg. Zâmbetul îi transforma trăsăturile, îi înclina colțurile ochilor și o făcea să aibă un aer exotic țigănesc. Valuri de păr maro-deschis, străbătute ici-colo de șuvițe de culoarea nisipului, străluceau în lumina artificială.

— Nu m-ar deranja să-mi ții companie, spusese Angel.

Ochii ei se lărgiseră și el văzuse pentru prima oară culoarea lor verde-argintie dulce.

— Chiar așa?

Francis oftase – un sunet profund, obosit, de înfrângere, apoi se aplecase în față în scaunul lui și se ridicase în picioare, un băiat blond înalt și stângaci care se uita la ea ca un pui de cățel, implorând-o în tăcere să-l bage de seamă.

Angel simțise o împunsătură de regret, dar era prea târziu să repare ce făcuse, și oricum nici nu-și dorea asta. Era pentru prima oară în viața lui când obținea ceva ce-și dorea Francis și asta-l făcea să se simtă bine.

Fata – aflase mai târziu că numele ei era Madelaine Hillyard – se uitase la Francis în timp ce pleca din cameră, îi zâmbise drăguț și îi șoptise un rămas-bun. Nu avea să se mai uite la el din nou, nici atunci, nici în lunile magice care urmaseră. Luni care le-au schimbat tuturor viețile.

La început, Angel o dorise pe Madelaine pentru că Francis o dorise; un egoism clar, nedisimulat,

cu atât mai condamnabil și dureros, având în vedere ce avea să urmeze.

Simplu spus, Angel se îndrăgostise de ea. Cu mintea, inima, trupul și sufletul, se îndrăgostise pentru prima – poate singura – dată în viața lui. Adolescenta destul de modestă cu ochi uriași ce te bântuie devenise lumea lui pentru o scurtă, sfâșietoare vară. Văzuse în el ceva ce nu mai văzuse nimeni înaintea ei – crezuse în el – și când o ținea în brațe aproape că învățase să creadă și el în sine însuși. Dar nu suficient; nu crezuse suficient de mult în sine însuși…

Și, deși o părăsise, nu învățase niciodată s-o exorcizeze din sufletul lui. Asta era tragedia întregii situații. O părăsise, îi frânsese inima, și chiar și pe a lui, și pentru ce? Pentru o viață petrecută într-o derivă fără scop, din baruri sordide, în camere de hotel și mai sordide, spunând din nou și din nou aceleași povești obosite unei duzini de ochi prea machiați, șoptind aceleași replici uzate în fața a sute de perechi de buze. Dar niciodată buzele potrivite, niciodată cuvintele potrivite.

Și iată-l din nou aici, în spital.

Doar că de data asta poate că Francis era învingătorul, poate Francis era cel care se culca cu Madelaine acum, Francis care-i sugea sfârcurile roz palid și-i săruta buzele pline.

S-a strâmbat.

Gelozia l-a traversat, răsucindu-i stomacul, făcându-l să fie dintr-odată furios.

Nu voia ca Francis s-o aibă pe Madelaine.

— Iisuse, a șoptit, dorindu-și să fie o rugăciune și știind că era prea târziu pentru asta.

Întotdeauna fusese prea târziu.

Capitolul 8

Madelaine stătea pe marginea canapelei cu picioarele goale lipite unul de celălalt și cu mâinile reci adunate în poală. Era sâmbătă dimineața și se trezise devreme ca să pregătească un mic dejun sănătos și bun. Se îmbrăcase cu atenție într-o pereche de pantaloni de trening lăbărțați și un tricou larg. Arăta pe cât de lejeră știa ea să fie.

Dar la interior era agitată și temătoare.

Promit că-l voi contacta pe tatăl tău…

A auzit apa trasă la toaletă de pe hol și a sărit în picioare. Grăbindu-se în bucătărie, a scos cu repeziciune tocătorul și a început să taie de zor morcovii.

Abia după ce curățase și tăiase trei bucăți, și-a dat seama că nu avea nevoie de morcovi la micul dejun.

A împins legumele într-o parte și s-a uitat la ușa închisă. Anxietatea i-a crescut puțin. Dacă nu putea s-o facă – dacă nu putea s-o mintă destul de bine pe fiica ei ca s-o protejeze?

Mânerul ușii de la baie s-a răsucit și ușa s-a deschis. Lina stătea în pragul ușii îmbrăcată cu un pulover cu dungi mulat și o pereche de pantaloni pe care niciun fundaș din Liga Națională de Fotbal nu i-ar fi putut umple. Fundul pantalonilor îi atârna printre genunchi, tivul franjurat și tăiat atârna pe podea.

— Bună, mamă, a spus ea, împingând ușa cu un bocanc milităresc. Trăgând un rucsac în urma ei, a apucat-o pe hol înspre sufragerie. Mă duc la mall.

Lui Madelaine i s-a uscat gâtul.

— Așteaptă să mănânci ceva.

Lina s-a oprit brusc.

— Gătești tu?

— D-da. Omletă cu șuncă și cașcaval și pâine prăjită.

— Făcută cu ouă de plastic și șuncă de curcan? Ce bun!

— Înainte îți plăcea șunca de curcan.

Lina a dat ochii peste cap.

— Fii serioasă, mamă. Eram prea mică să-mi dau seama ce-i ce.

— Ei bine… poți mânca pâinea prăjită.

Lina și-a aruncat rucsacul pe canapea și a scuturat din umeri.

— Mă rog.

A început să se îndrepte înapoi spre dormitor.

Madelaine a vrut să respire ușurată și s-o lase pe Lina să plece, dar a refuzat să cedeze așa ușor. Ăsta era exact genul de lașitate care le frânsese relația – era nevoie de puțin curaj pentru a o recăpăta.

Reguli. Reacționează bine la disciplină.

— Aș vrea să pui masa, a strigat către spatele fiicei ei.

Lina s-a întors încet cu fața.

— Vrei să fac ce?

Madelaine și-a udat buzele.

— Să așezi masa.

Lina a scrutat-o din priviri. Înfigându-și mâinile în buzunarele bufante, a traversat camera.

— Mama?

Madelaine s-a forțat să reziste examinării.

— Da?

— Ne-am mutat la Stepford?

Madelaine a izbucnit în râs.

— Haide, pune masa.

Lina nu s-a mișcat, a rămas înfiptă locului, uitându-se. Până la urmă Madelaine nu s-a putut abține, a început să se zvârcolească. Era o greșeală să încerce să pretindă că erau o familie, să pretindă că un lucru așa de neînsemnat ca un brunch de sâmbătă ar fi putut repara ce era în neregulă între Lina și ea.

— L-ai sunat ieri pe tata?

Madelaine a tresărit. Iat-o, întrebarea pe care-și dorise s-o evite, azvârlită pe masă precum o mănușă.

— „Părintele tău”, a izbucnit ea. Și-a dres glasul și a încercat să pară mai rațională. Este părintele tău. Un tată este… ceva diferit.

— Da, mă rog. L-ai sunat?

Madelaine a coborât privirea. S-a uitat la morcovi, mici pete de portocaliu ce contrastau cu faianța verde a blatului.

— Mama?

Madelaine s-a forțat să privească în ochii suspicioși ai fiicei ei. A încercat să zâmbească, a încercat, și a eșuat. O mică durere de cap o înțepa în spatele ochilor.

— Ce?

— L-ai sunat?

— Dacă l-am sunat?

Lina și-a mușcat nervoasă buza de jos.

— Nu-mi face asta, mamă. Vocea i s-a spart și pentru o clipă Madelaine a văzut disperarea puternică și dureroasă a fiicei ei.

Era mai mult decât *cine e el*? Era *cine sunt eu*?

A lăsat cuțitul jos și a ocolit tejgheaua. Uitându-se fix la Lina, s-a forțat să o atingă. Lina s-a uitat la mâna ei, apoi a ridicat privirea și i s-a uitat în ochi.

Madelaine a simțit un val de emoție în acea fracțiune de secundă. Trecuse așa de mult timp de când se uitaseră una la cealaltă, de când se priviseră cu adevărat. Își petrecuseră luni întregi uitându-se prin, pe lângă, dincolo una de alta.

A implorat-o din priviri pe Lina să-i acorde o șansă. A încercat să răspundă, însă a constatat că nu poate.

— Nu l-ai contactat, a spus Lina plat. De ce?

Madelaine s-a uitat în continuare în ochii ei cât de mult a putut, până când sentimentul de vinovăție a devenit ca o mână ce o sugruma.

— Am fost foarte ocupată. Acest pacient nou e foarte…

Lina s-a împleticit pe picioare. A început să râdă – sau să plângă? Madelaine nu și-a dat seama până când Lina nu s-a întors și a putut să vadă că fiica ei râdea cu lacrimi.

— Tare, mamă. Ai fost prea ocupată ca să-l suni pe tatăl meu. A apucat rucsacul și l-a aruncat peste umăr. Respirând zgomotos, a alergat până la ușa din față și a deschis-o. În ultima clipă s-a oprit și s-a întors, aruncându-i mamei ei o privire plină de durere. Nu știu de ce te-am crezut.

Apoi a fugit.

•

Francis s-a sprijinit de spătarul scaunului și a închis ochii. Mai târziu trebuia să se ducă s-o viziteze pe Ilya Fiorelli, dar nu voia să se gândească încă la asta. Așa că stătea liniștit, ascultând *Fantoma de la Operă.*

Muzica umplea încăperea parohiei, pulsa, vibra, se oprea, încetișor a început următorul cântec. *Muzica nopții.*

A oftat în așteptare. Muzica a început domoală și plăcută, răsucindu-se în jurul lui, atrăgându-l în lumea fantomatică. Un loc pustiu, acea lume, plin de suferință, dorință și iubire neîmpărtășită.

Și-a adus aminte – așa cum făcea întotdeauna – de prima dată când auzise această muzică. El și Madelaine se duseseră împreună la teatru. Stând alături de ea, simțindu-i prezența, văzând strălucirea proiectoarelor reflectată în ochii ei, se simțise în rai.

Dă frâu liber în această beznă fanteziilor cărora știi că nu li te poți opune.

Francis a cântat cuvintele cu voce tare, prefăcându-se pentru o clipă că avea talent. Că avea o mulțime de lucruri. Muzica a crescut din nou, învolburându-se, căpătând forță. Note înalte și pure, la fel de fremătate și de dulci precum

cântul unei păsări în zbor, care apoi au plonjat, s-au încâlcit și au devenit melancolie.

Și a venit tristețea, așa cum se întâmpla de fiecare dată, răstălmăcită în pline acorduri glorioase. Francis înțelegea durerea din cântul fantomei, agonia faptului de a trăi în umbra femeii iubite.

A, Madelaine, a gândit el pe când a suspinat din nou.

— Francis?

S-a smucit la verticală, clipind din cauza strălucirii soarelui ce s-a strecurat brusc prin ușa din față a prezbiteriului.

Lina stătea în pragul ușii, luminată din spate de strălucirea aurie a dimineții. Arăta imposibil de tânără și de fragilă, eclipsată de pantalonii lăbărțați și de jacheta militară. Dar ochii au fost cei care i-au atras atenția, l-au făcut să se încrunte brusc de îngrijorare.

A împins scăunelul de picioare din velur și a sărit în picioare.

— Lina, iubito, ce s-a întâmplat?

Ea nu a răspuns.

— Lina?

S-a îndreptat spre ea și, pe măsură ce se apropia, a văzut micuțele detalii pe care soarele le blurase. Postura corpului, înclinată într-o parte, jumate în interior, jumate în exterior, ochii roșii umflați, obrajii pătați cu negru și albastru de rimelul amestecat cu lacrimi.

Și a știut. Doamne ajută, a știut de ce venise, cu un aer înfrânt și pierdut. Madelaine îi spusese adevărul.

O, Doamne… Aproape i s-a făcut greață din cauza gândului. A stins nesigur casetofonul și s-a dus către ea.

Iar ea a rămas în continuare nemișcată în ușă. Palidă, așa de palidă, cu ochii roșii plini de tristețe. Și-a amintit sute de alte vizite. Momente în care

venise la el, râzând, dând buzna pe ușa lui, aruncându-se în brațele lui ce o așteptau.

— Nu am știut unde să mă duc în altă parte, a spus ea, rozându-și unghia, privindu-l prin ochii aceia foarte, foarte triști.

S-a întins spre ea și ea l-a strâns de mână, l-a strâns tare. Francis a văzut strălucirea lacrimilor proaspete glazurându-i ochii.

A închis ușa, apoi a condus-o către canapeaua maro cu auriu. Stând alături, i-a strecurat un braț în jurul umerilor și a tras-o mai aproape. Ea și-a lipit obrazul de pieptul lui. A simțit-o scuturându-se, i-a simțit respirația tremurată.

— Șșt, a șoptit.

Voia să repare tot ce era greșit în lumea ei, așa cum făcuse de mii de ori până atunci.

Ea s-a retras brusc, și-a înghițit o respirație sacadată și s-a uitat la el.

— Ma… Mama nu l-a sunat pe tatăl meu. A promis, și pe urmă nu l-a sunat.

Pentru o fracțiune de secundă, Francis nu a simțit decât ușurare.

Lacrimile s-au scurs dincolo de genele Linei, au căzut una după alta într-o mâzgăleală mocirloasă pe obrajii ei palizi.

— Nu știu de ce am crezut că o să-l sune.

— V-a părăsit. Poate e mai bine dacă nu te gândești la el.

— Spune-mi cine este, a cerut ea pe un ton scăzut.

Din acest moment nu ar fi avut cum să mai fie cale de întoarcere; Francis știa. Frica s-a strâns ca o coardă în jurul pieptului lui. Înfrângerea i-a adunat umerii, i-a scăpat printre buze într-un suspin epuizat. A șters o singură lacrimă de pe obrazul ei.

— O, Lina-Balerina…

— Nu-mi face asta, Francis, nu și tu.

A simțit vina adunându-se, dând pe dinafară.

— Nu-ți pot spune numele lui.

— Nu poți? Cuvântul a fost numai o șoaptă. Sau nu vrei?

— Lina…

— Lasă-mă. S-a uitat la el, iar el a văzut în acea clipă care a durat cât o eternitate, a văzut că-l ura. Era dureros. Sfinte Hristoase, era dureros.

— Obișnuiam să mă uit la reluările de la *The Brady Bunch* când eram mică. Și-a mușcat buza și s-a uitat dincolo de el. A trecut mult, mult timp înainte să vorbească din nou. Mă făcea să plâng. Acea comedioară stupidă mă făcea să plâng.

Francis a înțeles. Chiar copil fiind, își dorise acel sentiment al familiei, al apartenenței. Dar el și Madelaine nu i-l oferiseră. Își doriseră s-o protejeze cu tăcerea lor, dar asta nu făcuse altceva decât să provoace mai multă durere.

— Îmi pare rău, Lina.

Ea a scos un râs amar, ca un tril.

— Da, și mie la fel. S-a ridicat în picioare și a înhățat rucsacul. Atârnându-l de umăr, a trecut pe lângă Francis și s-a îndreptat spre ușă.

El s-a împins în picioare.

— Lina, așteaptă…

Știa că nu asta ar fi trebuit să spună, că nimic nu mai era așa cum ar fi trebuit să fie, iar cuvintele au reverberat în încăpere și s-au rostogolit în tăcerea înfricoșătoare.

Lina i-a aruncat o privire dură, rece.

— Pentru ce?

Francis s-a îndreptat către ea. Ea nu s-a mișcat, doar a rămas țintuită locului, uitându-se la el prin acei ochi albaștri, răniți. El i-a luat cu blândețe fața în mâini și i-a șters lacrimile cu degetele mari.

— Te iubesc, Lina. Să nu uiți niciodată asta.

— Da, sigur că mă iubești. Vocea i s-a spart. Tu și mama mă iubiți amândoi. Dar niciunul dintre voi nu vrea să-mi spună adevărul.

•

Lina s-a oprit în scârțâit de frâne în fața magazinului Savemore Drugs. Magazinul o privea

liniștit; fațada lui mare, impunătoare și bine luminată o invita înăuntru. Și-a aruncat bicicleta în tufișuri.

Entuziasmul era mai mare decât furia și suferința. Avea nevoie de acea exaltare acum, avea nevoie de o nouă emoție care s-o ia pe sus, s-o îmbrățișeze. S-a șters la ochi, încercând să îndepărteze ultima lacrimă inutilă. Cu această atingere, și-a dat seama că pe gene nu mai rămăsese nicio urmă de rimel, că ajunsese tot pe obraji sub forma unei mâzgăleli încleiate de albastru cu negru. Probabil tot ce rămăsese din fardul ei de obraz Oregon Cherry erau două dungi de vopsea de fiecare parte a rimelului estompat.

Da, trebuie că arăta trăsnet.

Trăgându-și nasul, Lina și-a ridicat bărbia și și-a îngustat ochii. Numai să spună careva ceva. De fapt, la felul în care se simțea, chiar și-ar fi dorit s-o facă.

Nici măcar nu i-a păsat suficient de tare ca să-l sune. Șapte cifre nenorocite, cincisprezece minute din ziua ei…

Și Francis, singura figură paternă din viața ei, a trădat-o. *Nu-ți pot spune numele lui.*

Lina a simțit înțepătura înfiorătoare a unor lacrimi proaspete și s-a întors cu spatele la magazin. Împleticindu-se într-o parte, a alunecat sub un copac și s-a așezat pe un morman de paleți de lemn. Aplecându-se în față, și-a lipit fața umedă de genunchi și a plâns.

Mama ei știa cât de important era acest lucru pentru ea. Nu avea cum să nu știe. Și totuși, era prea ocupată ca să dea un telefon.

Lina se dăduse întotdeauna peste cap ca să se integreze programului mamei ei. Era mândră de meseria ei – era mult mai cool decât mama oricărui alt copil. Lina suportase toate întâlnirile ratate, nopțile petrecute de una singură, cinele în familie grăbite. Dar era destul; nu mai putea suporta situația.

A băgat mâna în geanta cu cărți și a scos o pudră Cover Girl. A deschis-o și și-a privit micuța reflexie. Ochi albaștri electrici, gene negre accentuate, buze mici, arcuite.

Cine ești? i-a șoptit ea fetei din oglindă. Și cine era el – acest tată care-și lăsase urma pe fața, gândurile, personalitatea ei, numai ca să plece mai departe? El era răspunsul tuturor întrebărilor. Caracterul gălăgios, lipsa satisfacției, furia – erau toate trăsături de personalitate care trebuiau să provină de la el, trebuiau să fie moștenirea lui vie.

Își tot amintea întrebarea: *Sunt ca el?*

Și zâmbetul trist, copleșit de amintiri al mamei ei, cel care o văduvea pe Lina de dreptul ei din naștere, de amintirile care ar fi trebuit să fie ale ei. *Ești exact ca el.*

Imaginația i-a luat-o razna din nou, învăluind-o într-o plasă mătăsoasă. Erau la fel, ea și tăticul ei – așa spusese mama ei. Era ca tatăl ei. Ar fi mai mult decât tată/fiică. Ar fi cei mai buni prieteni. Tatăl ei nu ar minți-o și nu ar disciplina-o. Nu ar lucra toată ziua ca să vină acasă obosit și nu i-ar păsa că temele nu sunt făcute la timp.

Nu și-a dat seama cât a stat acolo, visând la el. Suficient cât să i se usuce lacrimile, cât hemoragia tristeții să se coaguleze în furie. Mama ei nu avea niciun drept să-i ascundă această informație. Nu asta.

Obosită, deprimată, s-a ridicat în picioare și a ieșit din tufișuri.

Magazinul era acolo. S-a gândit să se întoarcă, pur și simplu să se ducă acasă și să se gândească, dar magazinul era așa aproape.

Avea nevoie de impulsul de adrenalină care venea din a-i păcăli pe toți. Aruncând o privire iute în ambele direcții, și-a repoziționat rucsacul pe un umăr și s-a îndreptat către magazin de-a lungul trotuarului lat, mărginit de azalee.

Ușile de sticlă duble s-au deschis cu un salut electronic. Lina s-a strecurat în luminile

strălucitoare ale farmaciei, simțindu-se flagrant de vizibilă. O puștoaică punk în haine jerpelite în raiul yuppie.

A rânjit, știind că o urmăreau, catalogau, o țineau minte pentru detectivi. Ea și-a urmat rutina. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și cumpere un ziar – dădea bine să cheltui bani de la început. A pus două monede de douăzeci și cinci de cenți în fantă și a deschis tava din față, apucând ultima ediție a ziarului micii comunități. Îndesându-l sub un braț, a înaintat pe culoarul principal, apoi s-a întors și a apucat-o pe culoarul cu farduri. A atins toate lucrurile care o interesau, le-a cântărit, verificând cum se simțeau în palmă. Uitându-se.

A atins zeci de lucruri pe care le-a pus apoi la locurile lor.

Apoi a văzut ce căuta, a atins obiectul și inima i-a luat-o la goană. Adrenalina a adus pe obrazul ei un zâmbet rapid, pe furiș.

Un tub subțire de rimel Intensifier într-un ambalaj transparent de plastic.

Lina s-a uitat în jur și nu a văzut pe nimeni. Inima i-a luat-o mai tare la galop, a început să-i bubuie în piept. O transpirație umedă i-a provocat mâncărimi în palmă. Prima senzație neplăcută de frică s-a furișat în sufletul ei, i-a șoptit că nu putea s-o facă, nu era suficient de bună.

Apoi au venit celelalte emoții – încrederea în sine înfumurată pe care nu o putea găsi decât pe culoarul supra luminat al unei farmacii, șocul de adrenalină ce-i creștea pulsul.

Poți s-o faci, poți?

S-a plimbat o vreme, ținând cu nonșalanță rimelul. Degetele îi erau așa alunecoase din cauza transpirației, încât a trebuit să schimbe mâinile de trei sau patru ori. O dată sau de două ori s-a prefăcut că pune rimelul înapoi pe raft – odată cu deodorantele, odată cu aspirina.

În culoarul cu pasta de dinți a acționat.

A strecurat rimelul în buzunar și, cu inima bubuindu-i în piept, s-a forțat să se plimbe cu lejeritate prin magazin. S-a oprit în fața videourilor, s-a uitat la câteva cărți de groază. Revistele i-au atras atenția așa că a rămas acolo, frunzărind cel mai recent număr din *Rolling Stones*.

Apoi, foarte calmă, a înaintat pe culoar, a trecut de tejghea, către ușă. Cu o privire aruncată pe furiș în lateral, a văzut că era singură și un rânjet i s-a întins pe față când ușile automate s-au deschis.

În ultima secundă o mână a apucat-o de umăr și a strâns-o tare.

O voce puternică de bărbat a spus:

— Numai puțin, domnișoară.

Capitolul 9

Francis mergea încet pe cărarea crăpată de piatră ce ducea spre modesta căsuță albă a familiei Fiorelli. Nu putea să nu observe buruienile și iarba care acopereau poteca și se furișau încăpățânate printre florile de toamnă.

Vara anterioară grădina fusese elegantă și îngrijită; acum era sălbatică, tufele de trandafiri se agățau de mugurii morți și pe moarte, iar pământul era pătat de petale multicolore, cu marginile curbate, maro și despicate.

A ajuns la ușa din față și s-a oprit. O mică streașină nu permitea soarelui de la amiază să-i intre în ochi și-l adăpostea în răcoarea binevenită a unei umbre. Într-o nișă situată în dreapta ușii era o statuetă veche și uzată a lui Hristos, cu palmele pătate de mucegai întinse în semn de bun venit.

Pentru o clipă Francis a ezitat să intre. A simțit ochii îndurerați ai statuetei asupra lui, condamnându-i tăcut lașitatea. Familia Fiorelli îi fusese prietenă de când își aducea aminte. Pe vremea când el și Angel erau copii, se jucaseră în această curte, aruncaseră mii de mingi de baseball înainte și înapoi împreună cu nepoții Fiorelli.

Dar zilele acelea erau de mult apuse, iar el era înapoi pe proprietate din alt motiv. A inspirat îndelung aerul cu miros de trandafiri și a bătut în sfârșit la ușă.

S-a auzit un zgomot de la interior și apoi ușa simplă albă s-a deschis, expunând un bătrânel subțire, adus de umeri, ce stătea în prag. Fața ridată i s-a desfăcut într-un rânjet larg ce-i înfățișa dinții.

— Bună ziua, părinte Francis. Intrați, intrați. Bătrânul a făcut un pas într-o parte.

Francis a pătruns în interiorul răcoros și întunecat. Primul lucru pe care l-a observat a fost mirosul – izul vag, stătut al unei case

deznădăjduite, o casă al cărei acoperiș avea nevoie să fie îngrijit în aceeași măsură în care trebuia îngrijită grădina de trandafiri. Micuța intrare dădea imediat într-o primă încăpere ovală, definită pe trei laturi de ceea ce la un moment dat fuseseră trei arcuri elegante de ipsos. Zeci de fotografii de familie atârnau strâmbe și prăfuite în cuie lăsate, fotografii din vremurile de școală ale copiilor care acum aveau la rândul lor copii. Un vechi televizor RCA era înghesuit într-un colț. Scotea un sunet plat, discret, în camera de altfel cuprinsă de tăcere.

Nu mai departe de vara trecută, un frumos set de divan și masă Victorian înfrumusețase camera; acum nu mai erau. În schimb, micul spațiu era ocupat de un dezolant și înfricoșător pat de spital, în colț era înghesuit un scaun cu rotile care aștepta să fie folosit.

A, dar chiar și vremea lui trecuse.

Francis a simțit din nou reținerea de a da buzna în suferința lor.

— Bună ziua.

Erau singurele cuvinte care puteau trece dincolo de nodul din gât.

Bătrânul a ridicat fața ciupită și palidă în sus. Pentru o fracțiune de secundă, Francis și l-a amintit pe bărbatul care trăise odată în spatele acelor ochi întunecați. Obișnuia să râdă tot timpul, îi era chiar greu să aibă o expresie serioasă pe față când primea Comuniunea. Și întotdeauna îi spunea o glumă în confesional lui Francis, un „păcat” care puteai fi sigur că avea să-i provoace un zâmbet tânărului preot aflat în siguranța din spatele paravanului de lemn. *Binecuvântează-mă, părinte, fiindcă am pus ton în salata de pui.*

— Pot să-ți aduc ceva de băut, părinte?

Domnul Fiorelli a întrebat cu un ton respectuos. Fără să zâmbească de data asta.

Francis a scuturat din cap, trecând o mână liniștitoare peste umărul bătrânului, observând cât de schilod devenise.

— Nu, mulțumesc, Edward. Cum e azi?

Edward s-a uitat din nou în sus și în lumina palidă, fața a părut să i se surpe, să colapseze într-un marasm de cute.

— Nu bine.

Francis s-a apropiat de marginea patului și s-a așezat pe scaunul învechit de lemn, trăgându-se mai aproape. Genunchii i-au atins cadrul metalic al patului cu un sunet gol.

Femeia din pat, Ilya Fiorelli, a deschis încet ochii. La vederea lui a zâmbit.

— Părinte Francis.

Edward s-a dus pe partea cealaltă a patului și s-a așezat, înfășurându-și mâna cu încheieturi groase și pătată de vârstă în jurul mâinii soției lui.

— Am știut că o să veniți azi, a șoptit ea și a început să mai spună ceva, după care pieptul i-a fost zguduit de o tuse huruită și plină de flegmă.

Francis s-a uitat în jos la femeia palidă și veștejită. Părul alb, pieptănat și coafat la nivelul perfecțiunii de salon, se ondula pe perna cenușie precum niște smocuri de pene de gâscă. I-a apucat mâna, așa subțire și fragilă, și a strâns-o cu blândețe.

O pereche de ochi mohorâți de un albastru spălăcit și având colțurile afundate în carnea ridată, au clipit către el. Chiar și acum, în ultimele zile cuprinse de durere ale vieții ei, emana o blândețe calmă care i-a atins inima.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. A vorbit așa de încet încât a trebuit să se aplece ca să audă cuvintele. Au trecut două săptămâni de la ultima mea confesiune. Mă fac vinovată de…

Francis a închis ochii și a înghițit nodul care i se așezase ca un vechi rotocol de praf în gât. *Care a fost ultima dată când ai păcătuit cu adevărat, Ilya. Care?*

Cum ar fi putut un Dumnezeu binevoitor să arunce atâta chin asupra unei asemenea femei? O

femeie iubitoare, grijulie, care nu rănise în viața ei niciun suflet. Toată viața nu făcuse altceva decât să ajute oamenii, iar acum zăcea aici în timp ce cancerul îi rodea oasele, iar lipsa speranței îi contamina sângele precum un virus.

Și cum rămânea cu Edward, soțul ei de mai bine de cincizeci și șapte de ani? Ce avea să facă după moartea ei, cum ar fi continuat să trăiască în acest cămin pe care ea îl crease pentru ei?

— Edward, a spus ea încet, adu-i părintelui Francis o cană de ceai.

Edward a dat drumul mâinii soției lui și a plecat de la marginea patului, dispărând în bucătărie.

A așteptat clinchetul ușii închizându-se înainte să vorbească.

— Părinte. Apoi a făcut o pauză, a inspirat adânc tremurat în vreme ce mâna i se strângea într-un pumn în mâna lui. Mi-e teamă pentru el, părinte. Privirea din ochii lui în ultima vreme… Nu e pregătit pentru moartea mea.

Francis i-a atins fața, i-a mângâiat cu blândețe ridurile mătăsoase.

— Am să-l ajut, Ilya. Voi fi alături de el.

— Nu mai pot sta mult. Durerea… Lacrimile au alunecat peste tâmplele ei. L-a strâns de mână. Ai grijă de el, părinte. Te rog…

Francis a șters urma umedă de pe pielea ei și a încercat să zâmbească.

— Dumnezeu va veghea asupra lui Edward, iar El este infinit mai capabil decât mine. Dumnezeu are întotdeauna un…

Plan.

Nu a putut încheia fraza. Spusese același lucru de milioane de ori, dar acum nu putea vorbi. Trebuia să spună ceva ce avea sens, ceva care să-i ușureze durerea acestei femei blânde, dar nu avea nimic. Nimic.

— Sigur că are un plan, a șoptit ea, făcând să fie dureros de ușor pentru Francis. Doar că… Edward al meu…

Lacrimile au încețoșat privirea lui Francis. A încercat să găsească ceva important de spus, dar până la urmă nu a găsit nimic, așa că a recidivat în mediocritate, mecanicitate, absolvind-o de păcate – deși știa că nu avea niciun păcat, nu cu adevărat – și binecuvântându-i sufletul pentru a mia oară.

— Mulțumesc, părinte.

S-a uitat în ochii albaștri ai lui Ilyei și a văzut claritatea vieții în toată frumusețea ei minunată și plină de durere reflectată în privirea ei. A văzut toate lucrurile pe care și le refuzase, toate căile pe care nu apucase. Și dintr-odată, a început să se gândească la lucruri la care nu ar fi trebuit…

Timp de treizeci și cinci de ani, Francis dormise de unul singur, se strecurase în patul de lemn îngust, între așternuturi care miroseau a after-shave-ul lui. Voia să doarmă numai o dată în așternuturi ce miroseau a parfum.

Obișnuia să fie suficient să urmărească lumea trecând pe lângă el, iubind copiii altor oameni, vorbind cu soțiile altor bărbați. Dar acum, stând alături de doamna Fiorelli, ținând-o de mâna obosită, a știut la cât de multe lucruri renunțase. Ar fi putut boteza un milion de copii și niciunul dintre ei nu avea să-i spună vreodată „tată”.

Fusese un spectator al vieții. Îl iubea în continuare pe Dumnezeu, dar uneori, în mijlocul unei nopți reci și întunecate, jinduia cu siguranță după contact uman. După Madelaine. De sute de ori în ultimii câțiva ani se ridicase din pat, îngenunchease pe pardoseala dură și se rugase pentru îndrumare și putere.

Curaj. De asta avea nevoie acum, pentru doamna Fiorelli și pentru sine. Era ceea ce avusese nevoie toată viața și nu avusese niciodată cu adevărat. Angel luase tot curajul din familia lor, iar Francis primise toată credința.

Dacă ar fi avut curaj, numai o mică doză, cu mult timp în urmă, poate ar fi făcut alegeri diferite, ar fi apucat-o pe alte căi.

Dar alesese calea ușoară cu mulți ani în urmă. Pe vremea când Madelaine era însărcinată și singură, Francis se oferise să se însoare cu ea. Doar că nu-și dorise cu adevărat asta, iar ea știuse, așa cum știuse întotdeauna totul despre el. Știa că iubirea lui pentru Dumnezeu era pasiunea definitorie a vieții lui și așa avea să fie întotdeauna.

Nu, Francis, spusese ea încet printre lacrimi. *Fii prietenul meu cel mai bun, fii prietenul cel mai bun al copilului meu. Te rog…*

Și nu mai vorbiseră niciodată despre asta.

Erau așa de multe lucruri despre care nu vorbiseră…

A închis ochii și s-a rugat cu voce tare, pentru Ilya și pentru el în egală măsură. „Cred în Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului; cred în Iisus Hristos, singurul Lui Fiu, Domnul nostru.” Cuvintele i se revărsau din minte precum apa dintr-o găleată, unul după celălalt, liniștitoare, purificatoare, și s-a pierdut în ele.

Vocea Ilyei i s-a alăturat.

— Cred în Sfântul Spirit, în sfânta Biserică Catolică, în comuniunea sfinților, în învierea trupului și în viața veșnică. Amin.

Iertarea păcatelor.

Rușinea s-a întors, nu i-a lăsat lui Francis niciun loc în care să se ascundă. Ar fi trebuit s-o încurajeze pe Madelaine să-i spună Linei adevărul despre tatăl ei, sau ar fi trebuit să-i spună el adevărul.

Știa că nu se putea pune problema unei iertări adevărate până nu ar fi îndreptat lucrurile.

— Părinte? vocea doamnei Fiorelli l-a adus înapoi în prezent.

A dat gândurile la o parte și i-a zâmbit bătrânei.

— Îmi pare rău, doamnă Fiorelli.

— Ai părut trist pentru o clipă, părinte, a spus Ilya. Pentru ce ar putea să fie trist un preot tânăr și

chipeș ca dumneavoastră?

Ar trebui s-o mintă, ar trebui să-și pună mantia perfecțiunii sobre care i se cererea, dar nu-l ținea stomacul pentru asta.

— Regrete, poate, a răspuns încet.

Ea a ridicat o mână tremurată și obosită și i-a atins obrazul într-un gest fugar de afecțiune.

— Ascultă la mine, părinte. Viața se termină repede. Regreți numai lucrurile pe care nu le-ai făcut.

— Uneori e prea târziu.

— Niciodată, a răsuflat ea. Niciodată nu e prea târziu.

•

Angel zăcea în patul lui inconfortabil de spital, uitându-se la tavanul casetat fonoabsorbant.

Doamne, se simțea rău. Mai mult decât rău. Îl durea aproape peste tot, iar în puținele locuri unde nu-l durea, se simțea slăbit. Respirația devenise dureroasă, o corvoadă fără satisfacții. Degetele începuseră să i se răcească. La început nu acordase nicio importanță acestui fapt, apoi degetele de la picioare îi deveniseră albastre.

Circulație sanguină redusă.

Astea erau cuvintele pe care le foloseau asistentele, dar Angel înțelegea sensul de dincolo de cuvinte. Era sfârșitul. Viața se scurgea din el. Chiar cu o zi în urmă fusese gata să lupte pentru ea, dar azi era prea obosit.

S-a întrebat pentru ce ar avea de trăit și chiar în timp ce avea acest gând, s-a enervat. Trăise o viață care nu lăsase nicio urmă reală, nu avusese niciun sens adevărat. Vedea asta acum, vedea cu o claritate pe care ar fi trebuit s-o aibă tot timpul.

Cu o zi în urmă fusese vizitat de bărbatul din salonul alăturat. Tom Grant.

— Este al naibii de terifiant, spusese Tom.

Așa simplu, aruncase frica și incertitudinea pe patul dintre ei, ca și cum nu ar fi fost nimic

rușinos, ca și cum nimeni nu s-ar fi așteptat de la un bărbat să fie puternic.

Angel fusese la început nesimțitul care era. Nu-și dorise să-și vadă reflexia în ochii lui Tom Grant, nu voise să recunoască faptul că era la fel de bolnav ca el.

— A, spusese el cu răutate, deci ești pacientul cu transplant extirpat a doua oară.

Tom râsese slăbit.

Râsul fusese ceea ce dezamorsase furia lui Angel și sinceritatea îi străpunsese armura.

— Partea cea mai proastă, spusese Tom, este să aștepți un donator. Te face să te simți macabru, nebun și pervers. Și blestemat.

Angel se uitase în sfârșit la bărbat, la fața lui umflată de medicamente, la halatul subțire de spital care acoperea o multitudine de intubații supurante, pline de sânge, la ochii lui obosiți, și simțise de parcă ar fi privit în viitor.

Spre oroarea lui, începuse să plângă. Nu-și aducea aminte când mai trăise o asemenea umilință.

— Hristoase, murmurase el, ștergându-și fața cu mâneca.

— Am plâns mai rău decât un bebeluș. Nu-ți face griji pentru asta. Tom se aplecase către el. Trebuie să te concentrezi asupra a cât de mult mai bine va fi când asta se va sfârși. Știu că e înfricoșător să te gândești la asta, dar odată ce se termină, e… ca un dar.

Angel oftase, dorindu-și să poată avea o credință așa simplă.

— Mie nu mi se va întâmpla, omule. Dumnezeu nu-mi va da o nouă șansă. Forțase un zâmbet strâmb. Nici măcar nu-l pot învinovăți pe Bătrân. Am cam fost un nesimțit.

— Nu-ți face una ca asta, spusese Tom. Nu transforma asta într-o poveste despre moralitate sau bunătate sau mântuire. Este despre medicină.

Pur și simplu. Oamenii buni sunt uciși la fel de des ca oamenii răi. Și toată lumea merită a doua șansă.

Angel voia să creadă, dar era prea târziu să-și schimbe credințele într-un mod așa de radical. El era egoist și reacționar. Avea temperamentul diavolului și întotdeauna fusese așa. Iar faptul că devenise faimos înrăutățise lucrurile.

Acceptase adevărul despre sine cu mult timp în urmă – era al naibii de sigur că lucrurile nu aveau să se schimbe acum. Ce rost avea?

Era pe moarte. Înțelegea asta acum și după ce Tom plecase, el zăcuse acolo, așteptând următoarea respirație și pe următoarea și apoi următoarea și fiecare bătaie firavă a inimii lui. Atunci fusese lovit de un val de singurătate, așezându-se adânc și greu în inima lui. Își dorise pe cineva – oricine – care să stea cu el, să-l țină de mână și să-i spună că totul era bine.

Nu e ca tine, Angel. E ușor de rănit.

Vorbele se întorseseră la el, străpungându-i conștiința. Nu iubise decât doi oameni în viața lui – Pe Francis și pe Madelaine – și îi rănise pe amândoi.

Partea cea mai nebunească era că nu intenționase niciodată asta, nu-și dorise asta cel puțin. Deodată se gândea la trecut, la dățile în care fratele lui mai mare – având și el nu mai mult de opt ani – îl ascunsese pe Angel de mama lor beată, la dățile în care Francis încercase în mod zadarnic să întoarcă mânia asupra lui în schimb… la dățile în care stătuseră pe parcela aceea de pământ plină de buruieni de lângă parcul de rulote și-și croiseră visurile nesigure împreună.

Cum de uitase toate astea – cum de le lăsase pe toate în urmă?

S-a mișcat încet și a apucat telefonul, formând numărul pe care i-l lăsase Madelaine. La al treilea țârâit, a intrat robotul telefonic.

Angel a lăsat un mesaj și a închis.

•

Angel era mai mult adormit decât treaz când a auzit ușa deschizându-se. Pași silențioși s-au mișcat prin cameră.

A, s-a gândit cu ușurare, *Atilla-asistenta cu doza lui.*

A deschis ochii și a văzut un bărbat înalt stând în dreptul ușii. Avea părul blond ca grâul, pielea albă și ochii albaștri și purta un hanorac cenușiu UW și blugi decolorați. Pentru o clipă nu a avut nici cea mai vagă idee cine era, apoi și-a dat seama.

— Iisuse Hristoase, a șoptit. Tu ești, Franco?

— Bună, Angel.

Avea aceeași voce după toți acești ani.

Prima emoție a lui Angel a fost extaz pur, un scurt „mulțumesc lui Dumnezeu" fiindcă îi păsa cuiva, fiindcă cineva venise la el. Apoi s-a gândit la Madelaine, la Francis și Madelaine împreună și a pornit gelozia, subit ca o săgeată, străpungând bucuria, smulgând o mică bucată din ea. Apoi a venit sentimentul de vinovăție, înțepător și acru, amintirile trădării lui Madelaine și ale suferinței lui Francis. A forțat un zâmbet strâmb.

— Mă bucur să te văd, frate. Sunt bucuros că ai avut timp să treci pe aici.

Francis a tresărit. Angel s-a simțit imediat ca un nesimțit. Dar nu așa era întotdeauna? De ce nu putea niciodată să spună sau să facă ceea ce trebuia când era în preajma lui Francis?

— De când ești aici?

— Nu de mult, a spus Angel în sfârșit. Am mai avut un infarct când eram în Oregon și m-au mutat aici.

— Încă unul?

Angel s-a scuturat.

— Tehnic vorbind, este un episod de insuficiență cardiacă, dar seamănă al naibii de tare cu un infarct.

— O să fii bine?

— Întotdeauna sunt bine – ar trebui să știi asta. A mimat un zâmbet. O să mă umple de medicamente și o să mă trimită acasă. Mai nimic.

Francis a tras un scaun și s-a așezat. Arăta mai bătrân decât cei treizeci și cinci de ani pe care-i avea și era o tristețe în ochii lui albaștri care-l făcea pe Angel să se simtă inconfortabil. Francis fusese întotdeauna așa un optimist.

— Ce ai mai făcut, Franco?

Francis nu a zâmbit.

— A naibii întrebare după toți anii ăștia. Ce ar trebui să spun, Angel? Am făcut bine. Dar tu?

Angel iarăși spusese ceva greșit. Voia să salveze momentul, să-l facă semnificativ, dar nu știa cum. El și Franco se certaseră toată viața – sau cel puțin Angel se certase cu Franco, iar Francis o încasase. Nu știa cum să oprească ciclul, să iasă din matriță și să spună: „Hai s-o luăm de la capăt”.

— Ai văzut-o? a întrebat Francis.

Fără sfială în această privință, nu din partea lui Franco. Fără să se învârtă în jurul cozii în legătură cu cine era ea. Angel a simțit cum o fricțiune bruscă, de netăgăduit, s-a stabilit în încăpere.

— Da, am văzut-o.

— Și?

Angel l-a studiat pe fratele lui, observând că era în continuare blond și avea corpul subțire al unui alergător de cursă lungă. Da, era același Francis pe care-l știa, aproape perfect în toate felurile – arătos, decent și moral. Genul de bărbat în preajma căruia o femeie s-ar fi simțit în siguranță, de care ar fi fost iubită. Bărbatul ideal care să vindece inima frântă a unei fete de șaisprezece ani.

Gândul l-a făcut pe Angel să înnebunească.

— Ei bine? a întrebat Francis.

— Ce vrei să știi, Franco? Dacă i-am tras-o? Nu, n-am făcut-o. E destul de greu când sunt legat de un monitor cardiac.

A văzut dezgustul din privirea fratelui lui, dezamăgirea. Francis a suspinat și și-a trecut o

mână prin păr.

— Știu că nu… te-ai culcat cu ea. Nu asta întrebam.

Angel s-a simțit ca o insectă în fața privirii penetrante a fratelui lui. Și partea cea mai rea, era că știa că totul era numai în mintea lui, știa că Francis nu simțea nimic din această tensiune, nimic din această competiție copilărească. Dar, ca de obicei, Francis scotea ce era mai rău din Angel.

— Tu i-o tragi? a întrebat Angel, îngrețoșat și rușinat de propria întrebare, dar incapabil să se abțină.

Francis s-a uitat la el fără să spună nimic pentru mult timp. Fiecare secundă de tăcere se simțea ca o oră.

— Sunt preot, a spus într-un final Francis.

Angel a simțit un val de ușurare, apoi o mândrie surprinzătoare. Și-a amintit toate momentele în care stătuse pe veranda din față împreună cu fratele lui mai mare, ascultând visele unui Francis de zece ani care voia să devină preot.

— Ai reușit, ha? Bravo ție!

— Una peste alta, a fost bine. A făcut-o pe mama să creadă că Dumnezeu o să-i treacă ei totul cu vederea.

Angel s-a trezit zâmbind. Pentru o clipă, a avut senzația că erau din nou copii.

— Dacă a ajuns în rai, ai dat de dracu'.

Francis a râs.

— Asta-i sigur.

— Cum este să fii preot?

— Bine. Puțin… singur uneori.

Angel a văzut nefericirea în ochii albaștri ai fratelui lui și o urmă vagă de insatisfacție. A știut dintr-odată, în felul în care obișnuia pur și simplu să știe lucruri despre Francis, că fratele lui vorbea din nou despre Madelaine.

— O iubești.

Francis a tresărit, apoi a râs firav.

— Întotdeauna ai putut să-mi citești gândurile. Da, o iubesc.

Acea declarație tristă și tăcută a stării de fapt a fost dureroasă. Îl irita ca dracu' faptul că era așa dureros, după toți acești ani.

— Și ea te iubește pe tine, a răspuns Angel. Probabil ceva sordid și sfâșietor în stilul Thorn Birds. Ce faceți, vă priviți în ochi pe deasupra vafei la Comuniune?

— Nu e catolică.

Angel s-a încruntat. Ăsta nu era deloc un răspuns. A simțit furia revenind, înțepându-l. Acum, s-a gândit el. Taci acum și o să fii bine. Dar pe valul furiei au venit cuvintele, de neoprit, de neschimbat.

— Ce-ai făcut, ai ajutat-o în vremurile grele de după ce am plecat?

Expresia lui Francis a devenit neașteptat de dură.

— După ce ai plecat a fost de una singură. Alex i-a blocat banii și a dat-o afară din casă. Avea nevoie de cineva.

— Și ai fost acolo, a spus Angel cu o voce amară, sarcastică.

— Și tu nu ai fost acolo.

Angel s-a strâmbat.

— *Touché,* frate.

Francis și-a mutat scaunul mai aproape.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce te așteptai să facă?

Angel a închis ochii. Refuza să simtă rușine acum, după atâția ani. Era o pierdere inutilă de timp. În mod evident ea se descurcase.

— A crezut în tine, Angel, a spus Francis încet. Amândoi am crezut.

Rușinea i-a strâns stomacul.

— Da, ei bine, viața-i de căcat. Oamenii te dezamăgesc.

— De asemenea, se schimbă și-și cer iertare și caută mântuire.

— Nu mă lua cu mizeriile astea sfințești. E prea târziu pentru mine să-mi cer iertare sau să mă schimb, iar mântuirea nu-mi este deloc accesibilă. Cred că o să-i dau înainte cum am făcut și până acum.

— Deci nu ai s-o mai vezi pe Madelaine?

— Este doctorul meu.

— Nu despre asta vorbeam și știi foarte bine.

Privirea lui Angel s-a înălțat brusc.

— N-o mai lua pe ocolite, Franco. Nu vrei să i-o trag – asta e ceea ce încerci să spui în felul ăsta sfințesc al tău, nu-i așa?

— Nu vreau să sufere din nou. Madelaine este… fragilă.

Angel s-a gândit la femeia dură care-i citise nebunia despre inima lui și a izbucnit în râs.

— Da, ca o petală de magnolie.

— Vorbesc serios, Angel. A durat ani de zile să te uite data trecută. Nu-i frânge iar inima.

Angel a râs amar.

— Nu-ți face griji, amice. Dacă e cineva cu inima frântă, eu sunt acela.

Cu un suspin epuizat, Francis s-a împins în picioare.

— Am o cabană în Oregon tot restul lunii. Aș putea să-l anulez dacă…

— Dacă o să mor mâine? Nu te obosi. O să fiu bine.

— O să vin să te văd când mă întorc acasă. În afara cazului că ai să dispari din nou…

Angel a oftat. Furia deja dispăruse, se făcuse praf și pulbere pe lângă puterea iubirii pe care i-o purta fratelui lui. Din nou și-a dorit să se fi putut abține, ca măcar o dată în viață să fi avut autocontrol.

— O să fiu aici, Franco.

— Bine.

Angel a forțat un zâmbet patetic.

— Îmi pare rău că am țipat la tine, omule. Îți mulțumesc că ai venit.

Francis s-a uitat la el mult, mult timp. Apoi, încet, a zâmbit.

— Întotdeauna îți pare rău.

— Da, a spus Angel încet, afectat de adevărul afirmației.

Capitolul 10

Furt din magazin.

Telefonul a alunecat din mâna lui Madelaine și a lovit podeaua cu o pocnitură. S-a clătinat și s-a întins după tejgheaua bufetului din bucătărie ca să se stabilizeze. A inspirat adânc, din nou și din nou. Umerii s-au îndreptat în momentul în care anii de antrenament în disciplină și-au făcut simțită prezența. *Nu te mai îmbufna, fată. Singurul lucru pe care-l primește o bleagă este o săpuneală.*

A auzit vocea tunătoare a tatălui ei de parcă ar fi fost în cameră. *Capul sus, poartă-te ca un Hillyard, nu ca un nenorocit de iepure fricos. Iisuse, mă faci de râs, fato.*

Madelaine a simțit un fior din cauza amintirii și a împins-o la o parte.

— Ia-ți poșeta, Madelaine.

A vorbit cu voce tare în încăperea prea goală. S-a aplecat rigidă și a ridicat telefonul, așezându-l în suport cu un calm exagerat. Apoi și-a smuls poșeta de pe tejghea, a atârnat-o de umăr și s-a îndreptat spre ușă.

Exact când s-a întins către mâner, s-a auzit o bătaie în ușă. Aceasta s-a deschis în timp ce Madelaine s-a oprit pe loc.

Francis stătea în prag.

— Bună, Maddy.

A observat că nu zâmbea – ciudat, dar nu avea timp să-i pese, nu prea se putea convinge să-i pese.

— Da, Francis, a răspuns ea mecanic. A așteptat ca el să se miște sau să spună ceva, dar el nu a făcut-o. A clipit către el confuză. Aveam planuri pentru cină?

— Nu. Plec la Portland în seara asta. O să fiu plecat câteva săptămâni. E… e ceva despre care voiam să vorbesc cu tine… L-am văzut pe An…

— O, da. Portland. Îți doresc o călătorie plăcută! I-a oferit un zâmbet distras și a așteptat să plece.

Pentru că nu a făcut-o, a spus: Trebuie să plec… în oraș acum.

— Maddy? Încerc să-ți spun ceva important. S-a apropiat și s-a uitat la ea plin de îngrijorare. Ce e, Maddy-fetițo?

Blândețea lui a făcut-o să simtă că îi vine să plângă. O întrista că până și acum, până și cu Francis, avea dificultăți în a vorbi despre problemele ei.

— Este Lina. A… Vocea i s-a transformat într-o șoaptă. A fost arestată pentru furt din magazin.

— O, Dumnezeule! Este vina mea.

— Ce?

— Haide, te duc la secția de poliție.

Și-a strecurat un braț în jurul taliei ei și a condus-o la mașină.

Ea a trântit ușa și s-a lăsat dusă de el, ajutată. Dar când au ajuns la garaj, a știut că era greșit. Renunțase la prea multe momente ca acesta cu Lina, îl lăsase pe Francis să susțină prea multe dintre momentele dureroase ale vieții ei. Trebuia să se descurce de una singură și să fie un părinte la fel de puternic pe cât era de profesionistă ca medic.

S-a oprit.

Francis s-a întors către ea.

— Maddy?

— Trebuie să fac singură asta, Francis. Sunt mama ei.

El a făcut repede un pas în spate.

— Am lăsat numărul din Portland pe robotul telefonic.

Madelaine s-a apropiat de el, i-a pus cu blândețe o șuviță de păr în spatele urechii.

— Te sun diseară și-ți spun cum a fost.

— O să faci asta?

Nu s-a uitat la ea și s-a auzit o tensiune ciudată în vocea lui.

I-a atins obrazul, obligându-l să se uite la ea. Când privirile li s-au întâlnit, a văzut un văl de

lacrimi în ochii lui și s-a simțit confuză. Părea rănit.

— Francis?

S-a uitat la ea pentru o fracțiune de secundă, apoi și-a strâns pleoapele și a scuturat din cap.

— Lina a venit la mine azi. Am dezamăgit-o.

— O, Francis… Madelaine a încercat să schițeze un zâmbet. Eu am dezamăgit-o, Francis. Eu.

— Nu. Ești lacomă, ca de obicei, Maddy a mea. Dar de data asta iau și eu o parte din vină.

Ea a ezitat.

— Poate că ar trebui să vii cu mine, Francis.

— Nu, este fiica ta și trebuie să gestionezi situația. În afară de asta, trebuie s-o pornesc la drum. Patru cupluri căsătorite au nevoie de sfaturile pe care numai un preot celibatar le poate oferi.

A zâmbit lipsit de energie și a scuturat din cap din cauza ironiei situației.

Madelaine ar fi vrut să spună mai multe, dar nu știa ce avea el nevoie să audă, cum ar fi putut face ca acest moment să fie ce ar fi vrut el să fie. Pentru prima oară, l-a simțit ca pe un străin.

— Să conduci atent, a spus ea, neștiind ce altceva să spună.

— Nu așa fac mereu?

A aruncat o privire cu subînțeles la latura îndoită a mașinii lui.

El i-a rânjit rapid.

— Plec înainte să începi să te legi de condusul meu. Pa.

Madelaine l-a urmărit în timp ce s-a aplecat ca să intre în vechiul Volkswagen îndoit și a plecat. Mașina a pornit-o pe drumul îngust, apoi a dispărut după colț. Și a rămas din nou singură.

S-a uitat la strada pustie, oftând încet. Francis, Francis al ei, care-și arăta cu sinceritate emoțiile și își expunea sufletul în priviri. Francis, care le iubea pe amândouă așa mult și nu voia decât să

facă parte din viețile lor. Nu voia decât să ajute. Uita uneori cât de ușor putea fi rănit.

Regretul i s-a furișat în suflet. Din nou făcuse alegerea greșită, spusese lucrul greșit în momentul greșit.

Dar avea de gând să compenseze pentru asta.

Când Francis avea să se întoarcă din călătoria lui, avea să se revanșeze fiindcă îl rănise azi.

Penitenciarul pentru minori era un furnicar. Bărbați și femei cu un aer hărțuit traversau pardoseala ca niște furnici, vorbind și gesticulând. Scaune din vinil maro erau aliniate lângă pereți, cele mai multe goale, dar unele dintre ele ocupate de adulți care păreau la fel emoționați ca Madelaine. În centrul încăperii, la un birou imens, stătea o femeie cu părul alb care răspundea la telefon și direcționa traficul cu o înclinare a capului sau o mișcare a degetului.

Madelaine s-a simțit ostentativă în timp ce a traversat holul aglomerat îndreptându-se către birou.

Femeia gușată s-a uitat la ea.

— Bună ziua.

Madelaine a trebuit să ridice vocea pentru a putea fi auzită peste zgomotul de fond.

— Am venit s-o iau pe fiica mea. Lina Hillyard.

Recepționista a frunzărit printre hârtii.

— O. Furt din magazin. John Spencer este asistentul social repartizat pe cazul ei. Îl găsiți în camera 108, pe hol, a doua ușă la dreapta.

Madelaine a înaintat pe holul aglomerat fără să privească pe nimeni în ochi și cu geanta strânsă bine în lateral. Până să ajungă la camera 108, avea o durere chinuitoare de stomac și-i era teamă că avea să i se facă greață.

A făcut o pauză în fața ușii deschise a camerei 108. Înăuntru, un tânăr afro-american era așezat la un birou greoi de metal în camera cu pereții maro. Trei căni de cafea în mod evident rece stăteau

perfect aliniate lângă marginea din dreapta a biroului. Când a intrat, el a ridicat privirea.

— Pot să vă ajut?

— Sunt doctor Madelaine Hillyard. Mama Linei.

El a dat din cap și a răsfoit prin teancul de dosare de pe masa lui, extrăgând cu mare grijă unul dintre ele. Arătând către un scaun, a deschis dosarul.

— Vă rog luați loc, doamnă Hillyard.

Madelaine s-a dus până la micuțul scaun negru cu structură metalică și s-a așezat nervoasă pe margine.

După un timp, bărbatul a ridicat privirea din dosar și i-a zâmbit.

— Fiica dumneavoastră este un adevărat aruncător de flăcări.

— Da.

— Paznicul magazinului Savemore a prins-o șterpelind niște farduri. A surprins-o și pe filmarea magazinului. Vreți să vedeți?

Madelaine și-a dorit să fie nevoie, dar știa că Lina o făcuse – și știa de ce. Era felul ei de a se răzbuna pe mama ei care nu voia să dea un telefon.

— Nu.

— Bine. Unii părinți pur și simplu nu cred că prețioșii lor copii ar putea să facă ceva greșit. S-a împins de lângă birou și s-a ridicat în picioare. Uitați cum stă treaba. Este prima infracțiune și magazinul este dispus să treacă cu vederea fapta ei.

Madelaine aproape că s-a cocoșat din cauza ușurării. Dar înainte de a se putea bucura de sentiment, Spencer a continuat spunând:

— Bineînțeles că asta nu face nici cât un rahat degerat – scuzați-mi exprimarea – pentru fiica dumneavoastră. Ea trebuie să suporte consecințele acțiunilor ei.

Se uita direct la Madelaine.

— Este speriată – toți sunt prima dată –, dar de acum depinde de dumneavoastră.

Voia să întrebe ce să facă, să ceară ajutor, dar nu știa cum. Cuvintele i se încurcau în gât. Citise zeci de cărți despre educarea copiilor și în toate se spunea să ai o discuție rațională cu fiica sau fiul tău, să oferi variante și să-i înveți să facă alegeri. Era un sfat bun, Madelaine știa că așa era, dar nu funcționa, nu pentru Lina și ea, în orice caz. Și singura altă modalitate pe care o cunoștea era cea a tatălui ei.

— Lucrez aici de mult timp, doctor Hillyard. Fiica dumneavoastră este pe punctul de a crea probleme adevărate. Spencer s-a apropiat și s-a așezat în scaunul de lângă ea. Acesta este un strigăt de ajutor. Și următorul strigăt s-ar putea să nu fie la fel de ușor de rezolvat. Rata sinuciderii printre adolescenții cu probleme…

Madelaine a tras adânc aer în piept și și-a mutat privirea, uitându-se la mâinile adunate în poală. Sinucidere. A fost traversată de un fior.

— A mai făcut asta și altă dată? Aceasta a fost întrebarea pe care a pus-o, cuvintele pe care le-a articulat, dar ceea ce voia să știe de fapt, ceea ce avea nevoie să știe era: *Câte strigăte am ratat?*

— Avea o rutină clară. Mi s-a părut că a mai făcut asta înainte.

Madelaine a închis ochii. Bineînțeles că Lina mai făcuse asta înainte. Dacă ar fi fost fiica altcuiva, Madelaine ar fi observat semnele de avertizare cu mult timp în urmă – adolescent nesatisfăcut, furios și rebel, care cere atenție.

Toate aceste lucruri o descriau pe Lina. Toate. Noul interes în muzica heavy metal, recenta frenezie de a-și face piercinguri, absenteismul, garderoba, atitudinea. Lina era un adolescent cu probleme și furtul – fie că știa, fie că nu – era un strigăt după ajutor. Madelaine trebuia să fie suficient de puternică pentru a răspunde chemării.

— Doctor Hillyard?

Și-a ridicat încet bărbia și s-a uitat la asistentul social.

— Vreau s-a ajut, domnule Spencer, dar…

Cuvintele păreau s-o tragă în jos și o întrista faptul că-i era frică de asta. Cum putea un medic respectat să fie așa de puternic cu niște străini și așa de slab cu propriul copil? A simțit cum lacrimile rușinii și ale înfrângerii îi înțepau ochii.

— Și eu am o fiică de șaisprezece ani, doctor Hillyard. Poți să-i iubești mai mult decât viața însăși și să le dai tot ce ai. Și… A scuturat din umeri. Tot se întâmplă porcării.

— Ar… fi trebuit s-o disciplinez mai bine… să fiu alături de ea mai mult…

— Asta nu este despre a împărți vina, doctor Hillyard. Sunteți părinte, ea este adolescentă – credeți-mă, este suficientă vină pentru toată lumea. Lucrul asupra căruia trebuie să vă concentrați azi este schimbarea.

Madelaine s-a întărit.

— Cum fac asta?

— Asta e întrebarea de un milion de dolari. Eu folosesc sinceritatea și consecvența. A zâmbit și ochii i-au strălucit. Și când asta nu funcționează – luați televizorul, carnetul de începător și permisiunea de a folosi telefonul.

Madelaine a ridicat privirea, surprinsă. Nu era sfatul la care s-ar fi așteptat. Și-a revăzut propria copilărie, imaginile întunecate și înfricoșătoare ale „disciplinei” tatălui ei și a simțit greața urcându-i în stomac.

— Asta funcționează? Toate cărțile spun…

I-a anulat pe experți cu o mișcare a mâinii.

— Cărțile sunt bune, presupun, dar vine o vreme când vorbitul nu mai merge. Un copil are nevoie de reguli, pur și simplu. O, și aș pune-o să-i ceară scuze directorului magazinului. S-a împins și s-a ridicat în picioare. Deci, doamnă Hillyard, hai s-o scoatem pe fiica dumneavoastră de la detenție.

•

Lina stătea ghemuită pe pătuțul îngust și împuțit, cu genunchii adunați la piept. Lacrimile pe care le vărsase i se uscaseră de mult pe obraji.

Zgomotele se făceau auzite peste tot în acest loc plin de umbre – zăngănitul ușilor din gratii care se deschideau și se închideau, vocile nemulțumite și strigătele pițigăiate ale adolescenților membri ai diverselor găști, zgomotele surde ale pașilor pe podeaua de piatră. Fiecare sunet o făcea să se ghemuiască mai tare pe patul murdar.

Locul ăsta o să ți se pară ca un câmp de viorele, domnișorico, dacă te trimit în pavilionul principal.

Cuvintele asistentului social îi reveneau în minte Linei, speriind-o iar și iar. Nu putea să nu se gândească la patul ei de acasă – mare, mirosind a proaspăt și acoperit cu așternuturi Laura Ashley.

— Îmi place omleta cu șuncă și cașcaval, a șoptit ea, simțind lacrimile cum îi blochează gâtul și îi înțeapă ochii.

Ce o făcuse să se poarte ca o nemernică față de mama ei? Lina știa cât de tare să străduia mama ei s-o mulțumească – observase pantalonii largi, lipsa machiajului, zâmbetul prea strălucitor care încerca să mascheze disperarea ascuțită din ochii mamei ei.

Da, știa că mama ei o iubea, știa că nu voia decât să facă ce era mai bine pentru ea. Așa că ea de ce nu putea s-o lase mai moale? De ce se trezea furioasă și rămânea furioasă toată ziua? Uneori știa de ce era furioasă, dar cel mai des nu putea identifica motivul. Pur și simplu nu era fericită. În unele dimineți se simțea grasă, în următoarea zi credea că era schiloadă. Mai tot timpul îi venea să plângă fără motiv.

Voia ca totul să fie cum fusese. Nu voia să se simtă tot timpul așa de urâtă și pierdută. Voia să aparțină unui loc.

Știa că reprezenta o dezamăgire pentru mama ei perfectă – Madelaine, copilul genial care-și luase diploma de liceu înaintea vârstei de cincisprezece

ani. Sfânta Madelaine, care nu avea niciodată vreo șuviță de păr rebelă, care a crescut singură o fiică în timp ce a urmat cursurile școlii de medicină, care nu s-a enervat niciodată, nu a plâns și nu a cerut ajutorul nimănui.

— Doamne, nu voi mai fura niciodată, a șoptit ea frântă, storcându-și ochii de un nou val de lacrimi.

Deodată ușa încăperii ei s-a zgâlțâit. Cheile au zăngănit în broască, au făcut un clinchet și ușa s-a deschis scârțâind.

— Hillyard, în picioare!

Lina s-a rostogolit ca să ajungă cu fața la ușă și s-a ridicat în picioare, în timp ce inima îi bătea puternic din cauza valului brusc de anxietate.

— Unde mă duc?

Femeia corpolentă, înfășurată în poliester, i-a aruncat o privire inexpresivă.

— Arăt ca un tur operator? Și-a înclinat capul către coridor. Dă-i drumul!

Lina s-a strâns tare cu brațele și s-a strecurat dincolo de femeie. Mișcându-se cu grijă, a înaintat încet pe hol ținând ochii în podea.

Până la urmă au ajuns la o altă ușă închisă. Femeia a apăsat pe interfon și a spus „Hillyard” cu o voce răstită, zgomotoasă.

Ușa s-a deschis.

Lina a ezitat o clipă. Femeia a îmbrâncit-o și Lina s-a împleticit în față. Prima față pe care a zărit-o a fost a lui John Spencer. A doua a fost cea a mamei ei.

S-a uitat la ea, a văzut tristețea din ochii ei, dezamăgirea care-i tăia buzele și a simțit o vină chinuitoare. Voia să facă un pas în față, să se arunce în brațele mamei ei și să fie cuprinsă, liniștită și susținută, dar nu părea să se miște.

— Lina, a spus domnul Spencer, mama ta e pregătită să te ia acasă – după ce-ți ceri scuze de la directorul magazinului Savemore.

A dat drumul cu o bufnitură rucsacului pe masa de lângă el.

Lina a înghițit în sec.

— Bine.

Cuvântul a fost ca un pițigăit.

Spencer a parcurs distanța dintre ei. Umbra lui a căzut pe fața Linei.

— Ai petrecut o oră în detenție, fetițo. Crede-mă, nu vrei să petreci mai mult de atât.

Era așa de speriată că abia dacă putea da din cap.

— O să țin legătura cu mama ta și dacă mai pricinuiești probleme… A lăsat amenințarea să atârne între ei. Mă înțelegi?

— Da, a șoptit ea.

— Da, ce? a răcnit el.

— Da, domnule.

— Bun.

S-a întors către Madelaine.

— O să vă permit acum să luați acasă minorul, doctor Hillyard. Dar voi telefona o dată pe săptămână. Presupun că acesta va fi ultimul astfel de incident despre care voi auzi.

Madelaine a dat din cap.

— Mulțumesc, domnule Spencer.

Apoi el a părăsit încăperea și Lina a rămas singură cu mama ei. Au stat așa preț de un minut, uitându-se una la alta.

Lina încerca să se gândească ce să spună, cum să spună.

— Îmi… îmi pare rău, mamă.

A trecut o perioadă chinuitor de lungă de timp înainte ca mama ei să răspundă. Părea confuză și la fel de speriată ca Lina.

— Și mie îmi pare rău.

A făcut un pas ezitant înainte și a apucat o mână de-a fiicei ei.

Nu era suficient, simpla ofertă a mâinii. Lina voia să fie cuprinsă de brațele mamei ei, dar nu

știa cum să ceară așa ceva și-i era teamă să nu se facă de râs.

Madelaine s-a oprit. Mâna i-a alunecat lent înapoi în lateral.

— Presupun că am face bine să ne ducem acasă și să stăm serios de vorbă.

Lina s-a uitat la mama ei, simțindu-se mai îndepărtată decât se simțise vreodată, mai singură. Lacrimile erau așa aproape, trebuia să întoarcă privirea. S-a uitat la podea în timp ce ochii o înțepau.

— Da, sigur. Cum o fi.

•

Madelaine știa că Linei îi era frică, dar de data asta trebuia să fie părinte, nu prieten. Trebuia să impună regulile și dacă ar fi eșuat – din nou – și-ar fi rănit fiica.

— Ia-ți lucrurile, a spus cu o voce dură. Trebuie să plecăm acasă.

Una lângă alta, într-o tăcere aproape insuportabilă, au ieșit din clădire. Lumina după-amiezii târzii, ajunsă la un auriu rece din cauza anotimpului, le stropea fețele. În continuare tăcute, s-au strecurat în Volvo și au mers la farmacie. Madelaine a urmărit de la distanță în timp ce Lina îi cerea iertare directorului magazinului pentru că furase rimelul și când Lina s-a întors în sfârșit cu fața, Madelaine a văzut ochii puiului ei înotând în lacrimi.

Doamne, cât de greu era să vadă durerea fiicei ei. Madelaine își dorea s-o ia atunci în brațe, s-o cuprindă și s-o liniștească, dar din pură voință a rămas nemișcată și cu ochii uscați. Apoi, fără un cuvânt, a condus-o pe Lina înapoi la mașină și au plecat spre casă.

Când au ajuns acasă, Madelaine avea nervii întinși la maximum. Una era, știa, să hotărască să devină un aplicant al regulilor – alta era să se uite la fiica ei, pe care o iubea mai mult decât propria viață, și să spună nu. Chiar să spună nu.

A oprit motorul mașinii și și-a apucat geanta. Lina s-a dat jos din mașină și a fugit spre casă, apoi a dispărut la interior.

Când Madelaine a intrat în casă, Lina era deja la telefon. Vocea fiicei ei era zgomotoasă, o sporovăială aprinsă presărată de hohote de râs.

— Și apoi m-au închis în cămăruța asta mică… Da, a fost super cool. Exact ca ce i s-a întâmplat lui Brittany Levin…

Madelaine o privea pe fiica ei și nu-i venea să creadă. Era unul din acele momente formatoare din viață, mici porțiuni de timp care trec și te lasă schimbat. Lina petrecuse acel timp oribil în detenție juvenilă, fusese îngrozită și apologetică, dar emoțiile o părăseau acum, alunecau pe valul distanței dintre ea și spațiul de detenție.

Și se baza pe Madelaine să țină amintirile la distanță, se baza pe mama ei ca să creeze o lume închipuită în care furtul nu se petrecuse.

Madelaine a simțit împunsătura furiei așa brusc și neașteptat, încât a fost surprinsă. Lina era sigură că Madelaine avea să mătură întregul incident murdar sub covor, că furtul putea să fie încă un incident din șirul nesfârșit al lucrurilor despre care îi era frică să vorbească.

Nu de data asta.

Madelaine a ridicat bărbia și a traversat bucătăria. A apucat receptorul din mâna fiicei ei și fără un cuvânt, l-a trântit jos.

— C…ce? Lina s-a bâlbâit, punându-și mâinile în șolduri și fixând-o pe mama ei. Frumos, mamă. Acum va trebui să-l sun din nou pe Jett.

Madelaine și-a menținut poziția.

— Nu, n-ai s-o faci, a spus pe un ton egal. Nu mai ai acces la telefon. A întins mâna către Lina cu palma desfăcută. Lacătul de la bicicletă. Acum.

Lina se uita la mama ei în stare de șoc.

— Cred că glumești.

— Arăt ca și cum aș glumi?

Lina s-a încruntat brusc. A făcut un pas în spate.

— Hei, mama, haid…

— Dă-mi lacătul și cheile.

Lina le-a pescuit din geanta de cărți și i le-a aruncat lui Madelaine.

— Bine. Mă poate duce Jett la școală.

Madelaine a dat din cap.

— O să te duc eu la școală în fiecare dimineață și o să te iau după ore. Nu te vei duce nicăieri – nicăieri – fără permisiunea mea.

Lina a lătrat un hohot de râs.

— Da, sigur. Doamna Niciodată-Acasă o să-mi reglementeze viața socială.

— Pot să fac în așa fel încât să fiu acasă, Lina. Pot lua un an sabatic și să fiu acasă tot timpul. Îți dorești asta?

— Îl vreau pe tatăl meu, a strigat la rândul ei.

Madelaine ar fi trebuit să știe. Era numai o chestiune de timp până când Lina avea să se folosească de incredibil de necunoscutul ei tată pentru a o răni pe mama ei – dar chiar și așa era dureros.

— Hai să vorbim despre el, Lina. Asta-ți dorești, nu-i așa? Vrei să știi despre tatăl tău. Bine atunci. Tatăl tău era un tânăr nechibzuit și furios care nu-și dorea o familie.

— Tu ești cea pe care nu și-a dorit-o.

Madelaine a simțit un impuls de furie din cauza adevărului simplu.

— Este adevărat, a spus cu blândețe. Eu am fost cea pe care nu a dorit-o, pe care nu a iubit-o. Dar de asemenea nu și-a dorit… Madelaine se uita la fiica ei, neștiind ce să spună, ce adevăr să dezvăluie.

— Pe mine? a șoptit Lina.

— Nu. Vocea lui Madelaine era scăzută, abia cât o șoaptă. Nu voia să se maturizeze și să facă alegeri dificile și sacrificii. Voia numai să se distreze și să fii părinte la șaptesprezece ani cu siguranță că nu e distractiv.

Lina și-a smuls privirea și și-a încrucișat brațele.

— Acum e adult, a spus cu încăpățânare. O să mă vrea.

Madelaine se uita la profilul fiicei ei, la gura tremurândă și la pielea albă, la lacrimile care-i curgeau necontrolat din ochi. S-a dus mai aproape și și-a pus mâna caldă pe obrazul rece al Linei.

— Vreau să te iubească, Lina, vreau să te vrea, dar…

Lina s-a întors către ea.

— Dar ce?

— Mi-e teamă, Lina. E atât de simplu.

A clipit. O lacrimă i s-a scurs pe obraz.

— Este violent?

— Nu, asta niciodată. Madelaine a șters lacrima Linei cu buricul degetului. Este… egoist. Mi-e teamă că o să-ți frângă inima.

Lina s-a uitat la ea.

— Nu înțelegi, mamă? Acum îmi frânge inima.

Madelaine a oftat, gândindu-se deodată la toate promisiunile pe care le încălcase de-a lungul timpului – lucruri mărunte, o cină ratată ici, un film ratat colo – și la felul în care se acumulaseră și le aduseseră pe Lina și Madelaine în acest moment. O mamă și o fiică ce se iubeau, se răneau reciproc și nu știau cum să se schimbe.

— Știu că nu mă crezi, puiule, a șoptit ea. Dar nu vreau decât să fac ceea ce trebuie.

— Vreau să te cred, mamă, a spus Lina.

Madelaine a auzit cuvintele rostite șoptit și i-au dat o mică rază de speranță. S-a gândit la zeci de răspunsuri, dar până la urmă toate nu erau decât vorbe goale, promisiuni ale unei femei care încălcase așa multe alte promisiuni.

Până la urmă a spus singurul lucru care conta cu adevărat.

— Te iubesc, Lina.

Ochii Linei s-au umplut de lacrimi.

— Știu că mă iubești, mamă.

Nu erau cuvintele pe care Madelaine voia să le audă. Nu erau deloc cuvintele potrivite.

Capitolul 11

Când Madelaine a intrat în salonul lui, Tom Grant stătea în capul oaselor în pat și râdea silențios din cauza a ceva ce spusese soția lui.

— Neața! a spus ea, scoțând fișa din buzunar, și a citit în viteză ultimele observații. Totul arată bine. Astăzi te scoatem de pe medicamentația intravenoasă, Tom. Și cateterele alea – consideră-le dispărute. Practic ești liber.

El a rânjit la auzul veștii.

— Când îmi pot vedea copiii? Joe a venit de la colegiu.

S-a dus lângă pat și a verificat cele două mici fire care-i ieșeau din piept. Erau acolo pentru a monitoriza viteza și ritmul electric al noii lui inimi. Când a terminat, s-a uitat la Tom.

— Îmi pare rău, asta nu va fi posibil azi.

Zâmbetul lui Tom a dispărut.

— Ce e în neregulă?

— Joe e răcit și deocamdată nu vrem să ne asumăm acest risc.

Susan a răsuflat ușurată.

— O, Doamne. Am crezut că sunt vești proaste.

Madelaine înțelegea – primele zile postoperatorii erau întotdeauna terifiante. O să vorbesc eu cu Joe. O să-l monitorizăm îndeaproape în următoarele câteva zile. Poate până luni…

A lăsat cuvintele în aer înainte de a deveni o promisiune.

— A luat numai note de zece semestrul ăsta, a spus Tom cu mândrie, uitându-se la soția lui.

Madelaine aproape că a spus o prostie – un răspuns mediocru – apoi s-a surprins. În loc de asta s-a apropiat de pat.

— Cum ați reușit s-o scoateți la capăt… să creșteți niște copii așa fericiți și sănătoși?

— Am avut noroc, a răspuns Tom repede.

— Și fără rahaturi în timpul săptămânii, a adăugat Susan cu un hohot de râs.

Madelaine s-a întors către Susan. Era prima oară când auzea o femeie înjurând și a fost surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Tom a fost plecat – sau bolnav – mult timp în perioada în care copiii erau mici. Uneori îmi venea să-mi smulg părul din cap. Era distanță mare de vârstă între ei și erau așa de diferiți. Mi-a luat mult timp să preiau conducerea. Dar până la urmă am început să fac săptămânile „fără rahaturi". Începeam luni și nu acceptam absolut nicio mizerie din partea copiilor. Nu țipam sau urlam; pur și simplu, pe un ton scăzut, plat, le aduceam la cunoștință faptul că eu eram șeful. De obicei nu era nevoie de mai mult de o săptămână. După aceea erau așa obosiți să evite regulile, încât preferau să se supună. A făcut o grimasă. O săptămână reușită fără rahaturi îi ținea pe calea cea dreaptă în jur de șase luni. Apoi o luau de la capăt.

— Serios? a întrebat Madelaine.

— Sigur, se întâmpla deseori să stau de vorbă cu un adolescent cu păr albastru. Dar trebuie să porți bătăliile importante și să dai de la tine în cele nesemnificative.

Madelaine a așezat fișa înapoi în buzunarul ei și le-a zâmbit.

— Ei bine, am de făcut rondul. Ne vedem mâine.

Săptămâni fără rahaturi. Suna destul de bine.

* * *

Lina stătea pe locul pasagerului în confortabilul Volvo, cu brațele încrucișate și falca într-o expresie de revoltă. Lucrurile nu mergeau bine.

I-a aruncat o privire pe furiș mamei ei. Madelaine stătea în postura ei obișnuită, cu spatele drept, bărbia ridicată, privirea la drum, mâinile la invizibilele ore zece și două pe volan.

Lina încercase toate șiretlicurile pe care le avea în arsenal pentru a o convinge s-o lase să plece cu

bicicleta la școală dimineața – țipase la ea, o implorase, ieșise din bucătărie bocănind din picioare și trântise ușa dormitorului ei. Refuzase să mănânce micul dejun și să-și pună sandvici pentru școală. La naiba, chiar plânsese.

Nimic nu funcționase. Era ca și cum un extraterestru ar fi preluat corpul mamei ei. Dintr-odată, Madelaine era doctor Hillyard tot timpul. Rece, detașată, sigură de sine. Foarte diferită de mama ei.

Lina nu știa ce să înțeleagă, cum să se poarte. Această schimbare a mamei ei o speria. Ani de zile Lina fusese mândră de faptul că era la conducerea gospodăriei, că știuse cum s-o înfășoare în jurul degetului mic pe fricoasa de maică-sa. Tot ce trebuise să facă era să plângă – la naiba, numai să-i dea puțin lacrimile – iar mama era gata să-i pună lumea la picioare. Linei i se permisese întotdeauna să stea afară până târziu, să se întoarcă acasă oricând și-ar fi dorit, să mănânce orice. O lacrimă ici-colo la momentul potrivit, și mama se transforma într-o mămăligă.

Până ieri.

Madelaine a apropiat mașina de trotuar și a trecut motorul în modul parcare. Zumzetul delicat al motorului umplea interiorul. S-a întors către Lina.

— O să vin să te iau la trei jumate.

Lina s-a cutremurat la anunț. Situația devenea ridicolă și jenantă. Cum avea să-i spună lui Jett că nu se putea duce la mall după școală? Că mama ei venea s-o ia ca și cum ar fi fost un bebeluș sau ceva de genul ăsta?

— Mamă, nu e ca și cum să furi din magazin ar fi o infracțiune. Mă aduce Jett acasă după ce mergem la mall.

— Te iau eu la trei jumate exact. Dacă nu ești aici, îl sun pe domnul Spencer.

— Ca să-i spui ce? Lina a pufnit. Te confrunți cu o infracțiune de genul incapacitate-de-a-mă-lua-

de-la-școală?

— Îi spun că ai fugit.

Falca Linei a căzut.

— M-ar trimite înapoi în detenție.

— Așa ar face?

Lina doar s-a zgâit la mama ei, simțind ca și cum brusc ar fi căzut și nu ar fi avut cine s-o prindă.

— Le-ai permite să-mi facă una ca asta?

— N-am de ales, Lina. Trebuie să facem niște schimbări, și tu, și eu. Știi că așa stau lucrurile.

— Vrei să faci schimbări, mamă? Nu mă mai minți.

A constatat cu satisfacție tresărirea mamei ei.

— Ai să faci ca totul să fie despre el, nu-i așa? a spus ea încet.

— Totul chiar este despre el. E vina ta că am furat din magazin. Nu aș fi făcut-o dacă mi-ai fi spus numele tatălui meu.

— O să fiu aici la trei jumate să te iau.

Lina a simțit un val de furie pură, orbitoare. Cum îndrăznea mama ei să fie așa calmă și la obiect și… ca o mamă? Asta o făcea pe Lina să simtă că-și pierde echilibrul, să se simtă confuză. Nu așa trebuiau să stea lucrurile; ar fi trebuit să obțină ceea ce-și dorea folosindu-se de vechile șmecherii.

Și-a smuls rucsacul și a deschis ușa. S-a aruncat afară din mașină și s-a întors ca să se uite la mama ei.

— O să vin acasă când o să am chef.

Madelaine a privit-o cu asemenea calm și control încât Lina ar fi vrut să-i spargă fața perfectă.

— Atunci transmite-i toate cele bune domnului Spencer din partea mea.

— Te urăsc, a șuierat Lina.

— Păcat, a spus mama ei încet. Pentru că eu te iubesc.

S-a aplecat și a închis ușa.

Lina a rămas pe loc tremurând de furie. Voia să țipe, să urle sau să plângă. Voia să lovească ceva. Dar singurul lucru pe care-l putea face era s-o privească pe mama ei îndepărtându-se în mașină.

* * *

Madelaine s-a ascuns într-unul din saloanele libere ale spitalului și s-a privit în oglinda din baie. Arăta ca Silvester Stallone la sfârșitul primului film din seria „Rocky".

S-a lovit ușor peste umbrele întunecate de sub ochi și s-a încruntat. Păcat că Maybelline nu producea un machiaj care să combată oboseala. Arăta de parcă n-ar fi dormit toată noaptea – ceea ce era adevărat. Acest fel de educație „fără rahaturi" era mai greu decât părea.

Făcuse ce trebuia cu Lina. Pentru prima dată, se comportase ca un părinte.

Și dacă Lina va fugi? Ce faci atunci, domnișoara Părintele Anului? Era vocea tatălui ei, răsunătoare și autoritară, dar cuvintele erau ale ei. Îngrijorarea fusese cea care o ținuse trează toată noaptea, căutând în cărți despre iubirea dură și despre alegerile dificile pe care trebuie să le facă părinții, un balsam pentru sentimentul de vinovăție. Dar cuvintele experților erau reci și întunecate pe fundalul paginilor albe. Nu ofereau niciun pic de confort.

A ieșit din baie și a înaintat pe culoarul alb, familiar, către secția de Terapie Intensivă. Când a ajuns la salonul lui Angel, a bătut ușor în ușă, apoi a intrat.

Nu i-a venit să creadă ce a văzut.

Zăcea acolo, trăgând dintr-o țigară, apoi suflând fumul în aer. Pe noptieră era așezată o sticlă deschisă de tequila.

Nu avea nici măcar decența să pară că se simte vinovat. În schimb, i-a aruncat un rânjet înclinat, vag.

— Uuu-aa, patrula holului.

S-a întins după sticlă și a lovit-o cu încheieturile degetelor. Aceasta s-a clătinat și s-a răsturnat pe-o parte, împrăștiind lichidul auriu peste tot. Izul dulce grețos de tequila s-a ridicat în aer. Angel a stins țigara pe noptieră.

Madelaine a fost traversată de o străfulgerare de furie. A apucat sticla și a dus-o în baie, unde a scurs ce mai rămăsese din băutură în chiuvetă. Sticla a lovit coșul de gunoi cu un zgomot satisfăcător.

S-a răsucit pe călcâie și a intrat înapoi în cameră.

— Ești cel mai egoist și egocentric nenorocit pe care mi-a fost dat să-l cunosc.

— Așa se strică o petrecere reușită, doctore.

Madelaine simțea fumul de țigară ce plutea în cameră, amintindu-i la fiecare inspirație că Angel era prea egoist ca să se schimbe, prea slab ca să ia cu adevărat hotărârea de a trăi. Chiar și aici, în vidul întunecat al secției de Terapie Intensivă, cu mașinăriile șuierând și scuipând în jurul lui în timp ce-i mențineau inima bolnavă la un loc prin intermediul a zeci de fire electrice, nici măcar aici nu putea găsi tăria de a se schimba. În schimb, adusese stilul lui petrecăreț și iresponsabil de a trăi în spital.

— Ce naiba încercai să faci?

El a râs, scoțând un sunet spart și fără suflare, o vagă urmă a râsului pe care Madelaine și-l amintea.

— Să mor de cancer.

Apoi, foarte încet și-a întors capul pe pernă și a privit-o cu ochi umezi. Dintr-odată nu mai zâmbea. Arăta bolnav, slab și învins. Părul îi era gras și nepieptănat. O barbă nerasă de două zile îi străpungea bărbia și îi întuneca buza superioară. Până și ochii lui, acei incredibili ochi verzi, arătau incredibil de obosiți.

Ea văzuse și altă dată o astfel de față, de mii de ori în cariera ei. Uneori ochii erau albaștri, altă

dată căprui, uneori verzi, dar întotdeauna erau umezi și cu un aer trist și obosit.

Era pe moarte.

Furia i s-a dizolvat la fel de repede cum a venit. S-a dus lângă pat și a tras un scaun.

— O, Angel, a spus ea cu blândețe, scuturând din cap și oftând din greu.

— Nu-mi face asta, a spus el cu o voce incoerentă dată de Demerol. Nu…

Șuieratul sacadat al respirației lui părea să-i înghită cuvintele. A trebuit să se aplece mai mult ca să-l audă.

— Ce e?

Angel s-a uitat la ea și golul din privirea lui a fost aproape prea greu de suportat.

— Nu știu ce altceva să fac.

Madelaine i-a văzut frica, nesiguranța, și deși nu a vrut să fie impresionată de ele, s-a simțit atrasă de el. I-a atins falca dură, nebărbierită.

— Este în ordine să-ți fie frică.

— Cine a spus că mi-e frică?

Ea a zâmbit cu blândețe.

— Nu mă mai poți păcăli.

Angel s-a mișcat puțin și imediat a făcut o grimasă de durere. Strâmbându-se, a tras telecomanda patului la el în brațe și a apăsat butonul. *Clic, clac,* patul a început să se ridice încet. Respirând cu dificultate, Angel a privit-o pe Madelaine.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Ea a fost surprinsă de intimitatea întrebării. Pentru o clipă și-a amintit așa de multe lucruri despre ei, detaliile, micile momente, lucrurile pe care și le spunea unul altuia, promisiunile pe care și le făcuseră în întunericul nopții. *Până să te cunosc, Mad, voiam să mor…*

Și răspunsul ei, așa de naiv și temător, *Nu spune asta Angel, nu mai spune asta niciodată.*

— Ce vrei să spui? a vrut el să știe.

Ea a dat amintirile la o parte și l-a privit.

— Când eram copii obișnuiai să-mi spui că voiai să mori.

A urmat o pauză lungă, iar ea nici nu și-a dat seama că aștepta un răspuns, până ce acesta nu a venit.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

Brusc, a fost șocată de cât de diferiți erau amândoi, cum, peste un timp, aceleași cuvinte puteau căpăta înțelesuri diferite. Pe când era o tânără adolescentă, dorința lui de moarte păruse sălbatic de romantică, o provocare căreia numai ea îi putea face față. Dar nu mai mult de atât; acum vedea cuvintele așa cum erau – egoiste și stupide. Și o risipă, o asemenea risipă.

— Ești un laș, Angel DeMarco și așa ai fost mereu.

— Du-te naibii!

— Haide, înjură-mă. Asta nu schimbă faptul că ți-e frică să trăiești.

Ochii i-au strălucit de furie. Monitorul cardiac a piuit un avertisment.

— Nu te mai purta ca și cum m-ai cunoaște. Nu mă cunoști.

— Știu cine ai fost la un moment dat, Angel, și sinceră să fiu, nu văd o schimbare prea mare. N-ai știut niciodată când să faci un compromis, când să încerci cu adevărat. Ce ai știut cum să faci a fost să fugi. Ei bine, ai încercat fugitul, băutul și ascunsul. Și ai sfârșit-o aici, exact în locul din care-ai plecat.

S-a uitat îndelung la ea, până ce furia i s-a risipit din privire și a fost înlocuită de o resemnare obosită.

Până la urmă a vorbit și când a făcut-o, vocea îi era subțire ca o trestie.

— Nu știu cum să mă schimb.

În acel moment a simțit ceva ce a surprins-o, o conexiune subită cu acest bărbat, ca și cum pentru o singură fracțiune de secundă trecutul n-ar fi fost trecut și nu l-ar fi privit pe Angel plecând din viața ei pe șaua unui Harley-Davidson. Și-a amintit în

acea clipă motivele și felul iubirii pentru el, micile fisuri din armura lui care o atrăseseră, vulnerabilitatea rănită pe care o văzuse întotdeauna în ochii lui. S-a gândit la cât de asemănători fuseseră la un moment dat.

— Știu cât de greu este să te schimbi cu adevărat. Dar acum ești acasă, asta trebuie să însemne ceva. Francis e aici și știu cât de mult te iubește, cât de pregătit ar fi să te ajute. Ești acasă, Angel. Poate dacă te uiți în jurul tău, ai să găsești un motiv să trăiești.

El a zâmbit vlăguit.

— Cred că Thomas Wolfe a spus că „Nu te poți întoarce niciodată acasă".

— Nu știu, a spus ea încet uitându-se în ochii lui. *Acasă* e o parte din noi. Este în cicatricile pe care le avem în genunchi și în coate, în amintirile care ies la suprafață când dormim. Nu cred că poți vreodată să pleci cu adevărat.

El a dat să răspundă, dar înainte să apuce să vorbească, s-a auzit pagerul lui Madelaine. Era un mesaj de la Allenford. S-a întins imediat către telefonul de la capătul patului și a format interiorul format din patru cifre.

Chris a răspuns de la primul apel.

— Allenford.

— Bună, Chris, a spus Madelaine. Ce se întâmplă?

— DeMarco. Cred că avem o inimă.

* * *

Angel crezuse că înțelege frica. Cunoștea palmele transpirate, nodul din stomac care se strângea la fiecare respirație, gustul metalic de pe limbă. Odată aproape făcuse o supradoză de droguri și până nici aia – să se trezească la urgențe cu zeci de fețe aplecate asupra lui – până nici aia nu se compara cu această situație.

Frica era o prezență vie în interiorul lui, împingându-i pielea, scurgându-i-se prin pori sub forma unor picături împuțite, sărate de transpirație.

A închis ochii și a știut imediat că era o greșeală. Imaginile erau acolo, așteptând în întuneric precum niște umbre macabre – accidentul care avea să-i ofere viață, „donatorul” care nu avea să mai deschidă vreodată ochii, să-i zâmbească soției sau să-și îmbrățișeze copiii. A văzut sânge – al lui, al donatorului, sângele lor amestecat…

S-a răsucit ușor în patul îngust cu mâinile răsucite ca niște gheare în jurul barelor metalice călduțe. Un geamăt i-a scăpat din gât și a eliberat un suspin. A deschis ochii încet și s-a uitat fără țintă în față până ce tavanul alb s-a contopit cu accesoriile argintii fluorescente.

Voia să se roage, avea nevoie să se roage, dar trecuse prea mult timp, și știa că nu l-ar fi ascultat nimeni. O, știa că putea căuta iertarea de la un preot, de la propriul lui frate, de fapt, dar era prea ușor. Nu putea crede într-un Dumnezeu așa de iertător. Știa că merita să sufere.

Și chiar suferea. Scumpe Hristoase, nu-i fusese așa frică niciodată în viața lui.

— Angel?

A auzit vocea guturală a lui Madelaine și pentru o fracțiune de secundă și-a amintit totul, fiecare secundă în care fuseseră împreună, fiecare atingere pe care o împărtășiseră. Amintirile i-au adus un sentiment dureros, dulce-amărui, de pierdere. S-a întrebat deodată cum ar fi fost drumul pe care nu apucase, viața de care fugise.

Încet, cuprins de durere, a întors capul s-o privească.

Stătea pregătită în prag cu o mână palidă sprijinită provizoriu pe tocul ușii. Ca de obicei, avea o postură perfect dreaptă, cu bărbia îndreptată numai puțin în sus, părul aranjat într-o serie de bucle de culoarea mierii în jurul feței.

Voia să-i zâmbească înfumurat, ca și cum nimic din toate astea n-ar fi contat, și a încercat s-o facă.

— Hei, doctore.

— Bună, Angel. Ești pregătit?

Se uita la ea cu o asemenea intensitate, încât a durat o clipă ca vorbele să ajungă la el. Când au făcut-o, l-au lovit cu intensitatea unei izbituri.

— Pregătit? a șoptit el, știind cât de patetic sunase.

Zăcea acolo, ras de la bărbie până la glezne, cu pielea decolorată de soluțiile antiseptice, cu venele ciuruite de acele intravenoase și părul acoperit de o bonetă de hârtie.

Urma să moară, aici și acum, cu pieptul deschis și inima bătând vlăguită pentru ultimele dăți în mâinile acoperite de cauciuc ale altui om.

Madelaine a închis ușa în urma ei și s-a dus repede către pat, unde s-a așezat alături de el.

— Doctorul Allenford este în drum spre Tacoma ca să verifice inima donatorului.

Inima donatorului.

Cuvintele i-au reverberat în cutia craniană, au avut ecou, ecou. O inimă scoasă, alta pusă în locul ei.

— Nu știu dacă pot s-o fac, Mad, a spus el cu blândețe.

S-a aplecat către el, iar atingerea a fost răcoroasă și liniștitoare pe obrazul lui umed.

— Niciodată n-ai avut prea multă încredere în tine, a spus ea cu un zâmbet care a venit și a plecat așa de repede încât el s-a întrebat dacă doar și-l imaginase.

A scos un hohot de râs care s-a terminat într-o tuse sacadată.

— Când zaci în pat așteptând să mori, ai tendința să te gândești la sensul vieții tale.

Încă un zâmbet, mai blând, mai de durată.

— Nu-mi spune că ai început să filosofezi.

Voia să-i zâmbească, dar nu mai avea nicio resursă pentru asta. Avea numai acea teamă căscată și singurătatea.

— Nu fi așa surprinsă. Aproape că m-am calificat pentru Jeopardy în 1986. Categoria Moralitate a fost cea care mi-a venit de hac.

— De la sine înțeles.

Angel s-a simțit sobru din nou.

— Viața mea nu înseamnă mare lucru, Mad.

— Viața este ceea ce faci tu din ea, Angel. Poate… după operație o să-ți croiești una nouă.

— Viața este ceea ce faci din ea, a repetat el, simțind un val neașteptat de înverșunare împotriva ei. Înverșunarea l-a părăsit și fără ea s-a simțit din nou rece. Da, ai dreptate, a cedat el privind-o în timp ce observa pentru prima oară micile riduri care erau ca niște paranteze la colțurile gurii ei. Conștientă de ele, Mad și-a aranjat o șuviță inexistentă de pe frunte și Angel a văzut că îi lipsea un nasture de la mânecă.

Asta o făcea să pară așa umană, acel mic fir de ață pe bluza ei perfectă de mătase.

— Nu ar fi trebuit să te părăsesc în felul în care am făcut-o. A azvârlit cuvintele de parcă n-ar fi însemnat nimic, dar în mod surprinzător, ele au avut însemnătate. Chiar dacă scuzele erau jalnice, insuficiente și venite ani de zile prea târziu, era o senzație plăcută să-și recunoască greșeala. Își petrecuse o viață întreagă fugind de o hotărâre greșită, ca și cum ar fi putut s-o schimbe sau s-o lase în urmă. Îi sunase pe Madelaine și pe Francis de la zeci de telefoane publice, din orașe pe care nu și le amintea, și ascultase țârâitul intermitent al apelului. Dar întotdeauna pusese receptorul în furcă înainte de a i se răspunde.

Ce ar fi putut să le spună?

Dar chiar și-așa încercase, până ce numerele lor de telefon se schimbaseră.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Angel.

— Câteodată am senzația că sunt milioane de ani. Și câteodată am senzația că a fost ieri. Oricum, știu că nu contează, dar vreau să știi. Ar fi trebuit să-l confrunt pe Alex împreună cu tine.

Ea a tresărit. Angel a urmărit cum culoarea a dispărut din obrajii lui Madelaine și i-au lăsat fața de un alb-cenușiu.

A văzut durerea din ochii ei și l-a făcut să se simtă ca un nenorocit. Bineînțeles că nu voia să se gândească la asta

— Îmi pare rău, a șoptit el.

Ea nu s-a mișcat, doar a stat acolo uitându-se la el.

Pagerul i s-a declanșat, bipăind în tăcerea tensionată. A întins mâna spre el absentă, l-a închis și a pus mâna pe telefon. A format cifrele și a cerut cu doctorul Allenford. A rostit câteva cuvinte cu voce scăzută, apoi a închis telefonul.

Angel a știut că veștile erau proaste după expresia feței ei.

— Ce este?

Și-a acoperit ochii cu mâna, apoi încet, încet a dat mâna la o parte și s-a uitat la Angel.

— Nu era potrivită. Inima nu era într-o stare suficient de bună, îmi pare rău.

— Nu mai fac operație? A încercat să tragă o respirație ca lumea, nu a putut, s-a auzit șuierând. Eu…

Înainte de a putea rosti cuvintele, și-a simțit inima oprindu-se. Durerea i-a erupt în piept. A încercat să respire, dar nu a putut.

Mor, s-a gândit dintr-odată, și a știut că ăsta era adevărul. A întins orbește mâna.

Madelaine i-a apucat mâna și a strâns-o tare. A auzit-o ca prin ceață apăsând un buton, strigând Cod albastru, Terapie Intensivă Cardiacă 264 vest. Stat. Aduceți căruciorul. Apoi i-a simțit mâinile pe inimă, smulgând într-o parte bumbacul halatului.

— Nu-mi muri acum, Angel. Naiba să te ia, nu-mi muri!

I-a auzit vocea prin ceața minții, prin durerea ce-i răvășea pieptul, sfâșiindu-i mușchii. Voia să răspundă, dar nu putea.

Durerea s-a răsucit, s-a transformat în foc și i-a explodat în inimă.

Capitolul 12

Ploaia turna pe străzile orașului, se stropea de asfaltul acoperișurilor clădirii învecinate și forma băltoace mlăștinoase în pietrișul desprins. Madelaine stătea la geam privind orașul cenușiu începețoșat care se desfășura la două etaje mai jos de ea. Acolo jos era o zi obișnuită de octombrie. Nimic diferit, nimic nou.

Semaforul de pe Madison Street se transforma din roșu în verde, apoi în galben. Umbrele multicolore se mișcau pe trotuarele alunecoase, împletindu-se unele pe lângă altele. Mașinile porneau, se opreau, dădeau colțul, dispărând pe sub frunzișul verde al copacilor învecinați.

Viața mergea înainte.

Dar nu pentru Madelaine. Chiar și acum, stând unde stătea, uitându-se la priveliștile pe care le urmărise de milioane de ori, vedea lucruri pe care nu le văzuse niciodată înainte. Observa cum porumbeii care se cuibăreau pe pervaz se ghemuiau împreună, frecându-se delicat unii de alții; cum frunzele care din când în când cădeau din copaci și se lipeau de geamuri abundau de culoare – roșu, auriu, verde și maro – cum lumina soarelui putea sparge norii într-o săgeată de galben unturiu ce părea să vină chiar din rai.

Și-a întors încet privirea de la fereastră și s-a dus către pat.

Angel era nemișcat de parcă ar fi fost mort, cu pielea cenușie și buzele palide precum creta. Respira – în sfârșit – fără ajutorul unui ventilator. Lângă el, monitorul cardiac clipea în continuare, scuipând în fiecare secundă raportul inimii care ceda.

Ceda. Cedase.

A smuls fâșia perfectă, îngustă de hârtie și a studiat reprezentarea grafică a bătăilor inimii, apoi s-a aplecat deasupra lui și a dat la o parte o șuviță

umedă de păr de pe frunte. Degetele i-au zăbovit pe pielea transpirată, călduță. Haide, Angel. Haide.

Pleoapele i-au fluturat, dar nu s-a trezit.

Și-a lipit mâna de partea laterală a feței lui și a închis ochii, încetișor, amintirile i s-au furișat în minte. Și-a amintit ziua în care-l cunoscuse pe Angel DeMarco, voluntara ca un șoricel și neastâmpăratul.

În acea primă zi nu însemnase nimic pentru el; știuse asta, bineînțeles. Putea vedea falsitatea din zâmbetul lui – felul în care era numai puțin prea calculat pentru a fi autentic.

Da, văzuse de la început că era o minciună, dar nu îi păsase. Până și un zâmbet fals era așa de mult mai mult decât atitudinea cu care era obișnuită, iar dacă închidea ochii și asculta numai cuvintele, erau așa de dureros de dulci…

Distanțată în timp de acele vremuri, știa ce se întâmplase în acel prim moment în care îi zâmbise. Ea fusese îngrozitor de singură și nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva i-ar fi zâmbit animat de o afecțiune autentică. Tatăl ei călcase în picioare fragila ei încredere în sine până ajunsese să se aștepte la mult prea puțin.

Angel venise la ea când fusese externat, venise la ea, întinsese mâna și șoptise: „Vino cu mine…”

Chiar și acum, după atâția ani, amintirea era ca un curent de electricitate. Îi fusese frică să întindă mâna, dar și mai frică să n-o facă, așa că stătuse acolo, paralizată de propria inabilitate de a decide.

Vino cu mine…

A doua oară când spusese aceste cuvinte, fusese ca un dar. Simțise cum se încălzește, apoi se răcește. Cuvintele îi bolboroseau în gât și alunecau afară, nerostite, într-un râset chicotit.

Știuse că avea să se întoarcă dezgustat de la ea și s-o ia la fugă din viață pe aripile aceluiași vânt care îl adusese, iar panica acestei revelații îi făcuse inima să-i bubuie în piept și gâtul să i se usuce. Dar el nu se mișcase, rămăsese acolo, cu mâna

întinsă către ea. O privise, de data asta o privise cu adevărat, și pentru o fracțiune de secundă, zâmbetul fals se evaporase și fusese înlocuit de unul adevărat. Știuse atunci, în acea secundă, că ar fi făcut orice – orice – ca să-l vadă zâmbind așa din nou…

Angel a tușit și sunetul i-a atras atenția lui Madelaine. S-a uitat la el.

El a clipit și a tușit din nou. A așteptat să se trezească și, când nu a făcut-o, a tras un scaun și s-a așezat lângă el citind cu voce tare un pasaj din *Hobitul* pe care-l începuse în urmă cu o oră.

Când ajunsese la jumătatea celui de-al doilea capitol, Angel a deschis ochii. Ea a așteptat, fără ca măcar să-și dea seama că-și ținea respirația. A închis cartea și a așezat-o pe noptieră.

— O să mor, nu-i așa?

I-a aruncat un zâmbet neobișnuit, rapid, și pentru o clipă a fost din nou Angel pe care-l știa, iar ea fata care-l iubea din toată inima.

— Nu voi înceta să cred într-un miracol, a răspuns ea încet, știind că nu era răspunsul pe care îl aștepta, știind de asemenea că nu mai era altceva de spus.

— Spune-mi despre miracolul ăsta, a spus el, spune-mi despre viața cu inima altui om. Cum va fi?

A rostit cuvintele cu ușurință, ca și cum ar fi cerut să i se spună o poveste de adormit copiii, dar ea a văzut adevărul în ochii lui, frica pe care îi cerea s-o aline. Chiar voia o poveste de adormit copiii, ceva de care să se agațe în întunericul durerii lui, un motiv să continue să creadă.

S-a mutat mai aproape de pat.

— Am avut odată un pacient, numele lui era Robert, care a venit la noi la fel de degradat ca tine. A așteptat patru luni un donator și când în sfârșit a fost găsit unul, aproape că nu a vrut să facă operația. Probabil că nici n-ar fi făcut-o, doar că soția lui a insistat. A zâmbit cu blândețe. Apoi s-

a mutat înapoi în micuțul lui oraș din Oregon și nu am auzit de el doi ani. Apoi, într-o bună zi a venit să mă vadă – și a adus-o cu el pe fetița lui nou-născută. I-au pus numele Madelaine Allenford Harford.

A trecut un minut înainte ca Angel să vorbească și când a făcut-o, vocea îi era răgușită și aspră.

— Cum va fi cu adevărat?

Întrebarea simplă a fost dureroasă. Își dăduse seama că era un basm, că astfel de finaluri erau pentru oameni care credeau în ele.

— O să iei medicamente toată viața. Va trebui să ții o dietă sănătoasă pentru inimă și va trebui să faci mișcare. Milioane de californieni aleg să trăiască așa. A încercat să zâmbească, dar și-a dat seama că nu poate. S-a apropiat, și-a permis să dea la o parte șuvița de păr transpirată din ochii lui. Dar vei fi viu, Angel. Vei putea în continuare să joci în filme, să faci crize de nervi, să fii în continuare persoana maiestuoasă care ești. Tot ce contează în viață va fi în continuare la dispoziția ta.

— Și copii?

I-a luat o clipă să răspundă.

— Voiai copii, Angel?

I-a aruncat un zâmbet care nu i-a atins ochii.

— Te rog nu-mi vorbi la timpul trecut. Sunt deosebit de sensibil la asta. A permis unei tăceri să se strecoare între ei înainte să răspundă. Da, voiam copii… la un moment dat. Obișnuiam să mă întreb uneori… să mă văd jucându-mă cu mingea într-o după-amiază de toamnă cu un băiețel blond. Sigur, acum…

Madelaine nu putea respira. Tăcerea s-a întins între ei. Până la urmă, ea a spus:

— Nu-ți face asta.

Angel a întors puțin capul și s-a uitat la spațiul de lângă ea.

— Data viitoare. Vocea i-a devenit o șoaptă aspră. Data viitoare nu mă salva. Nu vreau să…

Și-a strâns ochii, dar nu înainte ca ea să observe strălucirea lacrimilor. Nu așa…

Și în acel moment, așa de multe lucruri s-au așezat la locul lor. S-a uitat la el, amintindu-și, apoi uitând totul în spațiul dintre două respirații. Acest bărbat pe care-l iubise odată suferea și chiar dacă nu știa, nu recunoștea, îi cerea ei ajutorul, așa cum se rugase întotdeauna în secret s-o facă. O parte din el se baza pe faptul că micuța voluntară avea să aibă grijă de el din nou.

Era vechiul Angel, băiatul care o luase de mână și îi arătase o lume cu totul nouă, băiatul care plânsese când îi spusese că o iubește.

Acest bărbat, cu visurile lui secrete despre un fiu pierdut și tăcuta recunoaștere a înfrângerii, în acest bărbat, poate că ar fi putut avea încredere…

S-a ridicat în picioare și s-a întors cu spatele către pat. Rozându-și degetul mare, s-a dus până la fereastră și s-a uitat afară, urmărind căderea ploii argintii.

Îi era frică de propriile emoții, se temea că simțea în loc să gândească și de fiecare dată când făcuse asta în viața ei, plătise scump.

— Știi, Mad…

Vocea lui a plutit încetișor către ea. S-a întors să-l privească, aproape împotriva voinței ei.

El zăcea în pat, cu un aer slab și înfrânt.

— M-ai bântuit, a șoptit, încercând să-i zâmbească.

A văzut emoțiile dureroase în privirea lui, regretul și tristețea, și și-a dat seama că propria ei tristețe nu reprezenta nimic comparat cu asta. Avea nevoie de ea acum, avea mai multă nevoie de ea decât avusese vreodată nevoie de acea voluntară de șaisprezece ani – iar ea trebuia să fie puternică. Să facă față fricii de a fi abandonată și să facă ceea ce trebuia.

— Nu poți muri, Angel, a spus ea încet, așa de încet încât s-a întrebat dacă o auzise măcar.

A înghițit greu, simțindu-se ca și cum ar fi înaintat pe o scândură îngustă și șubredă, dar nu mai era cale de întoarcere. Nu-l putea lăsa pe Angel să moară fără a-i oferi singurul dar care l-ar fi putut face să creadă în basme.

El i-a aruncat o fărâmă din faimosul lui zâmbet.

— Ia să vezi.

Și-a tras mâna înapoi și l-a privit.

— Dacă mori, fiica ta nu ți-o va ierta niciodată.

* * *

Trebuie să fi fost medicamentele. Nu se putea să fi auzit ce credea că auzise.

Fiica ta.

Cuvintele au pătruns adânc. Pentru o fracțiune de secundă, a simțit un val pur de speranță arzătoare.

— Îmi pare rău, Mad. Am pierdut șirul discuției.

— Am spus că ai o fiică.

— E o glumă? a șoptit el.

I s-a părut că a văzut strălucirea unei lacrimi în ochii ei, apoi a dispărut. Și-a scuturat încet capul.

— Crezi că aș fi așa de nemiloasă?

— Nu. Dar… S-a oprit, neștiind ce să spună sau să simtă. O fiică, a spus încet, încercând să înțeleagă ideea. O fiică. Și-a strâns ochii.

Madelaine îi ascunsese asta, ascunsese de el copilul ca și cum nu ar fi avut niciun drept ca măcar să afle despre existența lui. Știa că el crezuse că făcuse un avort și îl lăsase să creadă asta mai departe, îl lăsase să-și trăiască viața, fără să știe că era tată.

— Cățea, a șuierat el.

Furia se întorsese, avea un gust amar în gura lui și voia să-i arunce vorbe jignitoare, s-o facă să se simtă la fel de rănită și de trădată pe cât se simțea el.

A fost bucuros când ea a tresărit.

Apoi, fără un cuvânt, Madelaine a băgat mâna în poșetă și a scos un portofel negru de piele. L-a deschis, a scos o fotografie și i-a arătat-o.

O clipă mâinile i-au tremurat așa de tare încât nu și-a putut fixa privirea pe fotografie. A închis ochii și s-a concentrat asupra respirației, ignorând bătăile neregulate ale bietei lui inimi. Apoi, foarte încet, a deschis ochii.

Fata care îl privea era o oglindă.

Fiica lui.

Părea tânără, cu ochi de un albastru electric și păr negru ca abanosul. Zâmbetul de pe buze era unul familiar – mare, strălucitor și hipnotizant. Era îmbarcată în negru, cu o vestă bărbătească peste un tricou și câteva inele atârnându-i din fiecare ureche. Era o sfidare arogantă în privirea ei, care îl făcea pe Angel să simtă ca și cum ar fi cunoscut-o.

Nu putea da drumul fotografiei. O ținea, mângâind suprafața poroasă, ca și cum atingând fotografia ar fi putut ajunge s-o cunoască pe fată. Fiica lui.

Încet, furia din el s-a scurs, s-a coagulat în bolovanul tare și rece al regretului. Bineînțeles că Madelaine păstrase acest secret față de el – ce altceva ar fi putut face? Ce altă șansă îi dăduse?

— Îmi pare rău, a șoptit el. N-am niciun drept…

— Nu, a spus ea cu un ton dur, n-ai.

— M-am gândit…

Și-a dat seama că nu putea rosti cuvintele.

Ea a dat din cap.

— Știu. Ai crezut că am făcut avort. Tata abia aștepta să-mi spună despre reacția ta.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

S-a uitat în altă parte, acoperindu-și mult timp gura cu o mână. Angel știa cât de mult o rănea acest moment. Își dorea s-o poată atinge, să-i spună că totul e bine, că înțelegea, dar n-o putea face. Nu înțelegea absolut nimic.

— A fost cu mult timp în urmă, a spus Madelaine până la urmă. După ce ai plecat, Alex a făcut o criză. A râs obosită. *N-ai să ții copilul macaronarului ăstuia împuțit, ai înțeles?* a spus imitând la perfecțiune vocea șuierătoare a lui Alex.

M-a închis în camera mea trei zile. Te-am așteptat… I-a zâmbit într-un fel exersat. Când am văzut motocicleta, am știut ce făcuseși.

— Mad…

A dat la o parte o șuviță inexistentă de pe frunte și a continuat fără să se uite la el.

— Alex a decretat că aveam să fac avort și să nu mai discutăm niciodată despre această rușine. A inspirat tremurat. Am fost de acord. Ce altceva aș fi putut să fac, unde aș fi putut să mă duc? A înghițit cu dificultate uitându-se la mâinile ei. M-am urcat în limuzină și l-am lăsat pe șofer să mă ducă la cabinetul medical unde Alex făcuse programarea. Aveam de gând să fac ce-mi ceruse, să-l las pe el să hotărască ce era mai bine pentru mine. A scuturat din cap. Nu-mi păsa de nimic.

Angel a urmărit-o cum s-a cocoșat fără să spună nimic o perioadă lungă de timp. Apoi, încet, și-a îndreptat spatele și și-a ridicat bărbia. Angel știa că ducea o bătăile dureroasă și se lupta în singurul fel în care știa, în felul în care învățase de la Alex.

După câteva secunde a continuat să povestească și vocea îi era plată.

— Totul s-a schimbat când am ajuns la clinică. S-a scuturat, a privit în gol spre peretele cenușiu. Clădirea aceea rece de cărămidă… canapelele galbene pline de fete ca mine. Îmi aduc aminte când mi-au rostit numele, am sărit. Am urmat-o pe asistentă în camera de examinare și m-am dezbrăcat. Am pus pe mine un halat subțirel de spital și m-am urcat pe masa acoperită cu hârtie. S-a scuturat din nou. M-am uitat la scăriță și m-am gândit la ce aveau să-mi facă mie, bebelușului meu… bebelușului nostru, și nu am putut s-o fac.

Durerea ei I-a pătruns, I-a durut ca naiba.

— Iisuse, Mad…

— M-am îmbrăcat și m-am furișat afară. Limuzina aștepta la marginea trotuarului, dar știam că nu era cale de întoarcere. Alex făcuse să fie foarte clar. Nu puteam să-i fac pe plac – marele,

dificilul Alexander Hillyard – decât având un avort. Așa că am sunat-o pe singura persoană la care mă puteam gândi.

Angel a știut înainte ca ea să spună.

— Francis. Madelaine a zâmbit când i-a rostit numele. Îți aduci aminte cum era pe vremea aia. Optsprezece ani. Timid, studios. Abia începuse seminarul și era pe cale de a deveni preot. Dar a venit după mine în ziua aia și în ziua următoare și în următoarea. Ne-a salvat pe amândouă. A râs ușor. Nu a pus nicio întrebare, nu a spus nimic în afară de „Hei, Maddy, ești în cartierul nepotrivit". M-a aranjat într-o casă pentru adolescente însărcinate și mi-a plăcut la nebunie. Nu cunoscusem niciodată alți copii de vârsta mea, nu avusesem niciun prieten în afară de tine și învățam foarte mult. Deja îmi luasem diploma de liceu așa că am început colegiul la șaisprezece ani. Mulțumesc lui Dumnezeu că tatăl meu mi-a lăsat o alocație care mi-a acoperit cheltuielile. M-am spetit să trec repede prin școala medicală.

Angel a închis ochii. Își putea imagina fiecare moment al vieții ei, felul în care Francis fusese întotdeauna acolo s-o ajute, un adăpost în calea furtunii. Nu ca Angel, care nu rămânea niciodată pentru nimeni și nimic.

— Numele ei este Angelica Francesca Hillyard. Îi spun Lina.

Îi spun Lina. Dintr-odată, fata asta din poză care avea fața lui era o persoană. Nu un cuvânt sau o imagine închipuite, ci o persoană reală. O fiică ce avea să vrea ceva de la tatăl ei. Avea să vrea multe.

Panica i s-a furișat în oase, l-a măcinat.

— Știe despre mine?

— Nu.

A răsuflat ușurat.

— Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Ai spus că ai visat la un băiețel…

— Vise… a spus el plat, uitându-se la tavan.

Putea să simtă că o ia pe calea greșită, că făcea ceva nepotrivit, dar ca de obicei, nu putea schimba nimic. Nici nu voia cu adevărat. Se simțea pustiu pe dinăuntru, eviscerat de revelația ei și de propria frică.

— Am spus că îmi puneam problema despre un copil, dar… Pentru o clipă nu a putut continua, avea gâtul plin. În sfârșit, a înghițit greu și s-a uitat la ea. Putea vedea durerea din ochii ei, știa ce-i făcea acum și s-a gândit că regreta, dar nu era nimic ce ar fi putut face pentru a schimba situația. Vorbele unui om pe moarte, Mad. Ăsta nu e un vis adevărat. Înseamnă să-ți plângi de milă, să ai regrete. Să te prefaci. E ca și cum ai deveni catolic la sfârșit ca să fii sigur. Nu înseamnă nimic.

Era palidă.

— Ce vrei să spui?

Doamne, era dureros s-o dezamăgească în felul ăsta, să se dezamăgească pe sine. Dar nu era demn de a fi tată. Nu merita un astfel de dar.

— De ce mi-ai spus despre ea, Mad? De ce?

— Am crezut că ai nevoie de un motiv să trăiești. Am crezut că Lina poate să facă o diferență.

— Nu, a spus el, dându-și seama la jumătatea cuvântului că țipa. Ce ar trebui să fac, Mad, să mă joc de-a tăticul pe patul de moarte pentru o fată de șaisprezece ani pe care nici n-am cunoscut-o? Asta ai crezut – că poți băga un copil străin în camera mea și am să o îmbrățișez, o s-o sărut și o să mor fericit? Că ar putea să mă privească trăgându-mi ultima suflare și să se simtă mai bine pentru că m-a cunoscut?

— Nu. Cuvântul era frânt, lipsit de sunet. Am crezut… A scuturat din cap. Nu știu ce am crezut.

— Ai avut dreptate să nu mă contactezi în toți acei ani. A oftat, știind brusc adevărul despre sine însuși, urându-l. Nu ar fi făcut nicio diferență, Mad. Aș fi părăsit-o exact cum te-am părăsit și pe tine. Asta fac eu.

— Dar acum…

— Nu vreau s-o cunosc, Mad.

Ea a tras scurt aer în piept.

— Nu spune asta. Are nevoie de tine.

— Exact ăsta este motivul din care nu vreau s-o cunosc. Privirea lui implora înțelegere. Mă cunoști, Mad. Chiar dacă trăiesc – ceea ce nu se va întâmpla – nu am ce să-i ofer copilului. O să fiu îndrăgostit de ea câteva zile, poate o lună și apoi strălucirea se va estompa. O să mă mănânce picioarele, o să încep din nou să beau și o să încep s-o disprețuiesc pentru că mă ține aici. Amărăciunea i-a tensionat vocea. Și apoi, într-o bună zi, voi pleca.

— Dar…

El a întins mâna, a atins-o. Ea s-a sprijinit de mâna lui, i-a lăsat degetele să i se înfășoare în jurul bărbiei. I-a oferit singurul lucru de valoare, singurul adevăr pe care-l cunoștea.

— O să-i frâng inima, Mad. Fie că trăiesc sau mor, nu contează – oricum o s-o dezamăgesc. Dacă o iubești, protejeaz-o de mine.

S-a uitat la el, și în adâncurile ochilor ei a văzut durerea pe care o provocase și încă altceva, ceva ce nu putea numi. Se uita în continuare la el fără să spună nimic și în timp ce minutele treceau, a început să se simtă inconfortabil. În privirea ei era o speranță care-i ciugulea din încrederea în sine, îl confuza.

— Nu te uita așa la mine, a spus el.

— În ce fel?

— Ca și cum ai ști că o să mă răzgândesc.

— O să te răzgândești. Vocea i-a tremurat numai puțin, dezmințind convingerea din vorbe. A adăugat apoi mai domol: Trebuie.

•

Madelaine stătea la biroul ei, uitându-se la fotografia Linei. Ceasul decorativ de cristal ticăia cu un clinchet discret.

A închis ochii și a suspinat. Chiar și acum, la aproape o oră după ce-l văzuse pe Angel, nu-i venea să creadă că-i spusese adevărul despre Lina.

O, *Francis,* s-a gândit, *unde ești? Am nevoie de tine acum…*

S-a foit în scaun și a privit spre fereastră. Șirul de plante înghesuite se estompa într-o spălătură verde. Visul lui Angel despre un fiu cu care să joace fotbal, pe care îl povestise pe un ton scăzut, o surprinsese așa mult. O parte din ea fusese terifiată de turnura pe care o luase conversația, dar o altă parte – una ascunsă, secretă, despre care nu știuse că exista – era încântată să audă că se gândise la copilul lor, că poate avusese fantezii legate de ea. Și brusc își dorise să-i spună despre Lina, să smulgă capacul de pe secretul pe care-l ținuse atâta timp. Își dorise să se apropie de tânărul pe care-l iubise la un moment dat, să-l ia de mână și să plece cu el… să râdă amintindu-și vremurile bune.

S-a trezit trecând totul în revistă în minte, întorcându-se la trecutul pe care se străduise așa tare să-l uite…

Era o noapte sufocantă de august când și-a dat seama că era gravidă. La început fusese fericită. Ea și Angel învârtiseră atâtea visuri din vată de zahăr împreună sub lumina lunii, visuri în care erau căsătoriți și aveau copii și niciunul dintre ei nu avea să mai fie vreodată singur, pierdut sau speriat.

Dar când i-a spus despre copil, lucrurile nu s-au desfășurat așa cum își imaginase. Și-a adus aminte cum stătea în rulota aceea oribilă, mirosind fumul de țigară al mamei lui în timp ce-și șoptea secretul.

O, el spusese lucrurile potrivite, spusese că o iubește și o să fie alături de ea, dar ea i-a văzut privirea, sălbăticia, frica. Nu-și dorea copilul, nu era pregătit pentru el și după acea privire, după momentul în care se uitase în sufletul lui și văzuse adevărul, nu a mai crezut niciodată cuvintele.

Nu a știut ce să facă după aceea și nici el nu a știut. Ea avea șaisprezece ani, el șaptesprezece și credeau că sunt nemuritori, credeau că iubirea lor îi putea proteja de urâțenia lumii.

Dar urâțenia a venit oricum.

Când Alexander Hillyard a aflat că fiica lui perfectă era însărcinată, a înnebunit. A încuiat-o în cameră și a blocat geamurile cu bare groase de fier. Nicio cantitate de lacrimi și cuvinte imploratoare nu l-au putut convinge. A decretat că trebuia să facă avort și că nu aveau să mai vorbească niciodată despre această indiscreție. Nu avea să permită acestui lucru să-i ruineze viitorul.

A așteptat zile în șir ghemuită lângă fereastra camerei aceleia reci, impecabil decorate. Se uita afară, așteptând ca Angel să vină după ea.

Până la urmă l-a văzut, o umbră subțire care stătea la perimetrul proprietății lor. S-a aruncat spre fereastră, zgâriind-o cu degetele, strigându-i numele. Dar el nu a auzit-o.

L-a urmărit înaintând pe aleea de cărămidă, dispărând apoi în casă. S-a lipit de ușa încuiată, așteptând disperată să audă zgomot de pași.

Pași care nu au venit.

Cincisprezece minute mai târziu – cel mai lung sfert de oră al vieții ei – a părăsit casa. S-a împleticit înapoi la fereastră și și-a lipit fața de sticlă. Ajuns la poartă, Angel s-a întors și a cercetat cu privirea fațada casei.

Privirile li s-au întâlnit și încet, foarte încet, el a scuturat din cap, apoi s-a întors și a plecat. A crezut că văzuse lacrimi pe obrajii lui, dar ar fi putut să fie ploaia, nu fusese niciodată sigură.

Chiar și după ce a plecat, ea s-a agățat de un fir subțire de speranță că se va întoarce. O speranță care s-a spulberat în următoarea noapte.

A auzit un zgomot de huruit afară și a fugit la fereastră, azvârlind draperiile Alençon din mătase în părți. Angel era la marginea drumului, uitându-

se în sus la fereastra ei, așezat pe o motocicletă Harley-Davidson nou-nouță, placată cu crom.

Și atunci a știut; luase bani de la tatăl ei.

De data asta a fost sigură că plângea, dar nu i-a păsat. El i-a făcut cu mâna obosit, apoi a plecat.

A fost ultima dată când l-a văzut pe Angel DeMarco – până când a apărut la secția de Terapie Intensivă, având nevoie ca ea să-i salveze viața.

Știa că Angel crezuse că ea făcuse un avort. Tatăl ei nu irosise timpul și-i spusese viitorului tătic despre faptul că nu avea să fie niciun bebeluș.

Așa că ce o făcuse să riște totul acum, deschizând cutia Pandorei, care fusese închisă atâta timp?

Nu-l cunoștea pe bărbatul care zăcea în acel pat de spital, sincer nu știa nimic despre el. Dar îi cunoștea rădăcinile, știa de unde venea și știa ce fel de persoană fusese la un moment dat. Genul care fuge din fața responsabilității pe un Harley-Davidson nou-nouț.

Oamenii nu se schimbă, nu în mod esențial. Nu avea nicio îndoială că sălbaticul, neastâmpăratul, rebelul băiat de șaptesprezece ani, era în continuare prezent în interiorul acelui băiat înfrânt de treizeci și patru de ani.

O singură privire. Un singur zâmbet. Asta era tot ce ar fi trebuit să-i ofere Linei și ea s-ar fi topit, exact cum făcuse Madelaine în urmă cu așa de mulți ani.

S-a scuturat. Închizând ochii pentru o fracțiune de secundă, și-a imaginat-o pe Lina fugind de mama cea rece și perfectă care nu făcea niciodată nimic cum ar fi trebuit, alergând înspre căldura ca de soare a zâmbetului lui Angel. Fără să se uite în urmă, fără să se întoarcă acasă.

Dar vremea unei asemenea frici trecuse. Madelaine obosise să mintă, să se ascundă și să se prefacă, obosise să-și urmărească prețioasa fiică alunecând într-un abis. Madelaine știa – știuse întotdeauna – avea o frânghie și nu putea continua

să stea pe tușă, să fie un spectator al propriei vieți. Obosise să-i fie teamă.

Angel ar fi putut să-i frângă inima Linei, ar fi putut să-i rănească fiica într-un mod ireparabil, dar poate că nu ar fi făcut-o. Asta era speranța care o copleșise mai devreme. Poate nu ar fi făcut-o.

Poate că trecutul nu era ceea ce crezuse ea întotdeauna că este, o foaie de calcul imuabilă, plină de fapte, cifre și momente găsite și pierdute. Poate era ceva mai amorf, mai iertător. Poate Lina și Angel puteau scoate ce era mai bun unul din altul, puteau să se salveze reciproc în acest moment în care amândoi se zbăteau și se simțeau singuri.

Trebuia să creadă asta.

•

Era în întârziere – ca de obicei.

Francis a apăsat piciorul pe accelerație, așteptând câteva secunde ca acțiunea să-și facă efectul. Mașina obosită s-a bâlbâit și s-a smucit înainte, cu motorul zumzăind zgomotos și zgâlțâind cana de cafea înfiptă între coapsele lui.

Drumul întortocheat de pietriș s-a arcuit către stânga, apoi către dreapta și din nou către stânga, șerpuind printr-o pădure veche de cherestea.

A condus sus în munți, răsucindu-se și întorcându-se, ieșind din când în când în fața unor priveliști uluitoare ale văii de dedesubt, în sfârșit, cu o întârziere de numai o oră, a văzut indicatorul cioplit de mână al stațiunii. A apucat-o pe aleea delimitată de copaci și a ușurat presiunea pe pedala de accelerație.

Multnomah Lodge stătea ca o diademă cioplită în lemn într-un crâng de plante perene înalte. Aleea circulară se răsucea spre intrarea principală, atrăgând oaspeții într-o îmbrățișare prietenoasă către intrare. Luminile străluceau prin ferestrele cu șprosuri tăiate în exteriorul bușteni lor. Ultimele flori de toamnă, crizanteme, trandafiri, margarete Shasta mărgineau potecile de piatră.

Și-a manevrat Volkswagenul ponosit de-a lungul trotuarului. Portarul s-a grăbit afară și a așteptat atent.

Francis a oprit motorul, strâmbându-se în timp ce acesta scuipa și tușea. Trăgând tare de maneta rece de metal, a împins ușa văicărită și a ieșit. A scos sacul de haine din portbagaj și l-a atârnat de umăr, apoi i-a dat cheile valetului și s-a dus înăuntru.

Interiorul hotelului era numai din lemn, sticlă și piatră. Artefacte indigene atârnau pe pereții din bușteni jupuiți și coșulețe realizate de indieni americani erau îngrămădite pe mese din cupru finisate cu lovituri de ciocan. Scaunele și canapelele erau umflate și tapițate cu o lână cu imprimeu îndrăzneț.

— Părinte Francis! a auzit vocea unei femei strigând, în timp ce se grăbea traversând pardoseala de piatră a foaierului.

S-a oprit și s-a uitat în jur.

Grupul lui era așezat într-o cămăruță cu pereții de sticlă, care era într-un colț față de holul principal. A știut imediat că erau acolo de mai bine de o oră, așteptându-l pe preotul lor care întârzia întotdeauna.

S-a întors și a luat-o către încăpere. Îi zâmbeau în timp ce mergea, iar el le zâmbea la rândul lui, uitându-se la fiecare dintre ei pe rând. Bătrânul Joseph și Maria Santiago, care erau căsătoriți de treizeci de ani și credeau că n-o să ajungă și la treizeci și unu; Sarah și Levi Abramson, a cărei căsnicie interconfesională se destrăma pe la cusături; Thomas și Hope Fitzgerald, care ajunseseră la răspântia relației lor când ceasul biologic al lui Hope începuse să bată mai tare – din păcate era un sunet pe care numai ea îl putea auzi; și Ted și Janine Canfield, care aveau dificultăți în a-i integra pe copiii vitregi într-o nouă familie.

Niște oameni așa buni, toți. Oameni care se iubeau unii pe alții, pe Dumnezeu și familiile lor.

Oameni care încercau să se țină bine de un angajament, într-o lume ce se destramă și nu pare să mai pună preț pe valorile vechii lumi.

Și așteptau de la părintele Francis Xavier DeMarco să le arate calea.

Se simțea așa un escroc. Ce avea el, un bărbat cu o experiență așa de restrânsă, de oferit ca lumină călăuzitoare, cuplurilor aflate în întuneric și care se temeau? Nu făcuse niciodată parte dintr-o familie iubitoare și nu ținuse niciodată una laolaltă, nu făcuse niciodată dragoste și nu-și educase propriul copil, nu încercase să găsească banii care să-i permită să pună mâncare pe masă. Nu avusese niciodată un serviciu de la nouă la cinci și nu trăise niciodată cu aceste presiuni.

Erau așa de multe lucruri pe care nu le făcuse.

A oftat. Rearanjând breteaua largă a sacului de haine pe umăr, a traversat cei câțiva metri care separau foaierul de sala de întâlniri. Cele patru cupluri erau așezate confortabil în scaunele cu perne umflate și pe canapelele din încăpere. Joe Santiago juca șah cu Janine Canfield la o masă din colț. Hope Fitzgerald stătea pe vatră cu brațele încrucișate în jurul picioarelor îndoite și privirea fixată asupra soțului ei, care stătea țeapăn pe canapea, alături de Sarah Abramson.

Când a intrat Francis, toți i-au zâmbit și au salutat, dar el a auzit mult mai multe lucruri în tăcerea care a urmat decât în sunetele care au acompaniat salutul. Emoțiile erau profunde în această încăpere – tristețe, furie, suferință, iubire.

Și-a întins degetele, s-a șters sub bărbie cu vârfurile degetelor în timp ce se uita pe rând la fețele celor prezenți, observându-le așteptările, simțind greutatea lor așezându-i-se pe umeri. Voia să-i ajute pe acești oameni.

Partea proastă era că știa că nu putea. Poate odată, cu mulți ani în urmă, ar fi putut intra în această încăpere pe un val de optimism, având micul guler alb drept scut de protecție. Pe vremea

aceea gulerul nu-i irita niciodată pielea, nu părea niciodată prea strâmt ca să poată respira. Acea fâșie de țesătură scrobită fusese eliberatoare, dovada că era un servitor credincios al Domnului pe care-l iubea. Cu fiecare an care trecea însă, părea ca ea să se facă din ce în ce mai mică, până ce a devenit în cele din urmă o barieră între el și ceilalți oameni.

Și uneori, ca acum, își dorea să-l scoată și să pună întrebări în loc să răspundă. Voia să se întoarcă spre doamna Santiago și s-o implore să-i spună cum era senzația de a te cuibări în pat în fiecare seară alături de același trup timp de treizeci de ani, să te trezești lângă aceeași față iubitoare. Voia să întrebe dacă iubirea era un port sigur într-o mare furtunoasă.

Știa că experimenta o criză a credinței, știa, de asemenea, că nu era cu nimic diferit de ceea ce trăiseră mii de preoți înaintea lui. Dar conștiința acestui lucru nu îl încălzea. Îi lipsea focul aprins al convingerilor lui – iubirea pentru Dumnezeu care la un moment dat îi condusese fiecare clipă a vieții. Fără ea se simțea confuz… în derivă.

Se simțea nedemn de a fi un slujitor al Domnului. Amintirea felului în care alesese s-o rănească pe Lina îi înțepa conștiința ca o arsură proaspătă.

— Părinte Francis?

Vocea pițigăiată a lui Levi Abramson i-a întrerupt gândurile.

Francis s-a forțat să zâmbească.

— Îmi pare rău, sunt puțin obosit în seara asta. Ce-ar fi să începem acest concediu concepând o listă cu obiective pe care vrem să le îndeplinim?

Au fost șoapte și mișcări aprobatoare din cap – ca întotdeauna. A văzut speranța în ochii lor, zâmbetele ezitante ce le-au atins fețele. Și Francis s-a simțit satisfăcut că putea să le dea asta, dacă nu altceva mai concret.

— Bun, a spus, oferindu-le primul zâmbet autentic al serii. Haideți să începem cu o rugăciune.

Capitolul 13

Angel s-a trezit dintr-odată cu o panglică rece de durere în jurul pieptului. Așternuturile lipicioase i se răsuceau în jurul picioarelor, erau strânse în mâinile făcute pumn și care zăceau de-o parte și de alta a corpului. Pernele făcute boț sub capul lui erau jilave și aveau iz de transpirație.

Monitorul cardiac bipăia frenetic. A așteptat cu răsuflarea tăiată, în tăcere, să audă sunetul computerizat al alarmei, dar nu s-a întâmplat nimic. A dat drumul respirației încet, egal, concentrându-se numai pe expirația dureroasă. *Unu, doi, leagă-mi pantoful… trei, patru, închide ușa…* Rima din copilărie i-a revenit în amintire și s-a concentrat asupra ei, încercând să-și amintească celelalte cuvinte, să se concentreze pe orice altceva în afară de durere.

Inima i-a bubuit și a zăngănit periculos. S-a întins obosit spre butonul de lângă pat și a apăsat punctul roșu.

Ușa salonului a fâșâit deschizându-se, iar Sarah, asistenta din tura de noapte, a venit lângă pat.

— Nu ar trebui să fii treaz, a spus ea cu reproș, verificând monitoarele care erau înghesuite în jurul lui și pungile cu lichide care atârnau agățate deasupra capului lui.

— Am nevoie de mai multe medicamente, a spus el cu o voce neclară.

— O să primești următoarea doză la șase a.m.

A ridicat fâșia albă, subțire de hârtie care ieșea din monitorul cardiac și a studiat-o cu ochii îngustați. Un țst scăzut i s-a strecurat dincolo de buzele cărnoase.

— Ce face fiica ta? a întrebat el încet.

Asistenta a făcut o pauză și s-a uitat la el. A început să zâmbească.

— E mai bine, mulțumesc.

— Eu… S-a strâmbat. Doamne, era dureros să vorbească. L-am sunat pe managerul meu. O să-i trimită o fotografie cu autograf.

Sarah s-a luminat, apoi i-a dat la o parte de pe frunte o șuviță de păr transpirat.

— Mulțumesc, domnule DeMarco.

El a șoptit:

— Nu-i nicio problemă.

Sarah a mai verificat o ultimă pungă și s-a îndepărtat. Ușa s-a închis în urma ei și tăcerea a pus stăpânire din nou pe încăpere, punctată numai de bipurile computerizate ale monitorului.

Angel a oftat din nou, dorindu-și să poată închide ochii și să adoarmă. Știind că nu putea.

S-a răsucit puțin pentru a privi prin peretele de sticlă de lângă ușa închisă a salonului. Secția de Terapie Intensivă era scufundată în tăcere și umbră, lumina fiind stinsă în saloanele private pe durata nopții. Fantome albe păzeau postul asistentelor, adunate în buzunare de lumină strălucitoare.

S-a uitat până vederea i s-a încețoșat și asistentele și internii au devenit niște umbre printre umbre, vorbind între ele, sorbind cafea, râzând încet.

Îi spun Lina.

Și-a strâns pleoapele. Regretul era ca o rană deschisă, dureroasă, în sufletul său. Nu se putea gândi decât la fata din poză. La felul în care arăta, așa de asemănătoare lui. Ochii albaștri ca o flamă, părul negru ca abanosul, micuța aluniță de pe pielea albă a gâtului.

S-a întrebat cum era adolescenta care îi purta zâmbetul pe fața în formă de inimă, dar chiar înainte de a imagina o fantasmă, aceasta dispărea.

Știa că nu putea fi tată. Nu ar fi putut când era sănătos și cu siguranță nu acum, când era pe patul de moarte. Revelația patetică a propriului caracter inadecvat l-a întristat. Nimeni nu ar trebui să se vadă cu atâta claritate, să-și cunoască propriul

suflet sumbru cu asemenea intimitate, dar Angel nu fusese niciodată genul care să se mintă singur – îi mințea numai pe alții. Știuse întotdeauna că e instabil și că nu se putea schimba. Schimbarea era prea dificilă și rezultatul prea nesigur. În loc de asta, se acceptase așa cum era și mersese mai departe.

Așa făcuse întotdeauna. Văzuse adevărul și își ascunsese regretele așa de adânc în buzunarul sufletului lui, încât după o vreme uitase că existau. Până într-o zi precum cea de azi, în care defectele îi erau expuse.

Gândurile i se țeseau precum guta de pescuit peste întunericul căscat al încăperii. Anii s-au derulat înapoi, l-au dus mult, mult în urmă.

Fusese o după-amiază uluitoare de vară – cu o săptămână înainte de a o trăda pe Madelaine. Și-a amintit cu multă claritate – cerul de la miezul nopții, luminat de tenta albăstruie a lunii pline, foșnetul frunzelor de arțar deasupra capetelor și zgomotele îndepărtate ale carnavalului.

Haide, Angel, du-mă în roata Ferris. Nu am fost niciodată…

A auzit blândețea cuvintelor șoptite la urechea lui, felul delicat în care l-a tras până la jumătatea drumului.

Fusese o plimbare cu roata ca niciuna dinainte. A simțit scaunul mișcându-se, legănându-se și scârțâind sub el în timp ce-i ducea sus, sus, sus spre cerul presărat cu stele.

Când s-a uitat în jos, a văzut o lume cu totul nouă. Vulgaritatea carnavalului, mizeria pitită sub luminile strălucitoare și premiile grosolan de ieftine dispăruseră. În schimb, a văzut totul cu ochii ei. Lumină, acțiune. Magie.

A ținut-o aproape în acel leagăn, agățându-se de ea, dorind-o cu toată disperarea refulată a unui băiat de șaptesprezece ani îndrăgostit pentru prima dată. Mâna îi alunecase de-a lungul brațului ei,

simțindu-i textura fină și pielea de găină provocată de atingerea lui.

S-a întors către el atunci, iar acel moment s-a întipărit în organul degradat care era inima lui – părul ciufulit de vânt, ochii strălucind de iubire, chipul pe fundalul unei pături de stele. *Te iubesc, Angel DeMarco.*

I-a făcut și el aceeași declarație tăcută, simțind înțepătura umilitoare a lacrimilor pe care nu s-a deranjat să le șteargă. S-a simțit în siguranță cu ea în acea clipă, suficient cât să plângă, și amândoi știau asta.

Apoi s-au plimbat ținându-se de mână și Angel a fost din nou șocat de magia întregului moment. Și-a amintit cum se simțise să fie atras în acel paradis; pentru un băiat care crescuse într-o rulotă șubredă dintr-un cartier rău famat, cu o mamă alcoolică, era un moment amețitor.

Și-a cheltuit banii la diverse standuri, câștigând animăluțe de pluș, un pahar de vin și un set de arc și săgeți. Dar cel mai bine își amintea ultimul premiu.

Cerceii, i-a șoptit ea, arătând spre o pereche de cercei metalici roșii, țipători. A știut imediat de ce și-i dorea – erau așa de vulgari și de ieftini încât Alex ar fi fost îngrozit să-i găsească asupra ei. Ea, cu perlele, diamantele și smaraldele ei, biată fată bogată care nu avusese niciodată un flecușteț de la carnaval.

L-a costat opt dolari în monede de douăzeci și cinci de cenți să-i pună cerceii în palmă. Dar privirea din ochii ei merita.

Apoi au mers pe jos către parcul Carrington și s-au întins sub un stejar de o sută de ani și s-au ținut în brațe în timp ce se uitau la cerul înstelat. Au vorbit la nesfârșit, destăinuindu-și secrete și făcând jurăminte, visând cu voce tare la viitor.

A ținut-o, a sărutat-o și a jurat să fie mereu alături de ea.

Răsăritul le-a împrăștiat noaptea în nuanțe de roz și violet.

Când s-au ridicat să plece, Madelaine și-a scos cerceii din urechi și s-a uitat la ei.

— Nu-i pot lua acasă. Tata… îmi umblă printre lucruri.

El i-a apucat.

— Îi țin eu.

— Hai să-i lăsăm aici. În felul ăsta o parte din noi va exista sub acest copac bătrân. Când vom fi bătrâni, putem să ne întoarcem aici cu nepoții noștri.

A, încă își putea aminti iubirea copleșitoare pe care o simțise pentru ea în acel moment.

Au învelit cerceii ieftini într-una dintre batistele scumpe, cu monogramă, ale lui Madelaine și și-au îngropat comoara la rădăcina copacului.

Apoi ea l-a privit cu ochii umezi din cauza lacrimilor.

— Acum trebuie să mă duc acasă, a șoptit ea.

Data următoare când a văzut-o, stătea pe canapeaua jerpelită a mamei lui, spunându-i despre copil.

Știa că nu spusese ce ar fi trebuit atunci, dar nu știa ce să spună. Era așa al naibii de speriat. O săptămână întreagă după acel moment, a sunat-o și a închis când a răspuns tatăl ei. Până la urmă s-a dus la ea acasă, a văzut gratiile de fier care fuseseră montate la fereastra dormitorului și și-a dat seama ce se întâmplase. Alex aflase despre copil.

A vrut să se întoarcă pe călcâie și să fugă, să fugă, să fugă. Aproape că a făcut-o, apoi a văzut ceva – o umbră traversând prin lumina strălucitoare a dormitorului – și s-a gândit la momentul din roată. *Te iubesc, Angel.*

Amintirea i-a dat curajul să-și parcheze bicicleta. Ridicându-și gulerul ca să se protejeze de ploaia torențială, a înaintat pe aleea ce ducea spre ușile duble ale casei și a bătut cu putere.

S-a auzit foșnet de pași, sunet de metal pe metal, apoi ușa s-a deschis.

În ușă a apărut Dumnezeu, îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers, cu un pahar de martini în mână. Angel nu văzuse niciodată un bărbat așa de mare și de impunător, așa de intimidant; avea o voce care răsuna în întuneric precum un megafon. *Deci tu ești micul macaronar care i-a tras-o fiică-mii.*

Restul întâlnirii s-a estompat, ca întotdeauna, într-un amestec de rușine și regret. În loc de cronologia evenimentelor, își amintea frânturi din conversație; cuvinte ce pătrundeau în suflet și inimă precum niște lame.

Cine te crezi ca să vii la mine acasă, să-mi baţi la uşă ca şi cum aici ar fi locul tău? Eşti un nimic. Un nimic.

Cu fiecare cuvânt, rostit ca o lovitură, se simțea din ce în ce mai mic, până ce la sfârșit nu mai rămăsese nimic din el.

De ce e nevoie, copile, ca să te cari naibii din viaţa ei? O mie de dolari, cinci, zece? Dar dacă o concediez pe beţiva de maică-ta? Credeai că nu ştiu că lucrează la moara mea, din câte văd. Lumea e plină de surprize, nu-i aşa?

A durat câteva minute ca să înțeleagă vorbele, dar până la urmă Angel a înțeles: Alex îi oferea o cale de scăpare.

Zece mii, copile. Gândeşte-te…

Nu voia să se gândească la asta, încerca să nu se gândească, dar oferta l-a sedus.

Nu eşti un erou. Ia banii, băiete.

Angel a închis ochii, auzind, văzând, simțind totul din nou, momentul care avea să-l definească pentru totdeauna. Nu ar fi trebuit să-l urmeze pe Alex în casă, dar o făcuse; nu ar fi trebuit să intre în biroul întunecat, plin de umbre, dar o făcuse. Și-a amintit brusc totul – sunetul sertarului deschizându-se, foaia din carnetul de cecuri

rupându-se în timp ce Alex o îndepărta din carnetul de cecuri.

Angel s-a gândit acum la acel moment, la secundele în care ar fi putut refuza. Până la ultima secundă, în care a ținut cecul în mână și a văzut toate acele zerouri.

Alex simțise nesiguranța lui Angel, o mirosise, și s-a năpustit asupra prăzii cu precizia unui vânător.

Ce-i vei oferi lui Madelaine? O viață într-o rulotă jegoasă, să împărțiți o bere la cina petrecută în fața televizorului? Și tu – tu o să-ți petreci restul vieții trudind la hârtia igienică, precum maică-ta? Sau o să iei ce ți-am oferit și o să pleci naibii din orașul ăsta?

Angel s-a gândit la părinții lui – treizeci de ani petrecuți trudind la banda pentru hârtie, numai ca să vină acasă, să se îmbete și să-l snopească-n bătaie pe fiul lor. Tatăl lui, mort de intoxicație cu alcool înainte de patruzeci de ani.

Alex a continuat fără să se oprească, fluturând cecul în fața lui Angel. *Am văzut milioane de băieți ca tine în viața mea. Ești un nimic care nu va face nimic. Nu ești suficient de bun nici ca să-i lingi pantofii murdari de rahat.*

Angel a încercat. Dumnezeu să-l ierte, și-a adunat curajul făcut ferfeniță și a încercat. *Aș putea fi un tată bun.* Dar a știut, chiar în timp ce a rostit cuvintele, a știut că era o minciună și Alex a știut și el.

Bătrânul a râs. *Pentru cine? O să facă un avort mâine. Doar n-ai crezut c-o să-ți facă un copil, nu? Este o Hillyard, pentru numele lui Dumnezeu.*

Angel s-a simțit ușurat. Chiar și acum îi făcea greață să-și amintească ce ușurat se simțise din cauza cuvintelor.

Ia banii, copile. Numai asta ai de făcut.

Și Angel a făcut-o. S-a întors și a fugit cu cecul strâns între degetele transpirate. Pe tot drumul spre ieșire și-a spus că nu conta, că ar fi putut să

încaseze banii și să-i cheltuiască și să vină după Madelaine în continuare.

Până a ajuns la bicicletă a știut adevărul, iar asta l-a sfâșiat, răsucindu-i mațele până a crezut că avea să vomite în stradă. O părăsea fiindcă voia s-o părăsească, pentru că nu era suficient de puternic să rămână și să-și găsească de lucru într-o fabrică amărâtă și să fie tată pentru copilul lui nenăscut.

Nu va fi niciun copil. A încercat să se consoleze cu acest gând, dar cumva asta îl durea și mai tare.

Era speriat. Doamne, așa speriat. Nu voia să renunțe la viitorul lui, nu încă.

S-a întors încet. A văzut-o acolo, cu fața ovală prinsă între barele de fier care blocau fereastra, capturată după sticla mânjită de ploaie.

Apoi a sărit pe bicicleta fratelui lui și a plecat cu cecul atârnând greu precum niște arginți în buzunarul hainei.

Angel a eliberat aerul din plămâni într-un oftat adânc. Da, plecase, departe și în mare viteză, și o sfârșise de unde începuse.

Îi spun Lina.

Cuvintele l-au adus înapoi în prezent.

Și a simțit prima lovitură amenințătoare în piept.

A închis ochii și a rămas nemișcat, respirând superficial. Transpirația de pe frunte s-a răcit, s-a scurs în dâre de pe tâmplele lui.

A încercat să ajungă la butonul asistentei, dar era prea slăbit. Nu-și putea ridica mâna.

Monitorul cardiac a zăngănit și a zumzăit, apoi a început să urle alarmat.

Infarct.

Angel a încercat să respire în continuare. Corpul părea să-l încapsuleze, umflându-se tot mai mult, ca o beznă ce se prelinge învăluind totul. Iar în centrul ei era durerea.

Într-un colț îndepărtat al minții lui a auzit agitația – ușa trântindu-se de perete, lumina revărsându-se înăuntru, vocile alarmate ridicate. Le-a auzit rostindu-i numele, dar nu a putut

răspunde. Erau straturi peste straturi de beznă între el și lumină și era obosit, așa de obosit. Au părut să treacă ore.

Apoi i-a simțit atingerea, i-a auzit vocea prin cacofonia de țipete.

— Angel?

A încercat să se întindă spre ea, dar corpul i s-a opus, un obiect inert fără voință sau abilitatea de a se mișca. A clipit din greu, și-a forțat ochii să se deschidă.

Madelaine stătea aplecată deasupra lui, cu părul transformat într-un halou de lumina strălucitoare din tavan. Pentru o clipă a fost înapoi în roată, văzând-o învăluită în lumina stelelor.

— Mad, a murmurat el.

— Să nu mori, Angel DeMarco. Să nu îndrăznești. Și-a întors capul și a dat ordine cu o voce compusă, controlată, care l-a calmat. Apoi s-a întors din nou către el, i-a mângâiat din nou fruntea umedă.

— O să reziști, Angel. O să-ți găsim o inimă. Doar nu abandona.

Imaginea feței ei devenea clară, apoi se estompa.

— Angel, rămâi treaz.

Își simțea pleoapele grele. S-a gândit că era ceva ce trebuia să-i spună, apoi gândul a dispărut.

— Edem pulmonar, a spus Madelaine șoptit. Apoi mai tare. Aduceți trusa de resuscitare, oameni buni, mișcați-vă…

Știa că vorbele ar fi trebuit să-l sperie, dar nu mai putea simți nimic.

Capitolul 14

Cerul răcoros tomnatic de după-amiază începuse să se înmoaie, estompându-se pe la margini în nuanțe de roz, liliachiu și albastru.

Francis stătea așezat turcește pe podeaua de parchet a sălii Quicene cu privirea fixată asupra nopții care se desfășura dincolo de fereastra înaltă. Ciorile croncăneau una la alta, sărind de pe stinghiile lor în arțari, urmărind păsări mai mici și mai slabe spre ascunzătorile din streașină. Putea auzi sunetul ghearelor lor pe scândurile de afară. Abia trecuse de amurg, ora la care caii și vacile de la fermele învecinate se ciondăneau și-și plecau capetele pentru porția de fân de seară, când căprioarele traversau cu precauție drumurile în căutarea ultimului petic de iarbă înaintea iernii.

Norii grei, cenușii, adunați împreună, trimiteau spre pământ câteva picături de ploaie. O briză lovea geamul și ridica o movilă de frunze veștede. Acele de pin erau împrăștiate pe pământ, adunate ici-colo pe pervazurile vopsite în alb ale ferestrelor.

— Părinte Francis?

Francis și-a smuls privirea de la fereastră și s-a uitat prin încăpere la bărbații adunați lângă șemineu. Așchii de lumină săreau din focul intens, răsucindu-se pe fețele sobre care îl priveau.

Era a șasea noapte împreună, ultima înaintea unei pauze de patruzeci și opt de ore în care fiecare cuplu avea să-și petreacă în mod romantic timpul împreună. Francis i-a privit pe bărbați și a zâmbit.

Ca de obicei, și-a regăsit credința atât în oameni, cât și în Dumnezeu, îndeplinindu-și îndatoririle preoțești. Da, în continuare se simțea puțin ca un escroc, oferind sfaturi cu așa puțină experiență care să le susțină, dar în timpul zilelor și al serilor petrecute cu acești oameni, văzuse efectele eforturilor lui… în felul în care Joe Santiago

începuse să apuce mâna soției lui în timp ce se îndreptau spre sala de mese; în zâmbetul trecător pe care Levi Abramson i-l arunca logodnicei lui când vorbeau despre copiii lor; în speranța care se transformase încet dintr-un bob de promisiune în ceva mai mult de-atât.

Toate astea îi întăriseră din nou credința lui Francis.

— Părinte?

Era din nou Thomas Fitzgerald, care îl readucea cu blândețe pe Francis înapoi la conversație.

Francis a zâmbit.

— Îmi pare rău, băieți, mă gândeam.

— Vreo inspirație divină s-a strecurat până la dumneavoastră prin ploaie?

Levi a întrebat acompaniat de un hohot de râs.

Francis a început să răspundă, apoi s-a oprit. Ceva – un firicel de cunoaștere – tremura în aerul din jurul lui, adunându-se ca niște mici fulgere de lumină pe o tijă metalică. O putea auzi, simți, chemându-l cu o voce șoptită.

Ar putea fi așa ușor?

— Știi, Levi, a spus el lent, pipăindu-și drumul, precum un orb, pe calea gândurilor lui. Poate că da. Poate inspirația divină nu este ceea ce credem noi că este.

Thomas s-a tras mai aproape.

— Ce vreți să spuneți?

Francis s-a uitat în foc, simțindu-i căldura, bucurându-se de culorile care dansau, auzind trosnetul unui buștean ce se crăpa. L-a simțit dintr-odată pe Dumnezeu mai aproape decât îl simțise ani de zile.

— Poate intervenția divină este cea care ne-a adus aici de la bun început. Poate asta e ceea ce trebuie Dumnezeu să facă, să ne arate calea și să aștepte. Calea e acolo, întotdeauna e acolo, prin vânt, ploaie și ceață.

Tăcerea s-a strecurat în cameră, în ritmul inspirație bărbaților. Francis s-a uitat în jurul lui,

le-a simțit încrederea în el, în Dumnezeu, unul în altul.

Bunătate. Speranță. Credință.

Le-a văzut pe toate în această încăpere.

— Ca tine, Joseph, a spus încet, uitându-se la bărbatul mai în vârstă. O iubești pe Maria și ea te iubește pe tine, dar cumva de-a lungul anilor, ai pierdut din vedere calea. Și totuși ești aici, întinzându-te după mâna ei, știind că ea este cea alături de care vrei să pășești. Poate ce trebuie să faci este să nu mai cauți cu atâta fervoare drumul de sub picioarele tale. Apuc-o pur și simplu de mână și începeți să mergeți și să crezi că drumul pe care pășești te va susține. Dumnezeu v-a oferit fiecăruia dintre voi acest dar incredibil al iubirii.

— Nu poate fi așa de ușor, a spus Thomas. A oftat expirând și Francis a văzut îndoielile ce schimonoseau fața tânărului bărbat. Îmi iubesc soția din tot sufletul, dar își dorește ceva ce eu nu-mi doresc.

— Ești sigur? a întrebat Francis.

Thomas a închis ochii pentru o secundă înainte de a răspunde.

— Am douăzeci și șapte de ani. Nu sunt pregătit să fiu tată.

— I-ai spus asta? a întrebat Levi.

Thomas a oftat din nou.

— Numai de un milion de ori. I-am spus că nu vreau copil.

Francis i-a oferit lui Thomas un mic zâmbet încurajator.

— Asta nu e deloc același lucru, Thomas.

Thomas a părut surprins.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu sunt pregătit nu e același lucru cu un vreau copil.

— Dar i-am spus de-un milion de ori că nu sunt pregătit.

— Chiar i-ai spus? a întrebat Francis cu blândețe. Sau aceste cuvinte au fost amestecate cu

altele, mai dure, poate furie sau resentimente pentru că a cerut așa ceva?

Thomas s-a întors și s-a uitat la foc.

— Poate, a spus până la urmă. Apoi, mai încet. Poate.

— Îmi aduc aminte când eram de vârsta ta, a spus Joseph. Eram speriat de moarte să fiu tată. Nu aveam bani. Eu nu aveam de lucru. Pe urmă, într-o bună zi, Maria m-a așteptat în prag cu un pahar de vin și mi-a spus că urma să avem un copil. Am râs, am îmbrățișat-o și am băut cu ea – și pe urmă m-am dus în baie și am plâns. O pojghiță umedă i-a acoperit ochii îmbătrâniți și a scos un râs firav, zgâlțâit. Și apoi a venit Maggie a noastră. Prima oară când am ținut-o în brațe, m-am… schimbat. Cumva m-am maturizat. Acum am senzația că a trecut numai o secundă, dar Maggie a mea este dentistă în New Jersey. Și uneori mi-a așa dor de ea că mă doare.

— Niciun bărbat nu este vreodată pregătit să devină tată. Ted Canfield a aprobat dând din cap. Este ca drumul despre care vorbea părintele. Rămâne însărcinată și faci un pas, rugându-te din toate puterile că pășești pe ceva solid.

Thomas s-a uitat la Francis.

— Și dumneavoastră, părinte? V-ați dorit vreodată copii?

Întrebarea l-a luat pe Francis pe nepregătite. S-a uitat la bărbații din jurul lui, mutându-și privirea de la unul la altul. Știa că ar fi trebuit să schimbe cursul conversației – era preotul lor, consilierul lor și problemele lui erau personale –, dar nu voia. Numai de data asta, își dorea să fie bărbat, numai un bărbat într-o încăpere cu alți bărbați, vorbind despre lucruri care aveau importanță. A început să vorbească, încet la început, simțindu-se inconfortabil din cauza onestității.

— Am știut mereu că voiam să fiu preot. Mama spunea că era o chemare, dar tot ce știam eu era că Biserica reprezenta siguranță. Am intrat la seminar

când încă nu-mi dăduse barba și mi-a plăcut la nebunie.

Și-a privit mâinile, adunate acum în poală și s-a gândit la toate rugăciunile pe care le spusese, la toate visurile pe care le avusese. În zilele mohorâte ale copilăriei lui, biserica reprezentase o evadare, sanctuarul lui. Acolo nimeni nu bea, nu țipa și nu lovea pe nimeni. Era calm și liniște și a știut – dintotdeauna – că era locul în care trebuia să fie.

Chiar și mai târziu, când aflase cât de dificil era să devii preot, când aflase despre toate lucrurile pe care trebuia să le sacrifice în numele lui Dumnezeu, tot își dorise asta cu înverșunare. Știa acum, având maturitatea dată de anii care trecuseră, că atunci când îi ceruse lui Madelaine să se mărite cu el nu era ceea ce-și dorise. Nu atunci. Fusese așa plin de focul credinței lui. Iar ea știuse.

— Ați regretat vreodată? a întrebat Joseph. Știți, toate lucrurile la care ați renunțat.

Regret. Un cuvânt așa de puternic, îmbibat în tristețe și durere.

— Nu, a spus Francis încet, dându-și seama în timp ce vorbea, că era adevărul.

Nu regretase niciodată că se făcuse preot. Îl împlinise, credința îi dăduse forță, compasiune și o misiune. Numai ani mai târziu, mulți, mulți ani, începuse nu chiar să regrete, dar…

Să dorească. Da, acesta era cuvântul. Ratase multe lucruri și uneori, ca Joseph, se dusese în dormitorul întunecat, singur, și plânsese pentru toate lucrurile pe care le ratase. Dorința pe care nu o putea alina, toate momentele care nu fuseseră cu adevărat ale lui. Ca atunci când o ținuse în brațe pentru prima oară pe micuța Lina care țipa și știuse că nu era fiica lui, nu avea să fie niciodată fiica lui. Sau momentele în care se uitase în ochii lui Madelaine și simțise durere din cauza felului în care ea îl vedea, a castității iubirii ei.

— Uneori, a spus până la urmă, recunoscând adevărul vorbelor lui. Presupun că mi le-am dorit

pe toate – copii, o soție, familie –, dar mi-am dorit și credința. Nu putem avea tot ce ne dorim. Întotdeauna sunt sacrificii…

— Cred că putem avea ceea ce ne dorim în viață, a spus Levi. Doar că ne ia al naibii de mult timp să ne dăm seama ce-i aia.

— Da, a adăugat Joseph. Uneori trebuie să întorci lumea cu fundul în sus ca s-o vezi cu capul în sus.

— Dar părintele are dreptate, a spus Thomas. Iubirea este un dar de la Dumnezeu – ce facem cu ea depinde de noi.

Francis nu voia să se gândească la asta, la toate cele pe care le-ar fi putut avea dacă ar fi găsit curajul de a-și schimba viața. Uitându-se la ceas, a văzut că era ora 7 p.m.

— Bine, mai avem treizeci de minute, băieți. A băgat mâna în sacul de pânză și a scos un teanc de carnețele galbene și câteva pixuri. Vreau ca fiecare dintre voi să-i scrie o scrisoare soției în care să-i spună cât de mult despre sentimentele, fricile, speranțele și visurile sale.

Sprâncenele negre ale lui Thomas s-au curbat în sus.

— Și ați ales carnețele galbene pentru scrisorile noastre romantice? A râs. Clar nu ați scris niciodată o scrisoare de dragoste, părinte.

Bărbații au râs în timp ce se întindeau după carnețele și pixuri, în câteva clipe, fiecare dintre ei se retrăsese într-un colț liniștit și începuse să scrie. Pixurile zgâriau delicat hârtia.

V-ați dorit vreodată copii, părinte?

Doritdoritdorit. Cuvântul se repeta singur, își lua avânt și îl înjunghia adânc… A, își dorea așa de multe, erau așa de multe lucruri pe care nu le putea avea…

Viziuni cu Madelaine și Lina i-au apărut, șoptind, insinuându-i-se în inimă, adunându-se în aerul din jurul lui. S-a aplecat în față, cu dorința de a le atinge, a le apuca și a le trage aproape.

Ea îl iubea; știa asta, întotdeauna o știuse.

Iubirea este un dar de la Dumnezeu…

Francis a expirat un tăcut oftat de mirare. Era ca și cum cuvintele se formaseră cumva în jurul lui. Aceleași cuvinte pe care le spusese de milioane de ori în viața lui, dar numai de data asta le înțelesese.

Iubirea este un dar de la Dumnezeu.

Știa că doctrina credinței lui ar fi numit iubirea pe care o avea pentru Madelaine un păcat, dar Francis nu fusese niciodată capabil s-o creadă. Încălcarea jurămintelor, da, ăsta era un păcat; dar actul simplu, punctual, al iubirii? Nu crezuse niciodată că Dumnezeul lui iubit ar considera-o astfel. Era darul Lui pentru noi, binecuvântarea Lui supremă.

Madelaine nu era iubita lui; nu se gândise niciodată cu adevărat la ea în felul acesta. Era iubirea lui. La fel ca Lina – iubita, iubita lui, Lina – și Angel.

Angel. S-a gândit la fratele lui și în timp ce se gândea, o mie de imagini i-au venit în minte. La început au fost amintirile obișnuite – cele ale lucrurilor care fuseseră dureroase când se întâmplaseră și care continuaseră să doară, cele de care Francis nu reușise niciodată să se debaraseze cu adevărat. Mama lor, îmbătându-l pe Angel când avea nouă ani, pentru ca apoi să-l bată, să-l închidă în debaraua întunecată până ce promitea să fie la fel de bun ca fratele lui. Și cuvintele, mereu cuvintele, spuse lui Angel într-o voce incoerentă. *Ar fi trebuit să fac avort.*

Francis încercase întotdeauna să schimbe ceea ce nu putea fi schimbat. Așa de multe nopți îl ținuse în brațe pe fratele lui plin de vânătăi și îl rugase cu o voce tremurată pe Dumnezeu să-i ajute. Apoi, într-o bună zi, Angel a încetat să mai apeleze la fratele lui mai mare, iar asta fusese perioada cea mai dureroasă dintre toate. Francis văzuse începutul suspiciunii în ochii lui Angel,

întrebarea care pândea acolo – *De ce?* întrebau acei ochi verzi. *De ce sunt așa diferit?*

Dar Angel nu punea niciodată întrebarea cu voce tare, iar Francis nu găsise niciodată un răspuns. Așa că au continuat, trăind alături în micuța rulotă jalnică, prefăcându-se că sunt frați când, cu fiecare zi care trecea, deveneau niște străini. Și Angel – Angel devenise ceea ce mama lui preconizase că va deveni: un neastâmpărat, bătăuș de copil căruia nu-i păsa de nimic, mai ales de persoana lui.

Nu existaseră decât doi oameni care crezuseră vreodată în Angel – Francis și Madelaine –, iar Francis îl dezamăgise. O lăsase pe mama lor să-l terorizeze în toți acei ani, stând deoparte, incapabil să acționeze. Urmărise în timp ce bunătatea fusese lent, sistematic, smulsă din sufletul fratelui lui.

Și o făcuse din nou, cu numai o săptămână în urmă. Se dusese la spital, îl văzuse pe fratele lui zăcând în patul îngust și nu făcuse nimic; lăsase trecutul să se încolăcească în jurul lor, deschisese nenorocita aia de ușă și îi permisese spiritului urât al mamei lor să se strecoare înăuntru. Francis nu mai era un copil și nu era incapabil. De data asta ar fi putut fi protectorul care ar fi trebuit să fi fost înainte. Poate chiar i-ar fi putut oferi fratelui lui mai mic un motiv să rămână.

Crede în cale…

Angel întorcându-se, după toți acești ani… Lina punând întrebarea care nu fusese pusă așa mult timp… Trebuia să însemne ceva.

Francis putea să-i dea un sens. Putea să se izbăvească în ochii lui Dumnezeu și în propriii ochi. Putea corecta greșelile pe care Madelaine și el le făcuseră și pe cele care erau numai ale lui.

S-a ridicat în picioare și s-a dus la fereastră. S-a imaginat stând în mijlocul acelei bezne ploioase, dorindu-și să creadă în calea pe care stătea. Inima îi bătea așa de iute, încât o putea auzi în timpane. *Te rog. Doamne, arată-mi calea.*

Deodată a găsit curajul pe care îl căutase toată viața. Era acolo, în inima lui, încălzindu-l precum ultimul cărbune aprins din cenușa unui foc stins.

A știut unde ar fi trebuit să fie și ce avea de făcut. Pentru prima dată în viața lui, a știut. Cum de nu-și dăduse seama? Cum de nu văzuse că pentru prima oară în ani întregi, tot ce era important pentru el era acasă – Madelaine, Lina, Angel? Putea să-i aducă împreună și acum, după toți acești ani, puteau să fie familia care ar fi trebuit să fie de la bun început.

Crede în cale…

Cu acest gând, a avut din nou senzația de a fi fost atins în sfârșit de mâna Dumnezeului la care se rugase și în care crezuse toată viața. Credința pe care crezuse că o pierduse l-a umplut până la refuz, încălzind colțurile întunecoase și reci ale sufletului lui cu o lumină strălucitoare mistuitoare.

Zâmbind, s-a uitat din nou la ceas. Era șapte și jumătate. Putea să ajungă în Seattle înainte de unsprezece și jumătate și înapoi la timp, pentru micul dejun de luni dimineață.

Perfect.

* * *

Părea mort.

Privirea lui Madelaine s-a îndreptat spre monitorul cardiac. Linia verde intermitentă se ridică și cobora în bătăi ascuțite, haotice, pe ecranul negru, pocnind în ritmul ei neregulat. Linia roz se desfășura sub ea.

A oftat din greu și și-a trecut din nou mâna prin păr, apropiindu-se de pat. Scaunul a scârțâit pe podeaua de linoleum. Lângă ea era o tavă cu piure rece și sos înghesuit în rulouri din șuncă albă de curcan.

Știa că acea masă grețoasă, bogată în grăsimi, fusese adusă din greșeală, dar nimeni nu venise să o revendice. S-a gândit că era din cauză că nimeni nu crezuse că e vreo grabă. Angel DeMarco, era

bine știut, nu mai observase ceva ca un miros neplăcut, de aproape o săptămână.

Își pierduse și căpătase cunoștința, fuseseră momente scurte în care ochii i se deschiseseră și degetele îi tremuraseră, iar ea știa că voise să vorbească. Dar până ajungea să-i scoată tubul din gât, de obicei era din nou inconștient, în derivă, bâiguind, râzând și plângând.

Ca de obicei, s-a oprit și a stat cu el o oră după ce i s-a terminat tura. Se tot întorcea, îndemnându-l să lupte mai tare, să creadă într-o operație în care și-a dat seama că nici ea nu prea mai putea crede.

A dat la o parte părul umed de pe fruntea lui.

— Eu și Lina ne-am uitat aseară împreună la unul dintre filmele tale. A fost… interesant. Ei bine, de vreme ce ești inconștient, presupun că pot fi cinstită. A fost oribil, de fapt – prea mult sânge, violență și sex. Dar Linei i-a plăcut și jocul tău a fost incredibil. I s-a părut că ai fost foarte cool – nu că, bineînțeles, mi-ar fi spus mie asta. Nu vorbește cu mine de câteva zile.

Madelaine i-a mângâiat obrazul, absentă, uitându-se pe micuța fereastra a salonului. Vântul bătea în geam în scurte rafale asurzitoare. Ploaia tulbura imaginea, transformând-o în fâșii tremurate de cenușiu și negru. Își dădea seama că era începutul unei furtuni năprasnice.

Madelaine a continuat să vorbească cu el, rugându-se ca undeva, dincolo de acel somn înfierbântat, s-o poată auzi. Poate chiar ca vocea ei să fie o linie care să-l lege de viață și pe care s-o urmeze înapoi spre conștiință.

— Nu știu ce să fac în legătură cu ea, Angel. Este liniștită într-o clipă și furioasă în următoarea. Nimic din ceea ce fac nu este bine. Are probleme. Am… am nevoie de ajutorul tău.

Și-a dat seama dintr-odată că-i spunea adevărul, nu doar niște cuvinte inventate care să-l liniștească sau cu care să comunice cu el, ci adevărul. Adevărul ei.

Și-a retras brusc mâna și a privit-o, observând tremurul discret al degetelor. *O, Doamne…*

Când se întâmplase asta, când începuse din nou să creadă în el?

A încercat să se gândească, să găsească o explicație, dar la un moment dat în ultima săptămână – nu știa când exact, sau cum – începuse să se gândească la Angel ca la tatăl Linei. Nu într-un fel abstract biologic/genetic care era clar tehnic vorbind, ci într-un mod mai insidios. Un tată. Cineva care să ajute, să fie acolo, să ducă o parte din povară. Cineva care ar fi făcut să însemne că Madelaine nu mai era un părinte singur.

Era penibil să aștepte asta de la el. Penibil și înfricoșător.

Nu se putea baza pe Angelo DeMarco – nu învățase destul de bine lecția asta prima oară?

— Poate eu sunt cea în comă, a spus ea cu un râs autoironie, înainte de a mai putea spune altceva, și-a auzit numele rostit pe interfonul spitalului. A ridicat telefonul de pe noptieră și a format numărul operatoarei, care a transferat o convorbire către cameră.

Madelaine a răspuns la primul țârâit.

— Alo?

— Maddy?

Vocea era întreruptă de energia statică, dar ar fi recunoscut-o oriunde.

— Francis! Unde ești?

— Plec acum din Portland. Ne putem întâlni la tine acasă?

Ea a privit întunericul de afară, pe urmă ceasul de pe perete.

— Este opt fără un sfert. De ce nu aștepți…

— În seara asta.

— Bine, Francis. O să stau trează. Ne vedem pe la cât, unsprezece și jumătate?

— Poate puțin înainte. Bine?

Ea a râs.

— Francis, nu ai ajuns mai devreme niciodată în viața ta.

— O să vezi.

A râs din nou și a simțit cum anxietatea a părăsit-o. În seara asta avea să se revanșeze față de Francis pentru că îi rănise sentimentele data trecută și pentru scurt timp – poate numai o noapte – lucrurile ar fi putut fi așa cum fuseseră întotdeauna. Francis, Francis al ei, avea s-a ajute în aceste vremuri grele și să-i arate calea.

— Bine, Francis. La revedere.

Apoi a pus receptorul în furcă.

•

Tunetele bubuiau pe cerul negru al nopții. Fulgerele șerpuiau din norii umflați. Coniferele negre ca smoala urcau pe o pantă abruptă de granit din dreapta drumului. O râpă cu marginea marcată de un parapet argintiu s-a desprins în partea stângă. Asfaltul traversa dealul, se desfășura în jos, răsucindu-se și învârtindu-se.

Francis s-a aplecat în față și a șters cu mâna interiorul aburit al parbrizului, uitându-se dincolo de dârele tulburi, la drumul din fața lui. Geamul de la șofer era coborât pe jumătate și deși în mașină era frig, era singura modalitate prin care putea opri parbrizul din a se aburi complet de la respirația lui. Degivratorul era terminat. Din nou.

Vocea lui Paul McCartney răsuna din difuzoarele uzate într-un amestec de energie statică și ritm, apărând și dispărând, pe când linia zimțată a copacilor de pe marginea drumului se ridică și cobora.

Ploaia plesnea mașina, se aduna în pârâiașe pe marginea parbrizului și-l lovea lateral pe față prin geamul pe jumătate deschis. Nu putea risca să ia o mână de pe volan pentru a șterge umezeala, așa că a lăsat-o să-i alunece în jos pe gât, să i se adăpostească sub pulover și să se colecteze într-un șiroaie rece și iritant de-a lungul gulerului.

S-a aplecat în față, zgâindu-se prin sticla aburită, cu mâinile încleștate pe volanul îmbrăcat în piele. Ștergătoarele se împleticeau peste geamul ud într-un ritm metronomic.

A dat un colț și a văzut cu ușurare că drumul se îndrepta. Lumina farurilor aluneca de-a lungul liniei galbene intermitente care separa benzile. O idee de lumină cenușie și-a făcut loc printre copacii care se răreau, amintindu-i faptul că se apropia de baza dealului, în curând avea să ajungă pe șosea, iar furtuna nu avea să-l mai încetinească decât cu câțiva kilometri pe oră.

S-a uitat la vitezometru, a văzut că mergea cu o relaxată viteză de cincizeci de kilometri pe oră și a apăsat pe accelerator. Acul roșu s-a ridicat puțin, apoi a urcat la șaizeci, apoi la șaptezeci. Radioul s-a fixat pe un semnal constant și vocea fluidă a lui Patsy Cline s-a auzit din difuzoare… *Craaazy… Crazy for feeling so blue…*[7]

Drumul a luat-o într-un arc grațios la dreapta. Parapetul argintiu lucea în lumina farurilor, protejând drumul de panta abruptă de dincolo de el.

A condus mașina de-a lungul arcului drumului, îngânând melodia de la radio.

A simțit pericolul înainte de a-l vedea. Din instinct, a redus viteza, dar era prea târziu.

În lumina scăzută a farurilor a văzut un punct roșu aprins, a auzit zgomotul unei sirene. Flăcările străpungeau întunericul în fâșii de lumină. A luat mâna de pe volan și și-a trecut palma peste parbrizul mânjit.

Era o mașină de poliție parcată pe marginea drumului. Alături, o camionetă galbenă tăia cele două benzi. Umbre – oameni, și-a dat seama cu o senzație îngrozitoare de oroare – stăteau de-a lungul mașinii de poliție.

A încercat să strige, *o, Doamne, nu,* dar strigătul i s-a blocat în gât. Mâinile s-au încleștat pe volan.

Piciorul s-a ridicat de pe accelerație și s-a afundat pe frână.

A știut imediat că era o greșeală. Roțile s-au blocat și cauciucul a scârțâit pe asfaltul ud. *Cauciucuri noi,* s-a gândit fără sens, *îmi trebuie cauciucuri noi.* Acestea erau vechi, tocite și…

Spatele mașinii a patinat. Francis a urmărit îngrozit cum farurile i s-au înfipt în desișul de pomi.

A luat piciorul de pe frână și a apăsat ușor pe accelerație, încercând să recapete controlul. Dar mașina se mișca de una singură, făcând piruete pe asfaltul ud de la ploaie, într-un dans îngrozitor care-l amețea și îi făcea greață. Mirosul de cauciuc ars se simțea peste tot.

O, Doamne, s-a gândit, *ajută-mă, ajută-mă…*

Mașina a lovit parapetul și a explodat în sunet de metal. Francis a simțit cum e aruncat înainte, înainte. *Cred în Dumnezeu, Tatăl…* Capul trecând prin ceva și gustul de sânge. Sticlă spartă, sticlă peste tot…

Și apoi liniște.

A auzit zgomotul egal al claxonului mașinii, trâmbițând prin întuneric și stropii de ploaie pe plafonul îndoit al Volkswagenului. Se auzeau voci, venind către el de foarte, foarte departe. *Iisuse. Sammy, cheamă o ambulanță.*

S-a târât afară dintre rămășițele mașinii, printre cioburile de sticlă spartă. În mod ciudat, nu simțea nicio durere, niciun pic de durere, și gustul metalic din gură dispăruse. Încet s-a îndreptat.

Ploaia cădea în rafale în jurul lui, lovindu-se de drum, curgând în pârâiașe în albia de beton de lângă el. Dar el nu mai era ud.

I-a luat un minut să-și dea seama de asta. Când a realizat, a simțit înțepătura fricii.

S-a uitat la epava mașinii, la Volkswagenul contorsionat și rupt și la unicul far care lumina spre cer ca un sigur ochi orb. Claxonul suna în

continuare; abia dacă îl putea auzi peste zgomotele ploii și ale vântului.

Apoi și-a văzut corpul, întins peste capota mașinii, cu un braț îndoit într-un unghi ciudat, iar celălalt întins într-o parte. Chiar și de aici putea vedea băltoaca de sânge care se adunase sub trupul lui și se scurgea de pe capotă. Un strat fin de sticlă era împrăștiat peste puloverul plin de sânge. Ochii erau deschiși.

Oamenii s-au grăbit peste drum, s-au adunat în jurul rămășițelor mașinii. Unul dintre ofițeri a ridicat încheietura inertă. *Are puls.*

În mașina de poliție, un ofițer vorbea grăbit într-o stație portabilă, scuipând cuvinte pe care Francis nu le putea înțelege.

Francis a vrut să strige, *Sunt aici, aici,* dar nu părea să poată vorbi. Sau să se miște. Doar stătea acolo, simțindu-se cald și uscat în mijlocul furtunii, urmărindu-i pe străinii ce mișunau în jurul corpului lui, înțepându-l, împungându-l.

O senzație stranie, ca și cum ar fi fost tras, a pornit din stomac și a radiat în afară. Lumea s-a înclinat încet, încet și s-a simțit fiind tras de pe drum. Sau drumul a dispărut de sub el, nu era sigur. A simțit întunericul căzând, mai aproape, mai aproape, cerul încovoindu-se în jurul lui, alinându-l.

Ultimul lui gând a fost Madelaine.

Și apoi nimic.

Capitolul 15

La miezul nopții Madelaine și-a întins picioarele și s-a ridicat de pe canapea. Genericul se desfășura pe ecranul negru al televizorului ei, acompaniat de o muzică siropoasă, romantică. S-a frecat la ochi jenată, chiar în intimitatea propriei sufragerii, de faptul că plânsese la un film așa de prost. Nu că ar fi fost vreodată capabilă să se abțină. Era cel mai ciudat lucru – nu plânsese la moartea mamei ei, nici la înmormântarea tatălui, dar numai să se uite la o reclamă Hallmark bună și plângea ca un copil.

S-a uitat la ceasul de pe șemineu: 12.15.

Francis întârzia.

Nimic nou, bineînțeles; întotdeauna întârzia. S-a întins după cana de ceai decafeinizat și a dat peste cap ultima înghițitură călâie de ceai dulce. Traversând camera, s-a dus la ușa din față și a deschis-o, pășind pe terasă. A aprins becul din tavan și a stat în balta de lumină.

Furtuna continua. Ploaia lovea iarba moartă și forma bălțoace maro mlăștinoase în stratul de flori, stropind aleea. Lângă ea, leagănul de pe terasă se mișca și se zdruncina într-o manieră neobișnuită. S-a auzit un sunet îndepărtat de tunet, urmat de o străfulgerare.

Madelaine s-a încruntat prin beznă spre strada măturată de vânt. Deasupra capului o creangă grea a gemut, conurile de pin au căzut în vârtejuri de ace înnegrite și s-au lovit de pavaj.

Felinarele au pâlpâit și s-au stins.

Madelaine a oftat. Era a treia pană de curent din toamna asta, întorcându-se cu spatele, a intrat înapoi în casă și a închis bine ușa. Pipăind ca să-și găsească drumul prin întuneric, s-a dus în bucătărie, a deschis sertarul cu unelte și a căutat prin harababura din el până ce degetele au dat peste o lanternă. A aprins-o și a orientat raza puternică, albă, de lumină către sufragerie.

Apucând o cutie de chibrituri, a început să aprindă lumânări de urgență și să le așeze pe măsuțele de cafea și pe rafturi.

Când a terminat, era ora unu fără un sfert. A simțit prima împunsătură a anxietății când s-a uitat la ceas. Luând o lumânare, s-a dus la fereastră și s-a uitat afară, cercetând noaptea neagră în căutarea unei perechi de faruri.

Haide, Francis.

La ora unu și jumătate, frica era deja apreciabilă. S-a gândit să sune la cabana din Oregon, dar știa că n-ar fi folosit la nimic. Tot ce i-ar fi spus ar fi fost că Francis plecase în jur de ora opt – același lucru pe care i-l spusese chiar el.

Ar fi trebuit să ajungă deja.

Calmează-te. A inspirat adânc și s-a dus la bibliotecă, unde a scos atlasul șoselelor, pe care la deschis la hărțile alăturate ale lui Oregon și Washington. A găsit micuțul oraș la baza Mount Hood și și-a imaginat că pe acolo ar fi trebuit să fie cabana. Apoi, foarte metodic, a numărat kilometri până în Portland.

Era o distanță de o oră și un sfert, poate chiar o oră și jumătate.

Și din Portland în Seattle, pe vremea de afară, ar fi putut să ia trei ore și jumătate. În total, cinci ore.

Aproape că a zâmbit. După calculele ei, Francis ar fi trebuit să apară pe alee din clipă în clipă – presupunând că plecase la timp. Ceea ce, știa destul de bine că nu făcuse. Ca de obicei, își imaginase un număr aproape la întâmplare și i-l aruncase în față.

Simțindu-se mai bine, s-a strecurat la loc pe canapea și a tras pătura în jurul ei, aranjându-se comod. A clipit cu dificultate și s-a ridicat în capul oaselor, uitându-se în gol la televizor. Un teleevanghelist cerea donații pe o voce tunătoare, autoritară. *Dumnezeu vrea să băgați mâna adânc…*

S-a întins după telecomandă cu intenția de a da pe mut. În loc de asta a apăsat butonul volumului și vocea evanghelistului a țipat la ea să-i dea, dea, Domnului. Strâmbându-se, a apăsat alt buton și a dat drumul telecomenzii pe canapea. Apoi s-a uitat la ceas.

Trei fără un sfert.

— Francis, a șoptit ea, sărind în picioare.

A alergat la ușa din față și a deschis-o larg. Furtuna îi făcuse loc unei ploi blânde. Câteva ramuri de arțar zăceau încurcate pe peluză. Frunzele căzute zburau peste gard. Aleea era pustie.

— Mama?

S-a răsucit, cu inima bătându-i așa tare încât o putea auzi în urechi, și a văzut-o pe Lina în sufragerie cu o pătură înfășurată în jurul umerilor.

— Bună, iubito, a spus cu o voce tremurată, închizând ușa cu reținere. Te-a trezit televizorul? Îmi pare rău.

Lina a scuturat din cap.

Madelaine a observat pentru prima oară cât de palidă era Lina. A traversat camera către ea.

— Puiule, ești bine?

— Nu-mi spune așa. Lina a strâns pătura în jurul ei. Am avut un coșmar. A… a venit Francis?

Madelaine și-a ascuns teama în spatele unui zâmbet trecător.

— Nu, nu încă, dar îl știi pe Francis…

Telefonul a sunat.

Madelaine și Lina s-au uitat deodată la telefon, apoi una la alta. Au avut același gând disperat:

„O, Doamne, nu un apel telefonic la miezul nopții”.

Lina a făcut un pas în spate, scuturând din cap.

— Nu răspunde, mamă.

Madelaine a rămas pe loc, incapabilă să se miște, cu stomacul strâns. Telefonul a sunat din nou, iar ea a sărit spre el, apucând receptorul cu mâini tremurânde și ducându-l la ureche.

— A… alo?

— Aș putea vorbi cu Madelaine Hillyard?

Ea a recunoscut imediat vocea. Era un reprezentant rece, impersonal, al autorității.

— La telefon.

— Doamnă, sunt ofițerul Jim Braxton de la Poliția din Oregon.

Madelaine și-a strâns ochii.

— Da.

Vocea îi era firavă, o șoaptă tremurată.

— Îl cunoașteți pe Francis Xavier DeMarco?

A tras scurt aer în piept.

— Da.

— Avea numele și numărul dumneavoastră de telefon în portofel. Sunteți pe lista contactelor pentru cazuri de urgență.

Prin minte i-a trecut o amintire de la Crăciunul anterior – când Francis deschisese portofelul pe care ea i-l făcuse cadou și îi scrisese numele pe bucata de hârtie care era înfiptă în compartimentul rezervat cărților de credit.

— Da, a fost tot ce-a spus.

Inima îi bătea așa de tare încât abia dacă auzea.

— Îmi pare rău să vă informez că a avut loc un accident.

S-a clătinat și s-a prăbușit lent pe canapea.

— Trăiește?

— O, Doamne, a spus Lina.

— A fost dus la spitalul Claremont din Portland. Vă pot da numărul de telefon.

A simțit o rază de speranță.

— L-au dus la spital? Asta înseamnă că trăiește.

A fost o pauză la capătul celălalt al firului.

— Era viu când ambulanța a ajuns la locul accidentului, doa'nă. Asta-i tot ce știu.

Nu putea nici măcar să mulțumească. I-a dat numărul spitalului și ea l-a scris confuză. Apoi a format numărul și a cerut camera de gardă.

Da, aveau un Francis DeMarco. Da, era încă viu, evaluat în stare critică. Avusese loc un

accident… Ea era rudă? Nu? Atunci nu mai erau alte informații disponibile. Domnul DeMarco era în operație acum și putea doctorul s-o sune la final?

Madelaine a bălmăjit ceva despre faptul că aștepta lângă telefon și a trântit receptorul în furcă.

S-a întors către Lina, care era în același loc, cu fața chiar mai palidă și ochii plini de lacrimi.

— E mort, a spus plat.

— Nu, trăiește. Este în operație.

Lina a început să plângă.

— O, mamă…

Madelaine s-a ridicat în picioare și a rămas așa, tremurând. A inspirat adânc. Nu avea timp pentru această panică, această frică. Mai târziu putea să se dezintegreze, dar acum Francis avea nevoie de ea.

A gestionat situația în singurul mod în care știa – practic și rece. Și-a pus halatul alb invizibil și a devenit doctorul Hillyard, care avea de-a face cu astfel de crize în fiecare zi.

S-a dus la Lina și a strâns-o în brațe, ținând-o strâns. A simțit brațele Linei încolăcindu-se în jurul ei până la urmă, a simțit tremurai corpului ei lipit de-al ei, a simțit umezeala lacrimilor ei pe gât.

— Șșșt, a șoptit, mângâind-o pe cap.

— Trebuie să fim puternice pentru Francis acum. Nu avem timp pentru ceea ce simțim. Du-te și îmbracă-te și strânge un pachet pentru noi. O să sun liniile aeriene.

Lina a scuturat din cap.

— Nu pot.

Madelaine a apucat-o pe fiica ei de umeri.

— Poți. Trebuie. Și-a îmblânzit puțin vocea, atât cât își putea permite. Este în operație. Asta înseamnă că trăiește încă. Are nevoie de noi.

Lina s-a uitat în sus cu gura tremurându-i.

— Și noi avem nevoie de el, mamă.

Puținele cuvinte au durut așa de tare încât Madelaine și-a simțit propriile lacrimi apropiindu-se.

— Da.

A rostit cuvântul în șoaptă, dar acesta a tunat în liniștea casei ca un strigăt.

•

Drumul până la aeroport și zborul cu avionul au părut să dureze o veșnicie.

Madelaine se uita pe hubloul mic, oval al avionului, văzându-și propriile trăsături palide reflectate în sticla falsă. Ochii îi arătau ca niște găuri negre arse într-un plastic de culoarea pielii; gura era o cută fără culoare.

În sfârșit, avionul și-a început coborârea. Madelaine s-a întors către Lina, a văzut paloarea obrajilor ei, tremurul involuntar al buzei inferioare.

Își dorea să spună că Francis avea să fie bine, dar nu putea face acest gen de promisiune. Medicul din ea era prea prezent ca să-i permită mamei să ofere speranță necondiționată.

— Nu te zgâi la mine, mamă.

Lina nu a clipit și nu s-a întors, doar a rămas uitându-se la scaunul tapițat cu material vișiniu din fața ei. O lacrimă a trecut dincolo de gene și s-a rostogolit pe unul din obrajii ei palizi, până pe centura de nylon a scaunului.

Madelaine a întins mâna cu ezitare și a așezat-o peste mâna rece a fiicei ei.

Lina a spus încet:

— Cred că a murit.

— Nu, a răspuns Madelaine repede. Este în operație. Dacă ar fi murit… Nu a putut să continue. I s-a pus un nod în gât. Dacă ar fi fost mort, aș fi simțit.

Lina s-a întors către ea atunci, cu ochii căscați de speranță.

— Ce vrei să spui?

Madelaine și-a strecurat degetele în mâna Linei și a ținut-o până s-a încălzit din nou. Răsucindu-se ușor în scaun, și-a sprijinit capul de spătar.

— Aveam șaisprezece ani când l-am întâlnit pe Francis. A închis ochii, aducându-și aminte zeci de

momente în același timp. Și-a adus aminte acea zi în care venise la cabinetul doctorului s-o salveze – cavaleria sub forma băiatului de optsprezece ani, studios, cu ochi precum niște stele și o inimă imensă cât întreaga lume. Se îngrămădise lângă telefonul public, sărind nervoasă de fiecare dată când se deschidea ușa, sigură că Alex avea să vină tunând și fulgerând după ea, s-o apuce, s-o ia de mână. *Maddy, fato, ești în cartierul nepotrivit.*

Ajută-mă, șoptise ea cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Și răspunsul lui scurt, oferit așa spontan, așa ușor. *Întotdeauna.*

Madelaine a încercat să găsească cuvintele.

— Aș ști dacă ar fi mort, aș simți…

— Ce? a implorat Lina.

— Nimic. Și-a pus mâna peste inimă, simțind bătaia propriei vieți. Aici, aș fi goală. Vocea i s-a spart în timp ce imaginile s-au întors – Francis zâmbind, râzând, ținând-o de mână, ștergându-i lacrimile, spunându-i Maddy – fată. Nu cred că aș putea respira fără el… și respir.

Madelaine a tăcut, pierdută în lumea amintirilor. I-a luat o clipă să observe că Lina stătea prea nemișcată în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Madelaine a atins bărbia fiicei ei.

— O, puiule…

Lina a înghițit cu dificultate, s-a uitat pe geamul din spatele lui Madelaine.

— Am țipat la el, a spus încet, cu un ton chinuit. Ultima dată când l-am văzut…

— Nu face asta, a spus Madelaine repede.

Lina a strâns ochii.

— L-am rănit.

— Mi-a spus că el te dezamăgise. Voia să vină la Tribunalul pentru minori ca să te luăm… Suferința i-a strâns pieptul până când aproape nu a mai putut respira. Îi… era teamă că nu l-ai fi iertat.

— L-am iertat, a șoptit Lina. L-am iertat.

Madelaine a dat la o parte sentimentul de vinovăție și a încercat cu disperare să-i ofere fiicei ei un zâmbet.

— Să-i spui asta când îl vedem.

* * *

Madelaine fusese în sălile de așteptare de mii de ori în cariera ei și nu observase niciodată cu adevărat cum erau. Cum pereții neutri te sufocau, cum scaunele Naugahyde îți provocau dureri de spate. Cum revistele erau inutile. Insultătoare chiar. Ce ar fi trebuit ea să facă acum, să citească despre lupta curajoasă a vreunei celebrități cu cocaina?

Se plimba înainte și înapoi prin fața micii ferestre care dădea spre parcare.

Lina stătea țeapănă într-un scaun de lângă telefonul public. Niciuna dintre ele nu vorbise în cele treizeci de minute de când ajunseseră la spital. Li se spusese că Francis era în operație și că un anume doctor Nusbaum avea să vorbească cu ele când avea să iasă din operație.

Madelaine își dorise să intre cu forța în sala de operații, dar știa că n-ar fi folosit la nimic. Cel mai bun ajutor pe care ar fi putut să-l dea ar fi fost să-l țină de mână când toate astea s-ar fi terminat.

S-a întors, s-a uitat din nou la marele ceas de pe perete. Alte șaizeci de minute eterne au trecut.

În sfârșit, un bărbat înalt, cu părul alb, în halat verde de operații și cu masca atârnându-i lejeră în jurul gâtului, a intrat în micuța încăpere. Halatul îi era împroșcat cu pete de un roșu-închis, de sânge. A strâns ochii și a încercat să nu se gândească la sângele lui Francis. Bărbatul și-a trecut o mână prin părul rar și a oftat din greu, uitându-se când la Madelaine, când la Lina.

— Sunteți doamna DeMarco?

A fost ciudat cât de dureroasă i s-a părut întrebarea. A scuturat din cap, aducându-și mâinile împreună și apropiindu-se de el cu privirea fixată

asupra feței lui, căutând răspunsuri, implorând tăcut speranță.

— Nu, sunt Madelaine Hillyard – cardiolog la spitalul St. Joe, a adăugat ea în mod inutil, întrebându-se de ce spusese asta. Aceasta este fiica mea, Lina. Suntem… familia lui Francis.

— Îmi pare rău, doctor Hillyard…

Nu a mai auzit nimic altceva. Sângele i-a vuit în urechi și nu a mai putut respira. Pentru o înfiorătoare fracțiune de secundă a crezut că avea să vomite, chiar acolo, în sala de așteptare.

— Traumatismul a fost prea extins…

A inspirat adânc și și-a strâns mâinile pumn. Și-a simțit unghiile intrându-i în palme, sfâșiindu-i carnea în timp ce se lupta să-și mențină controlul. A salutat durerea – îi dădea ceva la care să se gândească, indiferent pentru cât de puțin timp. Ceea ce a ieșit până la urmă din ruinele minții ei au fost întrebări, întrebări obiective, practice, puse în cunoștință de cauză, care alunecau peste halatul ei alb de protecție.

— Trebuie să-i văd fișele. Ce s-a întâmplat?

— Leziune a coloanei vertebrale, a spus el cu blândețe, ca și cum o voce blândă ar fi putut schimba cuvintele care erau așa de reci și urâte. A trecut prin parbrizul mașinii și s-a lovit cu capul de un copac. A avut o hemoragie cranianã masivă. Acum este ținut în viață de aparate, dar…

— Ce? a strigat Lina. Vreți să spuneți că trăiește? S-a uitat la Madelaine în mod evident confuză, apoi la chirurg. Ați spus că vă pare rău…

A durat câteva momente până când Nusbaum și-a ales cuvintele.

— Din punct de vedere fizic, funcționează – cu maximum de intervenție.

— Maximum de intervenție? a spus Lina cu vocea pițigăiată. Ce naiba înseamnă asta?

Nusbaum s-a uitat cu subînțeles la Madelaine.

— Am făcut trei electroencefalograme. Sunt complet plate… A lăsat fraza neterminată, dar

Madelaine cunoștea protocolul. Trei EEG plate și pacientul e declarat din punct de vedere legal în moarte cerebrală. Îmi pare rău, a spus din nou.

Madelaine s-a uitat la el fără expresie, gândindu-se la toate momentele în care le spusese aceeași propoziție inutilă oamenilor – *Îmi pare, domnule Cutărică… am făcut toate eforturile… traumatismul a fost prea extins.* Nu-și dăduse niciodată seama cât de dezolante și neiertătoare erau cuvintele, cum ți se răsuceau prin burtă și-ți scoteau mațele afară până te lăsau fără putere.

O imagine terifiant de familiară i-a apărut în minte. L-a văzut pe Francis, Francis al ei, zăcând undeva într-un pat din această clădire cavernoasă, ochii lui calzi și iubitori uitându-se în gol spre tavan. A simțit cum pornește un țipăt în interiorul ei, cum crește, adună forță până ajunge s-o sufoce.

— Ce spune, mamă? a întrebat Lina.

Madelaine s-a uitat la fiica ei și a văzut o fetiță de șase ani, cu codițele strâmbe și lacrimi brăzdându-i obrajii roz strălucitori. Pentru o fracțiune de secundă, propria suferință a dispărut și singurul lucru la care s-a putut gândi a fost fetița ei și efectul pe care-l avea această veste asupra ei, la efectul pe care avea să-l aibă pentru toată viața. A vrut să gestioneze situația în modul cel mai potrivit, să explice diferența dintre comă și moarte cerebrală. S-o facă pe Lina să înțeleagă cu adevărat că aparatele erau cele care țineau trupul lui Francis în viață, dar că sufletul lui plecase și că în curând corpul avea să se stingă, indiferent dacă era conectat sau nu la aparate. Corpul știa când creierul nu mai funcționa…

Dar nu putea găsi cuvintele potrivite, de fapt, niciun fel de cuvinte.

Senzația de eșec s-a amestecat cu durerea și a îngreunat-o. A traversat încet camera și a strecurat un braț în jurul umerilor Linei.

— Spune că Francis a murit, puiule.

Lina s-a tras de lângă ea, s-a răsucit, uitându-se în gol spre fereastră. Apoi, încet, s-a scufundat în cel mai apropiat scaun și și-a ascuns fața în palme.

Pe Madelaine o usturau ochii din cauza lacrimilor care pândeau. Voia să cedeze impulsului, la fel ca Lina, să-și permită ușurarea de a plânge, dar nu putea. S-a uitat la doctorul Nusbaum.

— Putem să-l vedem?

— Bineînțeles, a spus el cu blândețe. Urmați-mă.

•

Holul spitalului era ciudat de tăcut. Asistentele mergeau de colo colo încălțate cu saboți cu talpa de crep, abia mișcând aerul cu prezența lor. Una lângă alta, saloanele erau întunecate, draperiile trase. Pereții erau mărginiți de scaune goale, reviste erau așezate pe mesele Formica.

Lina crescuse în spitale. Pe când era abia un copil, se jucase pe astfel de holuri, mergând ezitant în urma asistentelor care zâmbeau, citind cărțile Doctor Seuss pe scaunele sălilor de așteptare. Întotdeauna se gândise la spitale ca la locul de muncă al mamei ei, cu nimic diferite de birourile de avocatură sau saloanele de înfrumusețare.

Dar acum le vedea așa cum erau – magazii pline de umbre, unde oamenii bolnavi și pe moarte erau depozitați în camere liniștite și întunecate, în care aparatele pocneau, șuierau și trăgeau de viață prin fire electrice groase.

A simțit-o pe mama ei alături, a auzit mocasinii pocnind pe podeaua acoperită de linoleum. A vrut să-și strecoare mâna în mâna mamei ei și să strângă, dar nu se putea convinge s-o facă. Își simțea brațele inerte și grele, picioarele cauciucate precum niște bomboane de gumă. Lacrimile erau un văl înțepător, arzător, ce transforma totul într-o mâzgăleală albicioasă.

Până la urmă, doctorul Nusbaum s-a oprit în dreptul salonului. Ușa era închisă. Lângă ea, o

mare fereastră de observare înfățișa camera. În jurul patului era trasă o draperie galbenă, protejându-l pe Francis de ochii lor.

Doctorul s-a întors către ele:

— Arată… S-a uitat repede la Lina, apoi a vorbit încet înspre Madelaine. Traumatismul din partea stângă a fost masiv. Este bandajat, dar…

Lina s-a gândit instantaneu la zâmbetul lui Francis, acel zâmbet larg ce părea să-i pună stăpânire pe față, încrețindu-i ochii, creând zeci de mici pliuri de-a lungul obrazului.

A inspirat scurt.

— Mulțumesc, doctore Nusbaum, a spus mama ei cu o voce înlemnită. O să vorbim după ce-l văd.

Lina s-a uitat șocată la mama ei, întrebându-se cum putea fi așa de stăpânită în acele clipe.

Doctorul Nusbaum a dat din cap și le-a lăsat singure.

— Nu înțeleg, mamă, a șoptit ea, încercând din toate puterile să nu plângă. Poate e în comă… Oamenii mai și ies din comă, nu? Poate dacă vorbim cu el…

Madelaine a înghițit cu greu.

— Nu e în comă, puiule. Creierul lui Francis e mort. Aparatele mențin funcționarea corpului, dar tot ce este el – ce a fost – nu mai e.

— Bărbatul din Tennessee… s-a trezit…

Mama a scuturat cu blândețe din cap.

— Asta e altceva, puiule.

Lina și-a dorit să nu fi înțeles, dar a înțeles. Era fiică de doctor și știa ce înseamnă moartea cerebrală. În comă, creierul funcționează, așa că există speranțe. Când creierul moare, nu mai există speranțe. Francis, Francis al ei, se dusese și nu avea să se mai întoarcă.

Pentru mult timp – Lina putea auzi ticăitul silențios al ceasului de deasupra capetelor lor – au stat acolo, uitându-se în depărtare, fără să spună nimic.

— Trebuie să-l văd, a spus până la urmă Madelaine.

Lina s-a întors către fereastră, apropiindu-se. Și-a întins mâinile, a atins fereastra gândindu-se – în mod nebunesc – că era ca și cum l-ar fi atins pentru ultima oară pe Francis. Dar nu a simțit decât o suprafață plată, rece.

Dincolo de vălul subțire al draperiei absurd de galbene putea să vadă conturul înceţoșat al unui corp întins în pat și creșterea și descreșterea unui cilindru negru alături de el. A încercat să vadă prin draperie, să-și imagineze numai pentru o secundă cum s-ar fi simțit să intre în încăpere, să-l vadă pe Francis întins în patul de spital, cu obrajii albi, fața slăbită, ochii – o, Doamne, ochii lui foarte albaștri…

— Nu pot s-o fac, mamă, a șoptit ea, scuturând din cap. Cuvintele i-au rămas în gât, au părut așa de lipsite de loialitate. Dar nu putea s-o facă, nu putea să se uite la el și apoi să mai doarmă noaptea. Nu dacă ochii lui erau goi, nu dacă nu putea să-i zâmbească și să-i întindă mâna. Nu pot să-l privesc dacă e așa…

Mama ei s-a apropiat, a trecut o mână rece și liniștitoare peste obrazul ei. Lina a așteptat ca mama ei s-o privească, dar nu a făcut-o, a continuat doar să se uite la draperia de dincolo de geam.

— Am văzut-o pe mama mea după ce a murit, a spus în sfârșit cu o voce așa distorsionată încât Lina abia dacă a recunoscut-o. Tatăl meu m-a dus în dormitorul ei întunecat și mi-a spus s-o privesc, să-i ating obrazul… Era așa de rece. S-a înfiorat ușor și și-a retras mâna, încrucișându-și brațele. Ani întregi după aceea, când mă gândeam la mama mea, mă gândeam la… imaginea greșită, amintirea greșită. S-a întors în sfârșit spre Lina. Nu-mi doresc asta pentru tine, puiule. Vreau să ți-l amintești pe Francis așa cum era. Vocea i-a cedat.

Era.

— Ar fi trebuit să-mi spui, mamă.

Madelaine s-a încruntat ușor.

— Ce vrei să spui?

Lina s-a uitat pe geam la conturul umbrit al bărbatului pe care-l luase de bun așa de multe ori. Bărbatul care șterse lacrimile ei de fetiță și o ținuse de mână când fusese speriată. Nu-și dăduse seama până în această clipă cât de mult din lumea ei se învârtea în jurul lui. Cât de mult îl iubea.

— Când îmi făceam crizele și îl căutam pe tatăl meu… A început să plângă, lacrimi amare, fierbinți, care se rostogoleau una după alta de pe obraji și îi stropeau tricoul. Ar fi trebuit să-mi spui că fusese întotdeauna lângă mine.

Capitolul 16

Madelaine s-a întins ca să pună mâna pe clanță. S-a mai uitat o dată la Lina, care nu a privit-o, apoi a deschis ușa.

Au întâmpinat-o sunete, sunete pe care le auzise de milioane de ori în viața ei – șuieratul ventilatorului, sonda electronică constantă a monitorului cardiac. Ar fi trebuit să nu însemne nimic, acele sunete care îi erau la fel de familiare ca sunetul respirației ei, dar brusc, în limitele acestei camere mici, întunecoase, erau obscen de gălăgioase.

Inspirând adânc, a intrat și a închis ușa, încercuind patul prin capătul îndepărtat, pentru a nu trebui să deranjeze draperia.

El stătea întins în patul îngust cu ramă metalică, cu așternuturile trase până sub bărbia slăbită, cu brațele așezate protectiv de-o parte și de alta a corpului. Tuburi de plastic transparente îi invadau gura și nasul, unul ducându-se în plămâni pentru a menține respirația, celălalt înlesnind o scurgere constantă a fluidelor. Sticle și pungi erau atârnate de stâlpi metalici lângă pat, trimițând un nod de tuburi transparente în încheieturi, gât și piept. Un tampon uriaș, decolorat, îi ascundea jumătate din față.

Camera era întunecată, cu excepția unui triunghi de lumină slabă ce venea de la felinarul de afară. Părea calm și împăcat, ca și cum nu i-ar fi putut păsa mai puțin că tubulatura de plastic îi invada corpul și-i trimitea aer în plămâni.

Madelaine s-a simțit așa de instabilă încât a trebuit să se agațe de balustrada patului pentru a nu se prăbuși. Până la urmă a întins mâna, a dat la o parte o șuviță de păr din ochii lui Francis, înfundând-o sub marginea albă a bandajului. Lângă ea ventilatorul a șuierat și a coborât. Pieptul i s-a ridicat și a coborât, s-a ridicat și a coborât.

Voia ca acum să creadă într-un miracol, să creadă că ar fi putut să-l ia de mână, să se apropie de urechea lui și să-l ajute să-și găsească drumul înapoi spre ea, să-l ghideze înapoi de la lumina despre care vorbiseră așa de mulți pacienți.

Dar fusese doctor de prea mult timp. EEG era complet plată. Nu avusese nicio reacție la testele de durere. Nimic. Nu mai era viață înăuntru.

Nu avea să-i mai zâmbească, să-i spună vreodată Maddy-fato.

La acest gând, suferința pe care o ținuse sub control s-a ridicat în ea, revărsându-se peste tot, scurgându-i-se pe obraji în dâre fierbinți, umede.

Și-a amintit toate dățile când se cuibăriseră pe canapeaua ei ca să urmărească un film împreună, toate dățile în care o ținuse de mână. S-a aplecat și l-a sărutat pe obrazul călduț.

Și a așteptat cu răsuflarea tăiată să deschidă ochii, să-i zâmbească și să spună: *Maddy-fato, doar n-ai crezut că e de-adevăratelea?*

Dar el nu a răspuns, nu s-a mișcat, doar a zăcut acolo respirând cu ajutorul unui aparat.

Fără să-și dea seama ce urma să facă, a dat jos marginea laterală a patului și s-a urcat lângă el, cuprinzându-l blând cu brațul peste piept, privindu-i jumătatea de față care era nerănită.

Din acest unghi părea liniștit, și s-a rugat să fie, a avut nevoie să creadă că era. S-a agățat de el, punându-și fața pe gâtul lui, plângând. Voia să-l implore să n-o părăsească, să nu fie mort, dar plângea prea tare ca să poată vorbi, ca să poată măcar gândi.

N-avea idee de cât timp stătea acolo, încolăcită în jurul lui, inspirând ultimul vag iz al after-shave-ului lui – cel pe care ea i-l făcuse cadou de Crăciun. Gândindu-se la toate momentele pe care nu aveau să le mai trăiască vreodată, la toate momentele în care avea să se întindă după telefon în mod mecanic, numai ca să-și dea seama că Francis nu mai era acasă.

A fost până la urmă trezită de o bătaie în ușă. Și-a tras nasul și și-a șters ochii, intenționând să se dea jos și să stea lângă patul lui precum profesionista care fusese întotdeauna. Să fie tare și puternică. Dar nu se putea mișca, nu-l putea părăsi. Așa că a rămas acolo, lângă el, și a rostit un dur *Intră.*

Ușa s-a deschis și doctorul Nusbaum a venit alături de ea.

— Îmi pare rău…

— Să nu o spuneți, a izbucnit ea. În clipa în care cuvintele au zburat de pe buzele ei, a fost îngrozită de faptul că pierduse controlul. A încercat să-și forțeze fața care-i tremura să zâmbească, dar a eșuat. Îmi pare rău. Doar că…

Nu a putut continua. Lacrimile s-au întors, s-au rostogolit neajutorate pe obraji. Și-a strâns mâinile pumn și s-a luptat să se ridice. Fără să-l privească pe Nusbaum în ochi, s-a dat jos din pat.

— Este în ordine, a spus el cu o voce scăzută. După un moment lung de tăcere, a adăugat: Am vorbit cu doctorul Allenford de la spitalul St. Joseph.

La început Madelaine a fost confuză – ce legătură avea Chris cu asta? – apoi explicația a traversat-o în unde reci. Și-a ținut respirația. Datele s-au așezat la locul lor: Francis era în moarte cerebrală, dar organele îi funcționau. Cei care se ocupau de prelevarea organelor vorbiseră cu UNOS, care îi trimisese la doctorul Allenford.

— Ce a spus? a întrebat ea încet.

— A spus că este o compatibilitate perfectă pentru… inima prietenului dumneavoastră. Un pacient din Seattle.

Madelaine a simțit ca și cum ar fi căzut în gol într-o gaură neagră, adâncă. Nu putea ieși, nu-și putea trage răsuflarea. Propria inimă a început să-i bubuie în piept. Ar fi trebuit să vadă asta de la început, ar fi trebuit să știe. Cum ratase un lucru așa evident?

Nusbaum părea puțin inconfortabil.

— Nu am avut niciodată această conversație cu cineva care să știe mai multe lucruri despre transplanturi decât mine… Sunteți aparținătorul pacientului?

— Este preot, știați asta? Preot. Nu a făcut niciun lucru rău în viața lui. Și acum, acum…

Nu și-a găsit cuvintele.

Doctorul Nusbaum i-a zâmbit cu blândețe.

— Ați vrea să-l trimit aici pe coordonatorul transplantelor de organe? Consilierul în caz de deces gestionează astfel de lucruri mult mai bine decât mine.

— Nu. Da. Lăsați-mă să mă gândesc. A dat la o parte părul de pe fața lui Francis cu mâna tremurândă.

Doctorul s-a apropiat de ea, i-a pus o mână pe umăr.

— Nu este comă, doctor Hillyard, și știu că știți diferența. DeMarco este în mod legal în moarte cerebrală. Acum aparținătorul lui trebuie să se hotărască ce se va face. Știți că nu avem prea mult timp pentru decizia de donare. Doctorul Allenford a spus…

S-a întors către el, făcând ghemotoc raportul în pumn.

— Nu credeți că știu asta? Vocea i-a cedat. Lăsați-ne singuri acum.

— Sigur. Doctorul Allenford a spus că poate trimite elicopterul aici în patruzeci și cinci de minute.

— Da, a spus ea sec, mângâind obrazul fin al lui Francis. Cunosc procedura.

Nusbaum a plecat la fel de repede pe cât venise și după aceea Madelaine și-a dorit să nu fi plecat. Era prea multă liniște; sunetele electronice erau așa de lipsite de suflet, așa de inumane.

— O, Francis, a șoptit ea.

Lacrimile i s-au scurs pe obraji.

Nu putea lua o astfel de hotărâre de una singură, și totuși nu era nimeni care să-i ia povara de pe umeri. Angel era singura rudă în viață a lui Francis și Dumnezeu știa că el n-o putea ajuta. Ar fi fost inuman să-i ceară asta.

Minutele treceau, unul după altul, împletindu-se într-o pătură nesfârșită a timpului, mai întâi existând, apoi dispărând, căzând.

Timpul este așa de prețios. Oare de ce nu ajungi să-ți dai seama de asta până când nu ți se scurge printre degete și zace uitat la picioarele tale?

— De ce se întâmplă asta, Francis? a întrebat, mângâindu-i părul.

A continuat să se roage s-o audă, să clipească, să-i zvâcnească un deget, ceva, orice. Dar nu se auzea nimic altceva în afara șuieratului monoton al aparatelor și al șirului tăcut al respirației ei.

— O, Doamne, a șoptit, simțind ca și cum sufletul i-ar fi fost încet sfâșiat în două.

A înțeles în sfârșit cum se simțeau așa multe dintre familiile pacienților ei în aceste momente. Voia să se revolte împotriva injustiției întregii situații, dar învățase cu mult timp în urmă că viața este incorectă și imprevizibilă, că moartea pândește o familie fără ca măcar să scoată un sunet – știa toate astea, le știuse de la vârsta de șase ani. Știa, de asemenea, că Francis ar fi vrut ca ea să facă ceea ce trebuia. Ar fi vrut ca moartea lui să însemne ceva. Și dacă ar fi putut salva viața lui Angel, ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri, fără ezitare. Madelaine știa că inima lui Francis – minunata și iubitoarea lui inimă – ar putea să salveze viața fratelui lui.

Dar putea s-o facă? Putea să autorizeze oprirea aparatelor de menținerea a vieții? Ar fi putut să trăiască cu o astfel de decizie? Dacă ar fi fost s-o ia.

A îngenuncheat încet pe podeaua rece de linoleum și și-a împreunat mâinile într-o

rugăciune. „Te rog, Doamne, ajută-mă să iau hotărârea bună”.

A așteptat cu respirația tăiată un semn de orice fel.

Nu se auzea nimic altceva decât pulsul monitorului cardiac și șuieratul ventilatorului. A închis ochii.

— Ce să fac? a șoptit. Doamne, ajută-mă, te rog…

Știi, Maddy-fato. Știi.

S-a ridicat în picioare și s-a uitat la el, studiindu-l cu atenție în căutarea… unui semn că ar fi vorbit.

Dar bineînțeles, știa că nu vorbise. Vocea se auzise numai în mintea ei. După un minut lung, și-a îndreptat umerii și a ieșit din cameră.

Afară, Lina stătea trântită pe unul dintre acele scaune inconfortabile pe care spitalul le punea la dispoziția aparținătorilor. Când a venit Madelaine, a sărit în picioare.

Avea ochii umflați și roșii, obrajii brăzdați de lacrimi uscate.

Madelaine a atins obrazul Linei cu un gest blând și intim care nu era nici pe departe suficient.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine…

Lina și-a strâns pleoapele.

— Crezi că nu știu ce este, mamă? Stau aici de aproape o oră. Am auzit diagnosticul și prognosticul. A scos un hohot amar de râs. Sunt fiica unui cardiolog, știi.

Madelaine s-a uitat la fiica ei cu uimire și a văzut o urmă din femeia care avea să devină într-o bună zi – puternică, independentă, hotărâtă.

— Da, a spus ea încet, dorindu-și să spună mai multe, dar incapabilă să găsească vorbele.

Lina și-a mișcat buza inferioară și s-a uitat la fereastra cu draperie.

— Știi ce și-ar dori.

— Da. Spre oroarea ei, a simțit cum începe să plângă, chiar acolo, în fața fiicei ei, a singurei persoane din lume în fața căreia ar fi trebuit să fie

întotdeauna puternică. Dar lacrimile au venit oricum, în valuri, arzătoare.

Lina a făcut un pas ezitant.

— Nu plânge, mamă. Nu… ar vrea să plângi.

Madelaine s-a întins către fiica ei și a tras-o într-o îmbrățișare disperată. Au stat așa o perioadă care a părut foarte lungă, agățându-se una de alta, legănându-se în durerea lor, plângând și oprindu-se din plâns. Până la urmă Madelaine s-a retras, s-a uitat la frumoșii ochi plini de lacrimi ai fiicei ei și i-a oferit un zâmbet tremurat.

— Te iubesc, puiule, și sunt așa de mândră de tine în clipa asta. Ești mai puternică decât am fost eu vreodată.

— Și ce se întâmplă acum?

Madelaine a oftat, simțindu-se bătrână.

— Mai au de făcut câteva teste și trebuie să-l sun pe Chris.

Madelaine s-a întors în camera lui Francis, unde a ridicat receptorul telefonului și a format numărul personal al lui Chris.

A răspuns de la primul țârâit.

— Aici Allenford.

— Bună, Chris, sunt Madelaine.

A urmat o scurtă pauză.

— Madelaine?

— Sunt la spitalul Claremont din Portland.

— O, Doamne, Madelaine, ce s-a întâmplat?

Vocea îi tremura.

— Este Francis. A încercat să spună mai multe, să continue, dar nu a putut.

— Donatorul este preotul tău? Fratele lui Angel?

— Da, a șoptit ea, încercând cu disperare să-și păstreze concentrarea. A treia EEG a fost plată. Nu există nicio activitate spontană în afara ventilatorului, niciun răspuns la testele de durere. A… a murit. Sunt executorul lui testamentar, Chris. Vreau să autorizez… donația.

— Bine, Madelaine, a spus încet. Preiau eu lucrurile de aici. Poate ar trebui să vii acasă și să te odihnești.

— Nu, a spus ea mai dur decât și-ar fi dorit. Nu-l părăsesc. Nu vreau să se apropie altcineva de el. Și-a dat seama cât de prostesc și copilăresc suna – știa că în mai puțin de o oră echipele aveau să ajungă la spital. Chirurgi din întreaga țară, luând părți din corpul lui Francis ca să salveze alte vieți. A încercat să se agațe de această fărâmă de speranță – frumoșii ochi albaștri ai lui Francis văzând în continuare lumea, rinichii salvând viața unui copil, inima lui luminoasă bătând în continuare.

A închis ochii încercând să-și aducă aminte că acesta era un miracol. Și totuși nu simțea decât că e moartă, pustie și în suferință.

— Am împuternicire permanentă, Chris. O să semnez o declarație prin care o să donez ochii, inima, rinichii, pancreasul, totul. Asta și-ar fi dorit.

— NOPA și UNOS mi-au trimis prin fax statisticile – funcționarea rinichilor și a ficatului sunt bune, nivelul de dopamină este acceptabil, hidratarea bună. Am văzut că are compatibilitate perfectă cu Angel. Vocea i-a devenit ca o șoaptă. Acum știu de ce.

— Da.

A fost tot ce a putut spune.

— Madelaine. I-a rostit numele cu blândețe și o intimitate neobișnuită. O să-i salveze viața fratelui lui.

Madelaine și-a înghițit un suspin.

— Știu.

— Angel va accepta…

— Nu vreau ca Angel să știe. Dacă cumva… A ezitat. Dacă o să creadă că am greșit? Dacă…

— Politica este cea a confidențialității, Madelaine. Te las pe tine să iei hotărârea. Poți să-i spui lui Angel sau nu – depinde de tine.

Cuvintele au fost ca niște mici crestături făcute cu lama de ras și a tresărit la fiecare dintre ele.

— Mulțumesc.

— Nusbaum știe cum vrem trupul… Când ea a icnit, s-a întrerupt imediat. Știe cum vrem să fie aranjat domnul DeMarco?

— Francis, l-a corectat ea cu blândețe. Apoi: O să mă asigur că vor face lucrurile așa cum trebuie, Chris. Când crezi că poți veni aici?

— Plec acum. O să contactez UNOS și ei pot anunța restul echipei din țară.

Nu și-a luat la revedere, și nici ea. Amândoi știau că nu existau cuvinte pentru astfel de vremuri, nimic altceva decât un pragmatism rece și o suferință care nu avea să dispară niciodată.

•

Angel se simțea de parcă ar fi fost în mijlocul magazinului Safeway – al raionului cu produse, cu luminile lui strălucitoare, containerele metalice argintii strălucitoare și tavanul alb anost. Aici, în sala de operații numărul 9, pereții erau lipsiți de culoare. Mesele din oțel inoxidabil îmbrăcate în țesături verzi destinate sălilor de operații erau acoperite de instrumente metalice perfect poziționate. Un televizor cu ecranul pătrat mare, negru, era atârnat de tavan. Peste tot erau computere și aparate, ticăind, bâzâind, șuierând. În jurul lui erau oameni, oameni pe care bineînțeles că nu-i vedea, pentru că aveau măști și mănuși.

Nu că vreunuia dintre ei ar fi părut să-i pese de el – era numai pacientul. Banalul domn Mark Jones. Nu le păsa că era aici, în această cameră sterilă, întins pe o masă metalică, dezbrăcat, cu trupul invadat de ace și tuburi și cu sângele infestat de medicamente. În ora în care zăcuse aici, nimeni nu vorbise cu el. În schimb vorbeau în jurul lui, verificând indicatoarele, monitorizând semnele vitale, uitându-se la ceas. La fiecare câteva minute, o nouă persoană mascată sosea cu informații despre zbor și o asistentă medicală verifica din nou

instrumentele de pe masa de lângă el. În tot acest timp, ceasul cel mare de pe perete continua să ticăie.

Era ras – din cap până-n picioare – și fusese îmbăiat într-o soluție maro-roșiatică ce îl făcea să arate ca și cum ar fi fost scufundat în sirop de caramel. Altă țesătură verde-albăstruie îi acoperea corpul gol.

Asta este. Acesta este momentul în care îți scot inima din piept.

Și-a strâns ochii din cauza acestui gând, luptându-se cu senzația de panică. A încercat să nu se gândească la prima tăietură pe care avea s-o facă chirurgul, sau la a doua, sau la instrumentul care avea să-i despice pieptul, sau la mâinile îmbrăcate în mănuși care aveau să facă niște tăieturi cu foarfecă, după care aveau să se afunde adânc, adânc în pieptul lui.

A deschis ochii brusc și a stat acolo, gâfâind.

— O, Doamne, a șoptit, dorindu-și să fie o rugăciune, să știe ce să spună, ce să ceară în această clipă. Dar întreaga lui viață fusese o fugă impetuoasă către moarte și nu avea nicio speranță, nu o speranță autentică, că avea să se mai trezească, că inima acestui străin avea să fie izbăvirea lui.

O femeie cu mască a venit la el, privindu-l cu o pereche de ochi încrețiți la colțuri. Era penibil cât de bine se simțea s-o aibă alături, chiar dacă numai pentru o secundă, chiar dacă ea nu știa și nici nu-i păsa cine era el. Cel puțin nu era singur.

— Inima tocmai a aterizat la SeaTac, domnule Jones, a spus ea cu o voce șoptită. Suntem gata să începem în curând.

Și-a imaginat o mare inimă storcându-se pe peronul doisprezece, stropind sânge peste tot. S-a strâmbat, a înghițit greu.

S-a întins, a apucat mâna înmănușată a asistentei. *Nu pleca.* Rugămintea umilitoare cerea să iasă. În schimb a respirat tremurat și a șoptit:

— Unde este Mad?

I-a văzut încruntarea deasupra măștii.

— Sunteți supărat?

El i-a scuturat mâna nerăbdător.

— Unde este doctor Hillyard?

Încruntarea s-a disipat.

— Este în Lifeflight unu cu noua dumneavoastră inimă. Trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

— Nu îi lăsa să mă anestezieze înainte să ajungă aici, bine?

— Nu este hotărârea mea, domnule Jones.

El s-a agățat de mâna ei.

— Te rog. Și-a auzit tremurul patetic din voce, dar nu-l putea schimba acum, nici nu-i mai păsa. Nu lăsa pe nimeni să mă atingă înainte să ajungă Madelaine aici.

Erau așa de multe lucruri pe care voia să i le spună înainte să facă acest lucru abominabil cu trupul lui…

Și cu al lui Francis…

Francis. Iisuse, avea așa de multe lucruri să-i spună fratelui lui mai mare. Așa multe lucruri… și de fapt, unul singur… *te iubesc, frate.*

S-a strâmbat din cauza amintirii ultimei lor întâlniri și a închis ochii. S-ar fi revanșat față de Franco, numai dacă Dumnezeu i-ar fi acordat această șansă. Numai o secundă – un moment conștient înainte de moarte în care Angel să spună că-i pare rău. Așa de rău.

La ora 3.15 exact, un bărbat cu mască pe față a venit la Angel, s-a uitat la aparate pe rând, apoi a spus:

— Bună ziua, domnule Jones. Sunt doctor Arche. S-a întins către una din pungile de plastic transparente care atârnau deasupra capului lui Angel. Este ușor de ținut minte. Doctor A, de la anestezie.

— O, bine. Mnemonic. Numai nu mă anesteziați înainte să ajungă Madelaine aici.

— Nu vă îngrijorați, va fi alături de dumneavoastră. Doctorul Arche a trecut pe lângă Angel într-o ceață verde-albăstruie și s-a așezat cu un scârțâit văicărit pe scaun. Roțile au traversat linoleumul și l-au dus pe anestezist la masa lui.

Angel a încercat să-și ridice capul de pe masă, dar nu a putut. În schimb, s-a întors și s-a uitat la ușa închisă. O imagine a tremurat în fața ochelului anost.

Francis, și-a dat el seama dintr-odată. Fratele lui venise să-l țină de mână.

Hei, Angel.

Angel a început să spună ceva și și-a dat seama că nu știa ce. L-a cuprins amețeala. A clipit greu și când a deschis ochii, Francis dispăruse.

Obrazul lui Angel a părut să lovească masa cu o bufnitură gălăgioasă.

O făcuseră. Nenorociții începuseră anestezia.

Simțea medicamentele scurgându-i-se prin vene, târându-i-se prin corp într-un ritm amețitor, otrăvitor. A încercat să se concentreze… asupra pungii care atârna deasupra capului… asupra înțepăturii acului în încheietură… îi picura, picura în sânge, se infiltra, infiltra…

A înghițit greu; simțea de parcă i-ar fi fost îndesată vată în gură și în gât.

Doctorul Arche a venit pe scaun înapoi lângă el.

— Doar relaxați-vă, domnule Jones. Lăsați-vă să plutiți… plutiți… plutiți…

Angel a încercat să-și ridice bărbia, dar nu a putut.

— Du… te dracu'… nenorocitule…

Doctorul a râs tăcut și s-a dus înapoi la masa lui.

Angel voia să-și smulgă acul de perfuzie din braț, dar nu putea ridica mâna. Luminile de deasupra s-au contopit una în alta și au devenit ca soarele.

Panica l-a copleșit, i-a ridicat pulsul.

— Uaa, domnule Jones, i-a șoptit doctorul în ureche, calmează-te, amice. Plutește.

Ochii lui Angel s-au închis. S-a forțat să-i deschidă din nou, a încercat să se concentreze asupra soarelui foarte arzător.

Ceva era diferit. Zgomot, și-a dat seama amețit.

Și apoi ea era acolo, aplecându-se deasupra lui, umplându-i lumea precum o icoană.

— Angel, mă auzi?

— Mad…

A suspinat ușurat, dorindu-și – tânjind – să-i simtă mâna în mâna lui; nu era suficient să știe că ea îl atingea, voia să simtă și el. O ultimă dată. Voia să-i smulgă nenorocita de mască de pe față și să-i vadă zâmbetul din nou. Avea așa multe lucruri să-i spună, așa multe, iar medicamentele îl privau de toate astea.

— Te-am… iubit…

L-a mângâiat pe obraz și a fost o senzație plăcută, așa plăcută, încât a simțit lacrimi cum îi înțeapă ochii. S-a luptat să treacă de straturile de ceață care-i despărțeau.

Ea i-a zâmbit – putea să vadă zâmbetul deasupra măștii în felul în care îi încrețea ochii. Și-a amintit acel zâmbet, și-l amintea întotdeauna. Doamne, așa frumos…

— Francis, a șuierat el. Îmi pare rău… spune-i… iubit… și eu.

Deodată l-a văzut pe Francis stând lângă ea, aruncându-i zâmbetul ăla strâmb al lui, șoptind că totul era în regulă, că întotdeauna fusese în regulă…

Dar Angel știa că nu era real.

Lacrimile au udat ochii lui Madelaine și a vrut să-i spună „Nu plânge pentru mine”, dar nu a putut vorbi.

Pleoapele i-au fluturat din nou. A auzit vocea doctorului Archer vorbind, vorbind, vorbind…

Apoi nu a mai auzit nimic.

•

Madelaine stătea într-o parte, urmărind operația.

Chirurgi, rezidenți și asistente erau adunați în jurul mesei, lucrând asupra lui Angel, împungându-l, înțepându-l, intubându-l, monitorizând fiecare respirație, fiecare pulsație a sângelui care-i curgea prin inimă și vene. Era intubat și cateterizat, trupul îi fusese din nou spălat cu iod și fusese învelit în fâșii sterile de pânză. Părul îi era acoperit de o cască albastră de hârtie și mici fâșii de bandă adezivă îi țineau pleoapele închise. Singura parte a corpului lui dezbrăcat care era expusă, era o fâșie îngustă a pieptului și abdomenului superior, o centură portocalie de piele acoperită de un plastic întins transparent și înconjurată de benzi verzi-albăstrui. O pată de culoare dezumanizantă care părea la ani lumină distanță de zâmbetul larg sau personalitatea cuceritoare și temperamentul lui impozant.

Pacientul.

Madelaine a încercat să se gândească la el în felul acesta, a încercat să fie rece, distantă și profesionistă. Dar când Chris s-a întins după bisturiu și a atins cu vârful lui ascuțit ca o lamă pielea de la baza gâtului lui Angel, a tresărit.

Și-a închis mecanic ochii, iar când a făcut-o, s-a trezit călătorind într-un alt loc. O roată dintr-un parc de distracții de prost gust, o călătorie zbuciumată cu băiatul visurilor ei. I-a simțit mâna strecurându-se în jurul ei, alunecând pe pielea goală a brațului. *Te iubesc, Mad.*

A auzit bâzâitul văicărit al unui fierăstrău electric și a ținut ochii închiși. Nu voia să vadă când îi deschideau pieptul, să-i vadă sângele scurgându-se peste micuțul petic verde steril, stropind podeaua de linoleum.

— Depărtător de coaste, a lătrat Allenford.

Madelaine s-a strâmbat și a încercat să se gândească în continuare la carnaval. Aceea fusese ultima lor întâlnire în calitate de iubiți, și ce momente magice fuseseră. Stele peste tot, mirosul de floricele, zgomotul îndepărtat al oamenilor din

parc. Și-a amintit cerceii pe care îi câștigase pentru ea, felul solemn în care îngropaseră bijuteria vulgară ca pe un memento al iubirii lor.

S-a gândit la Francis, blândul și iubitorul Francis, și la darul pe care i-l făcea fratelui lui, miracolul care se desfășura la numai câțiva pași distanță.

— Pregătiți by-passul.

— Madelaine a deschis ochii. Reținută în a se mișca și totuși incapabilă să rămână unde era, a făcut câțiva pași spre masă. A văzut imediat în ce punct al operației erau – pieptul lui Angel era roșu, o gaură căscată în țesătura chirurgicală. Canule fuseseră înfipte și suturate în inimă și erau ocupați cu conectarea lui Angel la aparatul de bypass cardiac-pulmonar.

Toată lumea a tras scurt aer în piept când aparatul a pornit. Aparatul pătrățos a început să zbârnâie, să bată și să pompeze. Un tehnician care monitoriza funcționarea lui a spus:

— Totul arată bine, doctore Allenford.

— OK, a spus Chris, întinzându-se după instrumente. Să-i dăm drumul.

Madelaine s-a dus către masă, fascinată de operație. A făcut câțiva pași în față, uimită, urmărind mâinile pline de sânge ale lui Chris. Acesta a extras inima bolnavă a lui Angel și a întins-o, pe când continua să bată, doctorului, care a pus-o într-un vas de metal și a dispărut.

Apoi Chris a apucat inima lui Francis cu mâinile lui capabile. Arăta așa de obișnuită, s-a gândit ea, o umflătură roz deschis care la un moment dat susținuse sufletul lui Francis. Chris a studiat organul inert, apoi l-a coborât în pieptul lui Angel.

A durat aproape o oră și jumătate să fixeze noua inimă la locul ei. În sfârșit, Chris s-a uitat către anestezistul care monitoriza aparatul de bypass.

— Bine, hai să-l încălzim.

Chris a realizat ultimele suturi în artera pulmonară și sângele cald și bogat a început să se

scurgă în inimă, hrănind-o, încălzind-o.

Chris s-a uitat dintr-odată în sus, a privit-o pe Madelaine în ochi. Un singur gând circula între ei. Asta este.

Toată lumea din cameră a părut să inspire la unison, în așteptare. Madelaine s-a apropiat, până a ajuns aproape să atingă masa. S-a uitat dincolo de trupurile învești mântate în albastru-verzui care erau de-o parte și de alta lângă ea, zgâindu-se la gaura din pieptul lui Angel, la masa de țesut rozaliu care zăcea acolo inertă.

Bate, a implorat ea tăcut. *Nu face să fie totul numai o risipă.*

Pe ceasul mare de pe perete a trecut un minut, apoi altul.

— Crește-ți doza de Isuprel, a spus Allenford pe un ton egal. Ajungeți la patru mics[18].

— Haide, a șoptit Madelaine în timp ce-și strângea mâinile pumn. Haide, Francis.

— Vreți defibrilatorul? a întrebat cineva.

— Șșșt, a spus Chris.

Camera era cufundată într-o tăcere deplină, toți ochii era ațintiți asupra noii inimi. După o perioadă de timp care a părut o veșnicie, a tremurat.

Madelaine a simțit cum îi saltă inima din cauza așteptării.

— Haide, a grăbi Chris organul. Haide.

Inima a sărit în pieptul lui Angel. O dată, de două ori, de trei ori, apoi a început o bătaie constantă, înceată.

— Houston, avem bătaie de inimă, a spus Chris.

— Bătăile inimii cresc, a spus cineva. Cincizeci și patru. Șaizeci și trei…

În încăpere s-au auzit urale. Madelaine a încercat să li se alăture, dar nu se putea mișca, nu putea vorbi, nu putea nici măcar să zâmbească. Tremura din toți rărunchii și o usturau ochii. Simțea ca și cum spiritul lui Dumnezeu ar fi fost în ea, umplând-o până la refuz, făcând-o să știe – să

știe – că ceea ce se întâmplase în încăpere fusese un miracol.

Dumnezeu luase o viață și apoi dăduse alta înapoi.

A urmărit fermecată cum inima sănătoasă își menținea dansul lent, ritmic. Zâmbind, plângând, și-a acoperit fața mascată și s-a uitat spre tavan, ca și cum, în acea clipă magică, ar fi putut să-l vadă pe Dumnezeu.

Iubește-l, Maddy-fato. A sărit din cauza sunetului vocii lui Francis și s-a răsucit, aproape așteptându-se să-l vadă lângă ea.

Dar acolo nu era nimeni.

Capitolul 17

Lina nu suporta să stea în casă. Oriunde s-ar fi uitat, vedea imaginea lui Francis.

Stătea pe terasă, uitându-se la primele șuvițe roz ale asfințitului care se furișau de-a lungul străzii întunecate. O dureau plămânii din cauza țigării pe care o fumase și ochii o usturau de atâta plâns. Se simțea moale, pustie și tristă… O, Doamne, cum putea exista o asemenea tristețe?

Și-a mușcat buza inferioară și a simțit dogoarea cuprinzându-i din nou ochii. Întorcându-se, a văzut leagănul de pe terasă – cel pe care Francis îl oferise cadou de ultimul Crăciun – și deodată a început să plângă din nou.

Vino înapoi, Francis. Îmi pare rău, o, Doamne, îmi pare rău…

Într-o parte îndepărtată a creierului ei, a auzit huruitul unui motor. S-a uitat în sus plictisită și a văzut mașina mamei ei trăgând pe alee. S-a dus la marginea parapetului și a rămas acolo.

Mama a oprit motorul și s-a dat jos din mașină. Bufnitura ușii Volvo-ului care s-a trântit a părut obscen de gălăgioasă în liniștea dinaintea asfințitului. Era la jumătatea distanței până acasă când a văzut-o pe Lina stând în umbra prispei.

Madelaine a urcat treptele care scârțâiau și s-a oprit sprijinindu-se de balustrada albă peste care se încolăceau crengi de glicină. Privirea i-a tresărit când a întâlnit scrumiera de pe podea, mucurile împrăștiate peste tot. Dar când s-a uitat la Lina, nu a scos niciun cuvânt.

Lacrimile au țâșnit din ochii lui Madelaine, care a înaintat deschizându-și brațele.

Lina a intrat rigidă în cercul îmbrățișării mamei ei, a simțit brațele calde, iubitoare, cum o cuprind și brusc s-a simțit copil din nou. Un copil de șase ani care voia să creadă că mama ei putea să repare totul.

A așteptat ca mama ei să spună ceva, să-i ofere Linei niște cuvinte magice, miraculoase, care ar fi putut da timpul înapoi.

Dar mama nu a vorbit, numai a ținut-o.

Și Lina a știut. Lucrurile nu aveau să mai fie vreodată bine.

•

Stă pe leagănul de pe terasă, încercând să-l facă să se miște sub el, dar lemnul rămâne complet nemișcat. Aerul e dens, greu și nu are niciun miros. Înainte nu ar fi știut ce e asta, nimicul, dar acum știe. Încearcă să-și amintească milioanele de mirosuri care obișnuiau să persiste în jurul prispei ei. Trandafiri și iarbă proaspăt tunsă, umiditatea fecundă a pământului mâlos după ploaie, mirosul vântului însuși când suflă frunzele pe asfalt. Până și lianele de glicină maro moarte care se încolăceau în jurul balustradei albe aveau mirosul lor propriu.

Acum nu e nimic. Vântul trece dincolo de el. Îl vede atingând frunzele căzute, răsucindu-se în vârtejuri minuscule pe iarba maronie, dar nimic din toate astea nu-l atinge, acolo unde stă, pe leagănul prispei care nu poate fi făcut să se miște.

Așteaptă să se întâmple ceva, asta-i tot ce știe. Există acolo un moment, plutind undeva unde el nu poate ajunge; îl simte la fel cum obișnuia să simtă ploaia pe obraji sau vântul în spate. Mai are ceva de făcut.

A învățat că dacă se concentrează foarte, foarte tare, poate să intre în casa ei, să se plimbe printre lucrurile ei, întinzându-se după frânturi de amintiri ale unui trecut pe care îl uită încetul cu încetul. Dar tot acest gândit îl obosește și îl face să simtă lucruri dureroase, iar când termină, își dorește să nu se fi mișcat, să fi stat numai pe acest leagăn, unde se simte ca acasă.

Aseară, Lina era lângă el și când s-a așezat la început, a simțit leagănul mișcându-se și tremurând sub el. Așa mult, încât aproape a putut

simți mișcarea vântului, aproape a putut auzi scârțâitul podelelor de lemn. Dar se gândește că până la urmă este numai o amintire, că de fapt nu putea deloc să audă aceste lucruri.

Ea, puiul lui iubit, plânsese și, într-un buzunar al sufletului lui, știuse că plângea pentru el. Tânjise s-o atingă, s-o consoleze, dar nu se putea concentra din cauza sunetelor suspinelor ei care-l traversau. Așa că făcuse ce putea, folosise puterea care părea să zacă încolăcită în pustietatea din interiorul lui. Își strânsese ochii și vorbise cu ea în minte. Cuvinte, rămășițe de cuvinte pe care abia dacă și le amintea.

Sunt aici, Lina, sunt aici…

Se gândise în mod repetat la aceste cuvinte și totuși lacrimile ei nu dispăruseră, îl chinuiseră.

Până la urmă Lina intrase în casă și el o urmărise, plutind din cameră în cameră, dorindu-și cu disperare să simtă că aparține acestui loc, singurul cămin adevărat pe care-l cunoscuse vreodată. Dar cu fiecare clipă, se simțise devenind tot mai slăbit. La un moment dat când s-a uitat în jos, nu și-a putut vedea labele picioarelor, iar în următoarea secundă picioarele începuseră să-i dispară. Până la urmă, se încolăcise la capul patului ei ca o pisică și închisese ochii.

Următorul lucru de care-și dă seama este că e aici din nou, așezat pe scaunul de pe terasă. Lumina soarelui este peste tot în jur, revărsându-se din norii umflați, cocoțați pe cerul înalt și senin. O ultimă frunză galbenă-verzuie a foșnit pe lianele de glicină și plutește spre peluză.

Se uită în jos și labele picioarelor nu au reapărut, picioarele sunt fascicule instabile de umbră pe fundalul vopselei albe a dușumelei prispei. Se întreabă cât o să mai dureze această dispariție și ce se va alege de el când se va fi încheiat.

Așa că așteaptă.

•

Angel zăcea complet nemișcat. Totul era întunecat. Putea auzi sunete, zgomote derutante, un vacarm înfricoșător. A clipit, încercând să deschidă ochii. A eșuat.

— Angel?

I-a auzit vocea venind spre el de dincolo de beznă. Avea dintr-odată nevoie de ea, o nevoie intensă… A încercat din nou să deschidă ochii. Genele i-au tresărit. Era nevoie de așa multă energie…

I-a auzit vocea din nou, conjurându-l, șoptindu-i numele. S-a zbătut să dea la o parte straturile de bumbac și ceață care îl presau din toate părțile. În sfârșit, un ochi s-a deschis și lumina l-a înjunghiat, l-a trimis în căutarea umbrelor reconfortante.

— Haide, Angel, deschide ochii.

Lent, ezitant, a încercat din nou. Și a descoperit-o stând alături de el, cu fața acoperită de mască, la o distanță de câțiva centimetri de a lui. Pentru o fracțiune de secundă, a avut din nou șaptesprezece ani, iar ea a fost Madelaine a lui, așteptându-l.

Apoi și-a remarcat bătăile inimii, puternice și regulate. *Ta-dam, ta-dam, ta-dam.*

A strâns pleoapele și tot ce-a putut auzi a fost inima lui – a altei persoane – care îi bătea de zor în piept, zvâcnindu-i sub piele. Voia să apuce tuburile și acele și să le smulgă, dar mâinile îi erau slăbite și tremurânde.

Nu avusese niciodată un sentiment de violare, de pierdere, așa de devastator. S-a simțit invadat; inima străinului nu-i aparținea. O simțea în fiecare bătaie, bufnind prea tare, provocând durere pieptului lui rănit. Unde era inima lui? Oricât de slabă și inutilă ar fi fost, era a lui, iar acum se dusese. Zăcea pe undeva printr-o pubelă…

Inima lui, magazia sufletului, a visurilor, a ideilor lui…

— O, Doamne… a șoptit cu o voce zgâriată, spartă, pe care nici măcar nu a recunoscut-o.

L-a cuprins panica.

Doamne, nici măcar vocea nu mai era a lui. Nu mai rămăsese nimic din el, nimic…

Apoi un cuvânt i-a oprit căderea, l-a lăsat tremurând, fără suflare, și mai înfricoșat decât fusese vreodată în viața lui. DONATOR.

S-a forțat să deschidă ochii din nou și s-a uitat în sus la Madelaine. Știa că plânge, își putea simți lacrimile curgând pe obraji, dar nu-i păsa.

— Cine?

Madelaine a tresărit ca și cum ar fi fost trăsnită.

— Angel, a spus pe o voce așa de calmă încât pentru o clipă el a fost fermecat. Tot ce voia să facă era să se lase purtat de acea voce, de acea privire. Nu te gândi la astfel de lucruri, acum doar relaxează-te. Operația a decurs bine. Ești bine. Bine.

Operația. S-a gândit din nou la inima lui, la inima lui inutilă, iar lacrimile au tot venit. S-a simțit ca și cum ar fi plâns după cineva, dar nu știa pentru cine, pentru ce. Știa numai că inima lui nu era a lui și era în pieptul lui, bătând prea tare, pompând sângele cu prea multă eficiență. Mâinile și picioarele îi erau inconfortabil de calde și dintr-odată amorțeala rece pe care o avusese înainte i s-a părut preferabilă acestui… lucru care bătea în el.

Întrebarea i-a revenit, îngreunându-i inima. A cui inimă este? Voia să pună din nou întrebarea, să ceară un răspuns, dar nu putea s-o facă, nu putea articula cuvintele sau să le scoată din gâtul ce-l ardea. S-a întrebat dintr-odată dacă voia să știe. Doamne, Dumnezeule, voia să știe cine era în interiorul lui, ținându-l în viață, încălzindu-i mâinile și degetele picioarelor?

Madelaine l-a mângâiat pe tâmplă și a fost o senzație plăcută, așa de plăcută. A închis din nou ochii și a scuturat din cap. Voia să-i spună ceva, dar ce? Ce?

Bezna s-a întors, îndoindu-și degetul tăcut, trăgându-l înapoi în coconul negru în care nu-și amintea, nu-i păsa.

— Angel, o să fii bine, s-a auzit din nou vocea ei, liniștitoare, calmantă. O să te simți mai bine când va fi trecut complet efectul anesteziei. Crede-mă. Acum ești dezorientat, este normal. E de așteptat. Nu te îngrijora.

Și-a întors puțin capul, a simțit perna afundându-se sub obrazul lui. Alături de el, monitorul cardiac scuipa maldăre de hârtie, înfățișând graficul roz al bătăii inimii pe ecranul negru. Pentru o clipă nu a putut să se concentreze, nu a putut să distingă ce vedea. Apoi l-a izbit. Erau două linii roz estompate care traversau una lângă alta ecranul computerizat, acolo unde înainte fusese una singură.

Frica s-a acumulat la interior, revărsându-se în valuri succesive. A început să tremure, și-a simțit măruntaiele micșorându-se tot mai mult.

Apoi s-a uitat din nou la monitor, care arăta o singură bătaie de inimă. Revelația faptului că fusese o halucinație ar fi trebuit să-l calmeze, dar nu s-a întâmplat așa.

Simțea medicamentele zumzăindu-i în sânge, amorțind momentul, începețoșându-i vederea, dar asta n-avea nicio importanță. Inima străinului bătea mai departe, bătea, bătea, bătea…

— O, Doamne, s-a văicărit el. Nu-i fusese la fel de rău sau frică în viața lui. Ar fi trebuit să mă lași să mor.

— Doar relaxează-te, Angel. Relaxează-te. Vorbim mai târziu.

A simțit cum i-a strâns mâna, a simțit cum i-a mângâiat obrazul scăldat în lacrimi și și-a dorit să-și găsească alinarea în ea, a tânjit la asta.

Dar nu putea. Nu conta ce spusese, ce-i spusese că era normal sau de așteptat. El știa adevărul, îl știa cu fiecare bătaie a inimii străinului.

Cineva trăia în interiorul lui.

* * *

Era răcoare de-a lungul albiei umbroase unde Lina stătea de una singură, așteptând ca prietenii ei

să coboare în jos pe terasamentul instabil. Aveau să apară așa cum o făceau de fiecare dată, unul câte unul, cu trupurile pe fundalul cerului albastru de toamnă, cu mâinile înfundate în buzunare și țigările atârnându-le inerte din gură. Îi auzise vorbind înainte de a ajunge pe creasta colinei, cu vocile ridicate și exuberante.

Primul sunet al conversației și râsetelor îi aducea întotdeauna o împunsătură de dor. Se ridicase în picioare, întinzându-și gâtul, ca să vadă primul chip familiar, să audă prima strigare: *Hei, Lina! Ține-mi locul!*

Întotdeauna când coborau panta venind către ea, cu tenișii alunecând și derapând printre frunzele ude de toamnă, cu rucsacurile lovindu-se de trupuri, simțea – pentru câteva scurte momente minunate – ca și cum ar fi aparținut unui grup.

Gașca se întâlnea în fiecare dimineață înainte de începerea școlii, adunându-se precum sufletele pierdute, atrași împreună de fumat, alcool, iarbă și un sentiment de comuniune.

Erau „copiii răi”, cei cu probleme. Toată lumea știa asta, de la profesori la însuși consilierul școlar șef. O dată pe semestru, unul dintre profesorii noi apărea spulberând această gașcă, îndreptând un deget acuzator și hărțuindu-i pe toți. Până la sfârșitul anului, profesorul obosea și erau din ce în ce mai multe zile în care stăteau aici de unii singuri, vorbind între ei, râzând de bravada lor, crezând că erau invincibili.

Dar Lina nu se mai simțea invincibilă și nimic din ceea ce era așa ușor de obținut, cum erau câteva țigări, nu putea să-i ușureze suferința care-i strivea plămânii cu atâta putere încât uneori credea că nu va mai putea respira fără să înceapă să plângă.

Și-a înfundat mâinile în ascunzișul lăbărțat și plin de scame al buzunarelor jeanșilor și s-a așezat pe o piatră plină de mușchi. Doi arțari se înălțau stoici de fiecare parte a ei în timp ce crengile lor

grațioase atârnau către pământ precum o umbrelă pe jumătate deschisă după ploaie.

— Hei, Lina!

Era Jett, stând pe coama dealului, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, cu părul ciopârțit vopsit asortat cu ținuta. A sărit peste culme ca un schior, cu genunchii ridicați și brațele zburându-i în lateral. Pantofii i-au lovit cu putere pământul la aterizare și au derapat de sub el. Cu un răcnet, a alergat până jos, a sărit peste pârâu și a aterizat fără suflare lângă ea.

Lina l-a privit pe acest băiat de care era îndrăgostită de aproape doi ani și a avut brusc senzația că nu-l văzuse niciodată. Asta a făcut-o să simtă puțină greață, amețeală.

El a rânjit, înfățișând un șir de dinți albi.

— Pot să ard o țigară?

Era întotdeauna primul lucru pe care i-l spunea.

— Sigur, a bălmăjit ea, băgând mâna în buzunarul de piele de unde a scos un pachet.

Și-a dat seama din momentul în care l-a atins că era gol. Fața i-a fost traversată de încruntare. Când le fumase pe toate?

Apoi și-a amintit seara precedentă, când aterizaseră înapoi la aeroportul Sea Tac. Madelaine o pusese pe Lina într-un taxi și o trimisese acasă.

În acea casă goală plină de fotografiile lui Francis. S-a simțit de parcă peste tot unde s-ar fi uitat l-ar fi văzut, simțit, auzit pe el. Până la urmă, a fugit din camera ei și s-a cuibărit în leagănul de pe terasă – cel pe care-l primiseră de la el cu ocazia ultimului Crăciun – și a plâns și a fumat până când mama ei a ajuns acasă.

— Îmi pare rău, a spus ea uitându-se în sus către Jett. Se pare că s-au terminat.

Dezamăgirea lui a fost evidentă.

— Nicio prob.

Au mai rămas acolo o secundă, așteptând să ajungă și ceilalți. Cu o zi în urmă ar fi încercat să vorbească cu el, ar fi smuls niște conversație din

aerul răcoros din jurul lor și s-ar fi agățat de fiecare cuvânt rostit de Jett, dar acum era prea obosită pentru un asemenea efort.

A auzit pălăvrăgeala ca de coțofene a conversației îndepărtate și a privit în sus în timp ce cinci sau șase copii treceau peste coama dealului și patinau în jos. În câteva secunde erau cu toții de-a lungul albiei, cu țigările aprinse, vorbind cu voce tare și râzând.

Lina s-a uitat la ei pe rând și s-a simțit copleșită de confuzie. De ce în această clipă, când era împreună cu prietenii ei, se simțea așa singură încât îi venea să plângă?

I-a luat o secundă ca să-și dea seama că nimeni nu vorbea cu ea și încă una ca să-și dea seama că nici nu-i păsa.

Jett a scos un termos din rucsac și a desfăcut capacul. Apoi cu un rânjet a spus:

— Kahlua cu coca-cola vrea cineva?

Toată lumea a ovaționat și s-a întins după termos. Dar înainte ca Jett să apuce să ia prima gură, o altă siluetă a apărut pe deal.

— Copii, duceți-vă la școală. Primul clopoțel s-a auzit acum cinci minute.

Ca unul s-au uitat în sus și au văzut-o pe Vicki Owen, noua consilieră școlară, stând deasupra lor. Lângă ea, directorul Smithson arăta răpciugos și obosit, iar Lina nu a fost surprinsă de expresia lui. Smithson percheziționase râpa asta de prea multe ori până atunci ca să mai creadă că ar fi făcut vreo diferență.

Copiii au râs din cauză că fuseseră prinși și și-au aruncat țigările aprinse în pârâu. Lina a urmărit mucurile albe învolburându-se, amestecându-se cu frunzele căzute și plutind în aval. Și-a dat seama că o pasăre ar fi putut să vadă cilindrul alb, să se năpustească asupra lui, înghițind acel obiect toxic făcut de mâna omului, înainte să-și dea seama ce se întâmplase.

— Tu, Lina Hillyard, vreau să vorbesc cu tine.

Era vocea domnișoarei Owen. Lina s-a uitat în jurul ei și și-a dat seama că era singura care rămăsese acolo. Ceilalți copii și directorul Smithson dispăruseră; singura dovadă că fuseseră acolo era o potecă de noroi ce traversa frunzele și ferigile.

Cu un suspin, Lina a sărit peste pârâu și a urcat râpa. În vârf, s-a oprit lângă domnișoara Owen și a văzut-o pe mama ei la câțiva metri distanță.

Lina a dat ochii peste cap.

— Minunat.

Domnișoara Owen a pășit în lateral, apoi s-a retras fără să spună niciun cuvânt. Lina a urmărit-o traversând terenul de fotbal și dispărând în școală.

În sfârșit, s-a întors și s-a uitat la mama ei. Stătea cam la trei metri distanță cu părul dezordonat, ochii umflați și roșii. Așa arătaseră amândouă în cele două zile care trecuseră de la moartea lui Francis. Rănite ambulante.

— Ce-i?

Lina s-a răstit, știind ce voia mama ei – știind că amândouă își doreau același lucru. Confort, alinare din suferința zguduitoare. Dar nu exista alinare. Lina învățase asta pe pielea ei. Durerea revenea fără încetare, strecurându-se printre gânduri precum un șarpe, scoțând capul în cele mai neașteptate momente. De fiecare dată când suna telefonul, Lina credea că era Francis – și atunci șarpele mușca.

A fost o pauză lungă înainte ca mama ei să vorbească, o liniște în care Lina a auzit croncănitul ciorilor și vuietul îndepărtat al unui aspirator de frunze.

— Vicki Owen m-a sunat în această dimineață și mi-a spus unde erai. M-am gândit… m-am gândit că ar trebui să stăm de vorbă.

Lina a înghițit nodul din gât.

— Asta îl va aduce înapoi, mamă?

Madelaine a scuturat din cap.

— Haide, vino cu mine, puiule.

S-a uitat la mama ei, a urmărit-o în timp ce s-a întors și s-a îndreptat încet către tribune. S-a gândit să n-o urmeze, să plece pur și simplu în altă parte – oriunde. Dar nu voia să fie singură și mama ei era singura persoană care înțelegea cu adevărat ce simțea.

A urmat-o pe mama ei peste terenul de fotbal până în tribune. S-au așezat una lângă alta, destul de departe cât să nu se atingă, totuși, cumva împreună pe scaunele goale.

Lina s-a uitat împrejur la tabla de marcaj neagră cu rubricile *Gazde* și *Oaspeți* stinse. O pisică neagră care dădea târcoale, s-a strecurat peste gardul de lemn răsucindu-și coada în jurul pancartei ce anunța cu mândrie că era locul de proveniență al echipei Panthers.

Lina mai fusese acolo, bineînțeles, dar niciodată la un meci. Nu auzise niciodată izbiturile căștilor sau uralele spectatorilor, nu se întâlnise niciodată cu un grup de prieteni ca să-și urmărească echipa preferată învingând altă echipă.

Cu ani în urmă, își dorise asta, pe vremea când era în clasa a șaptea și Cara Milston era cea mai bună prietenă a ei. Încercase s-o convingă pe mama ei să o ducă la un meci, dar acela fusese începutul „zilelor aglomerate” ale lui Madelaine. Zile, nopți și alte zile care se amestecau împreună în ture nesfârșite la spital. În anul acela fuseseră numai câteva meciuri în care echipa jucase acasă și Madelaine nu fusese capabilă să meargă la niciunul dintre ele. Până anul următor, Lina își adunase un grup de prieteni care n-ar fi mers în ruptul capului la un meci de fotbal. În loc de asta, își petreceau serile de vineri la pârâu, dând peste cap băutura pe care vreunul dintre ei reușise să pună mână și fumând țigară de la țigară.

Poate dacă Lina ar fi avut un frate sau un iubit, ar fi fost diferit, sau dacă ea și Cara ar fi rămas prietene. Sau dacă mama ei ar fi mers la liceu, și asta s-ar fi putut să facă o diferență.

— Nu mai vrei să mergi la meciuri de fotbal, a spus mama încet.

— Da, ei bine, am lucruri mai bune de făcut.

— Cum ar fi să fumezi la pârâu?

Lina s-a scuturat și a privit în tribune, observând pelicula de ambalaje, floricele vechi și doze de coca-cola ce zăceau adunate în mormane lipicioase pe podeaua metalică.

— Am crezut că voiai să vorbim.

A urmat o pauză lungă, apoi lent, încet, mama ei a început să vorbească.

— Aveam șase ani când mama a murit. Într-o seară am sărutat-o de noapte bună și m-am dus la culcare… Când m-am trezit, murise. Nimeni nu a vrut să-mi spună cât de bolnavă era – presupun că tatăl meu a considerat că nu avea niciun sens să pregătești o fetiță să-și piardă mama. Dar au fost așa de multe lucruri pe care nu am apucat să i le spun. Era o amărăciune surprinzătoare în vocea mamei ei, o asprime pe care nu o mai auzise înainte. S-a încruntat puțin. După acest moment, am văzut lumea cu alți ochi. Am știut că nu e un loc sigur.

Lina a simțit cum lacrimile revin, înțepătoare, fierbinți. S-a gândit să le șteargă, dar nu s-a deranjat.

— E… era întotdeauna alături de mine când aveam nevoie.

— Este în continuare, puiule.

Lina a pufnit și și-a trecut o mână peste ochi.

— Nu începe cu chestia asta despre Dumnezeu. Nu mă ajută.

— Îl poți numi Dumnezeu, sau Iisus sau Allah sau oricum altcumva; nu contează. Ce contează este să privești în interiorul tău și să descoperi ce crezi. Dacă nu faci asta, nu vei avea nimic de care să te agăți, nimic în care să crezi și totul se va duce de râpă. Crede-mă, știu.

— Nu vreau să mă gândesc la lucrurile astea acum, a spus Lina cu o voce subțire. Dacă mă

gândesc, singurul lucru la care o să sfârșesc gândindu-mă este cât de definitiv e plecat, cum nu se va întoarce niciodată și cât de dor îmi e de el.

— Dacă Francis ar fi aici acum, ce ți-ar spune?

Pentru o fracțiune de secundă aproape că l-a putut simți alături de ea, șoptindu-i în ureche. Un mic zâmbet trist i-a ridicat colțurile gurii.

— Mi-ar spune să renunț la gașca aia patetică de prieteni și să mă duc acasă.

— Vezi? Este aici, în interiorul tău. Așa va fi întotdeauna.

Lina a vrut să zâmbească, și-a dorit cu ardoare, dar nu a putut.

— Îi ura pe prietenii mei. Credea că nu aveau să reușească nimic în viață.

Madelaine nu a răspuns, dar tăcerea ei a părut să vorbească de la sine.

— Știu că are dreptate, a spus Lina cu o voce tremurată, dar nu știu ce să fac în legătură cu asta. Niciodată n-am știut.

— Cele mai lungi călătorii încep cu un singur pas. Poate ai putea să te duci la balul de Crăciun. Acolo o să vezi un grup de oameni cu totul diferit. O fată așa drăguță ca tine ar putea să-și găsească un băiat într-o secundă.

Lina a dat ochii peste cap.

— Ca și cum, mamă. Jett Rodham nu s-ar duce nici mort la ceva așa penibil cum este balul de la școală.

— Dar tu, Lina? Ție ți-ar plăcea să te duci?

Era exact genul de idee pe care ar fi avut-o Francis. Lina s-a gândit și și-a dorit imediat să n-o fi făcut. Ideea de a se duce la un bal al școlii era așa de, o… seducătoare. S-a gândit cum s-ar îmbrăca, și-ar aranja părul, ar coborî scările și i s-ar face poza împreună cu băiatul care ar zâmbi timid către aparatul de fotografiat. S-a gândit la mama ei, rânjind cu gura până la urechi, strecurându-și mâna în jurul taliei lui Francis…

Nu. Francis nu ar fi acolo. Nu avea să mai fie niciodată acolo…

Lina a sărit în picioare.

— Nu-mi vorbi despre lucrurile astea, a șuierat ea. Era așa de dureros să-i fie dor de el; nu crezuse că ceva ar fi putut să doară așa de tare. Nu am genul ăla de viață, la naiba! Este prea târziu pentru mine ca să devin o idioată de regină a balului. Doar lasă-mă în pace…

— O, puiule… a spus Madelaine suspinând, întinzându-se după ea.

Lina putea simți iubirea mamei ei – o flacără care era numai la câțiva centimetri prea departe pentru a o putea apuca. Dar nu putea scăpa de imaginea plecării ei la bal, a mamei ei așteptând-o împreună cu Francis.

Gândul la el i-a răsucit mațele într-un nod strâns, dureros. Fără să spună un cuvânt, s-a întors cu spatele de la fața tristă a mamei ei și a traversat în fugă terenul de fotbal. Nu știa unde se duce. Nu conta.

Știa numai că trebuia să fugă.

Capitolul 18

Madelaine și-a pus masca și papucii de hârtie și s-a îndreptat spre salonul lui Angel de la izolare. Când a aruncat o privire prin ușa de observație din sticlă, a văzut asistentele lângă pat, monitorizând fiecare bătaie de inimă.

A intrat repede în cameră și s-a dus lângă asistentă. Angel zăcea complet nemișcat, avea fața palidă și ușor cenușie, iar corpul conectat la zeci de aparate și soluții intravenoase. Două tuburi uriașe de piept stăteau lângă noua lui inimă, ieșind din rănile de la baza cutiei toracice. Sângele bolborosea în plasticul transparent și se aduna într-o canistră uriașă de la picioarele patului.

Acum părea liniștit, dar știa că era numai o iluzie. Asistentele de îngrijiri speciale îi întorceau trupul slăbit de pe o parte pe alta la fiecare treizeci de minute, lovindu-l peste spate pentru a menține plămânii și pieptul umflat și hăcuit, curate. Îl forțau să respire într-un tub pentru a-și lucra plămânii. Dozele masive de imunosupresoare care îi fuseseră administrate în primele douăzeci și patru de ore fuseseră oarecum diminuate în această a doua zi, dar doza de antibiotice fusese crescută.

S-a întins după graficele lui și le-a studiat, căutând ceva ce ar fi putut fi problematic.

— Ce face pacientul nostru?

Asistentele mascate i-au aruncat o privire crispată.

— Nu e prea fericit în legătură cu toate astea. Din punct de vedere fizic, noua lui inimă e câștigătoare. Corpul îi reacționează cât de bine ar fi de așteptat la medicamente.

— Voi sta cu el o perioadă. Duceți-vă să luați o pauză.

Când asistenta a plecat, Madelaine a tras un scaun și s-a așezat lângă pat. I-a apucat cu blândețe mâna.

— Deci, Angel, nu te joci frumos cu ceilalți.

El zăcea acolo, nereceptiv, cu respirația lentă, regulată, neajutată de aparate.

Madelaine nu putea să nu se gândească la ziua precedentă, când o luase razna după operație. Văzuse frica în ochii lui, oroarea ce-l cuprinsese pe când simțea bătaia ritmică a noii inimi. Revelația că cineva murise pentru a-i oferi o șansă la viață.

Nu cineva, s-a gândit ea, *Francis.*

Ce ar spune Angel dacă ar ști adevărul?

S-a încruntat. Nu-l mai cunoștea pe Angel de ani buni – poate nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat –, dar îl cunoștea suficient de bine ca să știe că ar fi făcut criza crizelor dacă ar fi știut ce făcuse ea. Ce autorizase.

Nu ar ști cum să sufere pentru așa ceva. Cinstit vorbind, era conștientă că nimeni n-ar ști. Ar fi plin de regrete și ură de sine. S-ar întreba dacă Francis era cu adevărat mort înainte de operație sau dacă Madelaine și echipa ei făcuseră ceva de neiertat.

Știa că ar fi putut afirma în fața oricui că Angel nu ar trebui să știe adevărul – că i-ar afecta recuperarea, confidențialitatea donatorului poate fi încălcată numai după discuții extinse cu un consilier pentru situații de doliu, era mai bine din toate punctele de vedere să îi ascundă adevărul lui Angel. Politica standard era de a păstra confidențialitatea donatorului.

Dar era vorba de mult mai mult decât procedurile standard ale spitalului.

Îi era frică să-i spună adevărul, frică de privirea din ochii lui, de cuvintele pe care i le-ar spune. Cuvinte care, odată rostite, nu ar putea fi luate înapoi.

Pentru că mai știa și un alt adevăr. Nu știa când se întâmplase, când devenise parte din ea, dar la un moment dat în ultimele săptămâni, Angel îi intrase din nou pe sub piele. Era spiritul lui – acel spirit

măreț care provoca lumea. Se îndrăgostise de el pe când era o copilă și a descoperit că și ca adult găsea ceva aproape magic în forța personalității lui, în voința sfidătoare de a-și croi propria cale.

Așa diferită de voința ei fâsâită, plăpândă.

Când se uita la el, chiar și acum, când zăcea în anticamera morții, vedea un bărbat ca o stea căzătoare.

Ușa s-a deschis în spatele ei. S-a întors exact când Chris a intrat în cameră. Ochii i s-au mijit într-un zâmbet deasupra măștii.

— Cum e pacientul nostru?

Madelaine a zâmbit.

— Mai bine decât majoritatea. Reacționează bine la medicamente.

Chris a tras un scaun și s-a așezat. Și-a acordat un moment să răsfoiască fișa, apoi a pus-o înapoi în buzunarul de la picioarele patului. S-a uitat la Madelaine.

— Ce o să faci?

Nu s-a prefăcut să nu înțeleagă.

— O să mă retrag din poziția de cardiolog al lui. După… hotărârea de a dona, nu prea am de ales.

— Ai putea ridica problema în fața comitetului de etică – cam este o zonă neclară.

Ea a scuturat din cap.

— O să-l aduc pe Marcus Sarandon. O să facă o treabă foarte bună.

Chris s-a uitat la Angel.

— Ce o să-i spui?

Ea a oftat.

— Nu știu.

•

Ca toate înmormântările, a fost insuportabilă.

Casa funerară era o clădire somptuoasă albă din cărămidă, completată cu coloane și pajiștile întreținute, copaci tineri care aveau să se maturizeze într-o bună zi în stejari de sute de ani și care îi dădeau noii construcții un aer clasic de eleganță. Era, că așa multe alte clădiri din aceeași

categorie, un edificiu plănuit cu atenție ca să evoce o poveste americană comună – căminul perfect, un conac sudic ce vorbea despre alte vremuri, când o generație se transforma în următoarea și apoi în următoarea, când cercul vieții era acceptat și înțeles. Aproape că-ți puteai imagina o curte micuță bine îngrijită în spate, mărginită de un gard alb.

Dar bineînțeles, asta era cea mai mare invenție. În spatele clădirii erau acrii întregi de pășune, pășune care cobora, se ridică și se aplatiza pe alocuri, precum un teren de golf. Arțari și stejari punctau diferitele coline, împrăștiind frunzele multicolore peste covorul de iarbă.

Madelaine și Lina stăteau una lângă alta în mulțimea îndurerată de necunoscuți. Mașinile soseau una după alta, parcând într-un rând nesfârșit de-a lungul aleii și mai jos pe marginea drumului. Oameni îmbrăcați în haine negre, sobre, coborau din mașini, adunându-se, șoptind între ei. Femeile își tamponau ochii și spunea povești despre părintele Francis. Bărbații dădeau din cap și priveau în pământ, mângâind umerii soțiilor și ai mamelor lor.

Oamenii îndoliați mergeau într-o linie neagră regulată pe aleea care ducea către porțiunea slujbei care se desfășura la locul de veci. A recunoscut câteva fețe – prieteni de-ai lui Francis de la căminul de bătrâni.

I-a urmărit trecând pe lângă ea, observându-și suferința reflectată în mulți ochi. Fiecare chip îi amintea de Francis, o făcea să-și dea seama cât de multe vieți atinsese, ce mare diferență făcuse în această lume. Murise de două zile și deja părea că trecuse o viață de om.

S-a uitat la cerul de deasupra, strângând micul album memorial alb în mâinile reci. *Ai știut asta, Francis, ți-am spus asta?*

— Nu vreau să merg acolo, i-a spus Lina încet stând lângă ea.

Madelaine s-a uitat la fiica ei, i-a observat obrajii palizi, bezna hăituită din ochii albaștri. S-a întrebat dintr-odată ce să-i spună acestei fete care nu mai era o fetiță, dar nu era nici femeie. Nu știa dacă să forțeze un zâmbet strălucitor și să pretindă că totul avea să fie bine, sau să fie sinceră și să-i arate propria durere. Nu știa ce ar fi ajutat-o pe Lina acum. Sau dacă ar fi ajutat-o ceva.

A ridicat mâna ezitant și a mângâiat obrazul umed al fiicei ei.

— Există un loc unde mă duc uneori…

Lina și-a tras nasul și s-a uitat la ea.

— Da?

— Poate am putea merge acolo și cumva să… ne luăm adio de la Francis în felul nostru.

Buza de jos a Linei a început să tremure. Ochii s-au umplut de lacrimi.

— Tocmai asta e, a spus ea cu blândețe, nu vreau să-mi iau adio.

Madelaine nu a știut ce să răspundă la asta, așa că în loc să vorbească, și-a strecurat mâna în jurul taliei fiicei ei și a tras-o mai aproape. Lina a rezistat o fracțiune de secundă, poate nici măcar atât, apoi s-a strecurat lângă Madelaine. Împreună, în tăcere, au mers pe lunga alee neagră, ignorând mașinile care mergeau pe lângă ele în nori de fum cu iz de carbon și cu farurile orientate spre fețele lor.

S-au urcat în Volvo, au trântit ușile și pentru o secundă Madelaine a avut sentimentul că s-ar fi lepădat de înmormântare. Dar pe drumul lung către vechiul ei cartier, a simțit-o cum se întoarce, trecându-i prin minte în frânturi – sunetul celor care-și trăgeau nasul în biserică, mirosul de crini de seră și fumul celor o mie de lumânări votive. Vocea gravă, joasă a arhiepiscopului vorbind despre un bărbat pe care Madelaine abia dacă-l cunoștea – părintele Francis. Pios, serios, întotdeauna gata să dea o mână de ajutor, spunea arhiepiscopul.

Singurul lucru la care s-a putut gândi în tot acest timp a fost băiatul de optsprezece ani care îi sărise în ajutor. Care auzise pateticul și firavul ei *Ajută-mă* și răspunsese *Întotdeauna, Maddy-fato, întotdeauna.*

Oprind motorul, a rămas așa un minut, urmărind primele picături de ploaie lovind parbrizul. Prin sticla încețoșată a văzut casa tatălui ei printre copacii desfrunziți, proiectată pe fundalul norilor cenușii, cu ferestrele la fel de întunecate cum fuseseră în toți anii care trecuseră de la moartea lui. Iarba gazonului era prea înaltă, maro și acoperită de frunze moarte.

Până la urmă a oftat.

— Să mergem.

Madelaine a deschis drumul trecând de casa pustie a tatălui ei – acum casa ei, deși nu putea să se gândească în acești termeni. Tatăl ei o dezmoștenise în timpul vieții și îi lăsase totul când murise. Ultimul gest al omului pe moarte care se agață – s-o împovăreze cu banii și casa care reprezentau tot ce urâse în copilăria ei.

A urcat treptele de cărămidă, a mers pe alee, înconjurând grădina moartă de trandafiri, care reprezentase la un moment dat bucuria și mândria mamei ei și a pășit pe mocheta maro către grădina din spate.

Gazonul ducea către un chei, unde marea scuipa apa peste pietrele cenușii în pufuri delicate. Tocurile lui Madelaine se afundau în iarba moartă, în timp ce mergea spre capătul vechiului ponton ca să se așeze.

Lina s-a așezat lângă ea și și-a lăsat picioarele goale să atârne deasupra apei.

Au stat așa o eternitate, uitându-se amândouă la norii care se adunau deasupra liniei copacilor de pe malul opus. Ploaia s-a întețit, stropind suprafața apei.

— Aici m-a adus tata după ce mama a murit, a spus Madelaine în sfârșit.

— Asta e casa ta, nu-i așa, cea în care ai crescut?

Madelaine a tremurat și și-a tras pardesiul pe lângă corp.

— Da, așa e.

— Sunt gratii la fereastra de la etaj.

A avut imediat pornirea de a minți, de a ascunde adevărul. A dat-o la o parte și a dat din cap.

— Acolo era dormitorul meu.

— Te-a încuiat în cameră?

Madelaine a râs scurt.

— Vezi? Nu ai cel mai rău părinte din istorie.

Lina a rămas tăcută și s-a întors într-o parte.

— Tot… mă îndrept către telefon să-l sun și apoi trebuie să mă opresc.

Madelaine a strecurat un braț în jurul umerilor Linei și a tras-o mai aproape. Ploaia cădea în jurul lor, le plesnea peste fețe și picura pe haine.

— Vorbesc în fiecare zi cu el, ca și cum ar fi în continuare lângă mine. Câteodată cred că îmi va răspunde…

Lina a dat din cap.

— Aș vrea să însemne ceva, dar… A scuturat din umeri. Nu știu. Pur și simplu mi-e foarte dor de el.

Madelaine s-a uitat la profilul fiicei ei, care părea așa de palid și de fragil. Suferea pentru Lina și voia s-o ajute să facă față durerii, să-i ofere ceva în care să creadă și care să facă totul puțin mai suportabil.

Angel.

Cuvântul i-a venit așa de brusc încât și-a îndreptat spatele și s-a uitat în jur. A crezut, nebunește, că auzise vocea lui Francis. Apoi și-a dat seama că era numai subconștientul ei și s-a cocoșat din nou, uitându-se la marea înspumată de sub ele.

Gândul a venit din nou, *Oferă-i un tată.* Asta era ce ar fi spus Francis. S-a întors către Lina, s-a uitat

la ea așa de mult timp și cu o asemenea intensitate că Lina până la urmă s-a întors.

— Ce e, mamă?

Madelaine și-a umezit buzele și a gustat apa de ploaie. A simțit o fluturare în piept și a știut că era frica. Cel mai ușor lucru de făcut în acea clipă era să se întoarcă, să râdă și să spună că nu era nimic. Dar de la moartea lui Francis, văzuse cât de fragilă e viața, cum alegerile greșite sunt uneori permanente. Cum singurul lucru pe care ajungi să-l regreți, sunt cuvintele pe care nu le-ai rostit…

Era timpul să înceteze a mai fi prețul de picioare care tatăl ei o învățase să fie. Trebuia să ia atitudine, pentru Lina, pentru amândouă. Poate Lina ar fugi cu Angel, poate Angel i-ar frânge inima fiicei ei… Posibilitățile erau nenumărate și lucrurile puteau să ia o întorsătură greșită.

Dar ani întregi nu făcuse nimic și lucrurile merseseră prost oricum. A încercat să se gândească la cea mai bună metodă de a-i spune, dar până la urmă și-a dat seama că nu exista nicio îmblânzire, estompare, introducere, pentru ceva de genul ăsta. Exista numai adevărul și știa că avea s-o lovească pe Lina în plin.

— Am vorbit cu tatăl tău.

— Da, sigur.

Madelaine a înghițit cu dificultate.

— Am vorbit.

Lina a ridicat capul foarte lent și s-a uitat ametită la mama ei.

Madelaine a așteptat ca Lina să spună ceva, dar tăcerea dintre ele s-a prelungit. Până la urmă Madelaine a spus:

— E foarte bolnav acum și nu poate să te vadă, dar în curând…

— Vrei să spui că nu vrea să mă vadă. Lina s-a împins în spate și s-a ridicat în picioare. Da, sunt sigură că s-a îmbolnăvit ca un câine când a aflat că are o fiică. Nu-mi vine să cred, a șuierat, scuturând din cap.

Madelaine s-a împleticit în picioare și s-a întins după fiica ei.

— Lina…

Lina și-a smucit mâna.

— Nu mă atinge. Nu pot să cred cum ești, mamă. Stau aici în ploaie la înmormântarea lui Francis și tu îmi spui – în sfârșit – că ai vorbit cu tatăl meu… A râs, și era un sunet pițigăiat, isteric. Deci azi – azi – reușesc să aflu că am un tată, dar nu-i pasă de mine și nu vrea să mă vadă. Ți-ai ales perfect momentul, mamă.

— Puiule, te rog…

Ochii Linei s-au umplut de lacrimi.

— Nu pot să cred că ai crezut că asta o să mă facă să mă simt mai bine.

— Lina, te rog…

— Fă-mi o favoare, te rog, mamă. Nu mai încerca să mă bine dispui, bine?

I-a mai aruncat o privire rănită, s-a întors și a început să alerge pe pontonul placat.

Madelaine a rămas acolo, urmărind-o neajutorată. Înfrântă, s-a aplecat și și-a ridicat poșeta, apoi a mers încet pe ponton, a urcat colina și s-a dus la mașină.

Când a intrat, s-a uitat la Lina, care stătea lipită de geam cu brațele încrucișate într-o atitudine rebelă și cu ochii închiși. S-a gândit la zeci de lucruri pe care ar fi putut să le spună, dar toate păreau banale și stupide în lumina evidentei erori de judecată pe care o făcuse. În sfârșit, a spus singurul lucru care avea sens.

— Îmi pare rău, Lina. Presupun că nu ar fi trebuit să-ți spun. Nu gândeam limpede…

Cuvintele au dispărut în liniște și nu au primit niciun răspuns. Nu-i venea nicio idee ce altceva ar fi putut adăuga, așa că a pornit motorul.

Au mers către casă în liniște.

Îmi pare rău, spusese.

Ar fi trebuit să știe, după acest sfârșit de săptămână, cât de lipsite de importanță sunt aceste

mici cuvinte, cum au căzut într-un ocean de durere fără ca măcar să lase o vibrație în urma lor.

•

Angel s-a trezit lent, ascultând sunetul vocii ei. I-a luat o secundă să se concentreze. Îi citea – *Poveștile hoțului de trupuri,* a lui Anne Rice, dacă nu se înșela.

S-a forțat să deschidă ochii.

— O alegere destul de macabră, a spus rânjind slăbit. Sper că nu e felul tău de a-mi spune că de acum trebuie să beau sânge.

Își dădea seama că, sub mască, Madelaine zâmbea.

— Îmi pare rău, este lectura mea personală. Am crezut că ți-ar plăcea să auzi… A scuturat din umeri, a râs ascuțit. Nu m-am gândit la subiect. Destul de macabru, ai dreptate. M-am gândit numai că te-ai simți mai puțin singur dacă ai auzi vocea cuiva.

— Bălmăjești, Mad.

A râs din nou și a închis cartea.

— Da.

— De obicei nu bălmăjești decât dacă ai emoții. Ce s-a întâmplat – inima uimitoarei persoane moarte a abandonat cât timp eu dormeam?

— Nu, a spus ea încet, și Angel a văzut că toată veselia din ochii ei dispăruse. Acum se uita la el cu o tristețe copleșitoare. Acum este inima ta, Angel.

El a simțit un val de amărăciune. S-a gândit la inima lui, la inima donatorului și a simțit-o bătând la interior, în pieptul lui, bătând și bătând și bătând. S-a întrebat dacă avea să continue să bată și după ce el ar fi fost mort. Prin fața ochilor i-a trecut o imagine bolnavă a lui în sicriu, corpul mort și alb ca foaia de hârtie și inima pompând în continuare. Chestia era în el de trei zile și cu fiecare secundă care trecea, părea tot mai străină.

— Da, spune-i asta mortului. El credea că e a lui.

Și-a ridicat capul de pe pernă, ceea ce i-a cerut un efort incredibil.

— Cum ai putut să-i lași să-mi facă asta, Mad?

— Ți-am salvat viața, a spus ea cu blândețe.

— Nu te uita la mine așa, a șuierat el, urând-o în acel moment, urând totul și pe toată lumea, începând cu Dumnezeu. Nu mi-ai salvat viața, mi-ai amânat moartea. Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu! Arăt ca un nenorocit de bostan înfipt într-un corp ca un băț – sau n-ai observat că am slăbit cinci kilograme și am capul cât un pepene roșu? Și cum rămâne cu bietul nenorocit care mi-a donat inima asta? Donat. A râs acid din cauza ironiei. Faci să sune ca și cum i-ar fi dat o conservă de supă unui flămând. Dar era inima lui, la naiba, inima lui! Crezi că i-a plăcut să aibă mâinile tale unsuroase în pieptul lui, hăcuind, smulgându-i inima, așa cum mi-ați smuls-o mie?

Ea stătea foarte liniștită, ca și cum și-ar fi controlat furia cu un mare efort de voință.

— Ai primit a doua șansă la viață. Ăsta e lucrul asupra căruia ar trebui să te concentrezi.

— Și dacă nu o vreau?

— Cum îndrăznești? Cineva a murit pentru ca tu să ai această șansă. Dacă o dai la o parte, Angel DeMarco, jur pe ce am mai sfânt…

A tăcut brusc, ca și cum ar fi spus prea multe. Gâfâind, și-a luat ochii de la el și a privit peretele.

Brusc, el s-a simțit obosit, așa de obosit. Toată dorința de a se certa s-a scurs din corpul lui și s-a strâns în nenorocita aia de canistră de la picioarele patului. A ridicat mâna ca să-și dea la o parte părul din ochi și a simțit din nou că avea obrajii umflați. Era al naibii de bucuros că nu avea o oglindă.

— Doamne, m-ai transformat în Pillsbury Dough Boy[19].

— E din cauza prednisonului. Nu o să mai fi așa umflat după o vreme.

S-a uitat la ea.

— Îmi pare rău, Mad. A încercat să se gândească la altceva ce ar fi putut spune. L-am visat pe Francis azi-noapte.

Ea s-a așezat încet înapoi pe scaun. Angel a observat că îi tremurau mâinile înainte ca ea să și le retragă în brațe.

— Serios? a șoptit ea. Ce s-a întâmplat?

— În vis? A încercat să-și aducă aminte. Am visat că mi-era frig. Era unul dintre visele acelea în care crezi că ești treaz. Am crezut că m-am trezit și am găsit păturile adunate cocoloș la glezne. M-am întins să le trag peste mine și când le trăsesem, m-am uitat la ușile de sticlă, unde era Franco, care stătea acolo zâmbind.

— Cum arăta?

— Asta era partea ciudată. Era ud leoarcă, ca și cum ar fi stat în furtună. A atins sticla, ca și cum ar fi vrut poate să treacă prin ea, dar nu a putut. I-am auzit vocea în cap. *Hei, Angel,* a spus. Apoi a zâmbit – știi la ce zâmbet mă refer, când toată fața i se încrețește și ochii aproape că îi dispar în pliurile de piele. S-a scuturat. Pe urmă a dispărut.

Ochii lui Madelaine s-au umplut de lacrimi.

— Ce este, Mad?

S-a uitat la mâinile ei strânse în brațe. Arăta incredibil de fragilă, palidă.

— Francis s-a dus la Portland săptămâna trecută.

— Da, știu.

Capul i s-a smucit în sus.

— Știi?

— A trecut pe aici înainte să plece.

Madelaine s-a uitat la el cu o privire ciudată.

— Nu mi-a spus că te-a văzut.

A făcut o pauză și Angel a avut impresia că se încrunta sub mască.

— Sunt sigur că nu-ți spune totul.

Ea a înghițit nodul din gât.

— Nu voiam să-ți spun încă asta din cauza inimii tale… Ochii i s-au umplut de lacrimi. A

inimii tale prețioase.

El a avut o senzație rece în stomac.

— Ce este?

— Francis a avut un accident de mașină lângă Portland.

Fiorul i-a cuprins întreg corpul.

— Da?

A privit-o în ochi și a văzut răspunsul acolo.

— Îmi pare rău, Angel. Nu a supraviețuit. Nu purta centură de siguranță. Arăta de parcă ar fi vrut să spună mai mult, dar nu a făcut-o. A stat acolo, uitându-se la el, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, adunându-se în verdele palid al măștii.

Nu. Francis nu putea să fie mort, nu Francis, cu ochii lui veseli și credința minunată, Francis care nu făcuse rău nimănui în viața lui.

— Minți, a șuierat el, scuturând capul. Nu e adevărat.

Dar a văzut în ochii ei că era adevărat.

— O, Doamne, a șoptit, așteptând ca inima lui la mâna a doua să se oprească din bătut. Suferința era o durere mare, sfâșietoare pe pieptul lui, umplându-i gâtul, înțepându-i ochii. La naiba, cine nu poartă centură de siguranță în vremurile astea? S-a năpustit asupra furiei în locul suferinței care creștea în el cu fiecare inspirație. Și ce naiba făcea în Portland, oricum? Este preot, nu vânzător ambulant. Nu a știut niciodată să conducă. Îmi aduc aminte când eram copii…

Nu, s-a gândit el cu disperare, *nu te gândi la asta acum.* O, *Iisuse, nu te gândi la nimic.* Dar nu se putea abține. Și-a amintit totul cu multă claritate, ziua în care Francis îl învățase să conducă. Cum merseseră cu mașina în jurul curții școlii, acel vechi Impala al mamei lor care scuipa, se smucea și murea de fiecare dată când unul dintre ei încerca să schimbe vitezele… cum râseseră, înjuraseră, apoi râseseră din nou.

— Nu Franco, a șoptit el uitându-se la Mad. Ar fi trebuit să fiu eu în locul lui.

Tristețea din ochii ei a făcut ca propriile lacrimi să i se scurgă pe obraji.

— Aș vrea să pot schimba ce s-a întâmplat, Angel.

— A… a suferit?

A urât întrebarea din clipa în care a pus-o – era așa mediocră și inutilă –, dar avea nevoie de un răspuns.

Privirea i-a alunecat de la ochii lui.

— Doctorii de pe ambulanță au spus că a murit pe loc. Nu au putut face nimic.

Au stat acolo, plângând unul lângă altul, mult timp. Angel a plâns pentru așa de multe lucruri – toate dățile când nu-l sunase pe Francis, toate felicitările de Crăciun pe care nu le trimisese. Ce crezuse, că aveau să trăiască cu toții la nesfârșit?

— Iisuse, Mad, a spus cu vocea frântă. Nu i-am spus…

A lăsat fraza neterminată. Erau așa de multe lucruri pe care nu le spusese. Așa multe greșeli, ocazii pierdute și egoism. Doamne, așa mult egoism.

— Știa că îl iubești, Angel. A știut întotdeauna asta.

Conștiința acestui lucru l-a pătruns, îngreunându-l. Voia ca asta să-l ajute – își dorea să ajute –, dar nu ajuta. Doar făcea ca durerea să fie mai mare, conștiința faptului că Francis îl iubise întotdeauna.

— A murit în drum spre Portland. Angel a încercat să înțeleagă. Asta trebuie să fi fost la câteva ore după ce l-am văzut. Doamne, cum se poate să nu fi știut că în tot acest timp era mort?

Madelaine s-a uitat din nou în altă parte, a privit ceasul de pe perete, apoi lent l-a privit în ochi.

— Pe drum spre Portland, a spus încet. Da, da.

— De ce ai așteptat atât timp ca să-mi spui?

— Inima ta era prea fragilă.

A vrut să răspundă ceva răutăcios și dur la asta, ceva despre inima de mort din pieptul lui, dar nu a

putut.

— Doamne, e mort de o săptămână și eu nu am știut. Ai făcut și înmormântarea fără să-mi spui?

— Enoriașii lui și-au dorit o mare înmormântare catolică. Nu ți-am spus fiindcă nu puteai ieși din izolare și nu se mai putea aștepta. Putem organiza o ceremonie familială restrânsă când te simți mai bine.

Angel a închis ochii, imaginându-și o biserică plină de flori și un culoar lung de lemn ce ducea spre sicriul lucios de pe altar. Exact ca funeraliile papei, doar că de data asta nu era trupul unui bătrân întins pe satinul alb pufos. Era Francis – Francis zăcând mort într-o cutie de lemn.

Acoperit cu flori – întotdeauna acopereau sicriele cu flori, ca și cum frumusețea exterioară ar fi putut schimba ce era înăuntru. Locul ar fi duhnit de iz dulce grețos de crini și s-ar fi auzit o muzică îngrozitoare, destinată să te facă să plângi.

— Nu, a spus el, simțind lacrimile furișându-se înapoi în gâtul lui. Nu vreau să mi-l amintesc pe Francis în acest fel. O să-mi iau adio de la el în felul meu, când o să ies din locul ăsta.

Au tăcut din nou, uitându-se unul la altul. Angel a încercat să nu se gândească la Francis, dar nu se putea opri.

— E ciudat, Mad. S-a surprins vorbind cu voce tare; nu intenționase. Dar ea era singura persoană din lume cu care putea vorbi, singura persoană care-i cunoștea pe Francis și pe Angel și vremurile de demult. Chiar și în toți acei ani în care am fost plecat, am știut întotdeauna că Francis era aici. De fiecare dată când fotografia mea apărea pe coperta unei reviste sau pe un afiș, mă gândeam la Francis. Am știut că urma să ia revista și să zâmbească dând din cap. Știam că-mi aștepta telefonul și tot ridicam receptorul, dar ceva mă făcea să nu formez numărul. Și când a venit să mă vadă zilele trecute, erau așa multe lucruri pe care aș fi vrut să i le spun, dar am intrat în rutina veche a perechii

Sfântul Francis și Angel-care-o-dă-în-bară, iar cuvintele au rămas nerostite. S-a uitat la ea, dorindu-și să i se poată oferi iertarea păcatelor. Dar fratelui lui ar fi trebuit să-i ceară asta și acum era prea târziu. Presupun că am crezut că eram nemuritori.

Zâmbetul care i-a atins ochii era unul trist.

— Înțeleg ce spui, eu… i-am rănit sentimentele lui Francis chiar înainte să plece. Am făcut-o cu atâta ușurință, nepăsare și când mi-am dat seama ce făcusem, m-am gândit cu aceeași ușurință că pot să compensez pentru greșeala mea…

Angel i-a văzut durerea și asta i-a oferit o putere neașteptată.

— Te-a iubit, Mad. Din prima clipă în care te-a văzut în salonul de spital, te-a iubit.

— Îți amintești acea zi?

El nu a răspuns, neștiind ce să spună. Madelaine avea toate motivele să creadă că el uitase. La un moment dat crezuse că uitase, dar acum știa că amintirile legate de ea erau în continuare în el, protejate și îngrijite în toți acești ani. S-a uitat la ea atât de mult timp, încât a simțit lacrimile revenind. Voia să-și deschidă brațele pentru ea, s-o tragă aproape, ca să poată să ofere și să primească unul de la celălalt căldură sufletească și să nu se mai simtă niciodată singuri.

Dar îi era teamă că dacă ar fi atins-o acum, dacă și-ar fi încolăcit brațele în jurul ei și i-ar fi simțit lacrimile scurgându-i-se pe gât, ar fi fost pierdut.

— Ce o să ne facem, Mad? a șoptit el.

Și-a încrucișat brațele și l-a privit cu obrajii strălucindu-i din cauza lacrimilor.

— O să încercăm să trăim fără el.

•

Madelaine stătea în fața casei parohiale cu o cutie goală în brațe, în partea stângă, marea biserică din cărămidă strălucea din cauza luminii reflectate, dar micuța casă castanie era întunecată și părea părăsită. Decorațiunile portocaliu aprins și

galbene de Ziua Recunoștinței – realizate fără îndoială la cursurile de duminică – punctau ferestrele. Pelerini, cornuri ale abundenței și curcani.

S-a gândit la zecile de copii care se aplecaseră deasupra micuțelor pupitre, tăind, lipind și colorând. Francis fusese așa mândru să le lipească creațiile pe fereastra dormitorului lui…

Suferința a traversat-o în valuri, unul după altul, lăsând-o tulburată și rece. Nu părea să se poată convinge să se miște. Pur și simplu stătea acolo, urmărind sutele de momente care-i treceau prin fața ochilor, zeci de dăți când urcase pe această cărare cu brațele pline de pizza, sau flori, sau șampanie. Ca atunci când luase primul ei examen de biochimie… Sau ziua în care Francis auzise prima confesiune… Botezul Linei… Cea mai recentă zi de naștere a lui Madelaine… S-a scuturat și s-a forțat să se gândească la alte lucruri – Lina și Angel și zilele care îi așteptau.

Madelaine nu mai putea continua așa. Trecuse o săptămână de la moartea lui Francis și de atunci se poticnise într-o ceață, vorbind numai când cineva i se adresa și nici măcar atunci întotdeauna. Știa că Lina avea nevoie de ea, avea nevoie de ea cu disperare, dar se simțea ca și cum ar fi fost pustie pe dinăuntru, numai un gol căscat în locul în care fusese Francis. Fusese stânca ei, colacul ei de salvare, mai mult de jumătate din viață. Fără el, se simțea pierdută.

A inspirat adânc și și-a ridicat bărbia. Știa că nu avea niciun rost să amâne, să pretindă că nu trebuia să pășească pe această potecă, să deschidă acea ușă și să-i strângă lucrurile. Menajera lui se ocupase de bunurile din gospodărie, dar Madelaine ceruse să strângă bunurile personale. Ar fi amânat la nesfârșit, dar un nou preot urma să vină peste puțin timp.

S-a dus la ușă, a deschis-o larg, lăsând o rază de lumină să despice bezna. Apucând cutia goală, s-a

mișcat rigidă prin camera de zi către dormitorul lui. Când a deschis ușa și a apăsat întrerupătorul, amintirile au lovit-o cu asemenea putere încât s-a împleticit în spate. Cutia de carton i-a alunecat dintre degete și a lovit podeaua cu o bufnitură.

Lacrimile au orbit-o. Cu un mic sunet înghițit de suferință, s-a mișcat ametită prin mica încăpere, atingând lucruri – fotografii, cărți, șapca de baseball preferată pe care o purta în zilele de sâmbătă. Acel rozariu așezat ordonat pe Biblia lui.

A văzut o poză pe noptieră și a ridicat-o, lăsându-și degetele să traverseze suprafața rece a sticlei. Erau ea și Francis în ziua în care o aduseseră pe Lina acasă de la spital. Zâmbeau, dar era așa multă îngrijorare în ochii lor, așa multe frici de adult pe chipurile acelea de adolescent…

Hei, Maddy-fato, ești în cartierul greșit…

— O, Francis…

A ridicat perna de pe patul lui și a îndreptat cutele cu mâinile. Așternuturile cu *Star Wars* pe care i le făcuse cadou ca pe o glumă la ultimul Crăciun.

Îi spusese lui Angel că trebuiau să învețe să trăiască fără Francis – dar cum putea face asta? Cum poți învăța să trăiești fără soare?

Lacrimile s-au întors, înțepătoare și fierbinți, și Madelaine a cedat. S-a lăsat încet în genunchi, suspinând în perna care avea mirosul celui mai bun prieten al ei.

Capitolul 19

Lina se uita afară, la suprafața sticloasă a lacului Union. O umbră neagră uriașă s-a strecurat pe suprafața apei. I-a amintit de monstrul care trăise dincolo de ușile cu obloane ale debaralei ei pe când era numai o fetiță. Francis și mama ei îi spuseseră că monstrul exista numai în imaginația ei și în general îi crezuse. Dar în unele nopți, în care era deosebit de întuneric afară și ploaia se vedea ca niște grăunțe de sare în haloul felinarului din fața ferestrei dormitorului ei, știuse că monstrul nu era numai în imaginația ei. Îl auzise mișcându-se, zgâriind, agitându-i umerașele metalice.

La doisprezece ani ajunsese să priceapă că orice ar fi fost ceea ce trăia în debaraua ei făcea parte din ea. Îl simțea în interiorul ei, mișcând-o din când în când, scoțându-și capul urât cu un fel de nemulțumire nerostită ce îi afecta percepțiile, visele, coșmarurile. Era o singurătate pe care niciun număr de jocuri de Monopoly pentru familie sau vacanțe la Disneyland nu o putea umple.

Începuse să-și facă simțită prezență prin câteva nopți nereușite pe când avea treisprezece ani, care deveniseră săptămâni nereușite când avea cincisprezece ani. Își amintea așa de bine începutul – coincisese cu prima ei menstruație, și indiferent câte cărți îi arătase mama ei, indiferent câte poze cu ovare și utere văzuse, ea știuse adevărul. Bunătatea se scurgea din ea, lăsându-și urma maronie pe lenjeria ei. După ce începuse să sângereze, nopțile de insomnie începuseră și ele. Fie plângea fără motiv, fie avea crize de nervi în urma cărora rămânea tulburată de neașteptata ei violență. Când avea stări proaste, totul o supăra. Mai ales mama ei.

Dar niciodată nu fusese așa rău ca acum. Nemulțumirea și nefericirea veniseră și plecaseră întotdeauna, momente care o așezau pe o cale și apoi o lăsau într-un loc în care nu-și dorea cu adevărat să fie.

Acum stările proaste nu mai plecau. Negura îi stătea pe piept și îi umplea gura cu un gust amar. Se încolăcea în jurul unor cuvinte pe care nu mai avea nicio șansă de a le rosti – adio, te iubesc, îmi pare rău.

Fără Francis, Lina se simțea pierdută și singură. Așa de singură, încât uneori se trezea în mijlocul nopții incapabilă să respire sau măcar să plângă. Își orienta bicicleta către casa parohială, apoi își amintea că el nu era acolo.

Se destrăma. Nimic nu o mulțumea sau făcea fericită și părea să nu se poată concentra nici asupra celor mai simple lucruri. Nu simțea decât vinovăție și mai multă vinovăție din cauza felului în care se purtase cu Francis. Voia să vorbească cu mama ei despre asta, dar nu-și găsea cuvintele. Și oricum, ce rost ar fi avut? Mama era în aceeași măsură o rană ambulantă ca și ea. Pluteau în derivă una lângă alta, în casa aceea mare care nu se mai simțea ca un cămin, fără să spună nimic, fără să zâmbească.

Și acum, în toată această durere, mama îl produsese pe tatăl ei.

Lina s-a strâmbat și și-a tras genunchii la piept, uitându-se în gol către suprafața plată argintie a lacului Union. Țevile mari și ruginite de la care își luase parcul Gas Works[10] numele, erau o umbră uriașă, mătăhăloasă, în stânga ei.

O ploaie ușoară a început, stropind lacul, ricoșând de pe structura metalică.

Numai gândul la ziua înmormântării îi făcea sângele să fiarbă. Nu-i venea să creadă că mama ei alesese acel moment ca să-i dea marea veste despre misteriosul ei tată.

S-a încolăcit într-un ghem strâns și s-a rostogolit pe-o parte. Mici muguri de iarbă moartă îi împungeau obrazul și ploaia îi stropea tâmplele, curgând în dâre reci pe gulerul ei.

Voia s-o urască pe mama ei pentru că deschisese subiectul, și o parte din ea chiar o ura, dar acum simțea mult mai multe lucruri. Ură și furie și, cel mai rău, acea speranță măruntă care nu creștea, dar nu putea nici să moară cu totul.

A stat acolo până ce hainele i-au ajuns ude leoarcă și părul lipit de față. Avea nevoie de Francis să facă să fie totul bine.

Dar Francis plecase și nu avea să se mai întoarcă.

Cine avea s-o ajute acum, că el nu mai era? Cine avea să fie stânca pe care să se sprijine când stările proaste reveneau, cine avea să-i deschidă ușa, să zâmbească și să spună *Haide, Lina-Balerina…?*

Tati.

S-a gândit la fantoma care era tatăl ei, bărbatul la care visase ani în șir, pe care-l așteptase, la care se rugase și în care crezuse. Avea nevoie de el acum mai mult decât avusese vreodată.

Vreau ca el să te iubească, Lina. Vreau să te vrea, dar mi-e teamă… mi-e teamă că are să-ți frângă inima.

Când auzise cuvintele, Lina știuse că erau adevărate. Mamei ei chiar îi era teamă că el avea să-i frângă inima. Și poate ar fi și făcut-o. Era imposibil să se mai agațe de toate fanteziile ei de fetiță despre un tată perfect. De la moartea lui Francis, înțelesese ce loc întunecat și înfricoșător putea să fie lumea.

Lina și-a tras nasul și l-a șters cu brațul acoperit de flanel. Acest bărbat care era tatăl ei ar fi putut s-o rănească. Acum înțelegea asta și știa că frica mamei ei era reală.

Dar poate că ar fi putut de asemenea s-o salveze.

Își dorea așa de tare ca asta să fie adevărat, încât se simțea rănită de nevoie. Era așa de dureros de

singură, iar iubirea mamei ei nu părea să ajute. Avea nevoie ca tatăl ei să-și deschidă brațele pentru ea și s-o ia în casa lui, s-o întrebe despre viața ei și s-o asculte. O, Doamne, doar s-o asculte…

Îl pierduse pe Francis, și singurul care-i mai rămăsese era tatăl ei.

Avea de gând să-l facă s-o iubească. Nu avea să-l ia de bun, așa cum făcuse cu Francis. Cu tăticul ei avea să fie perfectă, și isteață, și adorabilă. Așa de adorabilă că el avea să plângă pentru anii pe care-i pierduse.

Trebuia să fie cu putință.

Pentru că dacă nu era – dacă într-adevăr nu o dorea –, nu credea că ar fi putut supraviețui.

•

Angel a visat din nou că se plimba prin poiană. De data asta era iarnă. O pătură groasă de zăpadă albă strălucitoare acoperea totul și cerul avea o nuanță strălucitoare de albastru.

Precum ochii lui Francis…

Și brusc s-a trezit într-o biserică pustie. A clipit și a privit în jur. Lumina soarelui pătrundea printr-un vitraliu uriaș, trimițând fragmente de lumină multicoloră pe podeaua din parchet. O statuie uriașă reprezentând-o pe Fecioara Maria, sculptată în marmură albă, îl privea de sus, cu brațele împreunate în mod protector în jurul unui ghemotoc înfășat.

Angel s-a întors lent și a văzut un grup de copii îngrămădiți în ușa deschisă. Când s-a întors înapoi, biserica era plină de oameni – părinți cu aparate de fotografiat, înălțându-și gâturile ca să-i vadă pe copii.

Copiii au intrat unul câte unul în biserică. Erau toți îmbrăcați la fel – fetițele în rochițe albe cu volănașe, băieții în pantaloni negri încrețiți și cămăși albe călcate, cu părul lipit pe spate în freze rigide nenaturale. Angel a simțit începutul unui zâmbet. Era o zi pe care și-o amintea așa de bine…

Francis a apărut primul, un puști greoi de nouă ani, cu pantaloni prea apretați, care scoteau un foșnet ușor când mergea. Angel l-a urmat pe fratele lui mai mare așa de îndeaproape încât atunci când Francis s-a oprit, Angel s-a ciocnit de el. Angel și-a auzit trilul râsului în biserica tăcută înainte de a se putea opri.

— Șșșt, i-a șuierat Francis, întorcându-se.

Angel i-a zâmbit larg fratelui său.

— Scuze, a șoptit, încercând să se potolească.

A tras de cămașa albă uzată și a băgat-o înapoi în micuții pantaloni negri.

Apoi șirul a început din nou să se miște. Au trecut pe lângă strane și și-au ocupat locurile de-a lungul orgii. A fost un moment de liniște înainte să înceapă cântecul. Părinții au zâmbit și s-au aplecat în față; aparatele de fotografiat s-au ridicat.

Angel s-a apropiat de fratele lui. Francis stătea în mijlocul rândului – cel mai înalt băiat din clasa CCD – cu spatele rigid și privirea ațintită înainte. A cântat cântecul cu vocea limpede, pură, a unui credincios adevărat.

Angel a băgat încet mâna în buzunar. Degetele i s-au încolăcit în jurul broscuței, simțind suprafața lucioasă, curbată, a spatelui ei. Foarte atent a scos broscuța din buzunar și apoi a așezat-o cu blândețe pe umărul lui Francis.

La mijlocul soloului lui Francis, broscuța a scos un oac și apoi a sărit pe capul lui Mary Ann McCallister. După aia, s-a dezlănțuit iadul.

Fetele au urlat, au bătut din palme și au alergat unele după altele. Băieții s-au năpustit și s-au aruncat după broască. Și părintele n-a făcut nimic altceva decât să se uite la Angel, dând din cap.

Angel a râs cu lacrimi. După un minut ce a părut foarte lung, Francis i s-a alăturat și au stat amândoi acolo râzând în mijlocul întregului haos. Și apoi, în sfârșit, Francis și-a șters lacrimile de pe față și i-a înmânat lui Angel primul rozariu de împărtășanie.

— Poftim, Angel, a spus rânjind. Cu siguranță vei avea nevoie de două.

Cuvintele lui Francis au reverberat în timp ce imaginea bisericii a tremurat și a început să dispară. Deodată Angel era din nou în poiană, cu picioarele afundate până la genunchi în zăpadă. Cerul de deasupra era la fel de negru ca aripa unui corb și zăpada cădea cu o furie orbitoare, așezându-i-se pe obraji, în mici puncte de foc. Stătea acolo de unul singur, fără să știe ce să spună și cu inima zvâcnindu-i în piept.

Apoi Francis a venit spre el, plutind, întinzând brațul către el.

Angel a apucat mâna fratelui lui și s-a agățat de ea.

— Îmi pare rău, Franco, a șoptit, simțind că începe să plângă. Îmi pare rău, Iisuse. Îmi pare rău…

— Șșșt, a spus Francis cu un zâmbet pe buze, un zâmbet lejer care i-a încrețit ochii în fante. Știu. I-a strâns mâna lui Angel. Doar rezistă, frate. Sunt cu tine.

Și Angel s-a trezit plângând.

•

Madelaine stătea în ușa deschisă a sălii de operație numărul 8, întrebându-se ce să facă în legătură cu Angel. Allenford și asistenta chirurgicală erau adunați în jurul patului, pregătindu-l pe Angel pentru prima biopsie postoperatorie. Chiar și de aici, Madelaine a auzit vocea furioasă a lui Angel.

Schimbările lui de dispoziție erau incontrolabile. Acum era ascultător și fermecător și în clipa următoare – *ua*! Făcea genul de criză de nervi pentru care devenise legendar chiar înainte ca ei să se fi despărțit. Asistentele începuseră să tragă la sorți ca să hotărască cine avea să-i verifice semnele vitale și să-i ajusteze dozele de medicamente. Devenise gorila de trei sute de kilograme de la Terapie Intensivă.

Din punct de vedere fizic, lucrurile evoluau bine. Fusese scos de pe toate medicamentele intravenoase, inclusiv dopamină și Isuprel. Progresa în pași mari și i se permisese să plece din izolare mai repede decât majorității pacienților. Medicul de la kinetoterapie îl vizitase deja de două ori și raportase că se ridicase din pat și mergea cel puțin patruzeci de minute pe zi. Culturile de sânge erau negative.

Da, din punct de vedere fizic, o ducea grozav. Din punct de vedere mental, era un dezastru. Părea incapabil să se împace cu acest nou stil de viață. Fiecare pastilă, injecție sau analiză de sânge îl înnebuneau. Nu putea suporta obrajii umflați sau pierderea în greutate pe care o suferise cât timp fusese bolnav.

Pe scurt, în cea mai mare parte a timpului, era o pacoste.

Dar nu mai putea fi așa prea mult timp.

În curând, urma să fie externat și avea să fie obligat să se descurce de unul singur. Cu nimeni care să aibă grijă de el în afara lui însuși.

Și dacă ceva nu s-ar fi schimbat repede, lui Madelaine îi era teamă că el nu ar fi luat lucrurile suficient de în serios. Nu asta fusese mereu problema lui Angel – că nu lua nimic în serios?

Programul de administrare a medicamentelor nu era ceva ce putea ignora. Trebuia să respecte regulile, pentru prima dată în viața lui. Dacă nu ar fi făcut-o…

A dat gândul la o parte, refuzând să stăruie asupra lui. Angel avea inima lui Francis – tot ce mai rămăsese din preotul ei vesel cu ochi albaștri – și a naibii să fie dacă i-ar fi permis să-și bată joc de acest miracol.

Angel se simțea pierdut acum. Madelaine vedea asta în ochii lui, o simțea în delicatețea pasageră a atingerii lui. Și de fiecare dată când se speria, se înfuria; știa asta, o știuse întotdeauna.

Întrebarea era ce avea să facă Madelaine în legătură cu asta.

S-a dus lângă pat și l-a luat de mână.

— Hai, Mad, a spus el cu o voce somnolentă, presupun că voiai să-l vezi pe bătrânul Allenford cum mi-o înfige din nou.

Chris a scufundat niște vată într-o soluție de iod și a tamponat un loc de pe gâtul lui Angel.

Angel a tresărit din cauza atingerii și și-a strâns ochii.

Madelaine a văzut cât de frică îi era și l-a strâns mai tare de mână. Voia să-i spună că totul avea să fie bine, dar era doctor și știa – la fel ca el – că această procedură era prea importantă pentru ca să se piardă în generalități. S-ar fi alertat dacă organismul lui ar fi respins inima lui Francis.

— Am nevoie de mai mult Valium, a șoptit el, deschizând ochii pentru a se uita la ea.

Ea a încercat să zâmbească.

— Ți-am dat deja mai mult decât ți se cuvenea.

Jumătate din gură i s-a ridicat într-un zâmbet confuz.

— Niciodată nu mi-a plăcut să-mi împart drogurile. Am un nivel ridicat de toleranță. Am nevoie de o doză mai mare.

Madelaine i-a auzit vocea agitată și s-a oprit să-l poată calma.

Zăcea acolo și avea capul răsucit tare într-o parte. Pe porțiunea din gât care era vopsită în portocaliu, îi zvâcnea o venă albastră, groasă. Allenford injectase un anestezic local chiar sub mărul lui Adam. Când anestezicul și-a făcut efectul, a introdus un ac în vena jugulară și a împins instrumentul în jos, către inima lui Angel.

Toți patru s-au întors către monitorul de la picioarele patului. Inima lui Angel a apărut pe ecran ca o umbră care pompa și se zvârcolea. Allenford a ciupit o mică bucățică din mușchiul inimii – nu mai mare decât un vârf de ac – și a scos instrumentul.

— Asta-i tot, oameni buni, a spus zâmbind, în timp ce amplasa specimenul într-un container și bandaja incizia. Și-a scos mănușile albe de cauciuc și le-a aruncat în coșul de gunoi, apoi s-a ridicat. Ar trebui să obținem rezultatul în câteva ore.

Asistenta chirurgicală a strâns totul și a plecat.

Allenford și-a luat fișele și a început să studieze notițele.

— Ai vreun gând, Angel?

Angel s-a întors să se uite la chirurg.

— Da, dacă tot ați întrebat. Mad, aici de față, nu vrea să-mi spună nimic despre donator.

A rostit ultimul cuvânt de parcă ar fi avut un gust amar pe limbă.

Chris și-a azvârlit privirea asupra feței ei pentru o clipă și Madelaine a simțit cum se înroșește. Apoi s-a uitat din nou la Angel.

— Există niște protocoale stricte pentru aceste lucruri, Angel. Am aflat în anii de practică pe care îi avem, că tranziția decurge mult mai bine dacă este păstrată confidențialitatea.

Angel a dat ochii peste cap și s-a chinuit să se ridice în capul oaselor. Halatul de spital cu buline s-a căscat peste bandajele de pe piept. Pata portocalie de iod arăta ca o arsură pe fundalul palid al gâtului lui.

— Voi, nenorociților de doctori, credeți că sunteți niște Dumnezei, dar nu sunteți. Sunteți numai niște oameni care au ceva mai mulți ani de facultate decât un asistent dentist. Nu aveți niciun drept să vă jucați cu viața mea.

Allenford părea plin de compasiune.

— Suferința și medicamentele sunt cele care te fac să te porți așa, Angel. Nu-ți face griji, este absolut normal. Bineînțeles că vrei să afli ceva despre donatorul tău – toți cei care se află în poziția ta vor –, dar adevărul este că nu e o idee bună să încurci aceste ițe. Familia donatorului are la fel de mult drept la confidențialitate ca și tine. S-a aplecat deasupra patului, și-a sprijinit brațele

de marginea lui și l-a privit pe Angel. Așa că nu te gândi la lucrurile pe care nu le poți schimba. Nu uita că în curând totul va depinde de tine. Poți să te tot agăți de nedreptatea situației sau poți continua ce ți-a mai rămas din viață.

— Da, și ce dacă mor – este numai o bulină neagră pe istoricul tău de chirurg. O să depășești situația.

Allenford s-a încruntat. Vocea i-a devenit o șoaptă.

— Chiar crezi asta, Angel?

Angel a părut să se micșoreze sub ochii lui. S-a cufundat în pernă și oftat din greu.

— Asta e problema, doctore. Nu par să cred nimic. Vrei să „nu mă mai agăț de nedreptatea situației" și să-mi trăiesc viața. Cum, Doamne, aș putea să fac asta? Dacă rezultatul biopsiei va fi prost, s-ar putea să mai am numai zece minute de trăit. E destul de greu să faci planuri pentru o astfel de viață.

— Asta nu e neapărat adevărat, Angel, și știi și tu. Ai putea trăi mult timp. Există un bărbat în California care urmează să facă optsprezece ani…

— Nu-mi spune statisticile, doctore, sau asistenta Ratchet va trebui să-mi șteargă voma de pe podea. Crede-mă, nimic nu-mi umple inima mai mult decât ideea că pot trăi o viață lungă și plină dacă beau suc de portocale și fac sport. A râs cu amărăciune. Am primit a doua șansă la viață – *ii-hoo.* Tot ce trebuie să fac este să mă port ca Richard Simmons.

Allenford a râs încet și s-a îndreptat.

— Richard Simmons e ceva nou. O să mă întorc cu rezultatul biopsiei tale. Gândește pozitiv.

Angel a pufnit.

— Jur pe inimă.

Angel i-a aruncat lui Madelaine o privire plină de semnificație, apoi a plecat. Angel a deschis gura să-i spună ceva lui Madelaine, dar înainte de a

apuca să vorbească, doctorul Marcus Sarandon a intrat în cameră.

Angel a dat ochii peste cap.

— O, ce bine, alt doctor. Și ăsta arată ca Malibu Ken.

Marcus a râs cu voce tare. Privirea i s-a dus către Madelaine, de unde a primit o acceptare rapidă din cap, apoi s-a întors către Angel.

— Ei bine, presupun că dacă e cineva care ar trebui să știe cum arată plasticul, aceea e o stea de cinema.

Angel i-a aruncat bărbatului un zâmbet plin de ranchiună.

— *Touché,* doctore.

Marcus a întins mâna.

— Sunt Marcus Sarandon. O să… o ajut pe Madelaine la cazul tău.

Angel s-a încruntat.

— În niciun caz.

Madelaine s-a dus repede către pat.

— O să-ți explic mai târziu. Pentru moment, ascultă ce are Marcus de spus. E un tip de treabă.

— La fel e și Clint Eastwood. Asta nu înseamnă că vreau să-mi fie doctor.

Marcus a scos o agendă albastră de la subraț.

— Acesta este calendarul tău zilnic – dozele de medicamente și orele la care trebuie să le iei. Uită-te la el și vorbim mâine.

— Nu vreau să vorbim mâine.

Marcus a rânjit.

— Pacientul perfect. Bun. Eu vorbesc și tu asculți.

I-a mai aruncat un zâmbet rapid și strălucitor, apoi a plecat.

Angel a ridicat calendarul medicației și l-a aruncat în capătul celălalt al încăperii. A lovit peretele gol și a alunecat pe podea.

Cu un suspin, Madelaine l-a ridicat și l-a așezat cu grijă la picioarele patului. Apoi a tras un scaun.

— Te porți ca un copil răsfățat.

— Taci.

Ea a zâmbit.

— Bună replică, Angel. Ce urmează – să scoți limba la mine?

— Nu exclude posibilitatea.

— Faci viața tuturor de pe etaj un coșmar.

Angel i-a aruncat o privire sumbră.

— Cum crezi că este pentru mine? Zac aici toată ziua, sunt împuns, înțepat și verificat ca și cum aș fi o bucată de carne pe o bandă rulantă. Și tot visez… Vocea i s-a stins și și-a întors fața de la ea. Pleacă, Mad.

Ea s-a tras mai aproape.

— Ce este, Angel?

A așteptat câteva clipe înainte de a răspunde.

— Îl tot visez pe Francis. Fiecare vis începe altfel, dar se termină la fel. Vorbim puțin și apoi se întinde către mine. Îmi simt inima bătându-mi în piept ca pe o pasăre încolțită lângă geam. Îmi șoptește ceva – niciodată nu-mi amintesc ce –, apoi mă ia de mână și dispare. Și asta nu e tot. E ca și cum… ar fi în mine. Ieri am rugat-o pe asistenta aia grasă, Betty Boop, sau cum o chema-o, să schimbe postul de radio. Am rugat-o să pună ceva de Beatles. A oftat. Beatles, pentru numele lui Dumnezeu! Înainte de operație nu ascultam decât hard rock – știi, genul de muzică de la care-ți vine cheful să-ți smulgi hainele și să tragi pe nas tone de cocaină. Acum vreau să ascult *Yesterday.* S-a uitat la ea și ochii aceia care întotdeauna păreau plini de viață arătau mohorâți și fără culoare. Simt că-mi pierd mințile, Mad.

Ea a rămas nemișcată. Își simțea inima bătându-i în piept. Era ceva obișnuit pentru pacienții care făcuseră transplant de inimă să creadă că sunt invadați de personalitatea donatorului, dar Angel nu știa că avea inima lui Francis. Nu ar fi trebuit să simtă aceste lucruri. Nu era posibil din punct de vedere medical.

— Din echipa noastră face parte un psihiatru foarte bun, Angel. Știe prin ce treci – este foarte normal – și ar fi mai mult decât fericită să vorbească cu tine.

— Asta-mi trebuie, încă un doctor. O, și n-ai auzit partea cea mai bună. Aseară am cerut un pahar de lapte.

Nu i-a venit nicio idee ce să spună.

— Laptele degresat e bun pentru tine.

— Dacă ai de gând să vorbești aiurea, ca un doctor, ca un fel de medic comunist, poți să te cari naibii de aici. A scos un suspin din greu și și-a trecut o mână prin părul ciufulit. Nu contează.

Ea s-a tras mai aproape.

— Ce?

S-a uitat la ea și tristețea din ochi aproape i-a frânt inima lui Madelaine.

— Voi, doctorilor, îmi tot oferiți „viața” ca și cum ar fi un rol important într-un film de Spielberg, dar nu este viața mea, Mad. Inima asta e ca un pantof care nu mi-e bun. Nu mă lasă niciodată să uit că nu m-am născut cu ea. Poate dacă Francis ar fi trăit, sau aș fi avut pe cineva cu care să vorbesc, cineva care să mă ia de mână și să mă conducă într-o anumită direcție… nu știu. Mă simt ca un monstru.

Ea s-a întins și l-a apucat de mână, strângându-l cu blândețe.

— Sunt aici pentru tine, Angel.

El a încercat să zâmbească.

— Fără supărare, Mad, dar ești ca un miraj pe care pot să-l văd, dar nu-l pot atinge. Câteodată am impresia că doar am visat ceea ce am trăit împreună. Băiatul nebun, îndrăgostit până peste urechi, nu aveam cum să fiu eu. Acum, băiatul care a luat-o la goană pe un Harley-Davidson nou nouț, ăla am fost eu.

Madelaine s-a uitat la el, observând durerea și singurătatea care-i bântuiau ochii verzi. Ținea la el așa de mult în acea clipă încât sentimentul era

aproape ca o durere în piept. Angel suferea acum, pentru sine și pentru fratele pe care-l pierduse. Madelaine știa cum era să pierzi pe cineva pe neașteptate. Tot ce-ți rămânea era credința, și dacă nu aveai asta, sentimentul de gol putea să te-nghită pe de-a-ntregul.

Iar Angel nu crezuse niciodată cu adevărat în nimic, cu atât mai puțin în sine însuși.

— Un vis, îl uiți în timp. S-a aplecat peste el. Pe mine m-ai uitat, Angel?

În secunda în care a pus întrebarea apăsătoare, a văzut răspunsul în ochii lui, străfulgerarea dorului, frica de a răspunde.

— Nu, a răspuns încet.

— Știu că nu sunt Francis, știu că nu sunt familie, dar sunt aici și nu plec nicăieri.

— Promiți? a întrebat cu o voce aspră.

Madelaine a dat din cap.

— Din cauza asta nu pot fi cardiologul tău. O să-l las pe Marcus Sarandon să preia lucrurile de aici. Este un medic excelent. O să fiu în continuare pe aproape când o să ai nevoie de mine… în calitate de prieten.

El s-a încruntat.

— Nu înțeleg…

— Sunt prea implicată din punct de vedere emoțional. A înghițit greu și a spus încet. Țin prea mult la tine.

Angel a tăcut mult timp, studiind-o, apoi a spus:

— Nu te merit, Mad.

I-a aruncat un zâmbet rapid, ca o tachinare.

— Niciodată nu m-ai meritat.

— Da, întreabă-l pe Fra…

— Francis, a continuat ea și zâmbetul i-a dispărut.

Liniștea s-a așternut apăsătoare între ei.

— Te-a iubit, a spus Angel, urmărind-o insistent în timp ce vorbea.

Pentru o clipă, suferința a fost așa de puternică încât nu a putut vorbi. Până la urmă a dat din cap.

— Și pe tine te-a iubit.

— Mi-e dor de el. E ciudat… după toți acești ani în care am fost despărțiți, am știut întotdeauna că nu trebuia decât să ridic receptorul. Abia dacă mă gândeam la el și când o făceam, râdeam, mai dădeam o băutură peste cap și-mi spuneam că aveam să-l sun dimineața. N'țeles că nu l-am sunat niciodată. Și acum nu mai e, și uneori mi-e așa de dor de el…

Madelaine nu s-a putut abține. S-a dus la el atunci. Așezându-și mâinile pe obrajii lui, s-a uitat la fața lui frumoasă, privindu-l adânc, adânc în ochi.

Francis, s-a gândit. Ești acolo? Ai face bine să fii acolo…

Trebuia să-și asume un risc pentru toți. Era timpul.

— Nu este singura ta familie, știi, a spus încet.

Angel s-a încruntat către ea. A văzut momentul în care a înțeles ce spunea – expresia i s-a înălțat și o frică rece, ascuțită i-a căscat ochii. A scuturat din cap.

— N-o face, Mad, a spus, dând în continuare din cap. Nu mă împovăra cu asta.

Madelaine nu s-a uitat în altă parte. Pentru prima oară în viață, s-a simțit puternică și în control și, Doamne, ce bine era. I-a zâmbit încet, fără șovăială.

— O cheamă Lina.

Capitolul 20

Angel și-a schimbat poziția și a făcut o mică minge din pernă, apoi a înfundat-o sub cap. Deasupra capului, televizorul rula reclame.

S-a întins după telecomandă și a schimbat canalele. Unul dintre programele cu pseudoștiri de tabloide i-a trântit poza pe ecran. Imaginea s-a schimbat imediat către femeia lui de serviciu din Vegas – machiată mai gros decât Robin Williams în *Doamna Doubtfire.* Bolborosea ceva despre felul în care Angel nu ștergea niciodată praful în spatele patului și uneori uita să-i lase un cec pentru serviciile ei. Apoi reporterița blondă platinată a revenit pe ecran, oferind un zâmbet de plastic în timp ce spunea: „Se crede că Angel DeMarco este în acest moment într-un spital în Pacific Northwest. Boala lui nu a fost confirmată, dar cuvântul SIDA a fost șoptit la mai mult decât o singură petrecere hollywoodiană în ultimele zile. Surse apropiate starului susțin…”

Într-o izbucnire de iritare, a apăsat butonul de oprire și a azvârlit telecomanda. Aceasta a lovit peretele cu un zăngănit satisfăcător și s-a prăbușit pe podeaua de linoleum.

Și-a încrucișat brațele și a oftat din greu.

Nu putea să nu se gândească la ziua de ieri. Oricât de tare s-ar fi străduit să înlăture cuvintele lui Madelaine, ele îi reveneau în minte pe când stătea în camera pustie.

Numele ei este Lina.

Până la urmă a cedat și s-a așezat înapoi. Punându-și mâinile sub cap, s-a uitat în sus la tavanul casetat.

O fiică.

A încercat să-și imagineze cum ar fi să aibă un copil. Nu-și petrecuse niciodată prea mult timp gândindu-se la genul acesta de lucruri. De fapt, singura dată când se gândea la copii era chiar

înainte de a face sex – era ceea ce-l făcea să se întindă după prezervativele din buzunar.

A vrut să califice întreaga discuție ca fiind irelevantă și ridicolă. Și era sigur că înainte de operație, ar fi făcut exact asta. Ar fi putut să se întâlnească cu Madelaine la un concert sau la o premieră, să audă despre incredibilul copil pe care ea îl născuse cu șaisprezece ai în urmă și să nu simtă nimic. Mai puțin decât nimic.

I-ar fi oferit un shot de tequila și ar fi băut în cinstea copilului al cărui tată era. Dar la asta s-ar fi rezumat totul. După ce ar fi băut tequila, și-ar fi făcut ieșirea din scenă.

Dar începea să înțeleagă faptul că fuga nu te duce întotdeauna undeva, că uneori o sfârșești exact în punctul din care ai plecat.

Nu se mai considera nemuritor. Cum ar fi putut, cu inima străinului pulsându-i în piept și cicatricea ca de Frankenstein, de un roșu aprins, traversându-i carnea? De fiecare dată când i se făcea o injecție sau lua o pastilă, i se amintea că era viu prin grație divină – și cu ajutorul darului unui străin. Era genul de lucru care te făcea să te gândești la viața ta – chiar dacă nu-ți doreai.

Chiar și înainte de operație, obosise să fugă și să nu ajungă nicăieri, se săturase de petreceri cu femei pe care nu și le amintea și de prieteni care dispăreau când filmările se încheiau. Dar nu știa cum să facă altfel.

Nu crease niciodată o viață pentru sine, nu o viață reală, cinstită. Avea o existență – un condo într-un zgârie-nori din Las Vegas, prieteni care apăreau și dispăreau la fel de ușor cum se schimbau rolele de film, mașini pe care le conducea un an și apoi le dădea la schimb, un loc de muncă ce-i permitea să se rostogolească în bani și să muncească mai puțin de patru luni pe an.

Ce făcuse în restul timpului? Abia dacă-și putea aduce aminte. Când se gândea la viața lui, singurele lucruri care îi veneau în minte erau

imagini ale petrecerilor la care fusese și ale mahmurelilor pe care le avusese.

Voia să-și amintească zilele de început, când fusese un actor serios care se ducea la o audiție istovitoare după alta, jucând Shakespeare în Park. Dar asta era povestea pe care o concepuseră – ficțiunea pe care o oferiseră presei pe când creaseră personajul Angel DeMarco din frânturi de realitate și mormane de fantasme.

Tristul adevăr era că nu știa nimic despre actorie. Fusese angajat datorită aspectului fizic la prima audiție – o audiție la care participase din cauza unei provocări. Mama lui Val îi spusese unui producător că fiul ei era agent și *voilà!* Val devenise agent. Și când Val a devenit agent, nu a durat decât câteva secunde înainte ca Angel să devină actor.

Poate obținerea primului rol nu ar fi fost un lucru așa rău dacă ar fi fost un figurant și și-ar fi găsit chemarea, dar a fost starul și filmul a avut încasări de peste 150 de milioane de dolari. După aia, l-ar fi lăsat să joace și Othello dacă ar fi vrut. Se născuse o stea.

S-a încruntat, întrebându-se de ce nu muncise mai mult ca să-și însușească meseria. De ce nu luase scânteia de talent pe care o văzuseră criticii ca s-o șlefuiască în ceva special?

Nu-și amintea motivele; până și datele și locurile începeau să se estompeze. Totul în legătură cu viața lui înainte de infarct începea să pară o amintire efemeră care îi aparținea altcuiva.

Și totuși, își amintea cu claritate unele lucruri, cum era carnavalul.

Un vis, îl uiți, Angel. Pe mine m-ai uitat?

O uitase. Până să se trezească în nenorocitul ăla de spital din Oregon, practic uitase de Madelaine; timpul pe care-l petrecuseră împreună se estompase într-o amintire tulbure a primei iubiri, înghesuită, ca toate amintirile din liceu, în albumul de amintiri zdrențuit al sufletului. Dar acum părea

real, așa real, că îl putea atinge. Poate singurul lucru real din viața lui.

Madelaine voia ca el să fie tată pentru fiica lor. Era singurul lucru pe care i-l ceruse vreodată.

Are nevoie de tine, spusese Madelaine.

Doamne ajută, nu știa ce să facă. Într-un mic ungher al sufletului, voia să ia legătura cu fiica lui, care semăna așa de tare cu el. Voia s-o cuprindă și s-o aducă în viața lui, și să știe că a făcut un lucru bun pe lumea asta înainte de a muri.

Dar îi era frică. Ce fel de tată ar fi putut fi? Era un alcoolic care tocmai se oprise din băut și un dependent care tocmai renunțase la droguri. Putea să crape în orice clipă din cauza infarctului inimii unui alt om.

Nici pe departe cel mai bun model pentru o fată derutată de șaisprezece ani.

Nu era nicio îndoială că avea s-o dezamăgească. Absolut nicio îndoială.

Disperat din cauza caracterului său inadecvat, s-a întins către noptieră și a aprins radioul pe care i-l dăduse Madelaine. Din cutie a răsunat muzică heavy metal, iar el s-a strâmbat. Fără să se gândească, a răsucit butonul până când melodia *Fantoma de la Operă* s-a auzit din difuzoare.

S-a simțit traversat de un fior de liniște. Furia și frica ce-i contractau stomacul de o zi au început să dispară. S-a sprijinit în spate de perne, lăsând muzica să umple încăperea și să-i calmeze inima epuizată.

Fii prietenul ei, Angel.

Era vocea fratelui lui, împletită printre acordurile muzicii.

Angel s-a ridicat în capul oaselor preocupat, înfundându-și coatele sub el. *Fii prietenul ei.*

Era exact ceea ce ar fi spus Francis dacă ar fi trăit. Francis întotdeauna știuse care era lucrul pe care trebuia să-l facă în viață și întotdeauna îl făcuse. Discret, fără zarvă, cercetarea sufletului sau întrebări.

Ar fi putut Angel să fie așa? Ar fi putut măcar să încerce?

În vremurile vechi – înainte de operație –, răspunsul ar fi venit cu o viteză orbitoare, strivind orice înclinație de a fi bun. Ar fi știut că nu s-ar fi putut ridica la înălțimea unei responsabilități ca aceasta. Ar fi râs și numai la gândul de a încerca.

Dar acum, zăcând aici, ascultând această muzică, s-a întrebat. Poate această inimă a lui venise de la cineva bun. Poate îi oferise o șansă pe care vechea inimă nu i-ar fi permis-o.

Ar fi trebuit să râdă de absurditatea ideii. Știa că inima era doar un organ, nu depozitul sufletului sau vreo altă prostie de genul ăsta. Și totuși, oricât de des și-ar fi spus asta, nu putea să creadă cu adevărat. De la operație, începuse să simtă diferit. Avea gusturi diferite în muzică, la mâncare. Într-o clipă era furiosul care obișnuia să fie, și apoi ceva se întâmpla – auzea un cântec trist sau privea ploaia – și știa că în interiorul lui era ceva nou. Un mic firicel de bunătate care se împletea cu răul. Asta îl speria, acest sentiment că nu mai era singur în corpul lui, dar îl și minuna. Cu fiecare bătaie a inimii străinului, simțea o mică creștere a posibilității, a ceva ce era aproape magic.

Voia ca toată această durere și suferință să însemne ceva. Madelaine și Chris și Hilda și Tom Grant îi spuseseră cu toții că îi fusese oferită o nouă șansă la viață. Poate ar fi putut în sfârșit să facă o diferență.

Și-a dorit brusc asta, cu mai multă intensitate decât își dorise vreodată ceva.

Era un sentiment plăcut să-și dorească ceva, să aibă un țel. Cinstit vorbind, nu avusese prea multe țeluri în viață. Nu-și dorise niciodată prea multe lucruri în afară de următorul film, sau următoarea femeie, sau următoarea băutură.

A simțit, în mod uimitor, ca și cum în sfârșit s-ar fi maturizat.

Era așa cufundat în gânduri, încât i-a luat o secundă să-și dea seama că cineva bătea la ușă.

— Intră, a spus.

Madelaine a intrat pe ușă. Pentru o fracțiune de secundă, aproape că nu a recunoscut-o. Purta o pereche de blugi lăbărțați și un cardigan verde larg, care avusese și zile mai bune. Părul îi era pleoștit în jurul feței și nicio urmă de machiaj nu îi ascundea paloarea obrajilor.

— Hei, Angel, a spus ea încet, venind lângă pat.

S-a uitat la ea și a simțit cum îl strânge pieptul. Părea tristă și pierdută, foarte diferită de cum era în mod obișnuit. În zilele de demult poate că nu ar fi observat ravagiile suferinței, dar această inimă nouă știa lucruri pe care vechea inimă nu le știa.

I-a zâmbit fals.

— Hei, doctore. Ce faci?

A scos fișa din buzunarul de la picioarele patului și a studiat-o rapid, apoi a pus-o la loc.

— Sunt sigură că Sarandon ți-a spus că biopsia nu a indicat nicio urmă de rejecție. Ești bine.

— Măcar unul dintre noi, atunci.

Fața i-a fost traversată de o încruntare.

— Ce vrei să spui?

— Stai jos.

A tras un scaun și s-a așezat lângă pat. Când a observat cum se uita la ea, și-a trecut o mână prin păr.

— Este ziua mea liberă.

Angel voia să treacă la subiect și să întrebe cum se simțea, dar acest gen de intimitate sinceră îl făcea să se simtă ciudat și nesigur. Așa că, în schimb, a înclinat capul către televizorul care atârna de perete.

— Tocmai mi-am văzut poza într-o emisiune-tabloid. Am SIDA. Ar fi trebuit să-mi spui.

Un zâmbet i-a strâmbat un colț al gurii.

— Nu am vrut să te deprim.

— Ce altceva mai spun iubiții mei șacali din media?

— Unul dintre tabloidele de doi bani a raportat acum câteva zile că ai suferit un transplant de inimă – de maimuță, cred, sau poate de extraterestru. Altă emisiune este sigură că o stripperiță din Boca Raton ți-a dat SIDA. S-a uitat la el. Se pare că ai avut ceva viață sexuală.

Nu a putut să nu se simtă puțin melancolic.

— Da, am avut, a spus cu un suspin.

— Poți s-o ai din nou, știi. Unii cardiologi recomandă să aștepți șase săptămâni înainte de a-ți relua viața sexuală, dar eu sunt puțin mai tolerantă. Când îți vine… Și-a dat seama de dublul înțeles al vorbelor ei, și o mică roșeață i s-a urcat pe gât. Adică, când te simți suficient de bine, e OK să faci sex.

S-a uitat direct la ea, apoi a spulberat-o cu cel mai grozav zâmbet de băiat rău.

— Este o propunere?

I s-a părut că a observat-o tremurând ușor.

— Cred că o să-l las pe noul tău cardiolog să aibă această discuție cu tine. S-a ridicat în picioare. Acum trebuie să fug.

S-a întins după mâna ei și a reținut-o.

— Nu pleca.

S-a uitat la el, îndelung și intens, apoi a spus încet:

— Nu te purta așa cu mine, Angel. Nu sunt o starletă de la Hollywood care ar da orice ca să petreacă o noapte cu tine.

A înțeles că o rănise.

— Îmi pare rău. Vechea viață. Vechile replici. S-a scuturat, dar nu a dat drumul mâinii. Va trebui să ai răbdare cu mine. E destul de greu să te schimbi peste noapte.

Madelaine și-a tras ușor mâna și s-a așezat.

Angel a așteptat ca ea să spună ceva și, fiindcă nu a făcut-o, a știut că era momentul ca el să vorbească.

— M-am… m-am gândit foarte mult la Franco, a spus el, bâlbâindu-se ca un caraghios.

Ea a închis ochii și Angel și-a dat seama că se lupta să-și mențină controlul.

— Ăsta este puloverul lui? a întrebat Angel încet.

Madelaine și-a atins imediat mâneca, degetele au mângâiat lâna uzată. Fără să spună nimic, a dat din cap.

— Când… Vocea i s-a transformat într-o șoaptă. Când începe vindecarea, când începem să ne simțim mai bine?

Ea a înghițit nodul din gât și s-a uitat la el.

— Nu știu dacă există vindecare. Există numai… să mergi înainte.

A privit-o, dându-și seama în acea clipă cât de mult ținea la ea, cât de mult își dorea ca ea să țină la el.

— Presupun că asta înseamnă viața. Să mergi înainte.

Madelaine i-a oferit un zâmbet blând care i-a transformat fața pentru o clipă.

— Presupun.

El îi provocase acel zâmbet – cu nimic mai mult decât câteva cuvinte sincere și o frântură din inima lui. Revelația l-a măturat, l-a făcut să rânjească precum un idiot.

— Această inimă nouă a mea… a venit de la cineva bun.

Madelaine a tras scurt aer în piept.

— Da, a răspuns.

Și pentru prima dată, Angel s-a simțit ca un om nou.

•

Madelaine a știut când a sunat telefonul că era ceva de rău. Stomacul i s-a strâns. A pus jos cu atenție cartea pe care o citea și s-a dus în bucătărie, unde a răspuns la telefon. Când a auzit vocea lui Vicki Owen, a închis ochii și a suspinat obosită.

— Bună, Vicki.

— Îmi cer scuze să te deranjez acasă, Madelaine, dar vreau să te anunț că Lina nu a fost

la școală azi.

Madelaine s-a uitat către ușa închisă a fiicei ei.

— Am lăsat-o la școală la ora șapte. Mi-a făcut cu mâna și a intrat în clădire. A oftat, simțindu-se brusc prea obosită pentru a avea de-a face cu asta. Presupun că ar fi trebuit s-o conduc până în clasă.

— Am văzut că o iei la ora trei – de asta am sunat. Mi-e teamă că se îndreaptă spre probleme serioase dacă cineva nu găsește o modalitate de a ajunge până la ea.

Madelaine aproape că a negat automat, dar în loc de asta, a târât telefonul în sufragerie și s-a așezat pe canapea. De la moartea lui Francis, nu se mai simțea ea însăși. Își petrecea fiecare moment gândindu-se cât de fragilă e viața, cât de nesigură, și nu mai avea tăria de a pretinde că era perfectă. Simțea ca și cum ar fi călcat apa în extremitatea adâncă a piscinei.

— Sunt… derutată, Vicki, s-a confesat ea și în clipa în care vorbele i-au ieșit din gură, a simțit ca și cum o greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri. Francis a fost mai mult decât un prieten, era o parte din familie. De fiecare dată când încerc să vorbesc despre el, o sfârșim amândouă plângând și niciuna dintre noi nu se simte mai bine. Știu că are nevoie de mine, dar nu am nimic ce să-i pot oferi și, chiar dacă încerc, nu are suficientă răbdare cu mine când mă împleticesc printre cuvinte.

— Știu cum te simți. Fratele meu și soția lui au murit anul trecut și nepotul meu a rămas în grija mea. Săptămâni întregi după moartea lor ne-am dat târcoale unul altuia ca niște lei circumspecți. Este un moment imposibil.

— Ce să fac?

— Continuă să încerci, să te duci spre ea. Și urmărește semnele problemelor adevărate. O să încerc să-i fac cunoștință cu nepotul meu, dar nu va fi ușor. A râs. Fiica ta o să creadă că e un tocilar.

Madelaine a zâmbit ostenită.

— Presupun că asta înseamnă că e un copil bun.

— Este… acum. Și vezi dacă reușești să găsești pe cineva care să stea de vorbă cu Lina. Eu o să încerc în continuare, dar nu vrea să asculte un reprezentat al autorității.

— Da, a răspuns Madelaine. Așa o să fac. Mulțumesc mult, Vicki.

După ce a pus telefonul jos, Madelaine s-a ridicat în picioare și s-a dus pe hol. Ajunsese la ușa Linei înainte să-și fi făcut un plan. Dar în clipa în care s-a uitat la ușa închisă, a știut ce avea de gând să facă.

Cineva care să stea de vorbă cu ea.

A bătut la ușă.

Nu a primit răspuns.

Îmbărbătându-se, a deschis ușa.

Lina stătea pe pat, ascultând muzică la niște căști mari, negre și fumând. Purta un tricou pe care scria: *Dacă nu-ți place muzica mea, ești prea al naibii de bătrân.* Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Imaginea puiului ei stând singur în cameră, legănându-se înainte și înapoi și plângând, era mai mult decât putea Madelaine să suporte. S-a dus la casetofon și l-a stins.

— La naiba, mamă! Lina și-a smuls căștile de pe cap și le-a azvârlit pe patul nefăcut. Nu ai niciun drept să dai buzna aici și să-mi stingi muzica.

Madelaine a luat fără o vorbă țigara din gura Linei și a stins-o în scrumiera de pe podea. Apoi s-a așezat lângă fiica ei.

O clipă, n-au făcut altceva decât să se privească și resentimentul circumspect din ochii Linei era dureros. Doamne, cât de dureros.

Madelaine a întins brațul și a dat la o parte părul ciopârțit din ochii fiicei ei.

Lina a tresărit și s-a retras, râzând scuturat.

— Nu mă mai tund.

Madelaine a oftat. Așa de multe interpretări greșite.

— Nu mă gândeam că ai nevoie de o tunsoare, puiule. Mă gândeam că ai nevoie de un tată.

Lina a pălit.

— Ai spus că nu vrea să mă vadă.

— Crede că nu vrea, dar uneori un om nu poate vedea ce este chiar în fața lui. I-a zâmbit timid. La fel ca tine. Eu sunt chiar aici, întotdeauna am fost aici, iar tu nu mă vezi.

— Mamă…

— Nu mă întrerupe. Nu am fost o mamă bună, Lina. Știu asta, nu crezi că știu? Dar asta nu a fost pentru că nu te iubesc. A zâmbit cu blândețe. Îmi aduc aminte când te-ai născut și mi te-au așezat pe burtă. Erai așa de mică, perfectă din toate punctele de vedere, și am început să plâng. Toată lumea a crezut că plângeam fiindcă erai frumoasă. A mângâiat obrazul umed al Linei. Dar eu plângeam fiindcă aveam șaptesprezece ani și mi-era frică. Am știut că nu voi fi suficient de bună pentru tine.

— Mamă, nu…

— Pentru că mi-era frică, am fost egoistă. Am încercat să te țin mereu cu mine, sperând că într-o bună zi o să fac lucrurile cum trebuie. Dar nu am reușit. Dacă aș fi reușit, nu ai chiuli de la școală, nu ai fura din magazine și nu ai sta singură în cameră plângând. Ai nevoie de ceva ce eu nu-ți pot oferi în acest moment.

— Am nevoie de Francis, a spus cu o voce subțire, ezitantă.

— Amândouă avem nevoie de el, puiule. Și o să continuăm să avem nevoie de el în fiecare zi, tot restul vieților noastre. Poate într-o bună zi durerea se va estompa – toată lumea spune că așa se va întâmpla – mă rog să se estompeze. Dar deocamdată trebuie să ne continuăm viețile, trebuie să ne agățăm de orice urmă de bucurie pe care o găsim. Dacă e un lucru pe care l-am învățat din moartea lui Francis, este cât de repede poate totul să dispară. Un telefon la miezul nopții poate să-ți schimbe viața.

— Îmi vreau vechea viață înapoi. Lina i-a aruncat un zâmbet plin de lacrimi și a scuturat din umeri. Știu, știu, o uram atunci când o aveam.

Madelaine a vrut s-o cuprindă cu brațele și s-o strângă aproape, dar i-a fost teamă că asta ar fi încheiat discuția, iar ea mai avea încă multe lucruri de spus. Multe, multe. În loc de asta, a luat bărbia Linei în căușul palmelor și a zâmbit.

— Vreau să schimb lucrurile pe care le-am făcut greșit. A tras adânc aer în piept și s-a pregătit pentru următoarele cuvinte. Vreau să-ți fac cunoștință cu tatăl tău.

Ochii Linei s-au căscat și a început să-și scuture capul.

— Nu încă…

— Ba da. Acum.

— Ce va face?

Iată întrebarea, mica teamă înțepătoare care deranja și care nu putea fi dată la o parte. Dar noua sinceritate îi dădea un sentiment bun, mult mai bun decât faptul de a se ascunde și de a pretinde că era neînfricată și perfectă.

— Nu știu.

— Dacă nu vrea să mă vadă?

— Atunci încercăm din nou în ziua următoare și în următoarea și tot așa.

Lina a tăcut mult timp.

— Nu știu dacă pot să suport asta.

— Ești mai puternică decât crezi.

— Nu.

Madelaine a privit-o pe fiica ei, simțind că o iubește așa mult, încât o doare.

Știa că Lina era îndreptățită să-i fie frică, dar că frica nu era un motiv suficient ca să stea la distanță. Dacă era cineva care cunoștea această lecție, Madelaine era aceea. Îi fusese frică toată viața, și la ce bun? Un pat pustiu și o fiică ce nu se simțea iubită.

— Dacă te rănește, Lina, voi fi alături de tine.

— Mi-e frică.

— Știu. Și mie mi-e frică.

Lina s-a întors, s-a uitat la posterul imens cu Johnny Depp care atârna deasupra patului ei. În cele din urmă a oftat și s-a uitat din nou la Madelaine.

— Trebuie să încerc, nu-i așa?

Madelaine a simțit un val uriaș de mândrie pentru fiica ei.

— Toți trebuie să încercăm. E tot ce avem.

•

Angel a visat din nou că era pe câmp.

Stătea acolo, uitându-se în jurul lui, simțindu-se liniștit și mulțumit. Păsările zburau în cerc deasupra capului lui, ciripind, croncănind și planând peste iarba verde. Își auzea inima, pompând, pulsând și bătând în piept.

Știa că Francis urma să vină chiar înainte ca el să apară.

Angel s-a întors cu încetinitorul și l-a văzut pe fratele lui stând la liziera pădurii. Era îmbrăcat cu ținuta lui sobră de preot și pentru o fracțiune de secundă Angel aproape că nu l-a recunoscut. Apoi Francis a început să meargă spre el, plutind deasupra ierbii luminoase.

A auzit râsul fratelui său purtat de briză, alăturându-se ciripitului păsărilor și șoaptelor frunzelor și Angel a început și el să râdă.

Deodată, lumea a amuțit. Păsările au dispărut și vântul s-a oprit. Tot ce auzea erau inimile lor, bătând decalate într-un ritm de foc automat.

Fără să se gândească, a întins brațul. A simțit cum Francis îi apucă mâna, a simțit strângerea caldă a fratelui lui și s-a simțit ancorat și în siguranță. Bătăile inimilor lor s-au sincronizat, au devenit o singură bătaie în câmpul liniștit.

Nu am mult timp.

Angel a auzit vocea fratelui său, deși buzele nu i se mișcaseră.

— Stai, a șoptit Angel plin de disperare. Am așa multe lucruri să-ți spun.

Cuvintele nu contează.

— Contează, știu asta acum. Stai.

Dar Francis deja se estompa. Imaginea lui a tremurat și s-a retras.

Angel a alergat după Francis, întinzându-se după el, încercând să apuce imaginea lui, dar se mișca mai repede decât el, dispărând între umbrele întunecate ale copacilor.

Și Angel a rămas singur. Cerul de deasupra s-a întunecat și s-a urâțit, aruncând o mantie umbroasă peste câmp, îngropând florile și iarba.

— Angel?

A ridicat capul și s-a uitat la norii care se adunau. *Întoarce-te, Francis, întoarce-te…*

— Angel?

S-a trezit cu o sperietură și a văzut-o pe Madelaine stând lângă pat. S-a uitat la ea, gâfâind din greu.

— Bu… bună, Mad.

Ea a tras un scaun.

— Ești bine?

— Nu, a răspuns fără să se gândească, azvârlindu-și vulnerabilitatea pe păturile dintre ei. Aproape că și-a luat vorba înapoi și a spus *Da, la naiba, da,* apoi s-a uitat în ochii ei cenușii-verzi și și-a dat seama că obosise să mai mintă, să acopere adevărul. Cu o zi în urmă i se păruse că văzuse o frântură din tărâmul făgăduinței, dar acum se simțea din nou pierdut. Singur, uitat și bolnav. Visele despre Francis îl omorau.

— Nu, a spus din nou, de data asta mai încet. Nu sunt bine. Îl tot visez pe Francis. Nu e normal. E ca și cum… ca și cum ar fi în mine. Îl simt tot timpul, îl aud vorbindu-mi. Uneori chiar gândesc așa cum gândea el.

— Nu ai fi putut avea pe cineva mai bun în tine, Angel.

— Știu. A oftat. Ieri, în vis, a spus „trăiește pentru mine”. A înghițit greu. Cum aș putea face

asta – să trăiesc pentru un om ca el? Era așa de mult mai bun decât voi fi eu vreodată.

Madelaine s-a tras mai aproape de pat.

— Ai primit a doua șansă pe care el nu a avut-o, Angel. Numai tu poți hotărî ce să faci cu ea.

— O, minunat, mai pune puțină vină peste mine.

— Nu vină. Speranță.

A apucat biblioraftul cu trei inele de lângă pat.

— Câtă speranță pot să am când asta este viața mea?

— Nu mai fi așa melodramatic. Agenda aceea nu este viața ta – este numai rutina ta.

— O, abia aștept.

— Păcat că ești într-o stare de spirit așa proastă azi, pentru că am o surpriză pentru tine. Vreau să cunoști pe cineva.

— Dacă mă bagi iar într-o cameră cu un nenorocit de psiholog, îți azvârl fișa pe pereți.

— Fără psihologi, fără kinetoterapeuți, fără asistente. Numai o singură fetiță de șaisprezece ani.

Angel a înghețat. Și-a auzit bătăile inimii în urechi și sunetul l-a făcut să se panicheze. Apoi a auzit cuvintele lui Francis. *Fii prietenul ei.*

Își dorea asta. Iisuse, chiar își dorea, dar îi era teamă. Era așa un nenorocit, iar ăsta era un lucru important. Nu era genul de situație în care să intri numai pe jumătate pregătit și să fugi la primul semn de pericol.

— Nu pot s-o fac, Mad. Nu am ce-mi trebuie ca să fiu tatăl ei.

Madelaine a început să spună ceva, apoi, în loc de asta, a făcut cel mai ciudat lucru. S-a întins și i-a pus mâna pe piept. Angel a simțit căldura atingerii ei prin bumbacul subțire al halatului de spital, prin straturile de tifon care-i acopereau cicatricea.

— O, Angel, a spus ea apropiindu-se așa mult încât Angel a văzut liniile argintii din ochii ei

verzi, a simțit mirosul subtil al fixativului ei. O ai în tine, crede-mă.

A fost vrăjit de ochii ei. S-a gândit, nebunește, că o văzuse uitându-se la el așa și altă dată, dar trebuie să fi fost cu ani de zile în urmă. Nu avea cum să-și amintească…

— O s-o dau în bară, a spus, întrerupând vraja.

— Atunci te bat de te snopesc.

A știut că de data asta vorbea serios și a înțeles dintr-odată riscul pe care și-l asuma Madelaine. O iubea pe Lina și-i era teamă ca Angel să nu greșească și s-o rănească pe fiica lor. Știa, de asemenea, că dacă ar fi făcut-o, nu ar fi existat mântuire pentru el. Nu ar mai fi existat a doua șansă.

— Nu vreau să știe despre transplant – o să mă trateze ca pe un ciudat.

— Nu, n-o va face. Dar este hotărârea ta când – și dacă – să-i spui despre operație.

— Cum să mă port? Ce să fac?

— L-a iubit pe Francis ca pe un tată și suferă din cauza morții lui. Are nevoie de cineva care s-o asculte, să-i pese de ceea ce gândește și simte. Ăsta ar fi un bun început. Fii prietenul ei.

Angel i-a aruncat un zâmbet nervos.

— Asta… ar fi spus Franco.

— Da, a spus ea cu o voce abia o șoaptă. S-a uitat la el cu ochii luminoși, în așteptare. Fii prietenul ei.

Capitolul 21

Lina se plimba înainte și înapoi pe coridorul liniștit al secției de Terapie Intensivă. Din când în când, un doctor sau o asistentă o salutau și era obligată să ridice capul și să bălmăjească un răspuns, dar, în afară de asta, se plimba în continuare.

Hilda a venit pe coridor și a bătut-o pe umăr.

— Te agiți ca un leu în cușcă, scumpo. Ce s-a întâmplat?

Lina abia dacă s-a uitat la ea. A fost nevoie de toată voința pe care o avea la dispoziție ca să rămână pe loc. Bătea din picior nebunește. O știa și o iubise pe Hilda toată viața, dar acum era prea emoționată ca stea de vorbă. Și-a amintit cu întârziere că Hilda îi pusese o întrebare, dar nu-și aducea aminte care anume.

Hilda s-a uitat la Lina cu aceeași privire cuprinzătoare pe care i-o arunca întotdeauna, apoi a cotcodăcit dezaprobator.

— Fiica mea este stilistă, știi. Ar putea face niște lucruri extraordinare cu părul ăla al tău.

Asistenta de transplant îi oferise sfaturi de frumusețe ani de zile. De fiecare dată când o vedea pe Lina, se apropia de ea, o ciupea de obraz și scutura din cap, bălmăjind ceva despre cât de drăguță ar fi putut fi Lina cu puțin mai puțin machiaj. În mod obișnuit, Lina râdea la sfatul dat pe jumătate în glumă de Hilda.

Nu azi.

Tatăl ei urma s-o primească peste câteva minute. Dacă avea să creadă că e urâtă?

Trăgând aer în piept, și-a înfundat mâinile în buzunare și s-a răsucit, lăsând-o pe Hilda cu gura deschisă în spatele ei. S-a dus la biroul mamei ei și a băgat capul înăuntru, închizând ușa. S-a dus repede și s-a privit în vechea Victoriană de lângă bibliotecă.

Fata care o privea era palidă și avea ochii umflați din cauza lipsei de somn. Părul îi stătea ridicat într-o mie de țepușe inegale. Dermatograful negru pe care și-l aplicase pe sub genele inferioare o făcea să arate ca și cum ar fi primit un pumn în față.

Cum de nu văzuse asta înainte?

O, *Doamne,* a gândit ea într-un atac de panică. Tăticul ei avea să considere că e urâtă ca un cur.

A cotrobăit prin sertarul de la biroul mamei ei și a scos un pieptene, încercând să-și aranjeze părul, dar fără să reușească.

Când s-a întors la oglindă, a avut o senzație apăsătoare de frică. Arăta în continuare ca unul dintre acei copii fugiți de acasă pe care-i vedea uneori bântuind străzile din centrul orașului după lăsarea întunericului.

Ușa s-a deschis și Lina s-a răsucit din nou. Era așa emoționată încât a scăpat pieptenul. Acesta a zăngănit când a atins podeaua.

Mama a intrat în cameră și Linei aproape că i s-a făcut greață. Ca de obicei, mama ei arăta ca și cum tocmai ar fi coborât dintr-o reclamă la produse cosmetice – părul maro-auriu încadrându-i fața în bucle controlate, ochii de culoarea alunei accentuați numai de puțin fard maro. Îmbrăcată cu un pulover de cașmir bej și pantaloni negri, era imaginea eleganței sofisticate.

Asta era ceea ce considera tatăl ei că e frumos.

Lina s-a privit din nou în oglindă și s-a strâmbat.

— Nu pot s-o fac, mamă. Trebuie să mă întorc mâine. Cred că am făcut intoxicație alimentară de la cerealele de azi-dimineață.

— Te așteaptă, a răspuns ea repede, închizând ușa în urma ei.

Lina a simțit cum îi crește pulsul.

— A… a spus că mă primește?

Mama s-a încruntat și s-a apropiat de ea.

— Ești bine?

Lina a dat din cap, apoi l-a scuturat, apoi a încercat din nou să dea din cap, dar lacrimile i-au inundat ochii.

— Nu, a șoptit ea.

Mama i-a mângâiat obrajii.

— Este în ordine să ai emoții.

— Sunt urâtă.

— Ești superbă.

— Nu ar fi trebuit să-l las pe Jett să-mi taie părul. S-a uitat repede la mama ei, așteptând replica *Ți-am spus eu,* dar, din fericire, ea nu a venit. Până la urmă a spus: Crezi că… poate mă poți face să arăt ca tine?

Mama a studiat-o cu un zâmbet pândind în colțul gurii.

— O, nu, ești mult mai drăguță decât mine.

— Da, sigur, s-a văicărit ea. Și Bosnia este o destinație grozavă de vacanță.

Mama a luat-o de mână și a condus-o la scaunul din spatele biroului.

Lina s-a așezat.

— Ridică-ți fața, a spus mama.

Când Lina a făcut ce îi ceruse, mama a luat niște cremă și șervețele și a șters tot machiajul fiicei ei, apoi a aplicat un alt machiaj, mai discret. Rimel, fard de obraz și un ruj roz pal. Apoi i-a pieptănat părul, dându-l la o parte de pe față și l-a dat cu fixativ.

Lina a început să se ridice în picioare.

— Stai acolo, a comandat mama ei, în timp ce se ducea spre dulapul vechi din colțul biroului ei. Deschizând ușile decorate, a început să cotrobăie printre haine și a scos un pulover de angora albastru. Întorcându-se înapoi la birou, a spus:

— Ăsta trebuia să fie cadou de Crăciun.

Lina s-a uitat la puloverul pufos și s-a simțit rușinată. Știa că de Crăciun ar fi aruncat o singură privire la ceva așa de feminin și ar fi decis că mama ei este o tocilară irecuperabilă. Și-a întors privirea către ea.

— E foarte tare, mulțumesc, mamă.

Mama a râs.

— Exact ce ai fi spus în dimineața de Crăciun.

Zâmbind, Lina a dat jos tricoul cu design Croos beer și l-a aruncat în colț, apoi s-a strecurat în puloverul incredibil de moale. Când mama ei a condus-o înapoi la oglindă, Linei nu-i venea să creadă ce schimbată era.

De data asta, din oglindă o privea o tânără foarte frumoasă. Puloverul îi făcea ochii să pară incredibil de albaștri. Pentru prima oară, în loc să fie albă ca o stafie, părea palidă și oarecum fragilă, ca fetele din reclamele Calvin Klein. S-a răsucit și și-a încolăcit mâinile în jurul mamei ei, ținând-o strâns.

Apoi și-a dat seama ce făcuse și s-a retras, jenată.

Mama a zâmbit.

— Trebuie să știi că e foarte bolnav, tatăl tău. Tocmai a avut o operație la inimă și trebuie s-o ia încetișor. Va fi externat cam într-o oră, dar se va mișca în continuare încet. Am făcut aranjamentele – dacă lucrurile merg bine – să-l ajutăm să găsească o casă azi. Toți trei.

— Cam ca o familie, a spus Lina, surprinsă de tonul nostalgic al vocii ei.

Mama a părut surprinsă, apoi puțin tristă.

— Mai mult ca niște prieteni noi.

Lina a dat din cap. Trăgând adânc aer în piept, și-a îndreptat umerii și și-a ridicat bărbia.

— Sunt gata, mamă.

— Bun. E în salonul 264-W.

— Nu vii cu mine?

Mama a scuturat din cap.

— Cred că aveți nevoie să petreceți niște timp singuri.

Lina a temperat valul de teamă care a traversat-o. S-a gândit la cât de drăguță era, la felul în care puloverul albastru-deschis îi făcea ochii să pară la

fel de albaștri că ai lui Francis și părul negru părea sofisticat în loc să pară neîngrijit.

O să-l fac să mă iubească. Promisiunea pe care și-o făcuse i-a revenit în minte și s-a agățat de ea, a ținut-o strâns la piept și s-a rugat s-o poată îndeplini. S-a uitat în sus la mama ei și a vrut să spună ceva, dar nimic nu părea suficient de bun. Putea să vadă teama în ochii mamei ei și știa că acea teamă era pentru amândouă.

I-a zâmbit scurt și a plecat. S-a grăbit pe holul lung, a trecut de postul asistentelor, de camera de așteptare pentru aparținători.

Când a ajuns la salon, inima îi bătea cu sălbăticie și palmele îi erau acoperite de un strat subțire de transpirație.

S-a uitat prin fereastra de observație și a văzut un bărbat stând la fereastra de pe peretele opus, cu spatele spre ea. Purta o cămașă de blugi și pantaloni, iar părul îi era lung, maro-închis. *Un semn bun,* s-a gândit ea, *păr lung.*

A tras adânc aer în piept și a bătut la ușă. Când s-a auzit un „Intră" înfundat, Lina a deschis ușa, apoi a intrat.

— Bună, Lina, a spus el cu o voce plăcută și egală care a trimis un tremur de recunoaștere pe șira spinării.

Era o voce pe care o cunoștea, dar nu putea să-și dea seama de unde.

A așteptat emoționată ca el să se întoarcă.

Încet, s-a întors. Răsuflarea i s-a tăiat când l-a recunoscut. A simțit că i se taie genunchii. S-ar fi apucat de ceva ca să se țină, dar nu era nimic prin apropiere.

Era Angel DeMarco.

— O, Doamne, a șoptit ea, simțindu-se derutată și deconectată.

I-a aruncat zâmbetul electric pe care Lina îl văzuse de mii de ori pe ecran.

— Văd că mama ta nu ți-a spus cine sunt.

Lina a încercat să spună că nu. Cuvântul a ieșit ca un chițăit strident.

— Vino aici.

S-a mișcat pe pilot automat, în timp ce mintea îi era plină de gânduri. Tatăl ei era Angel DeMarco. Tatăl ei era Angel DeMarco. Tatăl ei era Angel DeMarco. Copiii nu aveau să creadă una ca asta. Brittany Levin avea să facă pe ea.

Atunci revelația a izbit-o așa tare, că a șters orice altceva din mintea ei.

— DeMarco, a spus ea.

El a dat din cap, zâmbindu-i cu blândețe, într-un fel mult mai intim decât orice văzuse în vreun film.

— Sunt fratele lui Francis.

Pentru o clipă, nu a putut respira cum trebuie.

— Nu mi-au spus niciodată.

La această remarcă, ochii lui au căpătat o anumită expresie, o umbră care a făcut-o să creadă că-l rănise.

— N-am citit niciodată că ești din Seattle sau că ai avea un frate. Am… am crezut că ești din Vestul Mijlociu.

Un zâmbet i-a încolțit într-un colț al gurii.

— Manevre tactice ca să șteargă urmele. Nu voiam să știe nimeni unde am crescut. Îmi pare rău. A venit spre ea, cu mersul târșâit al tuturor pacienților după operație. Din instinct, s-a întins către el, iar el i-a apucat ambele mâini.

Lina s-a uitat în ochii lui verzi legendari și pentru o fracțiune de secundă nu a putut să-și tragă răsuflarea. Avea ochii lui Francis – deși erau verzi în loc de albaștri, erau ochii frumoși ai lui Francis. Și avea felul lui Francis de a te privi, de a te privi cu adevărat, în felul în care puțini oameni o fac.

— Ești mai frumoasă decât mi-am imaginat, a spus el cu o voce răgușită, cu ochii plini de aceeași mirare ca a ei.

Lacrimile îi înțepau ochii, dar nu-i păsa.

— Mulțumesc.

— Nu… nu știu nimic despre ce înseamnă să fii tată, știi.

— Este în ordine.

— Poate am putea s-o luăm încet, să începem prin a fi prieteni.

Prieteni. Cuvintele au declanșat un val amețitor de entuziasm. Era ceea ce-și dorise întotdeauna – un tată care să fie cel mai bun prieten al ei. Și-a mușcat buza ca să nu râdă iar. Angel avea să fie tot ce-și dorise vreodată de la un tată; era sigură. Avea să ia toată durerea, suferința și frica din viața ei și avea să le facă să dispară. De acum înainte, avea să aibă întotdeauna un loc în care să se simtă în siguranță.

I-a dat drumul mâinii și i-a atins fața, privind-o adânc în ochi.

— Nu te uita la mine așa, Angelina.

Lina a inspirat surprinsă. Pentru o clipă derutantă, a crezut că avea să-i spună Angelina-Balerina. Dar nu a făcut-o, bineînțeles că nu a făcut-o.

— Ce este? a întrebat el, privind-o.

— Nimic… doar că Francis obișnuia să-mi spună Angelina… nimeni altcineva nu-mi mai spune așa.

— Este numele tău, a spus el, apoi vocea i s-a transformat într-o șoaptă. Vorbesc serios, Lina. Să nu crezi că sunt un zeu sau ceva de genul ăsta. N-o să fac altceva decât să te dezamăgesc.

Era un lucru așa de ridicol încât Lina l-a ignorat. În loc de asta, a continuat să se uite la el, memorând fiecare detaliu al feței lui, al acestui moment, al felului în care se simțise când o ținuse de mână.

— Nu-ți face griji. O să te…

El a pus un deget pe buzele ei, reducând-o la tăcere.

Ea a clipit derutată. Când și-a retras mâna, Angel a spus:

— Fă-mă s-o merit, a spus el cu asprime, uitându-se în ochii ei cu o seriozitate care a speriat-o. Dintr-odată nu mai erau ochii lui Francis. Este singura șansă pe care o avem.

•

Angel s-a uitat la bucata de hârtie de pe clipboard. Singurul lucru care lipsea era semnătura lui și ar fi fost liber ca pasărea cerului.

Se simțea în mod ciudat reținut în a semna.

S-a uitat în jur la micuța cameră de spital sărăcăcioasă în care locuise în ultimele câteva săptămâni și brusc s-a simțit ca acasă. A recunoscut păsărelele care se îngrămădeau de-a lungul pervazului și felul în care soarele se strecura prin draperia galbenă la apus, începuse să-i placă mirosul de dezinfectant și de piure de cartofi și sos. Până și Sarah-Huna îi devenise prietenă.

— Ești bine? a întrebat Madelaine.

Nu a știut ce să spună. Se simțea ca un idiot, și totuși, îi era dintr-odată teamă că nu s-ar fi descurcat afară, că inima care părea așa puternică și nouă în pieptul lui avea să se slăbească afară, să-l abandoneze. Sau că avea să se întoarcă la stilul lui vechi de a trăi, și avea să fie din nou pierdut.

— Nu știu. Am crezut că sunt gata, dar…

— Eu și Lina vom fi aici pentru tine, Angel. Nu vei fi de unul singur.

— Mulțam, Mad. I-a atins fața, o mângâiere tandră, trecătoare, care l-a liniștit. Nu știu ce aș fi făcut fără tine în toată perioada asta.

Ea a zâmbit.

— Te-ai fi descurcat foarte bine.

El a scuturat din umeri și s-a uitat din nou în jurul lui.

— Mă tot gândesc că ar trebui să am un bagaj… ceva care să reprezinte tot timpul pe care l-am petrecut aici.

Madelaine i-a pus mâna pe piept, chiar peste inimă.

— Ai.

Ușa s-a deschis în spatele lor și amândoi s-au întors, așteptându-se să-i vadă pe Allenford și pe Sarandon pentru despărțirea memorabilă.

O femeie între două vârste stătea în cameră, îmbrăcată cu un palton de lână jerpelit și cizme de cauciuc stropite cu noroi.

— Îl caut pe… L-a văzut pe Angel și i-a căzut falca. O, Doamne, tu ești… S-a uitat la Madelaine. Este Angel DeMarco.

Madelaine a rămas acolo pentru o clipă, apoi a înaintat, apucând brațul femeii și ghidând-o spre ieșire, apoi trântind ușa în urma ei.

Un minut mai târziu s-a întors, cu o expresie furioasă și îmbufnată pe față.

— Au lăsat-o să treacă de pază. Tatăl ei e în 246-E.

— La naiba! a înjurat Angel. Trebuie să plecăm de aici. Din clipa în care femeia va ajunge la un telefon, va crede că a câștigat la loterie. O s-o plătească și o să-i ofere cele cincisprezece minute ale ei de faimă.

Madelaine s-a uitat la el.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău – trebuia să se întâmple. A apucat o mască de pe noptieră și și-a legat-o la ceafă. Înainte de a o ridica ca să-și acopere fața, a spus: Uite care e povestea: am fost aici pentru o perioadă nedeterminată de timp și am suferit o intervenție chirurgicală cardiacă de succes. Am fost externat și nimeni nu știe unde sunt. La orice altceva mai mult de atât, se răspunde cu „Fără comentarii”. Spune-i lui Allenford să convoace o conferință de presă cât mai repede cu putință. Și hai să ies de aici. Acum.

Madelaine a dat din cap.

— Să mergem.

•

Cu mult înainte să apară primii reporteri, Madelaine îl dusese pe Angel în mașina ei și se

îndepărtau de spital.

Lina și Angel se plăcuseră cum le place apa rățuștelor. Madelaine s-a uitat în oglinda retrovizoare urmărindu-i. Stăteau unul lângă altul, cu capetele înclinate, vorbind animat. Lina spunea că era super șmecher felul în care îl scoseseră pe Angel din spital. Angel îi spunea despre data când se ascunsese în bena unei camionete în timp ce fanii lui dădeau buzna în platou.

Madelaine a intrat cu mașina pe Magnolia Street și a tras în fața primei case pe care o alesese ca s-o vizioneze.

— Ce părere ai despre asta? a întrebat ea, oprind mașina în parcare.

Lina și Angel s-au uitat pe geam, apoi s-au uitat unul la altul și au dat simultan din cap.

Cu un oftat, Madelaine a schimbat viteza și a pornit. O irita faptul că nu voiau nici măcar s-o vizioneze, dar mai mult decât atât, o făceau să se simtă exclusă. Nu era ca și cum ar fi ales casa la întâmplare. Alocase o cantitate nemăsurată de timp acestei activități. Vorbise cu mai mulți agenți despre cel mai bun tip de case de pe o rază de zece minute în jurul spitalului. Apoi le trecuse rapid în revistă pe primele șapte cele mai bune și stabilise întâlniri să le vadă pe toate azi.

Erau deja la casa numărul patru și Angel încă nu se dăduse jos din mașină. Nu-i plăcuseră primele trei din prima.

În sfârșit, a tras în fața casei ei preferate dintre cele pe care le alesese.

A oprit motorul și a aruncat o privire rapidă. Știa că lui Angel nu avea să-i placă, nu lui Angel care avea apartamentul într-un zgârie-nori din Las Vegas și limuzinele la dispoziție, dar nu s-a putut abține să nu i-o arate. Era genul de casă care i-ar fi plăcut lui Francis.

Era o căbănuță din bușteni cu ferestre cu șprosuri și o terasă mare care înconjura casa. Construită la începutul secolului, fusese casa de

vară a unuia dintre părinții fondatori ai orașului și generațiile următoare construiseră alte case, mai moderne. Așa că era așezată pe un lot de pământ ce se deschidea spre lacul Washington, era neîngrijită și liberă. Majoritatea oamenilor nu ar fi plătit chiria exorbitantă pe care familia o cerea – pentru aceeași bani ar fi putut închiria o construcție de primă clasă în Broadmoor.

Arțari uriași, bătrâni, mărgineau poteca de cărămidă care pleca de la drumul de asfalt șerpuit. Margarete încăpățânate creșteau în pâlcuri dezordonate în iarbă.

— Următoarea casă, a spus Madelaine, așteptând o fracțiune de secundă să audă comanda pe două voci „să mergem”.

Tăcere.

S-a răsucit și s-a uitat la locurile din spate. Angel și Lina se uitau amândoi la casă.

— Lui Francis i-ar fi plăcut casa asta, a spus Lina. Deschizând ușa, a ieșit din mașină și a început să înainteze pe potecă.

Madelaine s-a uitat la Angel.

— Nu m-am văzut niciodată locuind într-o cabană din bușteni, a spus el după un minut.

Ea a zâmbit apologetic.

— Știu că nu e genul tău.

I-a aruncat un zâmbet așa de rapid și de strălucitor că s-a simțit amețită de el.

Nu era. Dar nici după-amiezile petrecute mergând de colo colo într-un Volvo nu erau. S-a scuturat dramatic.

Madelaine nu s-a putut abține din râs.

— Hai să intrăm.

S-au dat jos din mașină și au venit împreună în capătul aleii. Angel s-a împiedicat. Fără să se gândească, Madelaine a încolăcit un braț în jurul taliei lui și l-a lăsat să se sprijine de ea.

Și-a dat seama o fracțiune de secundă mai târziu că îl susținea. Respirația i-a rămas în gât și s-a

întors încet, întâlnind privirea întrebătoare a lui Angel. Au stat așa o eternitate, fără să spună nimic.

— Nu ți-am mulțumit, a spus el până la urmă.

Madelaine a simțit o dezamăgire trecătoare, dar nu a știut de ce.

— Nu-i nevoie, a spus ea.

— Nu-i adevărat, a spus el, uitându-se în ochii ei cu o asemenea intensitate încât Madelaine s-a întrebat ce vedea acolo. Am învățat că întotdeauna e nevoie de asta.

Ea a ridicat mâna instinctiv și a dat la o parte o șuviță de păr din ochii lui. Și-a dat seama o fracțiune de secundă mai târziu că o făcuse pentru că Angel sunase așa mult ca fratele lui. Era exact genul de lucru pe care l-ar fi spus Francis într-un asemenea moment. Gândul a făcut-o să simtă o împunsătură de singurătate.

— Ar fi mândru de tine acum.

Nu era nicio îndoială despre cine era vorba. Angel a rânjit și s-a uitat la ea.

— Pentru că o țin pe fata lui?

A văzut o schimbare în ochii lui – de data asta nu era nicio urmă din Francis sau din sufletul lui blând. De data asta era numai Angel, cel cu temperament înfierbântat și brutal de sincer și se uita la ea de parcă ar fi fost importantă. Inima i-a luat-o la galop. Dintr-odată s-a simțit ca și cum ar fi avut din nou șaisprezece ani și s-ar fi aflat în brațele băiatului care o iubea.

Și-a spus că nu trebuia să-i pese, nu trebuia să vrea nimic de la acest bărbat care-i frânsese inima, dar a știut chiar în timp ce a avut gândul că era prea târziu, iar această revelație a speriat-o îngrozitor.

— Nu. Pentru că te schimbi, Angel. Și amândoi știm cât de greu este să faci asta.

Angel a râs și s-a îndepărtat de ea. Întorcându-se din nou către cabana din bușteni, au început să meargă împreună pe alee. La jumătatea drumului, Angel a apucat-o pe Madelaine de mână.

•

În următoarea dimineață, când a ajuns la muncă, parcarea era plină de care de reportaj. Reporterii veniseră la spital ca o haită de hiene lacome, fotografiindu-i pe toți cei care se îndreptau spre ușa principală, lătrând întrebări către toți cei pe care-i vedeau.

Când se împingea în mulțime, murmurând de zeci de ori „Fără comentarii", Madelaine era deja epuizată și iritată. A ajuns la biroul ei, unde Sarandon și Allenford o așteptau.

Madelaine a oftat și și-a aruncat pardesiul din piele întoarsă pe canapea.

— Angel a știut că asta urmează. A fost văzut ieri chiar înainte să-l externăm.

— Trebuie să fi fost femeia aceea adorabilă pe care am văzut-o în revista *Hard Copy,* a spus Sarandon calm, luând o gură de cafea.

— Ce vrea Angel să facem? a întrebat Allenford.

— Confirmați în fața presei că a suferit o intervenție chirurgicală. Spuneți că operația a fost un succes și că a fost externat. Nu vrea să se comenteze nimic mai mult de atât.

— Asta nu va dura mult.

Madelaine a detectat unda de nerăbdare din vocea lui Chris și i s-a părut că înțelege. Chirurgul voia ca lumea să știe de treaba grozavă pe care o făcuse.

— Nu, a spus ea. Nu va dura mult. Dar asta o să-i dea puțin timp.

— Bine. Chris s-a ridicat în picioare și Sarandon a apărut în spatele lui. Hai să mergem… toți trei.

Au ieșit din birou și au dat colțul, intrând pe holul secției de Terapie Intensivă ca astronauții din *The Right Stuff*[111]. Chris era în mijloc, cu Sarandon la stânga și Madelaine la dreapta.

Pășind sincronizați, au trecut de ușile principale și s-au dus către parcare.

— Am de făcut o declarație în legătură cu Angel DeMarco, a spus Chris.

— Numai o secundă, a strigat cineva.

Reporterii și cameramanii s-au orientat către cei trei doctori, formând un cerc strâns în jurul lor. Microfoanele au apărut în fața lui Chris.

Părea calm și imperturbabil.

— Domnul Angelo DeMarco a fost recent pacient al acestui spital. În urma căderii foarte mediatizate din Oregon, a fost transferat aici pentru o intervenție chirurgicală cardiacă. Operația a fost un succes total și domnul DeMarco a fost externat.

— Are SIDA?

— Nu, nu are.

— Când a avut loc operația? a vrut să știe altcineva.

— Îmi pare rău, nu dețin această informație, a spus Chris calm.

— De ce ascundeți data?

Chris a dat din cap scurt.

— Mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat.

S-au văzut blițuri, aparatele s-au declanșat, întrebările au răsunat.

Dar conferința de presă se terminase.

•

Era liniște la ora matinală dinainte de începerea școlii. Nori galbeni subțiri pluteau deasupra vârfurilor copacilor și primele raze strălucitoare de soare ricoșau din tribunele metalice. Lina își simțea picioarele afundându-se în iarba spongioasă, plină de apă de ploaie și faptul de a lăsa urme de pași pe terenul de fotbal o făcea să se simtă ciudat de veselă. Ca și cum, în sfârșit, ar fi fost cu adevărat acolo.

I-a auzit pe copii vorbind cu mult înainte de a ajunge la buza râpei. Vocile lor în timp ce pălăvrăgeau pluteau în sus din pâlcul întunecat de

copaci, acompaniate de mirosul dulce de marijuana.

Abia aștepta să li se alăture. Și-a înfipt mâinile în buzunare și a alergat până la marginea râpei, uitându-se la grupul din care se străduia așa de tare să facă parte.

Erau acolo jos, adunați, dând un termos de la unul la altul într-un sens și un joint în celălalt sens. Puținii copii care nu fumau iarbă, pufăiau de zor din țigări.

Lina s-a încruntat, brusc dezamăgită. În seara trecută, Angel – tatăl ei! – îi vorbise despre droguri, alcool și țigări.

Auzise cuvintele de un milion de ori înainte, dar de data asta fusese altfel. În primul rând, Angel era tatăl ei și voia ca el s-o iubească. Dar de asemenea părea s-o înțeleagă într-un fel în care n-o înțelesese nimeni înainte. În seara precedentă, în timp ce stăteau împreună pe leagănul de pe terasă, ascultând micile zăngăneli făcute de mama ei în timp ce gătea, Lina se uitase în ochii verzi ai tatălui ei și simțise ca și cum s-ar fi uitat în oglindă. Era primul adult pe care-l cunoscuse vreodată, care-și amintea cum este să fii copil.

Când îi spusese asta, el răsese și explicase că era din cauză că nu se maturizase încă. Dar apoi, în mijlocul glumelor, devenise serios. Când ea scosese o țigară și începuse s-o aprindă, o apucase de mână și se uitase așa lung la ea, încât o speriase.

— În primul rând, spusese el, nu poți fuma lângă mine din cauza operației. Dar mai important decât asta, fumatul e pentru idioți, și tu pari un copil isteț.

Cuvintele lui o făcuseră să se simtă mică și proastă și, bălmăjind ceva, pusese țigara jos. Apoi se lăsase tăcerea. Noaptea se lăsa încet, burnițând peste grădina neîngrijită, estompând contururile copacilor. O molie albă ieșise din ascunzătoare și fluturase în jurul luminii de pe terasă.

Până la urmă, tatăl ei vorbise din nou și de data asta Lina își dăduse seama că își alegea fiecare cuvânt cu mare atenție.

— Sunt alcoolic, Angelina, și consumator de droguri și… mai rău de-atât. Știu ce face ca un om să ajungă în beznă, căutând o fărâmă de lumină – chiar dacă acea lumină are un preț pe cinste și durează doar o seară. Atunci se întorsese către ea și Lina văzuse dezamăgirea din ochii lui. Mi-am ruinat viața – și am făcut-o prin droguri și alcool. Te rog, te rog, nu fi ca mine. Asta mi-ar frânge inima.

— Hei, Lina!

Vocea lui Jett i-a întrerupt gândurile.

Distrasă, Lina s-a uitat către râpă și l-a văzut pe Jett stând în locul lui obișnuit, strângând termosul într-o mână și un joint în cealaltă.

— Ai adus ceva de băut?

Lina s-a încruntat. Pentru prima oară a deranjat-o faptul că Jett întotdeauna îi cerea ceva.

— Nu, a strigat în jos.

Jett s-a uitat în altă parte înainte ca ea să termine cuvântul.

— Nasol, a țipat el și toată lumea a râs, apoi s-a întors și a dat jointul mai departe.

Lina a mai stat acolo un minut, așteptând ca altcineva s-o cheme sau s-o invite jos. Dar copiii păreau să fi uitat de existența ei. Înfundându-și mâinile în buzunare, și-a croit cu atenție drumul în jos peste terasamentul instabil, în timp ce tenișii striveau iedera plină de noroi și ciupercile din calea ei.

S-a dus lângă Jett fără să spună nimic. În depărtare s-a auzit al doilea clopoțel de la școală și toată lumea a râs.

Cineva i-a dat Linei un joint. S-a uitat la el, clipind din cauza fumului care-i înțepa ochii. Apoi l-a oferit persoanei de lângă ea.

Jett s-a încruntat către ea.

— Nu vrei să te droghezi?

Ea a scuturat din umeri.

— N-am chef.

— De ce nu?

Toată lumea a așteptat fără suflare răspunsul.

— L-am întâlnit pe tata aseară.

A simțit un val de adrenalină în timp ce a rostit cuvintele.

Jett a tras un fum lung și la ținut în plămâni, apoi i-a expirat fumul în față.

— O, da?

— Da, a spus ea rânjind către Jett. Este Angel DeMarco.

A urmat un moment de surpriză înmărmurită, apoi toată lumea a izbucnit în râs.

— Sigur că da, Lina. Brittany a râs. Și tatăl meu e Jack Nicholson.

Jett s-a încruntat către ea.

— Deci pe bune, cine e?

Lina s-a uitat la el. Deodată a simțit că nu e binevenită și s-a întrebat dacă aparținuse vreodată cu adevărat grupului.

— Ți-am spus, este Angel DeMarco.

Jett s-a uitat la ea și a înălțat încet o sprânceană neagră.

— Am citit că are SIDA.

— Nu, a răspuns ea. A avut doar o operație de bypass. Nu e mare lucru.

— Da, sigur, a spus Brittany pufnind. De parcă știi tu.

S-a răsucit ca să fie cu fața la grup.

— Chiar știu. Am petrecut tot weekendul cu el și mi-a spus că a avut o operație de bypass.

— Ești o mincinoasă, a spus Jett încet, și a știut din clipa în care a vorbit că toți aveau să se ia după el. Apoi a rânjit către ea. Hei, dă-mi un fum, vrei?

— Cumpără-ți singur! s-a răstit ea.

Jett s-a întors din nou cu fața la ea.

— Ce-ai spus?

Lina s-a uitat la el, la fața palidă din cauza drogurilor, la ochii injectați și părul prea negru

care-i cădea peste frunte. S-a întrebat ce văzuse vreodată la el. A dat din cap scârbită.

— Unchiul meu, Francis, avea dreptate. Sunteți o adunătură de ratați.

Privirea din ochii lui Jett a devenit urâtă.

— O, serios? a șuierat el.

Ea a dat în spate.

— Da, serios.

Jett a urmat-o. Lina s-a împiedicat de o piatră și s-a oprit brusc. El a venit aproape, înălțându-se deasupra ei.

— Unde crezi că te duci? A râs, dar era un sunet rece, plin de furie, care a speriat-o – așa cum și intenționase Jett. Ce o să faci, o să te împrietenești cu majoretele? Nu și-ar pierde vremea cu un junghi ca tine, Hillyard. A râs din nou. Și nimeni nu va crede o poveste jalnică despre Angel DeMarco fiind tatăl tău. Fii serioasă. Suntem singurii prieteni pe care-i ai. Acum, nu te mai purta ca o cățea și dă-mi un fum.

Lina l-a plesnit peste față. Lovitura a reverberat în aerul dens, umed. Și-a dat seama o secundă prea târziu ce făcuse – a văzut furia în ochii lui și a luat-o la sănătoasa, împleticindu-se în sus pe mal și traversând terenul de fotbal. El s-a întins după ea, a ratat, a înjurat, dar ea deja avea un avans.

Lina nu s-a uitat înapoi. A fugit până la școală și a derapat pe holurile liniștite. Gâfâind, s-a dus la ușa lui Vicki Owen și a bătut tare. Când consiliera a spus „Intră”, Lina a bat buzna în încăpere și a trântit ușa în urma ei. Cufundându-se în scaun, a tras de câteva ori aer în piept, apoi s-a uitat la domnișoara Owen.

— Am nevoie de ajutor.

* * *

Jumătate de oră mai târziu, Lina stătea singură în sala de sport a școlii, așteptând un tip pe care nu-l cunoștea. Nepotul sau vărul, sau ceva de genul ăsta, al domnișoarei Owen.

Domnișoara Owen ascultase povestea Linei despre Jett și gașca lui și spusese simplu:

— Ai nevoie de prieteni noi, Lina.

Lina răsese.

— O, da. O să scot câțiva din cutia de Wheaties mâine-dimineață. Singurul lucru de care am nevoie sunt câteva chitanțe.

Domnișoara Owen zâmbise și îi spusese Linei să se ducă în sala de sport și să aștepte. Așa că aici era, stând pe podeaua rece de lemn a terenului de baschet, cu brațele încrucișate. Așteptând.

După aproximativ zece minute, ușa s-a deschis. Un tip s-a oprit în prag și a început să meargă încet către ea. Pașii lui făceau ecou în încăperea imensă.

Lina s-a uitat la el, deslușind tot mai mult din trăsăturile lui cu fiecare pas. Era înalt – mult mai înalt decât ea – și avea păr scurt blond. Avea pielea palidă, cu două pete rumene în obraji. Era îmbrăcat cu un hanorac lăbărțat și pantaloni largi.

Până la urmă l-a recunoscut. Era vicepreședintele elevilor școlii – Zack Owen.

— Bună, a spus el, uitându-se la ea într-un mod direct care a făcut-o să se simtă inconfortabil.

Ea a dat din cap, dar nu a spus nimic.

A rabatat un scaun în fața ei.

— Mătușa mea mi-a spus că ai probleme.

— Nimic ce nu pot gestiona. L-a evaluat din priviri. În afară de asta, ce-ai putea să știi tu despre probleme?

El a râs și pentru o clipă i-a amintit de Francisc, cu zâmbetul lui care-i șifona fața.

— E o făcătură, a spus el încet, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Anul trecut mi-au murit părinții și am ajuns la fund – am băut, m-am drogat, tot ce vrei.

S-a uitat la el cu suspiciune.

— Da, sigur, și eu sunt copilul din flori al lui Michael Jackson.

El i-a rânjit.

— Nu semeni cu el.

— Foarte amuzant. Uite, trebuie să plec. A început să se ridice în picioare, iar el a apucat-o și a ținut-o pe loc.

— Nu fugi. A fost tot ce-a spus, numai două cuvinte simple, dar din vocea lui, Lina putea să-și dea seama că înțelege. Și dintr-odată, cele două cuvinte nu au mai părut așa de simple. S-a așezat încet în genunchi și s-a uitat la el, s-a uitat cu adevărat.

— Cum te-ai oprit?

— Mătușa Vicki m-a dus la dezintoxicare. Când am fost curat, m-am transferat la școala asta. La început a fost greu… nu cunoșteam pe nimeni. Dar am candidat pentru funcția de vicepreședinte ca să-mi fac prieteni și am câștigat. A zâmbit timid. Sigur, nu am avut contracandidat.

— În weekendul ăsta am aflat că Angel DeMarco e tatăl meu.

Nu intenționase s-o spună, dar cumva i-a scăpat. A așteptat cu umerii tensionați ca el să răspundă. Să facă mișto de ea.

El a studiat-o.

— Da, cam semeni cu el.

— Semăn?

A auzit venerația complet stupidă din vocea ei și s-a strâmbat, jenată.

— Ești mult mai drăguță, însă.

Complimentul a traversat-o ca un fior. Un zâmbet rapid i-a ridicat colțul gurii.

— Mulțam.

S-a uitat din nou la el și a văzut pentru prima oară că arăta puțin ca un fel de Hugh Grant tânăr. Deloc față de tocilar.

Capitolul 22

Salonul doctorilor era neobișnuit de liniștit în ultimele câteva minute dinaintea încheierii turei de zi. Mesele erau goale, iar suprafețele maro ieftine erau aglomerate cu pahare de carton și furculițe de plastic. Un șir de aparate pentru sucuri și bomboane aștepta ca următorul rând de trupe de asalt să coboare cu monedele în mâini.

Madelaine stătea la masa șubredă cea mai apropiată de fereastră, cu degetele făcute căuș în jurul căldurii reconfortante a unei căni groase de porțelan. Izul de cafea franțuzească prăjită se ridica în aer.

Exact la ora 5.01, Allenford și Sarandon au intrat prin ușile duble, scoțându-și la unison măștile chirurgicale. Amândoi i-au făcut semn din cap și s-au îndreptat spre aparatul de cafea, introducând monedele una după alta și așteptând în tăcere ca paharele de carton să cadă în fantele lor și să se umple cu cafea. Apoi au dus băuturile la masă.

Chris avea îndesat la subraț un teanc de reviste de scandal, pe care l-a aruncat pe masă. Titlurile i-au sărit în ochi lui Madelaine.

Angel DeMarco în spitalul St. Joseph… SIDA… cancer… operație pe inimă… transplant de inimă.

Cei doi bărbați s-au așezat vizavi de ea. Chris a dus mâna instinctiv spre țigările din buzunarul de la piept. Scoțând una din pachet, s-a uitat la ea, mângâind-o absent.

Madelaine era obișnuită cu micul lui ritual. Se lăsase de fumat în urmă cu trei ani – din cauza numărului mare de membri ai personalului și pacienților care făcuseră presiune asupra lui dar tot mai ținea în mână o țigară după ce avusese o zi grea și avea nevoie să se gândească.

Până la urmă, s-a uitat la ea.

— Situația cu DeMarco se încinge.

Madelaine a dat din cap.

— Am auzit că un fotograf de la una dintre reviste l-a prins la kinetoterapie ieri.

Sarandon a zâmbit obosit.

— Nu era fericit – și s-a asigurat că toată lumea de pe etaj a aflat.

Madelaine a râs ușor.

— Nu mă-ndoiesc.

— Ideea e, a spus Allenford, că nu mai putem să ascundem asta mult timp. Paza noastră e tot mai ciuruită în fiecare zi. În mod evident am păcălit presa sugerând că a trecut printr-o simplă operație pe inimă, dar asta n-o să dureze mult.

Allenford a luat o gură de cafea cu privirea la Madelaine.

— Știi că paza nu este singura problemă aici.

Madelaine a știut ce urma să spună înainte de a spune. Încercase să nu se gândească la repercusiunile celebrității lui, dar ele își tot făceau apariția, strecurându-se mă bucuria ei vizavi de progresele lui Angel.

— Te referi la Francis, a spus ea sec.

Allenford s-a uitat cu compasiunea la ea.

— Un reporter oarecare va face legătura. Singurul motiv din care nu au făcut-o încă este faptul că nu există o confirmare oficială a transplantului – sunt prea ocupați s-o găsească pe femeia despre care se presupune că i-ar fi dat SIDA. Confuzia a făcut să fie mai interesați de viața lui sexuală decât de bătăile inimii, dar asta nu va dura. Odată ce află despre transplant, un reporter isteț va descoperi cronologia evenimentelor… și va afla despre un pacient din Oregon ale cărui organe au fost donate în aceeași noapte în care Angel a primit inima. Când o să afle numele acelui pacient, titlurile o să explodeze ca un foc de artificii. Dacă nu e pregătit… Nu a mai spus nimic, a lăsat implicațiile să atârne în aer între ei.

Privirea lui Madelaine a căzut pe masă. A studiat micile linii negre din furnirul de imitație de lemn. Știa că Allenford avea dreptate – o știa de zile întregi, pur și simplu evitase să se gândească la asta.

— O să-i spun, a spus încet.

Sarandon s-a ridicat în picioare, lăsând paharul de cafea pe jumătate gol pe masă.

— Anunță-mă când ai de gând s-o faci. A zâmbit. O să sfătuiesc personalul să-și pună vestele antiglonț.

Apoi a dat scaunul la o parte și a ieșit din încăpere.

Madelaine l-a urmărit îndepărtându-se fără să spună nimic. A încercat să-și imagineze cum ar fi fost să-i spună adevărul lui Angel și imaginile i-au făcut rău la stomac. Nu voia s-o facă, nu voia să dea buzna și să-i spună ce făcuse – ce făcuseră cu toții. Era terifiată de răspuns din motive mai mult decât evidente.

Visele lui o deranjau.

Și-a dat seama că tăcea de mult timp. A simțit privirea lui Chris ațintită asupra ei și l-a privit și ea.

— Ce?

El a zâmbit.

— N-ai fost niciodată bună la jocuri, Madelaine. Spune doar la ce te gândești.

Știa că ar fi fost un lucru înțelept să nu spună nimic, dar în ultimele săptămâni învățase că uneori dacă te porți cu înțelepciune, singurul lucru care-ți rămâne este un sentiment de singurătate și confuzie.

— E vorba despre Angel, a spus ea cu precauție. Se… schimbă.

— Cei mai buni pățesc asta.

— Cred că e mai… surprinzător decât atât. Devine…

N-a putut s-o spună. Cuvintele i-au rămas în gât.

Allenford s-a uitat la ea pentru o clipă. Madelaine a văzut momentul în care el a înțeles ceea ce ea nu spunea. Ochii i s-au îngustat și un rid i-a apărut între sprâncene.

— Ascultă muzica lui Francis, mănâncă mâncarea care-i plăcea lui. Spune că înainte de operație era alergic la lapte – acum îi place. Este… atent într-un fel în care nu cred că a fost cu adevărat înainte.

— Spui că nu îl văzuse de când erați copii. Oamenii se schimbă, Madelaine. În afară de asta, sunt frați.

— Poate. S-a aplecat în față, și-a încrucișat mâinile pe masă și l-a fixat pe vechiul ei prieten cu privirea. Ar putea inima să aibă o memorie la nivel celular? Ca abilitatea instinctivă a celulei de a se recrea sau reproduce.

— Oprește-te, a spus Allenford cu blândețe, atingându-i mâna. Ești în doliu, Madelaine. Renunță. Acceptă-l pe Angel așa cum este și fii recunoscătoare că mai trăiește. Tot restul… renunță.

— Am tot încercat, dar uneori se uită la mine…

— Nu crezi că vrei să-l vezi pe Francis în ochii lui Angel?

Nu putea nega acest adevăr. Îi era așa de dor de Francis încât îl vedea peste tot – stând pe canapeaua ei, legănându-se pe prispa ei, la volanul vechii lui mașini ponosite. Uneori se întorcea să vorbească cu el și-și dădea seama instantaneu că nu era acolo, că-și imaginase zgomotul de pași pe alee.

— Da, a șoptit ea.

— Ce-ar fi fost dacă nu ai fi știut despre transplant – nu ai fi crezut că toate aceste schimbări fac parte din rutina obișnuită de însănătoșire? Gândește-te. Când un pacient trece prin acest program, tinde să-și schimbe viața. Aproape întotdeauna sunt mai atenți și mai conservatori. Au învățat că fiecare zi, fiecare

moment al fiecărei zile, este un miracol. Așa ceva e normal să schimbe viziunea unui om.

Raționalitatea cuvintelor lui Chris a liniștit-o. Era posibil să-l vadă pe Francis în Angel fiindcă își dorea cu disperare să creadă că o parte din cel mai bun prieten al ei trăia încă.

— Probabil ai dreptate.

El s-a uitat lung la ea.

— Nu cred în lucrurile de genul ăsta, dar am văzut cu toții dovezi anecdotice pentru lucrurile despre care vorbești. Pacienți care par să știe lucruri despre donatorii lor pe care nu au cum să le știe. Nu sunt suficient de egoist ca să cred că ceva pe lumea asta e imposibil. I-a atins mâna. L-am cunoscut pe Francis – oricât de puțin – și știu un lucru.

— Care anume?

— Dacă e să existe memorie celulară, Angel al tău nu ar fi putut primi o inimă mai blândă.

•

Oftând obosit, Angel s-a dus în sufrageria pe care Madelaine și Lina o creaseră pentru el. A aprins televizorul – și a auzit un reporter spunând: „Surse apropiate superstarului confirmă că a primit o inimă de babuin prin intermediul unei operații de transplant care a fost un succes. Totuși, cardiologii de la spitalul St. Joseph raportează numai…”

Cu un geamăt, a stins televizorul și a aprins lumina.

Această sufragerie, care era și nu era a lui, era intimă și confortabilă. Canapele mari din denim și scaune cu material textil cu imprimeu Navajo erau adunate în jurul uriașului șemineu din pietre de râu care domina camera. Puseseră până și câteva fotografii înrămate pe poliță – poza școlii Linei, o poză cu Lina și Francis la schi și o fotografie veche, crăpată, cu Francis și Angel în fața mașinii Impala a mamei lor.

Poze cu toată lumea, numai cu Madelaine nu.

Îi oferise momelile vieții de familie – mobilă confortabilă, fotografii, lapte (degresat, bineînțeles) în frigider –, dar era prea multă liniște ca să fie adevărat. Nu erau urme de degete pe sticlele fotografiilor sau praf sub mobilă.

Singurul lucru nelalocul lui în această căbănuță perfectă era el. Revelația l-a deprimat. Din nou era numai un trecător prin viață, observând acțiunea ca printr-un geam. Cea mai mare parte a vieții lui, asta fusese OK. La naiba, fusese mai bine decât OK, fusese ceea ce-și dorea. Nu-și dorise niciodată să fie real, nu în felul în care-și doreau asta majoritatea bărbaților. Își dorise să fie Peter Pan, jucându-se cu băieții pierduți, jucând jocuri de noroc, îmbătându-se și ignorând regulile adulților. Din acest motiv a căutat celebritatea. Era o viață pe Insula Plăcerilor.

Și dacă nu s-ar fi schimbat, nu s-ar fi schimbat cu adevărat, știa că în scurt timp ar fi început să alunece în vechile obiceiuri. S-ar fi întors la viața pe care o iubise. Ar fi sunat prietenul greșit sau ar fi hotărât că un shot simplu de tequila – numai unul – nu are cum să facă rău. Dar unul ar fi devenit două, apoi trei și s-ar fi întors înapoi în carusel.

Locul lui nu era acolo, în vechea lui viață. Dar nu se încadra nici în această lume nouă. Era ca o fantomă, mișcându-se ca o umbră într-un plan în care nu putea atinge cu adevărat nimic, nu putea fi atins cu adevărat. Nu putea să dea înapoi și nu știa cum naiba să meargă înainte.

S-a auzit o bătaie în ușă și a simțit un val de ușurare. S-a împleticit prin mica sufragerie și a deschis larg ușa.

Val era în prag, cu o țigară în gură și o sticlă de tequila în mână.

— Nu-mi vine să cred că locuiești în suburbii. S-a scuturat. Ce aveai de gând să faci mai departe? Să tunzi gazonul sau să faci un grătar?

Angel s-a uitat la recipientul cu băutură, la picăturile aurii care erau lipite de pereții sticlei. Mirosul dulce, familiar, al fumului, a plutit până la el, i-a declanșat un dor adânc.

Vechea lui viață. Era aici, în fața lui, purtând blugi de designer, păr lung și un zâmbet care nu exprima nimic altceva decât cinism. Și brusc și-a dorit asta din nou, a vrut să fie același nenorocit care fusese înainte. Și-a dorit acea viață care mirosea a fum de țigară și a parfum ieftin.

Rânjind, a făcut un pas într-o parte.

— Valentine. Unde naiba ai fost?

— Încercând să găsesc băutură într-un oraș care se stinge la apus – și care vinde băuturile tari numai în magazinele de stat. S-a scuturat într-un gest dramatic. Doamne, ce obicei arhaic!

Angel a deschis calea în cabana întunecată, aprinzând câteva lumini pe măsură ce înainta. Val l-a urmat, în sunetul călcâielor cizmelor care bocăneau pe parchet.

Val a așezat sticla pe masă cu zgomot.

— Cuervo gold. Preferata ta.

Angel s-a uitat cu dor la sticlă. Ar fi putut un singur pahar să-i facă rău într-adevăr?

Fumul îl ademenea, se încolăcea invizibil sub nasul lui, lăsându-și amprenta în aer.

Val s-a prăbușit pe canapea cu un braț atârnat pe spătar. A pus o șuviță lungă de păr în spatele urechii.

— Frumoasă mobilă – ce ai făcut, ți-ai făcut credit la Ralph Lauren?

Angel s-a gândit la apartamentul lui din clădirea zgârie-nori din Vegas – pereții albi goi și mobila neagră, mesele de crom și sticlă, barul care strălucea în zeci de nuanțe de auriu când se aprindeau luminile.

— Madelaine a ales chestiile astea.

O sprânceană s-a ridicat.

— A…

Angel a văzut cinismul în ochii prietenului lui, inabilitatea de a înțelege sau de a aprecia un astfel de cămin sau o femeie ca Madelaine și iar s-a simțit pierdut și în derivă. Un bărbat care nu aparținea nici unui loc. S-a gândit dintr-odată la Lina, la felul în care se uita la el – ca și cum ar fi prins luna de pe cer – și la lucrurile pe care i le ceruse fără ca măcar să deschidă gura.

Fii tăticul meu… te iubesc… fii aici… fii aici… fii aici…

N-ar face altceva decât s-o dezamăgească dacă ar încerca să fie un tată adevărat. Ce naiba știa el despre a fi tată? Și totuși, i-ar frânge inima dacă ar eșua.

— Bea ceva, a spus Val încet, împingând sticla către el.

Angel a făcut un pas către masă cu ochii ațintiți asupra sticlei. Vocea fină, măsurată a lui Val reverbera în el și știa că așa ar suna vocea diavolului, fină, liniștitoare și rezonabilă. Și ar spune ce vrei să auzi…

Chiar s-a întins după ea, și-a încolăcit degetele în jurul sticlei calde. A ridicat-o și a mirosit izul dulce, înțepător de lichior. A vrut s-o bea pe toată dintr-o singură înghițitură, să lase lichidul să curgă în jos pe gât și să se adune arzător în stomacul lui, voia să lase această băutură să ia totul cu ea – chiar dacă n-ar fi durat decât o noapte.

Dar știa că dacă ar fi băut un singur pahar – numai unul s-ar fi târât în sticlă și ar fi ajuns înapoi de unde plecase.

A închis ochii. Tremurând, având așa mare nevoie de băutură încât s-a simțit amețit, a lovit sticla de tăblia mesei.

— Nu pot s-o fac, Val.

Val s-a încruntat. O umbră a traversat privirea prietenului lui – să fi fost invidie sau frică? Angel nu putea fi sigur.

— Întotdeauna o faci. Celelalte infarcturi…

— Nu mai e același lucru. Nu are cum să fie. Am… am un copil. A zâmbit. Era prima oară când rostea cuvintele cu voce tare și asta l-a făcut să se simtă surprinzător de bine. Madelaine… îți aduci aminte de fata despre care obișnuiam să vorbesc? La încuviințarea scurta a lui Val, a continuat. Se pare că ea – noi – am făcut un copil în anii aceia când eram împreună. Numele ei este Lina și are șaisprezece ani. I-am spus că renunț la petreceri dacă face și ea același lucru.

— Pare că într-adevăr e fiica ta.

Angel a râs neliniștit.

— Este.

Val a oftat. Tăcerea s-a lăsat între ei și a trecut mult timp până când a vorbit.

— Sunt mândru de tine, Angel. Întotdeauna ți-am spus că ești mai puternic decât crezi. Dumnezeu știe că ești mai puternic decât mine.

— Nu sunt puternic.

A rostit cuvintele încet, întrebându-se dacă Val măcar le auzise.

— Mă gândeam s-o iau spre New York – caut pe cineva care să joace Green Hornet. M-am gândit că ai fi putut fi interesat, dar… presupun că nu.

Angel s-a uitat la prietenul lui și a știut că asta era modalitatea lui Val de a-și lua rămas-bun pentru mai mult timp sau de a se retrage dintr-o prietenie care nu avea cum să mai fie vreodată ceea ce fusese. Era dureros ceea ce se întâmpla, dar Angel înțelegea.

— E în ordine, Val. A rostit cuvintele ușoare, cele așteptate, deși știa că Val vedea adevărul în ochii lui, dezamăgirea și regretul. Ținem legătura.

Val s-a ridicat încet în picioare.

— O să reușești, Angel.

Angel a aprobat din cap, deși nu era sigur.

— Da, sigur că o să reușesc.

•

Angel s-a trezit urlând numele fratelui lui. Stătea întins în întuneric, încercând să-și

controleze respirația gâfâită. Inima bătea în continuare în pieptul lui, complet neafectată de adrenalina care-i traversa corpul. Simțea că Francis era suficient de aproape ca să-l atingă.

A dat păturile la o parte și s-a împleticit în bucătărie. Deschizând frigiderul, a stat în fanta de lumină galbenă privind în gol la amestecătura de borcane pe care Madelaine și Lina le lăsaseră pentru el. Fără să se gândească, s-a întins după carafa de lapte degresat. Pe când degetele i s-au încolăcit în jurul plasticului rece, a sărit. Era pe punctul de a bea lapte, pentru numele lui Dumnezeu. Ce urma – să fredoneze melodii de spectacol?

Și-a dat capul pe spate și s-a uitat la tavanul cu grinzi de lemn.

— Ieși din capul meu, Franco. Cuvintele i-au dat un sentiment neplăcut de vinovăție. A trântit ușa frigiderului și a strâns ochii. Trebuie să-mi continui viața. Viața mea…

Dar ce era viața lui – și cum ar fi putut s-o găsească?

S-a dus în sufragerie și s-a lăsat în scaun.

— Ce să fac, Franco? Cum să mă schimb? A așteptat și a așteptat, dar nu a primit niciun răspuns. După câteva minute a început să se simtă ca un idiot. M-am ridicat de la fund, frate. Cer indicii de la cel recent decedat.

Zâmbetul i-a dispărut. Nu era amuzant.

Neliniștit și nervos, s-a ridicat din scaun și s-a dus la ușa din spate, pe care a deschis-o. Afară abia începuse să se întrezărească răsăritul deasupra apei, aruncând sulițe de roz peste apa argintie ondulată. Vântul tremura printre copaci și, pentru o clipă stranie, a sunat ca râsul lui Francis.

— Cum să mă schimb, Franco? Cum?

Deja te-ai schimbat.

Cuvintele au ajuns la Angel de departe, împletite cu firele vântului. La început nu a înțeles, nu și-a amintit întrebarea. Apoi a devenit clar.

A zâmbit. *Sigur, Franco, alege răspunsul ușor.*

A râs neliniștit, a închis ușa, apoi a intrat în casă. Acum vorbea cu fantomele. Mai avea mult până la spiritism?

Angel știa că se schimbase, dar nu i se părea că se schimbase în mod esențial. Schimbări minore – gustul în muzică, o nevoie nouă de a fi alături de oameni. Nu era chiar ceva cutremurător. Nu făcuse nimic diferit, iar el era genul de om care întotdeauna se judecase după faptele lui, nu după vorbe sau sentimente. Să-și refuze o băutură sau o țigară nu era suficient. Trebuia să facă ceva.

Era în cabana lui de aproape o săptămână și nu ieșise nici măcar o dată. Madelaine îi aducea mâncare și o lăsa pe terasă, ca și cum ar fi fost Quasimodo la un regim hipolipidic. Pe alee erau un Mercedes nou-nouț – prima oară când avea o mașină cu mai mult de două centuri de siguranță și acoperiș metalic – și un Harley-Davidson Sportster alături. Încă nu o condusese pe niciuna dintre ele.

Se ascundea, știa asta. În fiecare zi fițuicile ofereau mai mulți bani pentru poveste. În curând cineva avea să vorbească.

Ar trebuie s-o faci tu, Angel.

Aproape că putea auzi vocea fratelui lui. Era exact genul de lucru pe care acesta l-ar fi spus.

Francis i-ar spune lui Angel să iasă din ascunzătoare și să spună adevărul despre lucrurile prin care a trecut. I-ar aminti că ar putea fi un model pentru altcineva, alt biet fraier care zace singur într-un pat de spital, așteptând o inimă.

Aproape că a râs cu voce tare gândindu-se la ideea ca el – el! – să fie un model pentru cineva. Cu siguranță că lua prea multe medicamente.

Și totuși, și-a dat seama că ceea ce auzise era adevărat, a știut ce trebuia să facă.

Înainte de a avea timp să se gândească la ce face, a acționat. A apucat telefonul și a sunat la serviciul de informații. A cerut numărul spitalului St Joe și l-a format. I-a răspuns o domnișoară cu o

voce exersată, cizelată, care i-a făcut legătura cu biroul lui Allenford, unde a lăsat un mesaj pe căsuța vocală. Mesajul era scurt și la obiect – te rog să convoci o conferință de presă pentru joi la ora zece dimineața.

După ce a făcut acest lucru, s-a simțit mai bine, dar a știut că nu era singurul lucru pe care trebuia să-l facă. Mai era ceva…

Nu avea nici cea mai vagă idee ce…

Ceva în legătură cu inima.

S-a gândit pentru prima oară la familia donatorului și la ceea ce trebuie să fi simțit. În loc de a-i mai păsa despre identitatea lui sau cum murise, Angel și-a pus întrebări în legătură cu familia lui (nu putea să-și imagineze că era vorba despre o femeie), oamenii care aleseseră să-i ofere lui Angel a doua șansă la viață.

Singurul lucru de care-i păsase înainte fusese numele donatorului. Dăduse lovitură după lovitură, încercând s-o determine de Madelaine să încalce binecuvântata confidențialitate. Avusese fantezii legate de misteriosul bărbat, întrebându-se de unde era, cum murise și în ce crezuse. Dar asta era, într-adevăr, partea importantă? Chiar avea importanță a cui inimă o avea, sau conta numai că avea partea cea mai bună din cadoul pe care-l primise? Miracolul.

Meritau ceva de la el.

Un mulțumesc.

Ideea i-a venit așa simplu, fără surle și trâmbițe. Simpla revelație a faptului că-i datora viața cuiva. S-a întins și a luat un pix și o agendă galbenă de pe măsuța grea din fier. S-a uitat la liniile albastre subțiri și a mâzgălit o micuță inimă în colțul foii.

Înainte ca măcar să-și dea seama ce făcea, a început să scrie.

Dragă familie a donatorului,

Acesta este probabil cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată, să le

scriu o scrisoare unor străini pe care-i simt ca familia mea. Nu există cuvinte prin care să-mi exprim recunoștința, sau dacă ar exista, ar putea fi găsite de niște minți mai luminate decât a mea.

Eram în comă și pe moarte când mult iubitul membru al familiei dumneavoastră a fost ucis în mod tragic. Până nu demult, nu-mi puteam imagina cum trebuie să fi fost acel moment pentru voi. Apoi mi-am pierdut fratele într-un accident de mașină neașteptat. Durerea pe care am simțit-o a fost mai mare decât orice altceva ce am trăit înainte – o rană care se tot redeschide.

Cum a fost posibil ca într-un astfel de moment, familia dumneavoastră să fi privit în exterior? Chiar și în timpul durerii incomparabile pe care o trăiați, v-ați îndreptat atenția către mine și alții ca mine de pe tot cuprinsul țării. Ați făcut asta fără să-mi cunoașteți numele, viața sau orice altceva despre mine. Curajul și compasiunea faptei voastre mă fac să cred în lume și în semenii mei, pentru prima oară în ani de zile. Și mai surprinzător decât atât, m-au făcut să încep să cred în mine însumi.

Mi-ați oferit cadoul cel mai de preț – însuși miracolul vieții – și deși probabil nu am să vă cunosc niciodată, vreau să știți că am cu mine o parte din voi și întreaga voastră familie e în inima mea. O să fac tot ce-mi stă în puteri să fiu demn de această a doua șansă pe care mi-ați oferit-o.

Dumnezeu să vă binecuvânteze familia!

În timp ce a scris ultima frază, Angel a simțit cum se schimbă. Era ca și cum lumina soarelui, pură, fierbinte și albă, i s-ar fi revărsat prin trup, luminând colțuri care fuseseră întunecate ani de zile. Pentru prima oară în viața lui, a știut – complet și irevocabil – că făcuse ceea ce trebuia.

* * *

Madelaine s-a întins ca să ia din dulap niște haine în care să se schimbe. Vârfurile degetelor au mângâiat flanelul moale, uzat. Foarte încet, a dat la o parte hainele din mătase și bumbac și a ajuns la o cămașă din finet, gri cu albastru, care fusese a lui Francis.

Și-a adus aminte ziua în care lăsase cămașa acolo – o zi de primăvară care începuse prin a fi rece și ploioasă și până la amiază devenise aproape ca o zi fierbinte de vară. Scosese de pe el cămașa de flanel și se îmbrăcase cu unul din tricourile acelea largi pe care companiile de medicamente i le făceau întotdeauna cadou lui Madelaine.

Pentru o clipă durerea a fost aproape insuportabilă. Orbită de lacrimile usturătoare, s-a întins după flanel și l-a dat jos de pe umeraș. L-a dus la nas și a inspirat adânc.

Îl putea simți pe Francis. O urmă de after-shave i-a umplut nările, aducându-i în minte zeci de imagini valoroase. Francis despachetând cutia în pătrățele verde cu roșu, râzând, așa cum făcea întotdeauna, când a văzut after-shave-ul. O, *mulțumesc lui Dumnezeu, al meu e pe terminate.*

Și-a dat seama că nu avea să mai fie aici de Crăciun sau de Ziua Recunoștinței. Ea și Lina vor trebui să treacă singure de acele zile. Cum aveau să reușească? Fiecare dintre tradițiile lor fusese creată de ei trei împreună. Cine avea să taie curcanul, cine avea să agațe luminițele de Crăciun, cine avea să mănânce prăjiturile pe care le lăsau pentru Moș Crăciun pe farfuria bună de porțelan?

A strâns cămașa lângă față și a inspirat adânc, ca și cum ar fi putut cumva să-l aducă înapoi la viață

prin simpla ei voință.

Doamne, acum voia să se întoarcă și să-l găsească acolo, preotul ei cu ochii albaștri, albaștri, și râs contagios. Voia să alerge în brațele lui și să-l audă spunând că o iubește pe Maddy a lui. A strâns pleoapele. Doar încă o dată, Doamne… încă o dată.

Singurătatea o învăluia. A auzit ticăitul liniștit al ceasului din dormitor și bătaia blândă a vântului în geam.

Stând în dormitorul ei, în propria casă, se simțea mai singură decât se simțise vreodată.

Dintr-odată nu a mai putut suporta nicio secundă. A îmbrăcat cămașa lui Francis, a închis-o până la ultimul nasture și a început să alerge prin casă. A dat de perete ușa casei și a simțit aerul rece lovindu-i fața.

Când a deschis ochii, l-a văzut pe Angel. Se sprijinea de botul Mercedesului lui – cel pe care ea i-l cumpărase cu un card de credit de platină American Express. Stătea acolo, arătând ca și cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume, în blugii lui Levi's confortabili și tricoul decolorat cu Aerosmith.

Angel s-a ridicat de pe mașină și a înaintat pe alee. Vântul i-a aruncat o șuviță lungă de păr castaniu peste față.

S-a oprit la o distanță de un metru de ea. De data asta nu zâmbea.

— Vreau să merg la mormântul lui Francis.

Ea s-a încruntat. Nu se aștepta la asta.

— Este în… Forest Lawn… în Magnolia Heights.

— M-am gândit că poate vii cu mine. A aruncat zâmbetul cu care binecuvântase sute de tabloide și Madelaine a observat pentru prima oară că zâmbetul puțin atins de tristețe nu îi ajungea până la ochi.

— Ce este, Angel?

Zâmbetul fals s-a stins și s-a uitat la ea cu o intensitate care i-a tăiat respirația.

— Mă bântuie, Mad. Este din cauză că sunt așa de multe lucruri pe care nu le-am spus. M-am gândit că poate… dacă le-aș spune acum, mi-ar da voie să-mi continui viața. A făcut un pas către Madelaine. Încep să înțeleg unele lucruri, Mad, să-mi imaginez viața mea desfășurându-se în față pentru prima oară în ani de zile, dar…

Era atrasă de cuvintele pe care el nu le spusese. Părea că se întorc în trecut, dar nu-i păsa. Nu știa decât că era singură, fusese singură pentru foarte mult timp, iar el îi întindea mâna. A apucat-o, i-a simțit degetele puternice cum îi cuprind mâna și inima cum o ia la galop.

— O să te duc, a spus ea cu blândețe, știind că dacă aveau să se ducă împreună la mormântul lui Francis, avea să-i spună adevărul despre inima lui și ar fi fost posibil ca Angel să nu îi mai întindă mâna vreodată.

A strâns degetele cu putere, agățându-se de el.

A condus-o pe poteca ce se zărea printre straturile de flori uscate de la aleea din fața casei. Prima umbră a nopții colora cerul într-o nuanță de albastru-levănțică. Fără să spună un cuvânt, Madelaine s-a așezat pe scaunul din piele fină, cu miros dulce, al mașinii și l-a ghidat spre autostradă.

Când au ajuns la cimitir era aproape ora patru. Dâre de roz și roșu traversau cerul.

Au mers pe poteca de granit către colina plină de iarbă pe care Madelaine o alesese pentru Francis. Biserica montase o piatră de mormânt superbă, din marmură albă. Alături era o băncuță din fier forjat pe care o alesese ea.

L-a condus pe Angel la băncuță și s-a așezat alături de el. S-au uitat mult timp la piatra de mormânt, fiecare dintre ei pierdut în amintiri. Până la urmă a strâns cămașa de flanel mai tare pe lângă corp și s-a ridicat în picioare.

— O să te las puțin singur, a spus ea, apoi s-a întors ca să plece.

El a apucat-o de mână.

— Nu pleca.

S-a uitat în jos către el, observându-i durerea din ochi, frica, frustrarea și singurătatea, iar asta a trimis-o înapoi în alte vremuri, cu mult timp în urmă, când se uitase la ea în același fel și spusese exact aceleași cuvinte. Încet, ținându-l în continuare de mână, s-a așezat.

Angel a spus încet.

— Aș schimba totul dacă aș putea.

Madelaine nu știa dacă îi vorbea ei sau lui Francis, dar nu conta. Confesiunea s-a încolăcit în jurul ei, i-a conectat.

— Știu ce vrei să spui.

El a râs, dar era un sunet gol.

— Cum ai putea? Nu ai fugit de nimic în viața ta.

Ea a oftat.

— Asta demonstrează numai cât de puțin mă cunoști, Angel. Am făcut o mulțime de greșeli cu fiica noastră și cred că nu l-am apreciat suficient pe Francis. Am crezut că avea să fie alături de mine întotdeauna. A ridicat bărbia și a privit către suprafața nesfârșită de iarbă, urmărind micile cuțite ale nopții traversând cerul deasupra pietrelor de mormânt. Îmi era frică de Francis și de Lina. Amândoi iubeau cu asemenea ușurință, naturalețe. Spre deosebire de mine. Nu păream să fac lucrurile cum trebuie, mai ales în ceea ce o privea pe Lina. Îmi era teamă tot timpul să nu fac sau să spun ceva greșit și să mă părăsească… pur și simplu într-o bună zi să dispară și să nu se mai întoarcă.

Angel a tăcut un minut, apoi i-a atins bărbia și a forțat-o să se uite la el.

— Așa cum am făcut eu.

Madelaine nu a putut să pretindă că trădarea lui nu însemnase nimic.

— Am tot așteptat să te întorci.

— Nu tu ai fost de vină, Mad.

Ea a încercat să râdă.

— Nu am văzut pe altcineva stând în fața ferestrei dormitorului meu.

Zâmbetul pe care i l-a aruncat Angel a fost unul trist.

— Eu am fost de vină. Îmi era frică de tine și de mine și de copil. Mi-era frică de ceea ce simțeam pentru tine. Cum aș fi putut ști… A privit-o în ochi. Ea a așteptat cu răsuflarea tăiată și puțin temătoare în legătură cu ce urma să spună. Angel s-a întors, a privit cerul nopții și când în sfârșit a vorbit, avea vocea răgușită. De unde era să știu că nu aveam să mai simt așa vreodată?

Cuvintele erau magice. Le-a simțit cum o învăluie, îi strâng inima. Răspunsurile i-au venit, învolburându-se unul după altul, țesându-se într-un întreg ce a terifiat-o. Angel vorbea despre trecut, știa asta, și totuși se simțea ca și cum ar fi fost vorba despre viitor.

Până la urmă nu a spus nimic și liniștea s-a strecurat între ei.

— Spune ceva, Mad.

S-a întors către el, știind că privirea îi era plină de o emoție pe care se temea s-o elibereze.

— Ce pot să spun, Angel? Vrei să știi dacă am mai simțit așa vreodată? Răspunsul este nu.

— Crezi că ai putea?

Știa că răspunsul, odată ce l-ar fi dat, nu ar fi putut fi luat înapoi. Ar fi fost din nou vulnerabilă în fața lui, oferindu-i puterea de a-i frânge inima. S-a gândit să nu spună nimic, sau să mintă, dar știa că ar fi fost inutil. Cumva deja îi dăduse această putere.

— Da, a șoptit ea.

Un zâmbet scurt a apărut în colțul gurii lui și a întors repede capul, uitându-se la piatra funerară.

— Mai am multe de schimbat, Mad. Nu mai sunt bărbatul care am fost… dar deocamdată nu sunt nici altcineva. Nu pot face promisiuni.

În mod surprinzător, cuvintele care ar fi trebuit s-o rănească i-au dat speranță. Vechiul Angel nu ar fi fost niciodată așa sincer.

— Nu mai suntem copii, Angel.

— Ce vrei să spui?

— Înseamnă că nu trebuie ca totul să se întâmple peste noapte, înseamnă că încrederea nu este oferită cu la fel de multă ușurință, nici luată cu lejeritate. Am trecut prin multe lucruri împreună.

— Da. Angel a tăcut din nou. Până la urmă a scos o bucată de hârtie din buzunarul de la piept. Vreau să citești asta, a spus el, întinzându-i hârtia.

Madelaine s-a încruntat din cauza întorsăturii pe care o luase conversația.

— Ce este?

— Citește-o.

Madelaine a luat hârtia, a desfăcut-o, a îndreptat îndoiturile între coapse. Primele trei cuvinte au lovit-o cu putere. *Dragă familie a donatorului.*

S-a uitat la el.

— Este o scrisoare adresată familiei donatorului. Am lucrat la ea șase ore, dar încă nu e chiar ce trebuie. M-am gândit că poate vrei să mă ajuți.

Madelaine a văzut nesiguranța din ochii lui, nevoia, și a fost profund impresionată. Forțându-se să-și mute privirea, a citit scrisoarea, iar când a terminat-o, plângea. A împăturit-o cu mare atenție și s-a uitat la el. Ar fi vrut să spună că era perfectă, dar nu putea vorbi.

Știa că venise momentul.

— Se spune că adevărul te eliberează, a spus ea încet.

— Scrisoarea… este felul meu de a încerca să mă schimb, să-mi pun viața pe un făgaș bun. Vreau să fiu un tată bun pentru Lina, dar nu știu. Uneori mă uit la ea și mă întreb unde s-au dus toți acești ani și cum ar fi fost viața mea dacă aș fi dus-o la grădiniță și aș fi văzut-o în spectacolele de Crăciun de la școală. Știu că mai am multe de schimbat, dar

trebuie să încep de undeva – și simt că inima e începutul.

Madelaine a așezat scrisoarea cu grijă pe bancă și s-a întors să-l privească din față. Și-a dat seama în acea clipă că nu încetase niciodată să-l iubească și această revelație i-a tăiat respirația.

— Când am vorbit despre adevărul care te eliberează, nu m-am referit la tine. M-am referit la mine.

Angel i-a aruncat un rânjet.

— Mai ai un alt secret întunecat și adânc pe care-l ții față de mine? A văzut cât de serioasă era și zâmbetul i-a dispărut de pe față. Lina este fiica mea?

— Bineînțeles că este. Madelaine s-a apropiat. Aproape împotriva voinței ei, i-a atins pieptul, a simțit inima bătând într-un ritm perfect. Și-a căutat cuvintele, cuvintele potrivite.

— Mă sperii, Mad.

— Mi-e teamă că nu mă vei ierta, a șoptit ea. Voia să-l copleșească cu explicații și scuze, să-l facă să înțeleagă miracolul pe care i-l oferise, dar el o urmărea așa de îndeaproape, încât nu putea gândi. Am transformat o tragedie într-un miracol, nu uita asta. Nu aveam timp să hotărăsc, să vorbesc cu cineva. Erai în comă. Mureai și trebuia să te salvez.

— Madelaine. I-a atins bărbia, i-a înclinat capul și a obligat-o să se uite în ochii lui. Știu asta. De ce…

— A fost inima lui Francis, a spus, simțind lacrimile cum îi curg în șuvoaie fierbinți pe obraji. Ți-am dat inima lui Francis.

El a înghețat, și-a retras mâna. A devenit așa de nemișcat încât era înfricoșător.

— Spune ceva, a implorat ea.

S-a uitat la ea, palid la față.

— I-ai lăsat să-i scoată inima din piept lui Franco?

Ea a tresărit.

— Era în moarte cerebrală, Angel. Nu avea cum să se facă bine. Trebuie să înțelegi…

— Iisuse Hristoase! I-ai lăsat să-i scoată inima din piept?

— Angel…

— M-ai mințit.

Ea a scuturat din cap.

— Nu am mințit… doar te-am lăsat să crezi… S-a uitat în altă parte, rușinată. Am mințit, a recunoscut încet. Am mințit.

Angel a sărit în picioare, a plecat de lângă ea, împleticindu-se și alergând prin cimitirul întunecat.

Madelaine a alergat după el.

— Angel, te rog…

El s-a răsucit, plesnind-o cu răceala privirii.

— Te rog, ce? Mă rogi să înțeleg că ai făcut ceea ce trebuia când ai pus inima lui Francis în corpul meu?

Ea plângea așa de tare încât abia dacă-l vedea.

— Este ceea ce și-ar fi dorit…

— Și crezi că asta ajută la ceva?

A alergat departe de ea, dispărând în umbră.

Madelaine a rămas pe loc, gâfâind. Apoi, rigidă, s-a întors și s-a dus la băncuță, prăbușindu-se pe șezutul de metal. Aplecându-se, și-a îngropat fața în palme și a plâns pentru ei toți.

Nu știa de cât timp stătea acolo, dar când a ridicat capul, era întuneric. Câteva lumini se aprinseseră în cimitir, creând halouri de lumină strălucitoare.

A auzit sunet de pași apropiindu-se.

S-a îndreptat de spate și a încercat să-i deslușească profilul printre umbre.

— Angel?

El a pășit într-un con de lumină de la o distanță de aproximativ trei metri. Stătea drept, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. Nu-i vedea fața.

— Din cauza asta l-am visat, a spus cu o voce blândă.

Madelaine nu știa cum să răspundă. Medicul din ea voia să nege, voia să-i spună că inima e numai un organ ca oricare altul, dar femeia din ea, femeia care îi iubise pe Francis și pe fratele lui, nu putea fi sigură.

— Poate, a spus. Apoi și-a dat seama că era un răspuns incomplet, genul de măsură de siguranță care îi distrusese viața, și a spus: Da. Cred că din cauza asta îl visezi.

S-a apropiat de ea, în sunetul bocancilor pe iarba rece. Când a ajuns suficient de aproape, a văzut urma lacrimilor pe obrajii lui și a suferit gândindu-se cum îl rănise. Nu intenționase asta, nici măcar cu ani în urmă. Voia să-i spună că îi părea rău, dar cuvintele erau inutile și meschine. Așa că a rămas acolo, uitându-se la el și așteptând.

Angel s-a dus lângă bancă și s-a așezat lângă ea.

— Vreau să te urăsc pentru asta, a spus în sfârșit.

— Știu.

— Dar tu ești persoana căreia i-am scris scrisoarea.

— Da.

Nu a vrut s-o privească.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

Își dorea să-i apuce fața cu mâinile și să-l oblige s-o privească, dar nu avea curajul de a-l atinge.

— Știi ce m-a ajutat să trec prin asta?

— Spune-mi.

Putea auzi suferința în vocea lui, nevoia de a înțelege.

— Francis. Era un suflet blând și iubitor care și-ar fi dat viața ca să salveze un străin, cu atât mai mult pe propriul frate. Te-a iubit, Angel, și nu este nicio îndoială în legătură cu ce și-ar fi dorit.

— Era așa al naibii de bun, a șoptit Angel. Chiar și când eram copii și eu eram așa un nesimțit – întotdeauna a avut o părere bună despre mine.

— Nu și-a dat viața pentru tine. Este important să înțelegi asta. A murit. Punct. Și ce a urmat a fost un dar de la Dumnezeul pe care l-a iubit. Din moartea lui a venit ceva bun, dar nu asta a fost ceea ce a cauzat-o. Nu i-ai cauzat tu moartea.

— Nu înțelegi, Mad…

De data asta nu s-a putut abține din a-l atinge. Durerea din vocea lui era ca un cuțit. S-a aplecat în față, i-a pus mâna pe genunchi cu o atingere delicată, scurtă.

— Ajută-mă să înțeleg.

Angel și-a tras nasul și ea și-a dat seama că se lupta să se controleze.

— Nu merit inima lui. Nu pot fi… ca el.

— O, Angel, a răsuflat ea. L-ar răni să te audă spunând asta. Știi că așa s-ar întâmpla.

El s-a retras.

— Nu pot trăi pentru el. Nu am ce e nevoie ca să fiu așa de nobil.

Madelaine i-a atins pieptul, i-a simțit bătăile inimii și în acel ritm a găsit începutul speranței.

— Ai inima lui Francis și sufletul tău, Angel. Ai ceea ce-ți trebuie ca să fii orice.

Ochii lui Angel s-au umplut de lacrimi și s-a uitat la ea. L-a cuprins cu brațele și l-a tras aproape. El și-a îngropat fața în gâtul ei. L-a mângâiat pe păr și l-a legănat ușor, spunându-i iar și iar că totul era bine.

Până la urmă el s-a retras.

— Mi-e frică, Maddy…

— Știu.

— Nu știu încotro s-o apuc, încotro ar vrea Francis să mă îndrept.

— Ia fiecare zi pe rând.

El a râs.

— Vorbești precum sponsorul meu de la Betty Ford.

Ea a zâmbit.

— Încotro vrei să te îndrepți, Angel? De ce nu începi cu asta?

S-a uitat la ea, și Madelaine ar fi putut jura că a văzut iubire în ei.

— Acasă, a spus simplu. Vreau să mă duc acasă.

Capitolul 23

Știe că noaptea e tot mai rece. Poate să observe semne ale frigului, chiar dacă nu-l poate simți. Cerul a devenit negru intens, așa cum se întâmplă deseori în zilele tot mai scurte din noiembrie. Copacii se îngrămădesc la marginea drumului și dacă ascultă cu mare atenție, îi aude șoptindu-și unii altora, tremurând din cauza frigului. Se întreabă de ce nu i-a auzit vorbind niciodată înainte.

Dar acum aude așa de multe alte lucruri – loviturile ca de tobă ale picăturilor de ploaie când cad pe marginea ghimpată a gardului de lemn, izbitura delicată a unei frunze care cade pe pământ. Până și lumina stelelor are un sunet al ei, un bâzâit scăzut ce-i amintește de albinele care se adună în grădina de trandafiri în primele zile de vară. Toate lucrurile fac un zgomot, pare-se, în afară de leagănul de pe terasă, care atârnă greu și nemișcat sub el. Și în afară de el. El este cel mai tăcut lucru dintre toate.

Animalele din vecini știu că este aici. În nopți ca aceasta, când e frig și întuneric, se furișează pe lângă casă cu ochii aurii ațintiți asupra lui și cu coama zbârlită. Când le vede, crede că simte ceva, un fior în vârfurile degetelor care pare ca o amintire, ca și cum și-ar putea aminti cât de fine erau, ce plăcută era mângâierea unei pisici de casă. Dar fiorul este doar o fantasmă. Știe că nu are simțul tactil. Își amintește numai pentru că e plăcut să-și amintească și nu are altceva de făcut.

În depărtare, o mașină cotește spre casă, în timp ce farurile cercetează întunericul cu săgeți de lumină galbenă. Când sunt atinși de lumină, copacii rămân nemișcați. Mașina se întoarce și parchează lângă trotuar. Farurile se sting.

Aude sunetul portierei deschizându-se, apoi ritmul lejer al pașilor în timp ce Angel se duce la

cealaltă portieră și o deschide. În lumina slabă de la interior o vede pe Madelaine în scaunul pasagerului.

Iese din mașină. Felinarele din stradă aruncă o pânză de lumină aurie în jurul ei și imaginea îi amintește de icoanele pe care le-a văzut. Zâmbește prima oară de zile întregi. Știe din instinct că Angel este cel care i-a dat zâmbetul înapoi.

Ar trebui să fie dureros s-o vadă uitându-se la alt bărbat cu iubire în ochi, așa că așteaptă să fie lovit de durere, dar ea nu vine și absența ei îl surprinde.

Știe că poate simți durere în continuare. A simțit-o mai devreme, când Madelaine a ieșit din casă. Avusese ochii umflați și roșii de plâns și a știut că plânsese din cauza lui. Imaginea ei stând pe terasă, purtând vechiul lui flanel, l-a rănit. Având, adânc în interior, unde fusese inima lui.

Dar acum ea zâmbește așa de strălucitor și frumos încât îi e greu să respire. Pare să plutească deasupra asfaltului venind spre el, cu capul aplecat către Angel și frumosul ei chip scăldat în lumina aurie.

Își dă seama dintr-odată că par amândoi tineri și fericiți. Era felul în care obișnuiau să se uite unul la altul tot timpul, felul în care Madelaine nu se uitase niciodată la el.

În mod ciudat, această revelație îl încălzește, îl face să se simtă suficient de ușor ca să plutească deasupra leagănului de pe terasă. O senzație înțepătoare îl traversează – de data asta aproape crede că e reală. Începe în degetele picioarelor și urcă de acolo. Se simte ca și cum lumina pură, albă și fierbinte a soarelui i se scurge prin vene, iluminându-l de la interior. Aproape că are o senzație amețitoare de imponderabilitate.

Se așteaptă să plutească și, când nu o face, se uită în jos și descoperă că încă o parte din el a dispărut. De la mijloc în jos, nu e nimic mai mult decât o umbră cufundată în umbră.

Această dispariție lentă a propriului corp îl surprinde și îl derutează, dar nu-l sperie. I se pare… normală.

Când se uită din nou în sus, vede că Madelaine este pe terasă lângă el. Poate să audă sunetul șoptit al vocii ei în timp ce vorbește cu fratele lui, deși nu distinge cuvintele. Răspunsul lui Angel este un foșnet, asemănător șoaptelor copacilor.

Vrea să fie aproape de ei, să dea din mână și să spună: *Sunt aici, uitați-vă la mine.*

Madelaine deschide ușa, aprinde lumina de pe terasă și acolo, în lumina aurie, vede o umbră stând alături de ei.

Știe cumva că este umbra bărbatului care a fost cândva el. Minunat de ceea ce vede, se urmărește alunecând în umbra fratelui lui și stând acolo, suficient de aproape ca să-i atingă.

I se pare foarte potrivit să fie în umbra fratelui lui, parte din Angel și totuși separat. Simte cum se relaxează, lăsându-se din nou în leagăn. Un suspin ușurat îi alunecă de pe buze și la auzul acestui sunet, o pasăre bate din aripi și își ia zborul din mărul din grădina din față.

Știe în sfârșit ce aștepta și că așteptarea este aproape gata.

•

Lina s-a uitat la cerul de deasupra și a simțit ca și cum o întreagă nouă lume s-ar fi deschis pentru ea. Nu știa exact din ce motiv. Era același cer de noapte pe care-l văzuse de când era numai o fetiță, aceleași stele. Dar în seara asta le-a observat într-un fel în care nu le-a observat înainte. Calea Lactee era o mâzgăleală de lumină alb-cenușie, bălțată cu stele sclipitoare. Cum stătea acolo, uitându-se în sus, o stea a traversat cerul, lăsând o urmă strălucitoare de lumină înainte să dispară.

— Pune-ți o dorință, a spus Zack.

Lina a zâmbit. Jett nu ar fi spus nici în ruptul capului ceva așa de siropos. Cu toate astea, chiar în timp ce recunoștea replica de tocilar, ceva din

îndemn a încălzit-o. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât mai distractivă și jucăușă devenea, aproape ca un joc.

S-a rostogolit pe-o parte și l-a studiat. Stătea întins lângă ea, cu brațele încrucișate sub cap. Părul blond nisipiu îi atârna pe lângă față. A văzut stelele reflectate în ochii lui și s-a gândit visătoare că era potrivit – fiindcă el era cel care-i arătase magia pe un cer al nopții.

Zack s-a întors ca să se uite la ea și i-a zâmbit leneș, adormit.

— Ți-ai pus o dorință?

Atunci aproape că l-a atins, dar nu-i dăduse niciun semn că și-ar fi dorit asta. Își petrecuseră ultimele două săptămâni împreună – mâncând, stând împreună în sala de lectură, așteptând autobuzul. Vorbiseră despre toate lucrurile, despre cât de singur te simțeai uneori când aveai șaisprezece ani și despre felul în care părinților le era greu să înțeleagă. Zack a fost cel care a făcut-o pe Lina să pună la îndoială pentru prima dată sentimentele pe care le avea pentru mama ei. O spusese lejer, într-o noapte similară, când stătuseră în tribune în dreptul liniei de optsprezece metri. Nu credea că intenționase să-i schimbe părerile, doar vorbise, iar ea ascultase.

— Îmi aduc aminte când au sunat de la spital… a spus el, sprijinindu-se de spătarul scaunului din spatele lor. Într-o clipă ai mei erau acolo, spunând mizerii despre părul, hainele și notele mele, și în clipa următoare se duseseră. Doar *puf*! și ești singur.

Se sprijinise mai aproape de el, neștiind ce să spună.

— Aș renunța la orice, Lina – orice – numai ca s-o aud pe maică-mea făcându-mi scandal încă o dată.

Lina și-a adus aminte ultimele lucruri dureroase pe care i le spusese lui Francis și cum nu avusese ocazia să-și mai ceară scuze, să-i spună că era tatăl

pe care-l căuta. Știa acum că uneori viața nu-ți oferă a doua șansă de a-ți cere iertare. Uneori, un telefon tragic, oribil, poate să distrugă totul.

Își iubea mama. Și-a dat seama instantaneu, când sentimentul a traversat-o cu o ferocitate dureroasă. Dacă mamei ei i s-ar întâmpla ceva, Lina și-ar dori să se chircească și să moară. Și cu toate astea, o rănise pe mama ei de nenumărate ori, îi aruncase cuvinte înțepătoare, pline de ură, ca și cum ar fi avut la dispoziția o eternitate ca să-și ceară scuze.

— Ești așa de norocoasă, a șoptit Zack în beznă.

Își dorise să-i spună că se simțea norocoasă, dar noua ei maturitate o făcea să se simtă rănită, rușinată de conștiința propriului egoism. Dar mai simțea ceva. Speranță. Își petrecuse ultimul an reacționând la viață – fiind o răsfățată rebelă ca s-o necăjească pe mama ei sau o fumătoare cu gura spurcată ca să-i facă plăcere lui Jett. Acum voia numai să fie ea însăși – orice ar fi însemnat asta. Dintr-odată, simțea ca și cum lumea s-ar fi deschis pentru ea, strălucitoare și plină de posibilități.

Și Zack era cel care-i oferise asta, cu nimic mai mult decât cu puține vorbe sincere. Se gândise să-l ia de mână, să-l strângă pentru a ști că înțelesese, dar nu îndrăznise.

Acum s-a apropiat numai puțin de el, până a ajuns suficient de aproape ca să-i observe micii pistrui de pe nas. A așteptat ca el s-o privească, dar nu a făcut-o. Zack a continuat să se uite în sus la cer. Lina a strâns ochii și s-a gândit cât a putut de intens. *Sărută-mă.*

El nu s-a mișcat.

Până la urmă, Lina a oftat exasperată. Nu era de mirare că era în continuare virgină. Nu putea nici măcar să determine un băiat s-o sărute. Își petrecuse doi ani încercând să-l facă pe Jett să-i acorde atenție, iar el nu o făcuse. Și acum Zack se purta cu ea ca și cum ar fi fost prietena cea mai bună a surorii lui mai mici.

— Ceva e în neregulă cu mine, a bălmăjit ea, îngrozită să audă cuvintele alunecând în tăcerea dintre ei.

Zack s-a rostogolit pe-o parte. Așezând un cot pe pământ, și-a sprijinit obrazul în palmă și i-a zâmbit.

Lina a observat cum ochii lui albaștri păreau aproape negri noaptea și cum nările i se umflau puțin când respira. Avea o față ca a unchiului ei, Francis – genul de față care te invită și te face să te simți ca un prieten. Voia să-l întrebe dacă i se părea că era drăguță, sau grasă, sau cum i se părea, dar nu a vrut curajul s-o facă, așa că nu a spus nimic.

El a zâmbit și Lina a avut sentimentul inconfortabil că știa exact ce gândește. Faptul că lipsa stimei de sine era așa de evidentă a făcut-o să se simtă umilită. Și-a pus emoționată o șuviță de păr după ureche.

— Ce e?

— Ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, a spus el.

Cuvintele au făcut-o să simtă că începe să plângă și s-a întrebat dacă așa te simți când ești îndrăgostit. Voia să știe ce să spună – cuvintele mature potrivite dar nu i-a venit nicio idee.

— Știi, se apropie balul de iarnă… a spus el în sfârșit. Ce… ce-ai zice să mergem împreună?

S-a simțit traversată de teamă; poate făcea mișto de ea.

— Am arăta precum Courtney Love și Mr. Rogers.

El a râs și sunetul era așa de plăcut, încât Lina i s-a alăturat imediat.

— Deci?

S-a uitat la el uimită. Emoțiile ei erau un amestec derutant și inima îi bătea nebunește în piept.

— Bine.

Zack i-a aruncat unul dintre zâmbetele lui, lent și fără ezitare, care o făcea să i se usuce gura. Apoi a sărutat-o.

•

Lina era în continuare în al nouălea cer o oră mai târziu, când Zack o conducea acasă. A oprit microbuzul pe alee și a oprit motorul. Apoi s-a dat jos, a ocolit mașina ca să ajungă pe partea ei și a deschis portiera.

Ea l-a apucat de mână și s-a împleticit jos din mașină. Și-a dorit să aibă curajul să-i ceară s-o mai sărute o dată, dar nu a îndrăznit, îi era teamă că s-ar fi topit într-o mică baltă chiar acolo, alături de grădina de trandafiri a mamei ei.

El s-a apropiat, s-a uitat la ea cu o intensitate care a făcut-o să-i fie greu să respire.

— La bal… poartă ceva albastru – ca ochii tăi.

Nici măcar nu a putut răspunde, doar a dat din cap.

Zâmbind, a condus-o pe alee până la casa ei. La jumătatea drumului, Lina și-a dat seama că tatăl ei stătea pe treptele prispei. Stătea acolo în întuneric, de unul singur.

Lina și Zack s-au oprit în fața lui.

Angel s-a ridicat încet în picioare, scuturându-și pantalonii de praf, și i-a întins mâna lui Zack.

— Sunt Angel, a spus el, deși nu era nevoie – de parcă n-ar fi fost un superstar de la Hollywood. Tatăl Angelinei.

Zack i-a scuturat mâna.

— Eu sunt Zack Owen, domnule DeMarco. O s-o însoțesc pe Lina la balul de iarnă, dacă sunteți de acord.

Angel a râs.

— Nu sunt genul acela de tată. Orice fel de întâlniri trebuie aprobate de mama ei.

Felul în care s-a descotorosit de responsabilitate a fost dureros. Lina s-a încruntat.

Zack s-a întors către ea.

— Noapte bună, Lina. Ne vedem mâine.

Ea a dat din cap aproape distrasă și l-a urmărit îndepărtându-se, apoi s-a întors către Angel.

— Ce faci aici?

— Te așteptam.

S-a simțit cuprinsă de o senzație plăcută. I-a zâmbit.

— Tare.

— Poate că da, poate că nu. Vino aici. A condus-o către treapta de sus și s-au așezat jos unul lângă altul. Curtea întunecată se întindea în fața lor. Am ceva să-ți spun, a spus cu o voce scăzută, ezitantă, care i-a provocat Linei o fluturare de teamă în stomac. S-ar putea să te supere.

S-a întors spre el.

— Ce este?

Angel s-a uitat în altă parte, ca și cum nu ar fi putut s-o privească în ochi, iar anxietatea ei s-a transformat în frică. *Pleacă, exact cum a spus mama că va face. O să-mi spună că nu mai vrea să fie tată.*

— Este despre operația mea, a spus el.

Lina a simțit o ușurare de o fracțiune de secundă, apoi alt val de anxietate.

— Ești bine?

El a zâmbit cu blândețe.

— Sunt bine. Destul de bine, pentru… vocea i-a devenit o șoaptă și s-a uitat la ea cu o intensitate tulburătoare. Destul de bine pentru cineva care a trecut printr-un transplant de inimă.

Arăta așa serios și speriat încât Lina aproape că a râs.

— Ăsta este marele tău „Am ceva să-ți spun?” Doamne, am crezut că ești pe moarte.

— Nu te scârbește?

— Iisuse, tată, sunt fiică de cardiolog. Am crescut în Secția de Terapie Intensivă – pun pariu că am văzut mai mulți pacienți cu transplanturi decât tine.

El i-a zâmbit brusc, apoi zâmbetul a dispărut lent.

— Asta nu e tot.

Ea a rânjit.

— Știu, tabloidele aveau dreptate, ai o inimă de extraterestru.

El a râs.

— Asta e cea mai nouă?

Au tăcut amândoi. Lina s-a lăsat pe spate sprijinindu-se în coate și s-a uitat la tufele negre și țepoase de trandafiri de-a lungul gardului.

Angel s-a întins lângă ea.

— Chestia e, Lina. Am… adică, am…

A tras aer în piept și nu a mai spus nimic.

Lina s-a întors către el. O lumină slabă de la becul de pe terasă îi scălda fața, îi conferea pielii lui palide o strălucire aurie sănătoasă. Părul castaniu-închis, de culoarea cafelei, îi atârna pe lângă față, încolăcit după gulerul albastru-deschis al cămășii. S-a uitat în sus la cerul înstelat de noiembrie și a oftat din greu.

Lina își dădea seama că era tulburat. Era interesant, dar cu numai o săptămână în urmă nu ar fi observat așa ceva – un adult să aibă probleme fiindcă nu știe ce să spună. Ar fi pufăit nerăbdătoare și i-ar fi spus să scuipe ce avea de spus, fiindcă ea nu avea toată ziua la dispoziție.

Dar tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni îi schimbase perspectiva. Și dacă era un lucru pe care-l înțelegea, acela era să-ți fie greu să spui ce ai pe suflet. Așa că a așteptat răbdătoare fără să spună nimic.

Până la urmă Angel a încercat din nou.

— Mi-e teamă să-ți spun asta, Lina. Nu vreau să te rănesc…

Lina nu l-a privit. Nu era nevoie; fața lui era tatuată în memoria ei. O purta ca pe un talisman în inima ei.

— Unchiul Francis obișnuia să spună „Iubirea doare, Angelina-Balerina, dar totodată vindecă”.

A oftat melancolică, amintindu-și toate nopțile în care stătuse exact în același loc alături de

unchiul Francis, vorbind despre lucrurile care o deranjau. Obișnuia să creadă că ar fi stat acolo pentru totdeauna dacă i-ar fi cerut-o.

— L-ai iubit pe Franco, nu-i așa?

— Da, a șoptit ea. L-am iubit.

— Dacă ar fi… într-un fel în continuare pe aproape?

— Este, a spus ea încet, este în inima mea. Și a mamei.

— Și a mea.

A rostit cuvintele pe un ton diferit decât cel la care se așteptase ea – aproape lipsit de respect. A surprins-o felul în care a spus-o, a făcut-o să se întrebe dintr-odată care erau sentimentele lui Angel pentru fratele lui. Nu se văzuseră de ani buni, iar Francis nu menționase niciodată că fratele lui era cunoscutul Angel DeMarco.

— Faci mișto de mine, a spus ea acuzator.

— Nu. Doar încerc să găsesc o modalitate de a-ți spune ceva și nu am noroc.

— Spune pur și simplu. Nu sunt un bebeluș care trebuie protejat.

S-a întors cu fața la ea. Întinzând brațul, a apucat-o de mână și i-a pus-o pe pieptul lui. Lina putea simți ritmul bătăilor inimii sub materialul fin al cămășii.

— Simte-mi inima, a spus el.

Ea a dat din cap.

— Este de la… A înghițit în sec, cu aerul că i-ar fi fost puțin rău. Este bătaia inimii lui Francis.

A durat o secundă înainte ca Lina să priceapă cuvintele. Când le-a înțeles, și-a smucit mâna și a clipit către el.

— V… vrei să spui…

— Am inima unchiului tău în piept.

Lina nu a știut cum să răspundă.

— Lina?

A auzit frica în vocea lui, iar asta a derutat-o. S-a întors către el. Pentru o clipă s-a uitat în ochii lui îngrijorați și a simțit de parcă ar fi alunecat printr-o

beznă nesfârșită. S-a gândit nebunește: Nu-l cunosc deloc pe bărbatul ăsta. Este tatăl meu și nu-l cunosc deloc…

Apoi și-a dat seama că îi era frică pentru că îi păsa de ea. Îi era frică să nu creadă că făcuse ceva rău. Îi era frică de ea. O altă piesă a puzzle-ului se așezase la locul ei – iubirea înseamnă să-ți fie întotdeauna puțin frică.

I-a zâmbit, simțind în acel moment ceva așa de mare, așa de uluitor de tare, încât voia să urle de bucuria completă a momentului.

— Ai inima lui Francis, a spus încet.

El a rămas așa de nemișcat încât a părut să nu mai respire.

— Da.

Lina a știut că în acea clipă îl ține în palma ei. Ceea ce urma să spună avea să le definească relația pentru totdeauna. Lacrimile i-au încețoșat vederea și le-a șters imediat.

— Am știut că nu m-ar fi părăsit, a șoptit ea.

Fața lui Angel a fost copleșită de ușurare.

— Ești chiar grozavă, Lina.

Și-a deschis încet brațele și ea s-a dus în îmbrățișarea lui. Era prima oară când o îmbrățișa, iar ea a știut că nu avea să uite niciodată, niciodată momentul. Se simțea ca și cum ar fi fost cu Francis… ca și cum ar fi fost cu Angel, ca și cum ar fi ținut-o amândoi în brațe, amândoi bărbații pe care îi iubea așa de mult.

Nu avea idee cât stătuseră așa, încolăciți împreună pe treapta de sus a scărilor, vorbind despre orice și despre tot ce le venea în minte. Dar la un moment dat, în jurul orei zece, cam pe când bătrâna doamnă Hendicott a deschis ușa din spate și l-a aruncat pe motanul tărcat afară, a început să plouă. Picăturile grele de apă erau purtate de un vânt neobișnuit de cald pentru această perioadă a anului. În mod ciudat, nu era niciun nor pe cer.

În spatele lor, leagănul de pe terasă a trosnit și s-a mișcat în lateral, ca și cum o mână nevăzută l-ar

fi împins cu putere. A scos un sunet de văietat scârțâit. Vântul s-a întețit și a suflat prin streașină și a semănat – în mod ciudat – cu râsul unchiului Francis.

Capitolul 24

Presa a venit în fața spitalului St Joe cum vine circul la oraș. Reporteri, tehnicieni, cameramani și prezentatori din toată țara au dat buzna din dube și mașini închiriate, adunându-se în parcarea din fața spitalului, mișunând înainte și înapoi în timp ce-și verificau și reverificau echipamentul. Își cărau cutiile negre grele și reflectoarele portabile uriașe pe treptele de cărămidă spre holul principal.

Cafeneaua fusese închisă pentru conferința de presă a lui Angel, programată să înceapă la ora zece, și se umplea repede cu oameni.

Fire electrice negre alunecau pe linoleumul pestriț în căutarea prizelor. Reflectoare greoaie își aruncau fasciculele strălucitoare pe podium. Doctorul Allenford se instalase alături de casa de marcat. Zeci de reporteri se împărțiseră în mici grupuri, fiecare post de televiziune sau revistă înghesuindu-se în colțul ei, testându-și microfoanele. Toți cu excepția reporterilor de știri – stăteau tolăniți în scaune inconfortabile cu agendele în brațe, uitându-se dezgustați la competiție.

Angel era în bucătăria din spatele cafenelei, urmărind desfășurarea evenimentelor printr-o mică fereastră circulară din ușă. Era lângă un frigider uriaș, dar știa că nu acela era motivul din care avea senzația de frig.

Era din cauza emoției.

Cineva l-a atins pe umăr și a sărit, răsucindu-se pe loc. Madelaine, Chris și noul lui cardiolog, Sarandon, se uitau la el. Madelaine și-a retras încet mâna de pe umărul lui.

Angel a încercat să zâmbească.

— Nu-mi vine să cred… Am emoții. La naiba, am făcut asta de un milion de ori.

Madelaine s-a uitat la el cu o expresie ironică.

— Treaz?

El s-a gândit.

— Că bine zici.

Allenford s-a uitat la ceas.

— Este ora zece.

Angel a apucat-o pe Madelaine de mână.

— Nu știu dacă pot s-o fac.

— Poți face orice, Angel DeMarco. Când o să-ți dai seama de asta?

A spus-o într-un fel așa de calm, așa de la obiect, ca și cum ar fi fost un dat că putea face orice, să fie orice. Simpla ei încredere l-a șocat. A încercat să zâmbească la rândul lui.

— Ce aș face fără tine?

Ea a râs, dar era un sunet stresat, agitat.

— Ești gata?

— Nu-i spune Linei că m-am purtat așa. Crede că sunt super cool.

Allenford l-a strâns pe Angel de umăr și s-a îndreptat către ușă. Sarandon l-a urmat, cei doi medici trecând prin ușile batante precum Doc Holliday și Wyatt Earp intrând într-o cârciumă.

În secunda în care doctorii au intrat în raza vizuală a reporterilor, blițurile au început să se aprindă, aparatele au pocnit.

Allenford s-a dus pe podium, a lovit în microfon ca să-l testeze și a început să citească declarația pe care o pregătise.

Din spatele ușilor, Angel auzea frânturi din declarația lui Allenford.

— … Angelo DeMarco a fost internat la spitalul St Joe, în urma celui de-al treilea și cel mai grav infarct… Numai un transplant de inimă ar fi putut să-i salveze viața… Domnul DeMarco a fost pus pe lista UNOS de repartizare a organelor – în calitate de potențial beneficiar.

Cineva a pus o întrebare pe care Angel nu prea a putut s-o audă.

— Nu, a răspuns Allenford, cu o voce mai stridentă decât în mod obișnuit. Domnul DeMarco nu a beneficiat de privilegii speciale date de

statutul lui social și financiar. A fost pus în capul listei de transplant pentru că era într-o stare critică. Allenford a împăturit discursul și l-a băgat în buzunarul halatului alb de laborator. A așteptat o inimă la fel ca oricine altcineva. Mai mult decât unii, nu la fel de mult ca alții. Eu am fost chirurgul care a realizat operația, care a decurs foarte bine. Domnul DeMarco a rămas în spital pentru o perioadă nespecificată de timp și apoi a fost externat. Acum începe această nouă etapă a vieții lui. Mulțumesc.

Întrebările au venit din public precum niște gloanțe. Reporterii au sărit fluturându-și mâinile în aer și împingând microfoanele înainte. Angel nu auzea întrebările – erau numai ca un bâzâit de energie statică și confuzie –, dar știa că nu contau. Allenford ar fi putut spune orice ar fi vrut; frenezia nu avea să se termine înainte ca Angel să-și facă apariția.

Madelaine l-a strâns de mână.

— Nu ești obligat să te duci, știi.

— E puțin intimidant, a recunoscut el. Aud tema de la *Fălci* în cap. Ori cântă Francis, ori sunt în pericol.

Ea a râs.

— Ești bolnav, Angel DeMarco.

Dincolo de sticla tulbure, l-a văzut pe Allenford pășind în stânga podiumului, semnul că Angel ar fi putut să iasă dacă ar fi vrut.

S-a întors către Madelaine.

— Vino cu mine.

— Bineînțeles.

A simțit o pornire bruscă s-o sărute. În loc de asta, a zâmbit.

Numai gândul că avea să fie alături de el, îndemnându-l să continue, crezând în el, i-a dat puterea de a face orice. L-a surprins – ce senzație plăcută era aceea de a avea pe cineva care să te susțină, în toate momentele din viața lui în care-i

fusese frică fusese singur. S-a întrebat acum dacă îi fusese frică tocmai pentru că fusese singur.

— Ai face bine să ieși prima. Dacă ne văd împreună, vom avea de plătit. Mâine tabloidele vor săpa prin pubelele tale în căutarea lenjeriei mele. O stripperiță din Deadwood o va descrie.

A așteptat ca Madelaine să râdă, dar ea nu a râs. A rămas acolo, uitându-se la el.

— O să te descurci foarte bine. L-a mai strâns o dată de mână și a ieșit din bucătărie în fața lui. S-a strecurat în jurul podiumului și a ocupat un loc în spatele încăperii.

Asta este. A tras adânc aer în piept și s-a pregătit, exact cum ar fi făcut-o pentru un rol. Cu o ușurință venită din practică, s-a transformat în persoana publică Angel DeMarco.

A ieșit zâmbind din bucătărie. Știa că arăta ca și cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume. S-a urcat pe podium și s-a oprit.

— El este!

Blițurile aparatelor de fotografiat s-au aprins în mulțime, șuierând și pocnind. Întrebările au izbucnit deodată, așa de multe, încât nu a putut distinge nici măcar una dintre ele.

Cineva a început să aplaude, apoi, înainte să-și dea seama, întrebările s-au oprit și toată lumea aplauda.

Pentru prima oară de două luni era Angel DeMarco din nou – nu anonimul Mark Jones, nu transplantul de inimă din salonul 264-W, nu nenorocitul frate mai mic, nu un insta-tată. Era Angel DeMarco, băiatul rău al Hollywoodului și asta îi plăcea.

Vechile sentimente i-au revenit, umplându-l. Sunetul și furia aplauzelor i-au umflat egoul până a ajuns să i se pară că urma să explodeze din cauza lui. Cum de uitase această excitație, acest moment amețitor când se simțea iubit și adorat de lume?

Rânjind, a ridicat o mână.

— Liniștiți-vă, nu eu am executat operația, doar am trăit-o.

Râsetele au izbucnit în valuri în încăpere. Aplauzele au amuțit încet și când s-au oprit, Angel a observat liniștea bruscă, felul în care îl urmăreau cu o curiozitate nedisimulată.

Nu era felul în care obișnuiau să-l privească. Lunga cicatrice roșie care îi despica pieptul a început să-l mănânce.

Egoul a început să i se dezumfle, lăsându-l cu sentimentul că e pustiu și obișnuit. S-a întrebat dintr-odată dacă ar fi putut supraviețui în felul acesta, fiind un oarecare.

Nu se gândise niciodată că ar fi putut. În vremurile dinainte obișnuia să-i privească pe bărbații cu soții, familii și un serviciu de la nouă la cinci și să râdă de ei.

Întotdeauna crezuse că viața era o petrecere – la care fie erai invitat, fie nu. Și dacă nu erai invitat, făceai parte din marea echipă de curățenie care nu se distrează niciodată.

Dar începea să înțeleagă faptul că această distracție era numai o parte din ceea ce ar fi putut fi viața. S-a gândit la seara anterioară, la timpul pe care-l petrecuse pe terasă cu Lina, la felul în care ea îl îmbrățișase. Și la Madelaine la mormântul lui Francis, la cuvintele pline de tandrețe și zâmbetele pe care i le oferise ca să-l ajute să depășească durerea chinuitoare. Simțise mai multe lucruri în acele câteva minute cu ele două decât simțise în toți cei treizeci și patru de ani care le precedaseră.

— Înainte de toate, a spus el încet, aș vrea să mulțumesc spitalului pentru nivelul excepțional de tratament pe care mi l-a oferit. Doctorii mei – Chris Allenford, Marcus Sarandon și Madelaine Hillyard – s-au luptat să-mi salveze viața chiar și când eu am făcut ca asta să fie dificil. Și asistentele și terapeuții…

— Angel, arată-ne cicatricea!

Întrebarea discordantă l-a smuls pe Angel din gândurile lui și i-a amintit unde era. A știut imediat că tăcuse prea mult timp. Acum chiar se întrebau ce era în neregulă cu el.

A râs cu lejeritate.

— Haide, Jeff, poți mai mult de atât. Chiar crezi că cicatricea mea este ceea ce vrea America să vadă?

— Cum te simți, Angel?

— Grozav, mulțumesc. Spitalul St Joe a făcut o treabă grozavă cu mine.

Cineva a chicotit.

— Și cu noi au făcut o treabă destul de grozavă. Nu ne-au dat niciun pont în legătură cu tine.

Angel a dat din cap.

— Asta a fost cerința mea. La naiba, și mie mi-a luat o vreme să recunosc că eram bolnav. Nu eram gata să spun lumii.

— Și acum ești?

Angel știa să recunoască un semnal când îl primea. A băgat mâna în buzunar pentru declarația pe care o pregătise, dar dintr-odată i s-a părut prea formală. Și-a sprijinit coatele peste podium și a privit mulțimea.

— Uitați care e treaba. Sunt în continuare bolnav – sunt din ce în ce mai bine și o să am o viață lungă și așa mai departe, dar mă recuperez după o operație al naibii de urâtă. Am nevoie de ceva timp – și aș aprecia dacă mi-ați acorda acest timp.

Încăperea a fost scufundată în liniște pentru o clipă, apoi cineva a spus:

— Asta nu sună a ceva spus de Angel DeMarco.

Angel s-a uitat la reporterul revistei *People* care vorbise – era femeia care-i luase interviu în urmă cu un an.

— Eu sunt, Bobbie. Dar omul tinde să se schimbe după o astfel de experiență – cred că ori te schimbi, ori mori. A râs. Să fim serioși; m-am lovit de zidul de cărămidă de la capătul drumului și am

fost al naibii de norocos să-l nimeresc pe cel de la spitalul St Joe. Asta ar trebui să fie povestea ta, Bobbie. Sunt unul dintre cei norocoși. Mor mai mult de patruzeci de mii de oameni pe an în așteptarea organelor.

— Cine a fost donatorul tău? a întrebat ea pe un ton ascuțit.

Un murmur de nerăbdare a umplut încăperea.

Angel s-a pregătit.

— Asta este o informație confidențială.

— Bărbat sau femeie? a întrebat cineva din alt colț al camerei.

Angel s-a forțat să zâmbească.

— Aha.

— Când, mai exact, ai fost operat? a întrebat Bobbie cu stiloul pregătit să noteze data care urma să reprezinte punctul de start al unei investigații.

— Asta nu e treaba nimănui, decât a mea.

Angel le-a aruncat un zâmbet lejer ca să înmoaie cuvintele.

— Ce o să faci acum? auziserăm că erai pregătit să începi filmările pentru un alt film de acțiune.

Era ciudat cât de lipsit de importanță i se părea asta. Cu un an în urmă îl trimisese pe Val după rolul respectiv ca pe un câine de vânătoare, cu dispoziții să facă orice ar fi fost nevoie ca să-l obțină. Acum nu ar fi putut să-i pese mai puțin. Gândul de a părăsi Hollywoodul pentru totdeauna îi trezea mai puțin decât o undă de regret. Vechea lui viață începuse să se estompeze precum un vis pe care abia dacă și-l amintea.

S-a gândit dacă să le spună adevăratul lui țel – înființarea Fundației Francis Xavier DeMarco pentru cercetare în transplanturi. Dar dacă ar fi adus în discuție numele lui Francis, un mocofan oarecare ar fi încercat să-l intervieveze pe misteriosul frate și, când ar fi aflat că e mort, totul ar fi fost dat de gol. Un reporter entuziast ar fi săpat până ar fi dat de cap poveștii.

Nu, avea să le spună despre Francis mai târziu, când rana avea să nu mai fie la fel de proaspătă și de dureroasă. Într-o bună zi, dacă și când ar fi avut chef, avea să împărtășească lumii adevărata natură a miracolului pe care îl trăise.

Într-o bună zi, dar nu azi.

A expus zâmbetul lui marcă înregistrată.

— O să încerc să mă așez la casa mea și să am o viață obișnuită.

— Tu? a întrebat cineva, râzând.

Bobbie l-a urmărit cu atenție.

— Asta ai spus și după ce ai stat la Betty Ford.

Angel nici nu a clipit. Avea dreptate, și amândoi știau asta – îi spusese ei asta.

— E adevărat, Bobbie, a spus el încet. Diferența este, atunci știam că mint. Nu-mi puteam imagina viața mea ca pe altceva decât o petrecere ambulantă. Nu s-a putut abține, s-a uitat la Madelaine. Acum văd multe alte posibilități.

— Cât vei trăi? a întrebat cineva.

S-a uitat la reporter.

— Tu cât ai să trăiești?

— O să te așezi la casa ta și o să te însori?

Angel a auzit batjocura din întrebare și a știut că era meritată. Celebrițile care ajungeau la ananghie țineau tot timpul același discurs. Revista *People* deținea titlurile articolelor despre nunți – și titlurile ulterioare despre divorțuri – pentru a o demonstra. Presa și publicul învățaseră să nu creadă o celebritate care jura să-și schimbe viața.

Nu avea cum să-i convingă pe ei sau pe sine. Tot ce putea să facă era să încerce, și dacă ar fi ratat, să încerce din nou.

— Nu ai răspuns la întrebare.

Angel s-a uitat la reporter, care stătea în rândul din spate. Bărbatul părea ciufulit și obosit. Pe fața lui nu se citea nicio emoție – doar un aer plictisit, ca și cum ar fi spus, scuipă tot, Angel DeMarco, n-am toată ziua la dispoziție.

— Bine, fete și băieți, iată citatul zilei: Angel DeMarco își dă demisia.

Mulțimea a fost cuprinsă de un murmur general. Mai auziseră toate astea înainte și nu crezuseră. Nimeni nu renunță vreodată cu adevărat la faimă.

— Hei, Angelo, a strigat cineva din spatele încăperii. Asta e numai ca să ascunzi povestea cu SIDA? Prostituata aia din Florida…

Angel a izbucnit în râs din cauza absurdității întrebării. Dintr-odată, s-a simțit singur și fără griji, aproape plutea. *Tocmai am lăsat-o în urmă,* s-a gândit. Nu intenționase s-o facă, să spună asta, dar îi ieșise cumva din gură, și acum că o făcuse, se simțea mai liber decât se simțise ani de zile. Oamenii ăștia aveau să continue să-l urmărească un anumit număr de zile sau săptămâni, dar într-o bună zi avea să se trezească și să nu-i mai găsească acolo; avea să nu le mai pese. Putea să trăiască așa cum își dorea și să nu-i pese că fiecare mică pietricică din calea lui urma să fie răsturnată și studiată la microscop. Putea să fie un oarecare – de data asta ideea era îmbătătoare.

— În mod cert nu am SIDA, a spus el. Singura boală contagioasă pe care am avut-o vreodată a fost faima. A simțit că începe să zâmbească, un rânjet lent, natural care părea să vină din centrul noii lui inimi. Și acum mi-a trecut. A făcut scurt cu mâna și și-a dat seama că spera că nu avea să mai trebuiască vreodată să stea față în față cu ei. La revedere!

•

Fața zâmbitoare a lui Angel a apărut pe ecran. Pereții goi ai cofetăriei îl încadrau, îl făceau să pară incredibil de radiant și de plin de viață. Chiar și în culorile denaturate ale micului ecran al televizorului portabil, ochii lui erau de o incredibilă, amețitoare nuanță de verde.

Madelaine a apucat telecomanda și a trecut prin mai multe canale – era pe toate, spunând aceleași

cuvinte iar și iar. *Bine, fete și băieți, iată citatul zilei: Angel DeMarco își dă demisia.*

demisia demisia…

Chiar și acum, la ore bune după încheierea conferinței de presă, această declarație o surprindea. Nu dăduse niciun semn că ar fi avut intenția de a renunța la industria divertismentului.

Ce avea să facă acum?

A simțit un fior de frică. Nu-i plăcea să recunoască, dar ajunsese să se sprijine pe Angel în ultimele câteva săptămâni. De după operație, devenise omul pe care și-l dorise întotdeauna. Știa că el era convins că era din cauza inimii lui Francis, și poate asta era în parte adevărat, dar nu complet. Din anumite puncte de vedere, credea că îl cunoștea mai bine decât se cunoștea singur. Era din cauză că privea dincolo de firea irascibilă și natura schimbătoare. Credea în el – întotdeauna crezuse, chiar și când nu își dorise. Angel întotdeauna avusese un miez de compasiune, de bunătate. Tot ce trebuia să facă era să creadă asta și să încerce să-l acceseze.

Fața lui a apărut din nou pe ecran – CNN. Inima i-a săltat puțin când la văzut, atât de frumos era. Și totuși, oricât de bine ar fi arătat pe ecran, în realitate era chiar mai frumos. La televizor nu se vedeau ridurile care îi încrețeau colțurile ochilor când zâmbea, nu apărea cicatricea subțire ca o tăietură de lamă care îi străbătea sprânceana stângă. Aparatul de filmat captura toată perfecțiunea, dar niciun pic din sufletul lui.

Asta îi aparținea ei și Linei.

Telefonul a sunat, întrerupându-i gândurile. A pus jos telecomanda și s-a dus în bucătărie, ridicând receptorul când a sunat a doua oară.

— Alo?

— Bună, mamă.

Entuziasmul Linei era evident.

Madelaine nu putea să se abțină din zâmbit. Lina părea așa de fericită în ultimul timp – Angel

și Zachary îi oferiseră asta. Deși simțea o mică împunsătură de gelozie, Madelaine era așa de mulțumită că Lina începuse să-și găsească drumul, încât nu-i păsa cine era responsabil pentru asta.

— Sunt acasă la Vicki Owen. Ne jucam Trivial Pursuit[12], când Zack m-a întrebat dacă vreau să mergem la film. Pot să merg?

Madelaine a vrut s-o ceară pe Vicki la telefon, dar a știut că Lina ar fi fost rănită de evidenta lipsă de încredere. Începuseră o relație nouă și fragilă și voia ca de data asta să facă lucrurile cum trebuia.

— Ajungi acasă înainte de ora unsprezece?

— Frate, mamă. Nu sunt un bebeluș.

Madelaine a râs din cauza nemulțumirii familiare.

— Întotdeauna o să fii bebelușul meu.

— Da, da. Hei, mamă, ai văzut conferința de presă a tatei?

— Da. Am înregistrat-o pentru tine.

A urmat o pauză, apoi foarte încet Lina a spus:

— Nu a spus nimic despre mine.

Madelaine a auzit dezamăgirea din vocea fiicei ei și s-a întrebat ce ar fi trebuit să facă. Știa că Lina îl idolatriza pe nou descoperitul ei tată și că acesta era un sentiment foarte periculos, indiferent față de cine ar fi fost. Dacă Lina nu avea să se maturizeze și să-l vadă pe Angel așa cum era – cu toate defectele lui –, ar fi putut fi rănită foarte rău. În fiecare zi, Lina ar fi văzut micile ciobituri în imaginea tatălui ei perfect și fiecare mică zgârietură ar fi fost dureroasă, i-ar fi dat senzația de dezamăgire.

Ce ar fi făcut Lina când ar fi înțeles că tatăl ei nu era Angel DeMarco, băiatul rău de la Hollywood, ci pur și simplu Angel – un om ca toți oamenii?

Și-a ales cuvintele cu grijă.

— Angel a vorbit cu mine despre asta. Nu vrea să fii hărțuită de presă. Dar este foarte mândru de tine.

— Pe tine te-a menționat.

— Sunt unul dintre doctorii lui.

A fost o pauză, apoi:

— Chiar a spus că e mândru de mine?

A pus întrebarea pe un ton nostalgic.

— Da, a spus.

Lina a râs, un sunet scurt, ascuțit, care s-a terminat repede.

— Bun, am cheia la mine. Dacă dormi, intru și mă duc la culcare.

— O, sigur, Lina. Ca și cum aș putea dormi când ești plecată. O să te aștept.

Lina a râs.

— Nu pot decât să sper. Ne vedem la unsprezece și jumătate, mamă.

— Unsprezece. Ai grijă și distrează-te. Poartă centura de siguranță.

— Mamă… A oftat dramatic. Haide…

Madelaine a rânjit din cauza propriei nevroze.

— Ești norocoasă că nu te pun să porți cască. Salută-i pe Vicki și pe Zack din partea mea. Și Lina…

— Da?

— Te iubesc.

A urmat o altă pauză și Madelaine o putea auzi pe fiica ei respirând la capătul celălalt al firului.

— Da, mamă. Și eu te iubesc.

Madelaine a pus telefonul în furcă și s-a uitat de jur-împrejur. Casa părea goală fără Lina. Era uimitor cum până și un adolescent tăcut și morocănos putea să trezească la viață o încăpere. A apucat o cană și și-a făcut un ibric de ceai Earl Grey, apoi a luat cana în sufragerie, aprinzând luminile pe măsură ce înainta.

Era pe punctul de a-și pregăti cada pentru o baie, când s-a auzit soneria. Așezând cana pe marginea roz de marmură a căzii de baie, s-a grăbit să deschidă ușa din față.

Era Angel, arătând ca și cum locul lui ar fi fost pe prispa din fața casei ei.

— Hei, Mad, a spus, aruncându-i un zâmbet luminos de băiețandru care i-a făcut inima s-o ia la galop.

Apoi a scos de la spate un buchet de margarete.

Madelaine le-a privit șocată, încercând – ca o idioată – să-și aducă aminte când fusese ultima oară când primise flori de la un bărbat.

— Sunt frumoase, a spus – de asemenea ca o idioată, s-a gândit.

Dar nu putea gândi limpede. Era așa chipeș cum stătea acolo, pe fundalul unei imense pături de cer înstelat.

Angel s-a uitat la buchetul pleoștit, apoi a ridicat privirea.

— Aveam de gând să-ți cumpăr o duzină de trandafiri roșii – am intrat chiar în florărie –, dar semăna prea mult cu vechea mea viață. Cu felul în care obișnuiam să fac lucruri pentru femei care nu contau pentru mine. S-a scuturat. În orice caz, am văzut margaretele și m-am gândit la cele sălbatice care cresc în fața cabanei mele… și m-am gândit că sunt potrivite pentru tine.

Gestul a impresionat-o așa profund, încât pentru o clipă nu și-a găsit vocea. S-a simțit ridicolă și imatură… și minunat. A încercat să facă un comentariu spiritual, dar nu i-a venit nicio idee. Emoționată, a îndreptat degetul mare spre bucătărie.

— O să le pun în apă.

El a zâmbit.

— Așa să faci.

A luat florile și le-a ridicat în dreptul feței, inspirând adânc mirosul proaspăt. Întorcându-se cu spatele, l-a condus în bucătărie, unde a scos o vază de porțelan ciobită – singura pe care o avea. La vederea expresiei lui, s-a scuturat:

— Nu am prea des flori în casă.

Angel a privit-o.

— Ar trebui să ai, a spus pe o voce delicată ca o pană. Acum pune-le în apă ca să putem pleca.

Le-a înțepenit în vază, apoi s-a gândit scurt că ar fi preferat să fi fost așezate într-un aranjament floral.

— Să mergem? a întrebat distrasă, mutând un boboc mare spre partea din față a vazei. Bobocul s-a rupt între degetele ei și ea s-a strâmbat.

— Am planuri mari pentru noi în seara asta.

A pus floarea ruptă în echilibru pe buza aurie crăpată a vazei.

— Nu pot să ies… Lina…

— Lina m-a sunat înainte să plec de acasă. Mi-a spus că se ducea la film cu Zack.

S-a întors ca să se uite la el.

— Vrei să-mi spui că avem o întâlnire?

El a râs.

— Văd că cei cincisprezece ani pe care i-ai petrecut la colegiu nu au fost complet irosiți.

Nu a putut să nu râdă. Ideea unei întâlniri cu Angel o făcea să se simtă aproape amețită.

— Unde mergem?

Zâmbetul lui Angel a dispărut, și pentru o clipă a părut așa serios, încât Madelaine s-a gândit că trebuia să fie o minciună, apoi Angel a zâmbit din nou.

— O să vezi.

Înainte să poată răspunde, a scos o eșarfă neagră din buzunarul pantalonilor și a scuturat-o în fața ei.

Madelaine s-a uitat la fâșia de bumbac negru cu alb.

— Ce-i asta?

— Te leg la ochi.

A eliberat un hohot surprins de râs.

— Deci stripperița din Florida chiar spunea adevărul.

— Nu te mai gândi la prostii, doctore. Doar am o mică surpriză pentru tine.

— Nu voi avea parte de zgardă și cătușe, sper.

S-a apropiat de ea.

— Întoarce-te.

Madelaine s-a întors încet. El a venit în spatele ei, aproape, așa de aproape încât i-a simțit căldura respirației pe ceafă.

— Închide ochii.

A făcut ce i-a cerut. Angel a legat eșarfa la spate și, în bezna completă, celelalte simțuri ale ei au prins viață. A auzit ticăitul liniștit al ceasului de pe poliță, ritmurile egale ale respirațiilor lor amestecate, a simțit mirosul proaspăt al margaretelor și fierbințeala cu iz de mosc a after-shave-ului lui. Mâinile lui Angel au alunecat pe brațele ei și a răsucit-o delicat cu fața spre el.

Îl putea simți; stătea chiar în fața ei. Căldura corpului lui o atingea în zeci de locuri. Voia să-i vadă ochii, să știe cum o privea în acea clipă.

Angel și-a trecut foarte delicat degetul peste buza ei superioară, iar ea a răspuns cutremurându-se. Apoi a luat-o de mână și au traversat camera. A auzit ușa din față deschizându-se din nou, a simțit pala de aer răcoros de seară pe față.

A ridicat mâna ca să atingă eșarfa.

— Mă simt foarte ciudat.

— Ai încredere în mine, a șoptit el.

A vrut să facă un comentariu superficial, dar dintr-odată i s-a părut că era un moment important. Voia să aibă încredere în el, își dorea asta cu disperare.

— OK.

— Acum, stai aici. Mă duc să-ți aduc niște pantofi și să sting luminile.

— Camera mea e prima pe stânga. Pantofii sunt în dulapul meu.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-ai spus. Aveam de gând să caut în frigider.

I-a auzit pașii dispărând pe hol. Și-a căutat drumul cu precauție și a ieșit pe terasă.

Noaptea era plină de sunete. A auzit o portieră deschizându-se și închizându-se, undeva pe stradă. O briză anemică a foșnit ultima frunză din mărul ei. Aerul rece a tremurat pe obrajii ei și i s-a

amestecat în păr. Lângă ea, leagănul a trosnit, lanțurile de metal au zăngănit. I s-a părut că a auzit un oftat – apoi i s-a părut că simte izul picant al parfumului lui Francis.

— Francis? a șoptit ea, simțindu-se stupid.

Angel a închis ușa în urma ei și a condus-o la leagăn, ghidând-o ca să se așeze pe scaun. Genunchii i-au pocnit când s-a așezat la picioarele ei, i-a dat cu delicatețe papucii jos și i-a băgat picioarele în pantofi.

Se simțea ca Cenușăreasa.

Apoi a apucat-o de mână și a condus-o în jos pe trepte, au traversat curtea și a ajutat-o să se urce pe locul pasagerului din Mercedesul lui. A pornit motorul mașinii în tăcere și a plecat de lângă trotuar.

Madelaine a încercat să urmărească unde mergeau și s-a descurcat destul de bine la primele două străzi. Apoi toate întoarcerile și cotiturile i s-au încurcat în minte și s-a lăsat pe spate, bucurându-se de drum.

Până la urmă, Angel a pus frână și a oprit motorul. Madelaine a rămas acolo, așteptând ca el să deschidă ușa. Nerăbdarea îi provoca o durere dulce în piept, o fluturare în respirație.

A ajutat-o să se dea jos. A simțit mâinile lui Angel pe nodul eșarfei. Când a desfăcut-o, a ținut-o în continuare în fața ochilor, s-a aplecat mai aproape de ea și i-a șoptit în ureche:

— Bine ai venit în 1978!

A dat la o parte eșarfa, iar Madelaine nu și-a putut crede ochilor.

Era în parcul Carrington, care fusese transformat într-un carnaval, o etalare stridentă de lumini pe fundalul mătăsos al întunericului nopții. Peste tot erau luminițe, căzând într-o ploaie măruntă, amestecate cu luminile galbene, roz și roșii ale zonei centrale. O roată uriașă era așezată în centru, precum un rege mecanic, răsucindu-se încet pe traseul bine luminat.

Putea simți magia carnavalului cuprinzând-o, trăgând-o înapoi în trecut, până s-a simțit tânără din nou, stând la marginea eternității cu băiatul visurilor ei. Semăna așa de mult cu trecutul. Mirosea a floricele și a untură și a posibilități. Zgomotul vânzătorilor ambulanți care trăncăneau și al muzicii caruselurilor plutea prin noaptea nemișcată.

S-a întors către el, copleșită.

— De unde ai știut că avea să fie aici?

El a zâmbit, așezându-i în spatele urechii o șuviță de păr care zburase.

— L-am adus aici. Pentru tine… pentru mine.

Madelaine a scuturat din cap.

— Vrei să spui că ai…

— Fostul meu doctor este un tiran. Am știut că nu o să mă lase să ies în public, așa că i-am angajat pe tipii ăștia. Promit că o să port masca în apropierea străinilor și o să mi-o dau jos numai pentru tine.

— Nu mai ai nevoie de mască, știi…

— Ai de gând să stai aici, analizând întâlnirea, sau vrei să te bucuri de ea?

S-a uitat la zona centrală viu colorată. Închizând ochii, a procesat imaginea. Trecutul și prezentul se uneau în mintea ei până ce nu mai exista atunci, acum, erau numai Angel și ea și magia carnavalului.

— O să mă bucur.

— Mulțumesc lui Dumnezeu. A luat-o de mână și a tras-o către lumini. L-a urmat râzând, agățându-se de mâna lui în timp ce o conducea înapoi spre locul unde începuse totul.

Capitolul 25

Madelaine și Angel au mers ținându-se de mână prin curtea carnavalului. Amestecul suprarealist de sunet, culoare și lumină, exploda în jurul lor. Vânzătorii ambulanți strigau cu voce tare, râzând, conjurându-l pe Angel să-și încerce mâna la aruncarea cercurilor, sau să cumpere un porumb pe băț, sau să-și facă o fotografie cu Heloise cea grasă, din separeul numărul șase.

Madelaine era fascinată. Cu fiecare pas pe care-l făcea, simțea anii topindu-se. Trădarea lui Angel își pierdea din semnificație, iar zilele și nopțile în care așteptase întoarcerea lui fuseseră toate uitate. Nu mai putea duce cu ea acea greutate, nu acum, când se simțea mai ușoară decât aerul și tânără… așa de tânără.

— Uite! Angel a arătat spre un stand din mijloc și a târât-o în direcția lui. S-a împleticit în urma lui, râzând, agățându-se de mâna lui.

La stand, și-a pus masca pe față și s-a sprijinit de marginea de lemn. Vânzătorul, un bătrân cu fața ridată, i-a rânjit:

— Câștigi o jucărie pentru fata ta, domnule?

Madelaine a văzut la ce se uita Angel și i s-a tăiat respirația. Era o pereche de cercei țipători din plastic roșu, atârnând de un umeraș capsat de placa de lemn.

Știa că nu ar fi trebuit să se uite la el acum. Dacă ar fi făcut-o, el ar fi văzut totul în ochii ei. Ar fi știut ce înseamnă acest moment pentru ea, cum o făcea să se simtă faptul că el își aducea aminte. Dar nu se putea uita în altă parte.

Când li s-au întâlnit privirile, a simțit un impuls de electricitate.

— Cerceii, a șoptit ea.

El a zâmbit și i-a atins cu tandrețe obrazul.

— OK, turturelelor, a spus vânzătorul cu o voce tunătoare, zornăind cureaua cu mărunțiș din talie.

Jucați sau ce?

Angel a rânjit.

— Sau ce.

Înainte ca Madelaine să întrebe ce însemna asta, el o apucase de mână și o trăgea spre zona centrală. Râzând, s-a agățat de el, lăsându-l s-o ia pe sus. Abia când au ajuns la marginea carnavalului, a înțeles unde o ducea. Și-a ținut respirația și a simțit o mică împunsătură în inimă.

A dus-o la copac, la copacul lor.

Amintirile au revenit cu viteză, apăsându-i pieptul până a ajuns abia să respire.

El a îngenuncheat în iarba uscată, trăgând-o în jos alături de el. Fără să spună nimic, a dat drumul mâinii ei și a început să sape în pământ, până a adunat un morman lângă genunchi.

— Uite-i, a spus până la urmă, trăgând cerceii murdari din pământul negru și umed. A dat jos masca de pe față, a lăsat-o să atârne inertă în jurul gâtului, apoi s-a întors să se uite la ea.

Madelaine s-a uitat la flecuștețul ieftin de plastic și și-a amintit ultima lor noapte împreună – când stătuseră întinși sub acest stejar bătrân și-și promiseseră să se iubească toată viața.

Această amintire ar fi trebuit să doară; așa se întâmplase întotdeauna în trecut. Dar în această seară, cu cerceii în mână, mirosul de floricele și magia din aer, nimic nu avea puterea de a o răni.

— Ți-ai amintit, a spus ea, mușcându-și buza de jos. Când s-a uitat la el, a simțit cum începe să plângă, lacrimile s-au scurs pe obraji. Nu le putea opri, nici nu voia.

Angel a folosit un deget plin de noroi ca să dea la o parte o șuviță din ochii ei.

— Ce am spus atunci? Cuvinte nebune de adolescenți despre iubirea noastră fără sfârșit, despre acești cercei care sunt un memento al iubirii noastre nesfârșite…

Madelaine s-a forțat să râdă și a vrut să spună ceva superficial sau lejer, dar nu a putut decât să

spună încet, orăcăit:

— Cuvinte prostuțe.

Buzele lui nu au fost curbate de un zâmbet.

— Nu sunt prostuțe. Ai spus: *Hai să-i lăsăm aici.* În felul acesta, o parte din noi va exista întotdeauna, sub acest copac bătrân. Când vom fi bătrâni, ne vom putea întoarce aici cu nepoții noștri.

— O, Doamne, a șoptit ea. Exact asta am spus.

— Am încercat să uit, Mad. Am fugit și am fugit până nu am mai avut unde să mă duc. Mult timp chiar am uitat, dar cuvintele au fost întotdeauna acolo, ascunse în interiorul meu. I-a luat mâna și a pus bijuteria ieftină, murdară, în palma ei. Nu te-am uitat. Știu că asta nu schimbă lucrurile, dar nu am uitat…

Madelaine voia să spună *Te iubesc* atunci, voia așa de tare s-o spună încât cuvintele îi ardeau gâtul.

— Nici eu nu te-am uitat.

Nu asta era ceea ce ar fi trebuit să spună, dar numai pentru atât a avut curaj. Acest moment însemna prea mult; nu putea să-l riște cu vorbe pe care el nu era pregătit să le audă.

— Hai să mergem în roată, a spus el.

Madelaine a zâmbit și a dat din cap. A tras-o în picioare și a ținut-o aproape. Împreună, ținându-se unul de altul ca niște adolescenți îndrăgostiți, s-au dus în zona centrală. La jumătatea drumului, Madelaine și-a cumpărat vată pe băț și a tras o fâșie lipicioasă, șerpuită, din ea.

Angel s-a oprit în fața roții, dând din cap către ea.

— Nu-mi vine să cred că mănânci chestia aia în fața unui pacient bolnav de inimă.

— Nu ți-a plăcut niciodată.

Fața i-a fost cuprinsă de mirare.

— Am uitat cât de bine mă cunoșteai.

Madelaine a mai smuls o bucată și și-a băgat-o în gură.

Angel a scos eșarfa și a șters mâzgăleala lipicioasă de pe nasul ei.

— Ar fi trebuit să fi avut lucruri de genul ăsta când erai mică, a spus el.

Ea a încercat să râdă, dar nu era amuzant și amândoi știau asta.

— Haide. A luat-o de mână și a condus-o către roată. Operatorul – o tânără cu părul decolorat și un cercel într-o nară – s-a zgâit la Angel cu o uimire evidentă.

— D… domnule DeMarco, a spus ea, sunteți cel care ne-a închiriat pentru seara asta?

El a dat din cap.

— Fă-ne o tură, vrei, drăguță?

A tras-o pe Madelaine pe scaunul lat acoperit cu vinil negru și a pus bara de protecție la locul ei. Apoi i-a făcut semn cu degetul mare fetei. Cursa a început cu un geamăt văicărit, mecanic, și au fost trași de pe rampă.

Madelaine s-a lăsat pe spate și a privit cerul nopții. Scaunul s-a legănat și s-a clătinat și i-a ridicat sus, mai sus, în beznă, până ce au ajuns să fie înconjurați de stele, suficient de aproape ca să le atingă, iar parcul a rămas numai o ceață îndepărtată de lumini galbene și albe.

Angel a trecut un braț prin spatele ei și a tras-o mai aproape. Puteau auzi din depărtare hărmălaia frenetică a călușeilor și șuieratul mecanic al roții.

Dar acolo sus, prinși în pătura de stele și mângâiați de lumina semilunii, carnavalul părea la milioane de kilometri distanță.

Angel s-a răsucit ca să fie cu fața la ea.

— Mad…

Tonul lui avea ceva ce a speriat-o – părea așa de serios. I-a fost brusc teamă că asta era, că făcuse toate astea numai ca să-și ia la revedere. Poate își dorise ca de data asta să facă lucrurile așa cum trebuie. Acum avea o fiică la care să se gândească – nu voia s-o gonească din oraș pe un Harley.

— Nu spune nimic, a șoptit ea, privindu-l în ochi, dându-și seama în acea clipă, că de data asta nu ar mai fi fost capabilă să-l ierte, să treacă peste.

Dacă avea de gând să plece, ar fi preferat s-o facă pur și simplu, să-și ia pur și simplu lucrurile și să plece. Nu ar fi suportat un rămas-bun.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața.

Madelaine a scos un oftat de ușurare. Era așa recunoscătoare pentru ceea ce nu spusese, încât i-a luat o clipă să-și dea seama ce spusese.

— Mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața? A înghițit în sec. Despre asta e vorba, Angel? Îi mulțumești cardiologului tău?

Cuvintele erau pline de amărăciune.

El a zâmbit blând.

— Nu. Nu mă refeream la corpul meu fizic – deși apreciez și asta. S-a aplecat în față și i-a atins obrazul, oferindu-i un zâmbet tandru. Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața. Fără tine în aceste ultime săptămâni, nu aș fi avut puterea să continui. Cred că aș fi băut până m-aș fi îmbolnăvit și aș fi fugit. Dar tu… și Lina mi-ați oferit o altă cale.

Nu știa ce să spună.

— Asta este Mad a mea, a spus râzând, dezlipindu-i o șuviță de păr de pe buză. O să te sărut acum, Mad. Dacă ai vreo problemă cu asta…

Zâmbind, s-a aplecat în față către ea.

Madelaine s-a uitat la el, vrăjită de dorința pe care a văzut-o în ochii lui. Dorința de a-l săruta și de a fi sărutată de el era irezistibilă și, înainte de a-și da seama, s-a aplecat spre el.

Angel i-a apucat fața cu mâinile și și-a înfipt degetele prin părul ei încâlcit, ridicându-i fața. Încet, a sărutat-o.

Gura lui s-a potrivit perfect cu a ei, exact așa cum se întâmplase cu atât de mulți ani în urmă. A început delicat și blând, acel prim sărut după atât de mulți ani singuratici și pierduți. S-a agățat de el,

sărutându-l cu toată ființa ei, ca și cum i-ar fi putut extrage esența în suflet, ca și cum ar fi putut lua în această călătorie magică o bucățică din el.

Sărutul s-a adâncit, a devenit chinuitor și periculos. Limba i-a alunecat în gura ei, gustând, explorând, memorând, iar ea s-a agățat în continuare de el, gemând răspunsul, lipindu-și trupul de-al lui.

Roata s-a poticnit și i-a dus înapoi sus între stele, dar Madelaine abia dacă a observat. Tot ce simțea era o nevoie copleșitoare de a fi atinsă, ținută și mângâiată de acest bărbat.

Cursa s-a oprit cu o zdruncinătură.

— A fost suficient, Angel?

Madelaine s-a tras din brațele lui și s-a uitat la operatoarea tânără. Fata i-a rânjit.

— Cred că am terminat, a spus Angel, punându-și masca la loc.

— Haide, Mad.

Madelaine se simțea suficient de ușoară ca să plutească. A luat-o de mână și a condus-o, împleticindu-se, în mijlocul carnavalului.

Au mers împreună ore întregi, vorbind, râzând, amintindu-și vremurile bune și lăsându-le pe cele rele la o parte. Angel era același om impresionant, aruncând bancnote angajaților, semnând autografe și așteptând răbdător să fie fotografiat.

Până la urmă și-au croit drum înapoi spre intrare. Acolo s-a oprit să vorbească cu un bărbat mai în vârstă îmbrăcat cu o haină răpciugoasă.

— Primul val de copii va fi aici mâine la ora zece. Fă-i să se simtă bine și o să ai parte de un bacșiș gras.

Madelaine s-a încruntat către Angel în timp ce se îndepărtau.

— Cine era? Ce copii?

El a scuturat din umeri.

— Am aranjat mâine ca niște copii de la fundația Make-a-wish[13] să aibă tot carnavalul la

dispoziția lor. Ei și copiii de la Spitalul Ortopedic pentru Copii. Nu e mare lucru.

Madelaine s-a zgâit la el.

— Chiar te-ai schimbat.

Angel a tras masca în jos și a zâmbit spre ea.

— Te-ai dat jos din roată cu hainele pe tine. Ei, asta e o schimbare adevărată.

Madelaine nu a zâmbit.

— Ce te face să crezi că vreau să le am pe mine?

El a înghițit în sec. Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Urcă-te în mașină.

— Unde ne…

A descuiat portiera pasagerului și a deschis-o.

— Hai.

* * *

Angel nu-și dorise niciodată să facă dragoste cu o femeie cu disperarea pe care o simțea acum. De fiecare dată când se uita la Madelaine, simțea dorința crescând în el. Fusese nevoie de tot autocontrolul de care era capabil – și probabil o parte dintr-al lui Francis – ca să se dea jos din roată fără să smulgă hainele de pe ea.

Era singurul lucru la care se gândise la carnaval. O dorea, avea nevoie de ea și totuși acum, că o avea alături de el, era speriat ca de moarte. Avea mâinile transpirate pe volan în timp ce conducea încet pe străzile pustii. A încercat să nu se gândească la a face sex cu ea, dar gândul îi revenea chinuitor. Planificase asta, avusese fantezii, dar…

Putea s-o facă? Asta era întrebarea care-l paraliza, făcea ca transpirația să-i apară pe frunte. Nu știa dacă putea rezista până la sfârșit, sau măcar să înceapă cursa. Înainte de operație? Nicio problemă, dar asta era cu mult timp în urmă.

Când au ajuns la destinație, abia dacă era capabil să încropească o frază coerentă. A tras mașina lângă trotuar și a oprit motorul.

Ea a icnit încet și s-a întors către el. Angel nu avea nevoie să aprindă lumina pentru a vedea expresia de pe fața ei. Cu siguranță avea ochii larg deschiși și se mușca emoționată de buza de jos.

— De ce suntem aici? a întrebat ea încet.

Angel a deschis portiera și fața lui Madelaine a fost scăldată în lumină.

— O să vezi. Haide!

I-a simțit reținerea și s-a forțat s-o ignore. Se gândise mult timp la asta și trebuia făcut. Unii demoni puteau fi măturați sub covor, dar alții trebuiau confruntați.

S-a aplecat sub scaun după o lanternă, apoi s-a dat jos din mașină și a așteptat răbdător pe trotuar.

După mult timp, Madelaine a pus mâna pe mâner și a deschis portiera. Coborând, a trântit portiera și s-a uitat la casa în fața căreia opriseră. Era casa tatălui ei.

Era așezată pe colină ca un castel, o siluetă țuguiată neagră pe fundalul cerului înstelat. Lumina lunii se reflecta în geamurile cu șprosuri și se încolăcea în jurul gratiilor de la fereastra dormitorului ei. Porticul cu stâlpi albi adăpostea veranda de ploaie și o umbrea. Patru coșuri sculptate de cărămidă se înălțau din acoperiș. O poartă din fier forjat cu sârmă ghimpată în vârf păzea lotul de pământ de pe colină, îi oprea pe vagabonzi să intre.

Casa întunecată în care crescuse arăta mohorâtă și furioasă. Copaci scheletici mărgineau linia gardului, crengile lor inerte agățându-se de ultimele frunze ale toamnei.

— Singurul lucru care lipsește este o pancartă pe care să scrie Bates Motel[14], a spus Angel ironic.

Madelaine nu i-a răspuns la zâmbet.

— Haide, Mad, a spus el încet, întinzând brațul ca s-o apuce de mână.

A venit încet către el, apucându-l, furișându-și mâna mică și rece într-a lui. A condus-o fără să spună un cuvânt până la ușa din față, apoi a căutat

o piatră. După ce a găsit una, s-a dat în spate, pregătit s-o zvârle prin geamul ferestrei de la sufragerie.

Madelaine l-a oprit.

— Ce faci?

— Găsesc o cale să intrăm.

S-a uitat la el cu o privire ciudată.

— Încearcă să folosești cheia. Este în cărămida desprinsă de sub treapta de sus.

Angel s-a uitat în jos și a văzut cărămida ieșind în afară.

— Nu e nici pe departe la fel de amuzant…

Ea nu a zâmbit.

— Folosește cheia.

A găsit cheia în mortarul sfărâmicios al ascunzătorii și a strecurat-o în broască. Ușa s-a deschis scârțâind. Și-a îndreptat lanterna în întuneric și a intrat în foaierul umbros, ținând-o strâns de mână pe Madelaine. Trântind ușa în urma lor, a condus-o prin foaier, dincolo de bucătăria uriașă, până în camera care fusese la un moment dat biroul tatălui ei. Chiar și acum, după toți acești ani, mai mirosea a fum de țigară și a putere.

A scos o cutie de chibrituri din buzunar și a îngenuncheat în fața șemineului masiv din marmură albă. Scoțând lemne din butoiul de cupru de pe vatră, a aprins un foc. Camera a fost cuprinsă de căldură.

Madelaine a rămas acolo tremurând, fără să se miște.

Angel s-a dus la ea și i-a apucat mâinile într-ale lui. Când s-au privit în ochi, i-a văzut anxietatea și cuvintele pe care le repetase i-au rămas în gât.

— De ce suntem aici? Știi ce sentimente am vizavi de acest loc.

A auzit frica din glasul ei și i-a simțit durerea, cum o făcuse de atâtea ori în trecut. Nu știa detaliile a ceea ce i se întâmplase în această casă cu acel bătrân, rău și nebun pe post de tată, dar știa că fusese rănită.

— Aici s-a întâmplat și pare potrivit ca aici să se și termine… și poate să înceapă.

— Nu înțeleg.

Angel s-a uitat prin cameră. Era exact așa cum și-o amintea, cu excepția stratului fin de praf care se așezase pe mobilă și a izului vag de mucegai. Sfeșnice de argint înnegrite de timp susțineau în continuare lumânări albe groase. Două scaune mari din piele vișinie erau îngrămădite într-un colț, cu spatele către pereții îmbrăcați în lambriuri. Ferestre înalte, cu geamurile pe jumătate acoperite de draperii prăfuite, încadrau șemineul ca două paranteze. Aceeași blană de urs acoperea cea mai mare parte a dușumelei din scânduri.

— Aici mi-am vândut sufletul pentru zece mii de dolari.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, a spus ea, și Angel și-a dat seama că vorbea serios.

Dar erau prea multe lucruri între ei, o miză prea mare, ca să pretindă că nu făcuse ce făcuse. Dacă era să aibă vreo șansă de a avea un viitor împreună, trebuia să plătească pentru trecut.

— Știu că nu trebuie să vorbim despre asta, însă trebuie să-mi cer scuze pentru ce am făcut. Știu că asta nu înseamnă mare lucru – numai câteva cuvinte care au fost prea mult folosite –, dar îmi pare rău, Mad. Gâtul i-a înțepenit. Dacă aș fi știut…

Madelaine a rămas așa de nemișcată încât a părut că nu mai respiră. O venă subțire îi pulsa nebunește la baza gâtului. Arăta ca o căprioară speriată, gata să o ia la fugă.

— Dacă ai fi știut ce?

— Aveam șaptesprezece ani. Ce știam eu despre viață? Ai fost prima fată de care m-am îndrăgostit și ai făcut să pară așa de ușor – ca și cum ai găsi o surpriză în porția pentru copii de la McDonald. I-a atins obrazul, i-a simțit finețea catifelată și a zâmbit. Nu am știut că nu aveam să mai simt așa vreodată, sau că amintirea ta mă va bântui. N-am

știut că aveam să-mi petrec restul vieții visând la fata pe care o părăsisem.

Madelaine s-a uitat la el cu o privire sinceră și de neclintit – cu totul diferită de adolescenta de care se îndrăgostise.

— Știi, întotdeauna am înțeles ce-ai făcut. Chiar te-am iertat un pic – sau așa am crezut până ai apărut din nou. Tatăl meu era un bărbat puternic, e greu de negat asta. A râs gutural. Știu asta mai bine decât oricine.

Îi oferea o cale ușoară de a ieși și Angel voia să profite de ea. Înainte de operație, asta ar fi făcut, dar n-o putea face acum. Era prea important să fie sincer – pentru amândoi.

— Nu a fost vorba de tatăl tău. Aș fi putut să-l înfrunt pe nemernicul ăla; a fost vorba despre mine. Mi-a fost frică să jur că aveam să te iubesc tot restul vieții. A scuturat din cap. Însărcinată sau nu, erai pe viață, știam asta și știam că dacă ai fi jurat să mă iubești pentru totdeauna, te-ai fi ținut de cuvânt. M-ai fi iubit…

Madelaine avea lacrimi în ochi.

— Da.

— Asta m-a speriat, Mad. Nu puteam gestiona iubirea ta – nu la șaptesprezece ani, la naiba, nici măcar anul trecut. Știam că aș fi început să fiu un nesimțit, să te înșel, să beau prea mult – toate lucrurile pe care le-am făcut întotdeauna. S-a apropiat de ea și i-a luat cu blândețe fața în mâini. Nu mai sunt un copil speriat. Acum știu ce vreau.

— Nu mai spune altceva, Angel, te rog…

Știa ce făcea Madelaine. Îi era frică să nu-i spună că o iubește și apoi să-i frângă din nou inima. Își dorea s-o poată învinovăți, dar avea toate motivele să-și protejeze inima de el. Tot ce-i rămânea de făcut era să încerce și să tot încerce, până când într-o bună zi avea să aibă încredere în el din nou.

S-a gândit la toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune acum, toate cuvintele pe care le-ar fi

putut folosi pentru a-i spune că o iubește, dar la urma urmei ar fi fost numai niște cuvinte pe care i le mai spusese și altă dată. În loc de asta, s-a aplecat către ea, i-a apucat fața fragilă, frumoasă, cu mâinile și a sărutat-o, încet și atent, într-un fel pe care nici nu și l-ar fi imaginat pe când erau copii. Nu știuse nimic despre iubire. Nu știa atunci cum îți răsucește măruntaiele și te face să te simți ca și cum ai fi făcut din sticlă. Cum uneori – ca acum – te simți așa de fragil încât un vânt strașnic ar putea să te împrăștie.

— Spune ceva, a spus el încet.

Madelaine a strâns pumnul în jurul cerceilor, apoi i-a lăsat să cadă pe podea.

— Nu vreau să vorbesc. Vreau…

— Ce? a întrebat el. Ce vrei? Spune-mi ce vrei și voi muta munții din loc pentru tine.

— Pe tine, a șoptit ea. Un zâmbet seducător i s-a întins lent pe față. Și-a aruncat un pantof – care s-a lovit de scuipătoarea din colț. Celălalt a lovit piciorul în formă de gheară al biroului. Te vreau pe tine, Angel DeMarco.

Respirația lui Angel a devenit sacadată. Dacă inima i-ar fi fost conectată la sistemul nervos central, ar fi bubuit fără control; ea însă și-a continuat ritmul constant, imperturbabil. A înghițit, observând că are gâtul uscat.

Madelaine a început să-și desfacă nasturii puloverului, iar el a apucat-o de mână. În secunda în care a făcut-o, s-a simțit ca un prost. A încercat să depășească momentul zâmbind, dar ea văzuse adevărul în ochii lui.

— Nu știu dacă pot s-o fac, Mad, a șoptit el, simțind umilirea în stomac.

Ea nu a zâmbit și nici nu s-a prefăcut că nu înțelege.

— Doctorul tău a spus că îți poți relua viața sexuală oricând te simți… la înălțimea provocării.

Un zâmbet i-a înflorit într-un colț al gurii.

— Trebuie să recunosc, m-am excitat când ai spus asta.

— Și cum e acum? a întrebat ea încet, desfăcându-i nasturii de la cămașă.

El a scuturat din cap.

— Nu știu. Poate ar trebui să așteptăm…

Ea a zâmbit și a mai desfăcut un nasture. Mâna i s-a răsfirat peste piept, și fiecare deget care l-a atins a fost fierbinte.

— S-o facem?

Nu se putea concentra în timp ce ea făcea asta. Îi simțea degetele, mișcându-se agere pe cămașa lui, unghiile zgâriind carnea delicată de pe piept. I-a scos cămașa, expunând cicatricea proaspătă, roșie.

O clipă, Angel a simțit ezitare, nesiguranță. Însemna așa de mult fiindcă o iubea și-i era teamă că n-o poate face. Îi era teamă că inima lui la mâna a doua ar fi cedat.

Madelaine s-a ridicat pe vârfurile picioarelor și a sărutat extremitatea de sus a cicatricii. Buzele îi erau calde și se mulau pe carnea proaspătă, iar el a tremurat drept răspuns. Nu se putea ține departe de ea. Voia s-o lipească de el, să se cufunde adânc, adânc în ea, atât de adânc încât să nu poată spune unde începea unul și se termina celălalt.

Cu un geamăt, a tras-o în brațele lui și a sărutat-o cu o pasiune cum n-a mai simțit niciodată. A sărutat-o până când nu a mai putut respira de cât de mult o dorea. S-a lăsat încet pe covorul de blană și ea l-a urmat, în timp ce desfăcea în continuare nasturii. Când au ajuns pe covor, Madelaine i-a smuls cămașa, apoi a aruncat-o.

El i-a dat puloverul verde jos și l-a azvârlit peste cap, apoi i-a deschis sutienul și l-a lăsat să alunece pe jos din degetele lui tremurânde.

Ea a îngenuncheat pe covor în fața lui, cu sânii strălucitori perfecți în lumina focului din șemineu. A vrut să-i acopere.

— Copilul…

Angel i-a dat mâinile la o parte și a studiat liniile fine argintii pe care ea se străduia să le ascundă. Își putea da seama numai privind-o că Madelaine credea că e cumva deteriorată, că trupul ei de femeie nu se putea compara cu fetița pe care el o iubise cândva.

S-a aplecat foarte încet în față și i-a apucat sânii mici, rotunzi, în căușul palmei.

— Ești frumoasă, a șoptit el, aplecându-se pentru a săruta umflătura moale a unuia dintre sâni.

Madelaine a tremurat și a scos un mic geamăt, apoi s-a arcuit încet către el. Angel a apucat un sfârc în gură în timp ce a descheiat-o la blugi și a împins-o ușor pe covor.

I-a scos pantalonii, apoi chiloții, până a ajuns să stea întinsă acolo, lucind în lumina focului, în fața lui, îmbrăcată cu nimic altceva decât o pereche de șosete pufoase. Angel a băgat mâna în buzunar după un prezervativ și a aruncat micul ambalaj din staniol pe jos. Trăgându-se în spate, și-a dat jos restul hainelor și le-a aruncat spre ușă, apoi s-a întors lângă ea, a sărutat-o și a mângâiat-o, până a ajuns să se arcuiască spre el și să-i implore în ureche. Cuvinte șoptite, care i-au pus autocontrolul la încercare.

El s-a retras, gâfâind. Inima îi bătea într-un ritm enervant de regulat, amintindu-i că nimic din ceea ce se întâmpla nu era normal.

— Nu știu, Mad, a șoptit el cu o voce frântă.

— Nu-ți face griji. A luat pachetul de prezervativ și l-a rupt, dând drumul bucăților de staniol pe pardoseală. Zâmbind, Angel s-a aplecat. Degetele ei s-au încolăcit în jurul lui, mângâindu-l, strângându-l.

— Pari bine până acum.

Mâna ei făcea minuni. El a gemut, a închis ochii.

— Ar trebui să continuăm? i-a respirat ea în ureche, trecându-și limba peste zona sensibilă a

lobului.

El s-a simțit ca drogat. Nu putea decât să dea din cap. Gâtul era prea uscat pentru a articula cuvinte. A simțit-o punând prezervativul la locul lui și aranjându-l.

Cu un geamăt adânc în gât, s-a rostogolit și a sărutat-o. Săruturi lungi, electrice, care l-au dus dincolo de limită. A simțind-o punând stăpânire pe el din nou, ghidându-l înspre ea, înăuntrul ei.

Aproape a avut orgasm chiar atunci, dar s-a abținut, mușcându-se cu putere de buza de jos. Madelaine s-a agățat de el, șoptindu-i numele, coapsele frecându-se, înfigându-se într-ale lui. Au intrat într-un ritm vechi de când lumea, care lui Angel i se părea nou, așa de nou. Cu un efort incredibil, și-a ținut în frâu nevoia, aducând-o pe ea tot mai aproape de limită.

A simțit mica pulsație a orgasmului ei și a fost pierdut. Propria eliberare a fost o explozie cutremurată. Apoi a căzut pe covor lângă ea, respirând gâfâit.

— Nu a fost niciodată așa când eram adolescenți, a spus el.

Ea a zâmbit, trăgându-se mai aproape.

— Nu chiar. Pe atunci era din doi timp și trei mișcări.

Au râs împreună și au rămas întinși pe jos, unul în brațele celuilalt, amintindu-și atât de multe lucruri. Angel și-a sprijinit obrazul pe sânul ei și i-a studiat corpul dezbrăcat în lumina aurie a văpăilor, plimbându-și degetul pe suprafața plată a abdomenului ei. Era așa de frumoasă…

Nu voia să mai plece niciodată. Voia ca acest moment, această intimitate, să dureze la nesfârșit, își dorea ca sufletul lui să se adăpostească în căldura atingerii, a zâmbetului ei.

Dar cum ar fi putut un bărbat ca el să-i spună asta unei femei ca ea? Care erau cuvintele magice care ar fi făcut-o să creadă că ceea ce tocmai

făcuseră era special și că în sfârșit se maturizase suficient ca să înțeleagă asta?

Nu găsea cuvintele potrivite, așa că și-a folosit corpul pentru a-i spune că o iubea, că nu se sătura de ea. Mâinile lui, buzele, limba – le-a folosit pe toate pentru a-i venera corpul din nou, până ce ea a țipat de plăcere și apoi s-a trântit peste el.

Au rămas încolăciți așa. Apoi, cu un râs tremurat, Madelaine a încercat să se retragă.

— Ar fi mai bine să plecăm…

— În niciun caz. A tras-o mai aproape, până ce corpurile lor au ajuns un întreg asudat. Probabil nu e nici măcar miezul nopții.

Madelaine s-a rostogolit și i-a zâmbit. Părul îi era împrăștiat într-o adunătură încâlcită de maro ca mierea în lumina focului, iar buzele erau umflate din cauza săruturilor.

— Bine ai venit în lumea părinților singuri care ies la întâlniri!

Cuvintele au fost precum lama unui cuțit. Angel s-a strâmbat.

— Asta fac, ies cu tine la întâlnire?

Fața lui Madelaine a fost brăzdată de un rid. Și-a pus emoționată o șuviță de păr în spatele urechii.

— Ei bine, tu cum ai numi-o?

Angel a ridicat o mână în dreptul feței ei, i-a atins obrazul, și-a trecut degetul pe muchia roz a buzei ei superioare. S-a întrebat dintr-odată cum poate supraviețui un bărbat când iubește așa mult o femeie; dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i smulgă sufletul și să-l zdrobească sub picioare. Exact cum îi făcuse el ei.

Pentru prima oară a înțeles – a înțeles cu adevărat – ce îi făcuse frumoasei și naivei fete de șaisprezece ani, iar rușinea a fost aproape copleșitoare. Și mai mult decât rușine, a simțit regret, un regret profund, dureros și nesecat.

S-a uitat în sus la ea, iubind-o așa de mult încât era dureros.

— Aș numi-o a te îndrăgosti.

Capitolul 26

Aș numi-o a te îndrăgosti.

Pentru o clipă, Madelaine nu s-a putut mișca, nu a putut nici măcar să respire. Stătea lângă el, încă dezbrăcată, cu blana de urs umedă sub trupul ei. Și-a mușcat buza, temându-se dintr-odată să nu spună cuvintele pe care n-ar fi trebuit să le spună, cuvinte care, odată spuse, nu ar fi putut fi luate înapoi, nu ar putea fi niciodată nespuse.

Nu voia să se gândească la trecut acum, dar acesta tot îi venea în minte, furișându-se în vârful picioarelor. Toate lucrurile pe care și le spuseseră vreodată creșteau între ei, atârnând în aerul de deasupra capetelor lor. Așa multe dintre visurile ei fuseseră împletite cu acest bărbat și îi era frică – așa de frică – să-i permită să aibă din nou putere asupra ei. Și totuși, avea, deja avea.

S-a răsucit ca să-l privească. Buzele i s-au deschis într-o implorare mută, a invitație.

Angel s-a ridicat de pe podea și s-a întins către ea. Madelaine știa că se mișca încet, ca și cum s-ar fi temut ca ea să nu se întoarcă de la el.

A rămas nemișcată. Mâna lui Angel a trecut pe deasupra brațului ei gol, declanșând reacția pielii ei.

— Angel…

Numele lui s-a răsucit în jos de pe buzele ei într-o șoaptă de năzuință.

S-a uitat în ochii lui verzi, fascinată de posibilitățile pe care le-a văzut acolo. A știut atunci, cu cea mai mare certitudine, că nu mai era băiatul care fusese la șaptesprezece ani. În ochii lui vedea o profunzime a durerii care era nouă, o frică și un regret pe care le-a înțeles. Era, în felul lui, la fel de terifiat ca ea în acest moment. Și văzând asta, văzându-i frica și nesiguranța, a fost ca și cum propria ei nesiguranță ar fi fost traversată de un vânt cald, liniștitor.

A sărutat-o din nou, o atingere ușoară, trecătoare a buzelor, care cumva i-a marcat sufletul mai profund decât ar fi putut s-o facă vreodată orice partidă de amor. Brațele i s-au încolăcit în jurul lui Angel, l-au ținut aproape. Unul câte unul, anii de singurătate și pierdere au părut să o părăsească. Când Angel s-a retras, a văzut în ochii lui același sentiment de minunare care îi umplea și ei inima.

— Ah, Madelaine, a spus.

Doar atât și nimic mai mult; cu toate astea, a părut să conțină totul.

•

La ora douăsprezece și jumătate Lina a stins televizorul și s-a ridicat în picioare. A zecea oară în tot atâtea minute, s-a uitat la ceasul de pe poliță. Curcanul din papier-mâche maro cu roșu pe care-l făcuse când era la grădiniță se înghesuia alături, un memento anual al apropierii Zilei Recunoștinței.

Unde naiba este mama?

Și-a încrucișat brațele și a început să se plimbe înainte și înapoi prin cameră. Erau aprinse toate luminile din casă, dar tot avea impresia că era întuneric și cam pustiu. Era prima oară când era singură acasă la o oră așa de târzie. De fiecare dată când mama era chemată de urgență la spital, Francis apărea întotdeauna într-un suflet să-i țină companie Linei.

Acest gând i-a amintit din nou cât de dor îi era de Francis, ceea ce a făcut-o să ofteze din greu. S-a cufundat în fotoliul uriaș de lângă ușa din față a casei și a rămas acolo, așteptând în timp ce bătea nerăbdătoare cu piciorul în parchet.

Mama ei nu avea niciun drept să fie plecată la ora asta – nu știa că Lina avea să se îmbolnăvească de îngrijorare? Când Lina vorbise cu Angel mai devreme, îi spusese că trebuia să vorbească cu mama ei în seara asta. Să vorbească. Deci unde erau?

S-a uitat la telefon și s-a gândit să sune la spitale. Era pe punctul de a se ridica în picioare,

dar s-a abținut. Era ridicol să se îngrijoreze așa. Mama ei avea treizeci și trei de ani; cu siguranță avea dreptul să lipsească toată noaptea, dacă așa voia.

Dar nu era genul ei. Madelaine era mult prea responsabilă ca să facă ceva de genul acesta.

Era vina lui Angel.

Dintr-odată a început să-și pună întrebări în legătură cu el. La urma urmei, ce știau de fapt despre el? Intrase în viețile lor într-un vârtej, tot numai zâmbete, promisiuni și distracție. Dar avea o reputație îngrozitoare – dacă era meritată, dacă se culcase cu toate acele femei pentru ca apoi să le uite numele dimineața, dacă era de fapt ucigaș în serie și poliția închidea ochii pentru că era Angel DeMarco, dacă…

— Calmează-te, Lina, a spus ea cu voce tare, încercând să alunge îngrijorarea din minte. Mama e bine. Probabil îl obligă să conducă cu patruzeci de kilometri pe oră și să poarte cască de protecție.

Dar nu se putea convinge să creadă. În adâncul sufletului, știa că se întâmplase ceva. Și-a adus aminte telefonul pe care-l primiseră în timpul nopții despre Francis și frica i s-a intensificat. S-a uitat emoționată la telefon. Un astfel de telefon ar putea veni oricând, ar putea să-ți mănânce sufrageria ca un fulger și să te lase în flăcări…

Avea nevoie de Zack acum, de cineva cu care să vorbească…

A văzut lumina farurilor pe stradă cu coada ochiului.

Mulțumesc lui Dumnezeu.

Mercedesul a tras lângă trotuar și s-a oprit. Farurile s-au stins.

A rămas acolo cu brațele încrucișate, uitându-se pe fereastră, așteptându-i să vină în casă. Nu au venit.

Până la urmă, au plecat de lângă mașină și au început să meargă relaxați spre casă. S-a auzit zgomotul cheii în ușa, care apoi s-a deschis. Mama

și Angel au intrat în cameră ținându-se de mână, uitându-se unul la altul cu priviri pierdute, luminoase.

Lina s-a simțit brusc exclusă. Era felul în care-și dorea să se uite Angel la ea, numai la ea. Știa că era o prostie, copilărească și egoistă, dar o durea. Doamne, cum o durea. Își dorea un tată care să fie al ei și numai al ei. Cel mai bun prieten din lume. Felul în care se priveau – ca și cum ar fi fost îndrăgostiți – a făcut-o pe Lina să se înfurie și să se simtă pustiită.

— Mamă? a șoptit ea.

Au părut speriați – ca și cum nici măcar nu ar fi observat că era în cameră – și lipsa lor de atenție a enervat-o și mai tare. Mama a clipit și și-a tras mâna din mâna lui Angel.

— Bună, puiule, a spus ea cu o voce adormită. Am crezut că ești în pat la ora asta. Nu trebuia să mă aștepți.

Cuvintele au fost ca niște săgeți care s-au înfipt adânc. Nici măcar nu se gândiseră la Lina, uitaseră complet de ea. A râs amar.

— Da, sigur. Ca și cum aș putea dormi când nu ești acasă.

I-a aruncat mamei în față propriile cuvinte și a simțit o mică bucurie când ea a tresărit.

Mama a făcut un pas către ea. Faptul că era înțelegătoare nu făcea decât să agraveze lucrurile.

— Nu are de ce să-ți fie frică, puiule. Nimic nu ar putea schimba sentimentele pe care le avem față de tine.

Lina știa că era o minciună. Dacă mama ei îl iubea pe Angel, asta schimba totul și dintr-odată nu-și mai dorea nicio schimbare, își dorea vechea viață înapoi, îl voia pe Francis înapoi, pe acel vechi leagăn de pe terasă și pe mama trebăluind în grădina de trandafiri. Nu voia ca acest străin brunet să intervină între ele.

Simțea ca și cum ar fi fost pe punctul de a exploda, dar nu știa de ce. Era ca și cum toate

visurile ei de fetiță s-ar fi destrămat în jurul ei. S-a uitat la Angel.

— Ai spus că ești prietenul meu. A fost străpunsă de durere când a rostit cuvintele, după care a rămas zdruncinată și furioasă. Dintr-odată, își dorea să-l rănească, să-i rănească pe amândoi la fel cum o răneau ei. Nu ești tatăl meu, a spus pe un ton rece. Ai inima lui, dar nu ești el. Vocea i-a cedat și acest semn de slăbiciune a înfuriat-o. Nu meriți inima lui.

— Lina! a spus mama ei cu o voce dură.

— Taci din gură! a șuierat Lina.

Angel s-a încruntat și felul în care i s-a schimbat fața a fost înfricoșător. Și-a aruncat paltonul spre canapea și, în zbor, s-a agățat de un abajur. Lampa de cristal s-a prăbușit pe podea.

— Nu îndrăzni să-i vorbești mamei tale așa, domnișoară.

Faptul că el a încercat brusc să vorbească precum un tată a făcut-o să râdă. Dar nu era tatăl ei. El era în rai acum și nu se uitase niciodată la Lina în felul acela, nu o făcuse niciodată să se simtă ca o intrusă în propria casă.

— Nu ești tatăl meu.

— Lina, a spus mama, nu vrei să spui asta.

— Nu știi tu ce vreau să spun. Nu mă cunoști. Te urăsc… te urăsc.

S-a auzit țipând la ei și a știut că era o greșeală, dar nu părea să se poată opri. Furia și suferința se zvârcoleau printre măruntaiele ei.

— Du-te la tine în cameră, a spus Angel cu o voce așa de calmă și liniștită, încât Lina a simțit furnicături pe șira spinării. Pleacă de aici. Acum.

S-a înecat cu lacrimile care îi înțepau ochii. S-a întors cu spatele de la imaginea de felicitare de Crăciun pe care o alcătuiau și s-a împleticit orbecăind pe hol, ducându-se în refugiul propriei camere. Dar odată ajunsă acolo, nu mai simțea ca și cum ar fi fost camera ei. I se părea că e străină și sufocantă. A deschis fereastra, s-a strecurat afară.

Smulgându-și bicicleta de pe partea laterală a prispei, a sărit pe șezutul tare de plastic și a luat-o la goană pe stradă, peste trotuar, până pe asfalt. Furia o împingea înainte, o făcea să apese pedalele până a ajuns să se îndepărteze în viteză de casă.

Când a ajuns la colț, începuse să plouă. O ploaie neregulată, măruntă, o stropea și cădea în picături sclipitoare pe mânere. Vântul îi flutura prin păr și îi înțepa ochii.

Cu fiecare kilometru parcurs, simțea cum visurile pe care le țesuse despre tatăl ei se îndepărtau tot mai mult. Fusese o proastă să creadă în el, să creadă că un străin poate intra în viața ei și să-i fie tată. Ar fi trebuit să știe mai bine de-atât…

Mi-e teamă că o să-ți frângă inima.

A auzit din nou avertismentul mamei ei și asta a făcut-o să se simtă chiar mai proastă și naivă. Lina știa mai bine – știa că visurile nu se îndeplinesc întotdeauna. Nu știuse asta dintotdeauna? De ce și-a permis să fie așa de proastă?

Când a ajuns la Laurel Street, și-a amintit de petrecerile de sâmbătă seara care erau ca o instituție la Quilence Park. A virat la stânga și a coborât în viteză dealul. Zece minute mai târziu a dat ultimul colț și s-a strecurat pe șoseaua care ducea spre vechiul parc, în timp ce cauciucurile subțiri ale roților bicicletei se ciocneau de gropile din drum și degetele îi înghețau în jurul mânerelor de cauciuc.

I-a făcut vânt bicicletei la capătul parcării asfaltate și s-a uitat în jurul ei. A așteptat cu răsuflarea tăiată să-i strige cineva numele, s-o bată pe spate și s-o întâmpine la petrecere.

Dar nu a venit nimeni. Copiii se foiau de-a lungul râului și în jurul focului. Auzea sunetul râsetelor și zumzetul scăzut a zeci de conversații. Dar cu cât se apropia mai mult de foc, cu atât copiii păreau mai mari. A crezut că era o petrecere pentru elevii de liceu, dar câțiva dintre copiii care

stăteau aproape de foc păreau ca și cum ar fi fost la colegiu – sau ar fi trebuit să fie.

— Zack, a șoptit ea, dorindu-și să fie cu el mai mult decât orice.

Dar era prea târziu ca să-l sune și el nu ar fi participat oricum la o asemenea petrecere.

Afundându-și mâinile în buzunare, a încercat să pară cool, ca și cum s-ar fi integrat, trecând pe lângă diferite grupuri de copii și căutând pe cineva cu care să stea de vorbă.

Până la urmă a ajuns la malul lacului și a stat acolo, urmărind curentul învolburat. Furia pe care o simțise mai devreme dispăruse și fără căldura dată de emoție, i s-a făcut frig. Peste tot în jurul ei copiii râdeau, vorbeau și se simțeau bine, dar nimeni nu vorbise cu ea încă. Era ca și cum ar fi fost o fantomă, invizibilă și separată.

A auzit un râs tăcut, ca un tril, care suna familiar. Și-a ridicat capul exact când o fată și un băiat treceau pe lângă ea. Lina s-a uitat în ochii fetei – Cara Milston. Amândouă au fost șocate o clipă când s-au recunoscut. Cu mult timp în urmă – din clasa întâi până-n într-a șaptea – fuseseră cele mai bune prietene, dar acum erau în lumi diferite. De obicei, nici măcar nu se priveau în ochi – majoreta și fata cea rea.

Lina a simțit un junghi de regret gândindu-se la fata care fusese odată. S-a întrebat cum ar fi fost dacă nu și-ar fi schimbat prietenii în clasa a opta, dacă nu ar fi început să fumeze lângă râu înainte de școală, dacă nu ar fi luat prima gură usturătoare de whisky când avea paisprezece ani.

Acum voia să aibă din nou totul, o voia pe Cara înapoi. O prietenă cea mai bună cu care să vorbească.

Cara i-a aruncat Linei un zâmbet smucit, rapid și a trecut pe lângă ea.

Lina a oftat din greu și s-a lăsat încet pe vine lângă râu. A simțit mocirla rece, moale, strivită

peste tot în jurul ei, răcind-o până la oase, dar nu i-a păsat.

Nu-și aducea aminte când se mai simțise așa de singură. Toată viața ei era o glumă. Nimeni nu era alături de ea niciodată când chiar era important. Chiar și acum, în mijlocul celei mai reușite petreceri școlare din tot anul, era singură. Uitată.

Dintr-odată, și-a dorit ca lucrurile să fie diferite. Nu mai voia să fie supărată pe mama ei, nu voia să mai facă crizele de nervi care pentru ea păreau la fel de naturale ca respiratul. Voia să fie capabilă să se așeze la masă cu mama și tatăl ei și să le spună că îi iubește.

Dar se simțise exclusă când ei se întorseseră acasă, lăsată pe dinafară. Așa că, în mod natural, în loc să vorbească cu ei ca un adult, făcuse o criză de nervi și fugise.

Visul a ceea ce-și dorise – un tată – părea așa de îndepărtat, dorința unei fetițe. Tot ce-și dorea acum era să-l iubească și să fie iubită la rândul ei – iubită așa cum era. Și asta însemna că trebuia să-l iubească pe Angel așa cum era.

Nu era Francis și nu avea să fie niciodată. Francis o iubise pe Lina în felul lui liniștit și blând; felul tatălui ei nu avea cum să fie la fel. Angel era ca ea – gălăgios, reacționar și temperamental. Lucrurile cu Angel aveau să fie diferite de ceea ce-și dorise… dar știuse cu adevărat ce-și dorește?

— Nu, a șoptit ea în noapte.

Nu știuse până acum, chiar în această clipă. Voia ca ei să fie o familie – toți trei. Și o familie nu e ceva ce se întâmplă peste noapte, nu se întâmplă fără crize de nervi, sentimente rănite și scuze.

Lacrimi fierbinți s-au strecurat printre genele Linei și s-au scurs pe obraji, amestecându-se cu picăturile reci de ploaie și stropindu-i pantalonii plini de noroi. Era obosită să fugă și să fie furioasă tot timpul, obosită să simtă ca și cum nu ar fi aparținut nici unui loc. S-a gândit la casă – curtea perfectă gen Martha Stewart, grădina de trandafiri

a mamei ei, leagănul de pe terasă pe care Francis îl făcuse cadou de Crăciun – și dorul i-a strâns inima.

O familie, a știut, însemna să te întorci acasă.

•

Angel a trântit ușa dormitorului.

— Nu e acolo.

S-a răsucit și s-a uitat la Madelaine. Gura i s-a deschis pentru cuvinte pe care nu a putut să le rostească.

Stătea în sufragerie fără să zâmbească, fără să se miște și cu nuanța pe care o avusese în obraji înainte înlocuită de o paloare ca de cretă. Și-a mușcat îngrijorat buza inferioară și s-a uitat spre ușă.

— M-ai auzit? Nu-i aici. Trebuie să sunăm la poliție, sau ceva de genul ăsta.

Își dădea seama că țipa, dar nu se putea controla. Panica era o furnicătură rece ca gheața ce-i circula prin vene. S-a dus la ușa din față și a dat-o de perete.

Nu a văzut nimic altceva decât întuneric. O ploaie delicată începuse să cadă, picurând pe acoperișul de deasupra capului lui. Ea era acolo undeva, singură în mijlocul acelei bezne, singură, supărată și rănită.

Ce naiba se întâmplase? Ce mersese așa prost?

Madelaine a venit lângă el. A auzit sunetul înfundat al pașilor ei suprapus respirației lui. Apoi Madelaine i-a atins brațul cu blândețe și a simțit că încerca să-l liniștească, dar nu asta își dorea.

— Nu am știut, a șoptit el. Regretul avea un gust întunecat, amar. Și-a dat seama dintr-odată cât de ușor luase lucrurile, cât de fără discernământ acceptase povara statutului de tată.

— Ce nu ai știut?

A auzit tandrețea din întrebarea ei și l-a făcut să se simtă chiar mai prost. S-a întors către ea și pentru o clipă, când s-a uitat în ochii ei îngrijorați, nu a putut respira. Nu putea fi tatăl Linei sau

iubitul lui Madelaine… Mai mult decât atât, nu putea fi pentru ele ceea ce fusese Francis.

Francis.

Fratele lui ar fi știut ce să facă acum, ce să spună, cum să facă să fie totul bine. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii rugându-se. *Ce fac acum, Franco?*

Întrebarea l-a spintecat. S-a întors încet către Madelaine și ceea ce a văzut în ochii ei l-a făcut să se rușineze până în adâncul ființei. Ținea la el, chiar și acum; putea să vadă, s-o simtă, și, deși își dorea s-o ia în brațe și să-i simtă căldura, nu merita asta.

— Nu am știut ce înseamnă să fii tată. Am crezut că pot numai să stau cu ea și să-i fiu prieten. Am crezut că o să mă iubească necondiționat și nu o să-mi ceară niciodată ceva ce nu-i pot da. Chiar în timp ce a rostit cuvintele, a auzit cât de goale și egoiste erau. A închis ochii și a tăcut, dezgustat de propria persoană. Nu am știut că o să fie așa de greu. Cum ai făcut asta de una singură în toți acești ani?

L-a atins, și-a mulat mâna caldă pe obrazul lui rece și umed.

— Ar fi trebuit să-ți spun ce înseamnă să fii părinte.

A deschis ochii și furia s-a întors instantaneu.

— Nu e despre tine, Madelaine. Nu face ca totul să fie despre tine și ce ar fi trebuit tu să faci. Am dat-o-n bară. Eu. Nu ar fi trebuit să spun că o să fiu tăticul ei – mi-am asumat această responsabilitate ca și cum ar fi fost la fel de importantă ca alegerea hainelor pe care să le port. Nu am gândit.

Madelaine și-a retras mâna.

— Și ce ai de gând să faci în legătură cu asta? Ți-ai petrecut întreaga viață fugind de lucruri de genul ăsta, Angel. Ai de gând să fugi iar – să te duci să-ți oblojești teama cu o sticlă de tequila până ajungi să uiți cât de dureros e?

Cuvintele l-au lovit. A tresărit.

— Nu știu.

— Asta nu e de ajuns. Ea se va întoarce – dacă urmează rutina obișnuită, se va întoarce într-o oră și va fi foarte supărată. Ce o să-i spui? Bună seara sau la revedere?

El a scuturat din cap.

— Nu mă împovăra cu asta, Mad, nu sunt suficient de puternic…

L-a apucat de umeri și l-a scuturat cu putere.

— Nu cumva să îndrăznești să-mi spui una ca asta, nu de data asta. Nimeni nu e suficient de puternic pentru a fi părinte. O faci pur și simplu, orbește, mergi înainte bazându-te pe credință, iubire și speranță. Aste e tot ce avem. Mergi înainte orice-ar fi, cu frica în oase.

El a rămas neclintit. O mică rază de speranță i-a apărut în inimă.

— Ți-e frică de ea?

Madelaine a scos un pufnit, aproape ca un hohot de râs.

— Mi-a fost frică din momentul în care mi-au pus-o în brațe. De fiecare dată când se duce la școală, sau la un prieten acasă, sau se duce la o întâlnire, mi-e frică. Mi-e frică de ceea ce-i va face lumea fetiței mele frumoase, frică de ceea ce-i voi face eu. Frica nu dispare niciodată, niciodată. Pur și simplu trăiești cu asta și o iubești și ești alături de ea.

Angel a oftat prelung, tremurat.

— Nu știu dacă pot să fac asta.

Ea s-a tras de lângă el.

— Numai tu poți hotărî asta, Angel, numai tu.

Capitolul 27

Lina a pus frână la capătul aleii. Luminile erau aprinse în casă. Vedea umbrele mișcându-se în dreptul ferestrei de la sufragerie. A fost cuprinsă de un sentiment sufocant de rușine, dar s-a scuturat de el.

A mers pe alee împingând bicicleta, pe care a sprijinit-o de peretele lateral al casei. A urcat încet treptele care au trosnit și s-a oprit în fața ușii.

Îmbărbătându-se, a răsucit mânerul și a deschis ușa.

Mama i-a aruncat un zâmbet tandru, înțelegător, care a făcut-o pe Lina să simtă că o ia de la capăt cu plânsul.

— Bună, puiule.

Lina s-a uitat la tatăl ei – dar el și-a întors repede privirea. Panica pe care și-o controlase până atunci s-a furișat în sufletul ei, a lovit-o cu putere. Stricase tot, criza de nervi de fetiță proastă stricase totul. A fugit în dormitor și a trântit ușa în urma ei.

A aprins casetofonul și a dat muzica tare, să-ți spargă timpanele.

S-a prăbușit pe pat și a încercat să plângă, dar lacrimile, care ardeau așa tare, nu veneau. Și-a plecat umerii și și-a lăsat capul în jos, privindu-și picioarele.

— O, Doamne, a șoptit ea.

S-a gândit la felul în care arătase mama ei mai devreme – cu părul ciufulit și hanoracul închis numai pe jumătate; avea ochii umezi și visători și părea incapabilă să se oprească din zâmbit.

Fericită. Mama ei părea fericită.

Și Lina îi luase asta, le luase asta tuturor.

Cineva a bătut la ușă.

— Pleacă, a șoptit ea, așteptând sunetul de pași.

Mama ei întotdeauna aștepta câteva secunde, apoi pleca. A doua zi pretindeau amândouă că nu

se întâmplase nimic.

Dar bătăile s-au auzit din nou, mai tari, mai insistente. Lina le-a ignorat și ușa s-a deschis așa de larg încât s-a lovit de perete. Un poster mare cu Brad Pitt s-a prăbușit pe jos, împrăștiind cioburi de sticlă pe covorul albastru.

Angel umplea golul ușii. Încruntarea îi aduna sprâncenele închise la culoare și zâmbetul permanent dispăruse. Părea nesigur și stânjenit. Abia uitându-se la ea, a intrat în cameră și a închis încet ușa.

A traversat camera și a stins casetofonul, apoi s-a întors încet cu fața la ea.

— Pleacă, a spus ea.

În clipa în care cuvintele i-au ieșit din gură, și-a dorit să nu le fi spus. Voia de fapt să spună *Nu pleca,* dar nu-și găsea vocea.

El a rămas acolo cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor Levi's.

— Uite, cred că nu am gestionat cum trebuie situația asta. Nu știu nimic despre a fi tată. A oftat și s-a așezat lângă ea. Salteaua a scârțâit în liniștea camerei. Dar sunt sigur de un lucru – femeia aia te iubește, iar tu i-ai rănit sentimentele în seara asta. Știi că asta ai făcut.

Lina a simțit un val de regret și s-a uitat în altă parte, incapabilă să-l privească în ochi.

Angel i-a atins bărbia și cu blândețe, dar ferm, a obligat-o să-l privească.

— Te-ai purtat ca un copil egoist și mi-a fost rușine de tine. Ție ar fi trebuit să-ți fie rușine.

Știa că spunea adevărul, care era usturător. A simțit lacrimile întorcându-se și a încercat să și le șteargă cu mâneca, dar ele curgeau în continuare.

— Ș… știu, a șoptit ea.

A așteptat ca el s-o aline, să-i spună că nu era vina ei, sau că e OK să fii o scorpie uneori, sau că înțelegea – toate lucrurile pe care i le-ar fi spus mama ei. Dar el doar a stat acolo, lăsând-o să simtă greutatea propriului sentiment de rușine.

Până la urmă a zâmbit, i-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Maturizarea este dificilă – dar măcar nu a trebuit să-ți tai părul ca să te maturizezi.

Asta i-a amintit de ceea ce-i spusese lui.

— Îmi… îmi pare rău pentru ce am spus… nu am vorbit serios… știi, despre inimă.

El a oftat discret.

— Și eu sunt speriat, Angelina. Francis a fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut, și nu pot fi el, nu pot nici măcar să încerc. Dar…

A tăcut, uitându-se la ea.

Lina a simțit că totul era în aer, suspendat între ei. Nu ar fi putut nici măcar să inspire profund.

— Dar ce?

— Am greșit când am vrut să fiu prietenul tău. Era răspunsul unui copil la întrebarea unui adult. Acum știu ce vreau cu adevărat.

— Știi?

— Vreau să fiu tatăl tău. Și dacă-mi dai voie să încerc, o să fac tot ce pot pentru asta.

Lina a simțit din nou lacrimile, înțepătoare și fierbinți.

— Și eu vreau asta, a spus sughițând.

— Nu va fi ușor. Nu fac întotdeauna lucrurile așa cum trebuie – cum a fost în seara asta, ar fi trebuit să-ți spun că vreau s-o scot pe mama ta la o întâlnire. Ar fi trebuit să-ți spun că o iubesc și că vreau să fim o familie. Dar indiferent ce s-ar întâmpla între mama ta și mine, asta nu va schimba ceea ce simt pentru tine. Ești fiica mea și te iubesc.

S-a aruncat de gâtul lui și l-a strâns cu putere.

— Și eu te iubesc, tati.

A mângâiat-o pe păr, iar atingerea lui a fost delicată, blândă și a făcut-o ca pentru prima oară în viața ei să se simtă în siguranță.

După mult timp, Angel s-a retras.

— Acum cred că mai e cineva cu care trebuie să stai de vorbă, nu-i așa?

Lina s-a uitat în ochii lui verzi și a văzut acceptare. Asta i-a dat forță. A dat din cap și s-a ridicat încet în picioare. La ușă s-a oprit și s-a uitat din nou la el.

El a zâmbit.

— Poți s-o faci.

Și chiar putea; acum știa asta. S-a întors și a plecat din cameră, apoi a înaintat pe holul lung ce o despărțea de sufragerie.

Mama ei stătea lângă șemineu. Își mușca buza de jos – în felul în care o făcea întotdeauna când era emoționată – și Lina a înțeles în sfârșit cât de mult și cât de des o rănise pe mama ei.

Pe mama ei, care o iubise și continuase s-o iubească indiferent ce s-ar fi întâmplat…

— Îmi pare rău, mamă, a spus ea încet, dorindu-și să poată lua totul înapoi.

Totul, toate micile jigniri, răutăți și cuvinte nemiloase.

Madelaine i-a zâmbit încet, cu înțelegere.

— Te iubesc, puiule.

Lina s-a aruncat în brațele deschise ale mamei ei și s-a agățat de ea.

— Și eu te iubesc, mamă.

•

Cantitatea uriașă de ornamente era amețitoare. Oriunde s-ar fi uitat, Angel putea să vadă curcani, pelerini și cornuri ale abundenței – sfeșnice, platouri cu bomboane, aranjamente florale. S-a uitat la șirul de ornamente de pe poliță în timp ce stătea în fața șemineului, simțind căldura focului care-i încălzea gleznele. Un curcan ruginiu, pe jumătate pictat, din papier-mâche, cu numele ilizibil al Linei mâzgălit pe una din aripi, trona în mijloc.

S-a uitat pe rând la toate obiectele, atingându-le pe rând pe fiecare dintre ele. Simțea ca și cum ar fi călătorit în trecut. Singurele decorațiuni cumpărate erau lumânările – toate celelalte erau făcute de Lina la școală. Curcanul era de la grădiniță. Clasa

întâi era reprezentată de o pălărie de pelerin făcută dintr-o plasă de cumpărături; clasa a doua, un vas de lut modelat manual de forma și culoarea unui dovleac.

A zăbovit asupra vasului, care era plin de amprentele Linei. Cu fiecare an care trecea, vedea progresele în caligrafia și abilitățile artistice ale Linei. A încercat să și-o imagineze pe când era o fetiță de cinci ani, cu codițe negre și un zâmbet știrb, dând buzna prin ușa din față cu ultima comoară în mână, dar nu a prea reușit s-o vizualizeze, iar inabilitatea l-a întristat. Pierduse așa mult din viața ei… așa mult… și nu exista drum de întoarcere. Nu avea cum să recupereze anii pierduți.

Ziua Recunoștinței.

S-a forțat să nu se gândească la trecut, ci la viitor. Era adevărat, nu fusese acolo s-o țină în brațe în prima zi de viață sau s-o ia de mână în prima zi de școală, dar era acolo acum, și nu avea de gând să plece nicăieri. Avea să fie acolo în ziua nunții ei și avea să-și ducă primul nepot la școală.

S-a întors, gândindu-se că sentimentul dureros din piept avea să se traducă în cuvintele perfecte pentru a exprima iubirea, dar nu a ieșit nimic.

În loc de asta, le-a privit pe femeile din viața lui. Madelaine era preocupată gătind un sos cu puțină grăsime – și dacă era să te iei după expresia schimonosită de pe fața ei, lucrurile nu mergeau bine. Lina punea masa.

Nu văzuse niciodată atâta agitație pentru un prânz. Mama lui nu muncise niciodată pentru Ziua Recunoștinței, asta era sigur. Brusc, a ieșit la suprafața o amintire neașteptată a unei vacanțe din copilărie.

— Cine vrea carne albă? Putea auzi vocea răgușită a mamei lui lătrând prin bezna afumată din rulotă. Nimeni nu răspunsese. Un minut mai târziu, se împleticise din bucătărie, aducând două recipiente aburinde cu mâncare semipreparată din

curcan și le azvârlise pe masa Formica. A ta e pe bufet, Angel. Nu am putut căra trei.

Nu reușise să treacă de intrare, când alcoolul își făcuse efectul. La mijlocul frazei, se prăbușise cu fața în piureul de cartofi cu sos. Angel râsese cu lacrimi împreună cu Francis, apoi își duseseră tăvile subțiri în sufragerie. Stătuseră pe canapeaua poroasă, mâncând, uitându-se la televizor și vorbind.

Frați…

— Masa e gata.

Vocea lui Madelaine l-a adus pe Angel înapoi în prezent. Amintirile începătoșate s-au evaporat.

A clipit și a privit masa. Lungă și ovală, era acoperită cu o față de masă albă din pânză. Era presărată cu lumânări aprinse și acoperită cu platouri de mâncare. A plecat de lângă șemineu și s-a îndreptat spre spațiul de luat masa.

La jumătatea drumului, s-a oprit. Pete de culoare întinau albul perfect al feței de masă, și i-a luat o clipă să-și dea seama la ce se uita. Pe țesătură erau trei seturi de amprente multicolore. La un capăt al mesei, de fiecare parte a veselei din porțelan albe cu vișiniu, erau două amprente de mâini albastre ultramarin – și pictate cu atenție. Alături erau un nume și data, *Madelaine, 1985.* La stânga, un set micuț, roșu, lângă care era scris numele Linei.

În capul mesei, sobru și singur, un set galben. Francis.

Angel a privit-o în ochi pe Lina peste masă.

— Am… am făcut asta de mult. Nu m-am gândit…

Angel a observat locul lui de la masă, așezat lângă Madelaine. Nu erau amprente, bineînțeles, numai pânză imaculată de ambele părți ale veselei. Îl făcea să se simtă ridicol de deplasat.

Madelaine a ieșit în sfârșit din bucătărie ducând un borcan de vopsea verde. I-a surprins privirea și

s-a oprit. Angel nu a putut să nu-i observe paloarea din obraji și ușorul tremur al buzei inferioare.

— Este o tradiție de familie, a spus ea încet. I-a aruncat un zâmbet plin de tandrețe. Se face puțină mizerie.

A luat vopseaua și pensula din mâinile ei și fără alte comentarii și-a pictat mâinile, apoi, cu grijă, a pus câte o palmă de fiecare parte a farfuriei lui. Când a terminat, s-a uitat la opera pe care o realizase, la întreaga masă, și a simțit ca și cum s-ar fi întors în sfârșit acasă.

— O să pictez *1996* deasupra mâinii tale după masă, a spus Lina.

Angel s-a dus să se spele pe mâini și când s-a întors, Madelaine și Lina erau așezate la masă. Se uitau la amprentele lui Francis din capul mesei, la locul lui gol.

Lui Angel nu-i trecuse prin cap cât de greu avea să fie pentru ele – prima sărbătoare fără Francis. Ar fi trebuit să se gândească, dar nu se gândise. S-a așezat tăcut la locul lui.

Tăcerea i-a învăluit, a dospit aromele apetisante.

— Sunteți amândouă norocoase, a început el să vorbească. Aveți așa de multe amintiri cu el, pe care nu le veți pierde niciodată. Tradiția voastră l-a adus la această masă cu noi și va fi aici pentru totdeauna, spiritul lui va fi în aceste amprente galbene nebunești.

A auzit-o pe Lina trăgându-și nasul și a văzut-o ștergându-și lacrimile.

— Sunt așa de multe lucruri pe care trebuie să i le spun lui și vouă, dar va trebui să le iau pe rând, câte o sărbătoare odată. Pentru moment, hai să fim recunoscători că suntem aici, împreună. Este ceea ce și-ar fi dorit Francis.

Madelaine la privit zâmbind peste masă și s-a întins ca să-l apuce de mână.

— Cred că tu ești cel care trebuie să taie curcanul.

Angel a simțit spiritul fratelui lui aplecându-se peste el, respirându-i în ureche, în timp ce s-a întins după cuțit. În minte i-au dat buzna mii de lucruri, lucruri pe care voia să le spună, trebuia să le spună, dar singurul care a ajuns la suprafață, a fost:

— Hai, frate, arată-mi cum să tai pasărea asta.

Tocmai se ridica în picioare, când o voce familiară i-a răsunat în cap. *Începe de la piept, Angel. Dumnezeu știe, ar trebui să știi cum să faci asta.*

Angel a simțit cum începe să râdă. Când a ridicat privirea, Madelaine și Lina se uitau la el, iar lacrimile le dispăruseră.

Și a început să taie pasărea.

•

Luna decembrie a presărat peste Seattle un strat de alb și cenușiu care gemea și trosnea. Nori groși atârnau pe cer, blocând totul, în afară de razele cele mai puternice ale soarelui firav. Copacii goi tremurau îngrămădiți de-a lungul drumului în timp ce vântul se lamenta scâncit printre crengile fără frunze. Seara abia începuse să întunece orizontul.

Angel a simțit o fluturare în stomac pe când conducea mașina spre casa lui Madelaine. Fusese aici în zeci de seri și dimineți de când făcuse dragoste cu ea, dar azi locul arăta diferit. Gheața poleise cărămizile aleii, strălucea pe țigla veche, maro, a acoperișului. Frigul făcea ca totul să pară sticlos și fragil.

A lăsat motorul pornit și s-a dat jos din mașină. Rotocoale de fum se ridicau din țeava de eșapament și dispăreau în aerul rece.

S-a dus la ușa din față și s-a oprit, aranjându-și costumul bleumarin, apoi a bătut.

Lina a deschis ușa. Purta o rochie verde cu mov, cu guler alb din dantelă și o eșarfă mare, albă. Arăta așa de frumos! Angel a simțit un val fulgerător de bucurie pentru că, după toți anii și

momentele pierdute, era aici, întinzându-i mâna acestei tinere adorabile, care era fiica lui.

— Ce face fata mea cea mai grozavă?

Ea a zâmbit.

— Bine. E pregătit totul?

El s-a scuturat, simțind cum îi revin emoțiile.

— Așa sper. Am vorbit cu părintele MacLaren cam de un milion de ori ieri. A spus că alegerile mele muzicale sunt… cam neobișnuite, dar m-a lăsat să fac ce vreau.

De data asta zâmbetul ei a fost puțin nesigur.

— Bun.

A luat-o de mână, s-a uitat în ochii ei.

— Ești pregătită pentru asta?

Ea a dat din cap. Înainte de a putea răspunde, Madelaine a venit în sufragerie în spatele lor. Lina a făcut un pas în spate și Angel a intrat în casă.

Nu-i venea să creadă cât de răpitor de frumoasă era Madelaine. Purta o rochie elegantă de lână, bleumarin și un singur șirag de perle. A îndreptat cutele rochiei.

— De ce te uiți la mine așa?

— Nimic. Haide, să mergem, a spus el.

Pentru o clipă a părut speriată, iar el a înțeles. A întins mâna spre ea și a zâmbit când ea a apucat-o.

— Să nu-ți fie frică, a șoptit.

Au plecat toți trei de acasă și s-au urcat în mașina încălzită. Fără să spună niciun cuvânt, fiecare dintre ei s-a afundat în gânduri și amintiri în timp ce se îndreptau spre biserică.

Angel a tras mașina lângă trotuar și a oprit motorul. Biserica imensă licărea în ultimele raze ale soarelui care apunea. Gheața strălucea la ferestrele cu șprosuri și pe acoperișul înclinat.

Împreună, ținându-se de mână, au mers de-a lungul aleii ce ducea spre cele două uși imense, deschise, ale bisericii. Primul lucru pe care l-a observat Angel au fost lumânările – erau peste tot, zeci și zeci de lumânări albe așezate în candelabre de argint și alamă își aruncau lumina aurie pe

pereți. Coronițe din crenguțe de brad legate cu funde albe mari erau agățate de-a lungul stranelor. Pereții erau căptușiți cu brazi împodobiți cu funde aurii și luminițe albe.

La altar era o coroniță uriașă în formă de inimă, făcută din trandafiri albi și crenguțe de brad, ținute împreună de funde aurii, în centrul coroniței era o fotografie de-a lui Francis, cu fața încreștită de un zâmbet larg și degetul mare de la mâna dreaptă ridicat.

Arăta așa de tânăr, naiv și plin de viață.

— O, Iisuse, a șoptit Angel când a fost lovit de suferință.

— N-am mai văzut poza asta de ani de zile, a spus Madelaine încet de lângă el. Am făcut-o când eram la lacul Crescent, cam acum trei ani…

A auzit tenta guturală a vocii ei și asta aproape că l-a terorizat. A fost nevoie de toată voința pe care o avea ca să-și stăpânească suferința. S-a întors către ea, a văzut tristețea care se instalase adânc în ochii ei și a încercat să zâmbească. Voia să-i spună din nou cât de importantă era pentru el, dar nu părea să-și poată găsi cuvintele. Nu aici, nu acum, când Francis părea așa de aproape și durerea morții lui era așa de înfricoșător de reală.

Madelaine i-a atins obrazul și el s-a speriat, dându-și seama de cât de mult timp stătea acolo fără să spună nimic, doar uitându-se în ochii ei.

— Nu știu dacă pot s-o fac.

S-a uitat la oamenii care erau adunați în spatele lui.

Zâmbetul pe care i l-a aruncat Madelaine era plin de încredere.

— Sigur că ai să poți. Nu este o înmormântare. Este o slujbă care-i celebrează viața.

El a dat din cap și a închis ochii pentru o clipă, încercând să sufoce tristețea care i se tot ridica în piept. Își dorea așa de tare ca asta să fie o sărbătorire a vieții lui Francis, dar scumpe Iisuse, era greu. Cum ai putea să sărbătorești, când tot ce

vrei să faci este să te târăști într-o groapă din care să nu mai ieși niciodată?

Le-a urmat pe Madelaine și pe Lina spre primul rând de strane și s-a surprins pe sine când a îngenuncheat. S-a gândit imediat la Francis – cum ar fi râs fratele lui mai mare dacă l-ar fi văzut îngenunchind în casa Domnului…

Angel s-a agățat de această amintire. Acela era Francis pe care voia să și-l amintească. Nu preotul, ci fratele mai mare care încercase să-l protejeze… bărbatul care avusese grijă de Madelaine și de Lina în toți acei ani și care nu ceruse nimic de la nimeni, cu excepția acceptării iubirii lui…

După foarte mult timp, părintele MacLaren s-a dus la altar. Veșmintele lui albe străluceau în lumina lumânărilor.

— Ne-am adunat împreună în acest anotimp de sărbătoare ca să ne amintim de unul dintre frații noștri. Părintele Francis Xavier DeMarco, cel care a fost una dintre luminile strălucitoare ale acestei parohii. Cu toții vi-l amintiți ca pe un bărbat iubitor, grijuliu, blând, care era întotdeauna acolo când aveai nevoie de el, alături de tine, cu un zâmbet pe față și o inimă binevoitoare. Am plâns trecerea lui în neființă și vom continua s-o facem chiar în timp ce sărbătorim faptul că el este acum alături de Dumnezeul pe care l-a iubit cu atâta dăruire. S-a întors și a ridicat un braț către Angel. Îl avem alături de noi pe fratele părintelui Francis, care nu a putut participa la înmormântare și își dorește să spună acum câteva cuvinte.

Madelaine l-a strâns de mână pe Angel.

Angel a înghițit în sec. Simplul fapt de a sta în picioare i s-a părut cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Nesigur pe el, a mers spre altar și și-a ocupat locul alături de părintele MacLaren.

S-a uitat la mulțimea de fețe ovale și s-a simțit deplasat. Toți acești oameni – străini – îl știau pe Francis mai bine decât el; oricare dintre ei avea,

probabil, de spus cuvinte mai autentice și mai bune despre el.

Tristețea care a urmat a fost aproape copleșitoare. Angel și-a plecat capul. După foarte mult timp, și-a găsit cuvintele.

— Voi toți ați cunoscut o altă fațetă de-a lui Francis decât mine, a început el să vorbească încet, găsindu-și calea prin întuneric vorbă cu vorbă. Vorbiți despre un preot grijuliu și liniștit, dar asta nu seamănă cu persoana pe care am cunoscut-o eu niciun pic. Eu am cunoscut un frate mai mare care mă aștepta întotdeauna ca să meargă acasă cu mine după antrenamentul de fotbal, chiar dacă avea așa de multe lucruri mai bune de făcut; am cunoscut un copil deșirat cu un zâmbet strâmb care întotdeauna credea în mine, chiar când îi demonstram că se înșela. Am cunoscut un băiețel care fura prăjituri cu mine într-o zi și pe urmă mă punea să le mănânc, deoarece să irosești mâncare este un păcat mai mare decât să o furi. Am cunoscut un tânăr care m-a ținut în brațe când am plâns și mi-a promis că într-o bună zi avea să facă în așa fel încât totul să fie bine… Dar nu i-am acordat niciodată o șansă. Obișnuiam să cred că mi-era frică să cred în el; adevărul este că mi-era frică să cred în mine. Dacă aș fi crezut… A oftat. Dacă aș fi crezut, nu aș fi stat azi aici, povestindu-vă despre un bărbat pe care l-am iubit, dar pe care nu l-am cunoscut…

S-a întors și s-a uitat la fotografia lui Francis din mijlocul coroniței și brusc a simțit un dor profund pentru fratele lui. Nu părea să se poată agăța de amintirile lui, nu putea găsi una despre care să poată vorbi. Voia să găsească ceva care să-i facă pe toți să râdă, să transforme acest moment chinuitor în altceva, în ceva mai puțin dureros.

Dar nu a știut ce să altceva să facă, sau să spună, sau să gândească, în afară de: *Mi-e dor de tine, Francis, îmi pare rău…*

A văzut-o pe Madelaine ridicându-se în picioare în mijlocul mulțimii. S-a întors către dirijorul corului și a făcut un semn scurt din cap. S-a auzit o scurtă bâjbâială printre casete, apoi muzica a început: *That Old Time Rock'n Roll,* de Bob Seger și Silver Bullet Band.

Versurile au venit spre el ca un prieten vechi… acest fel de muzică îți alină sufletul…

Muzica a crescut în biserică, extrem de nepotrivită, și l-a dus înapoi în copilărie, înapoi în zilele nebune în care el și Francis erau împreună tot timpul, când nu se aveau decât unul pe celălalt. Dansaseră pe cântece ca acesta, râseseră pe ritmurile lor și le ascultaseră din nou și din nou la acel patefon vechi din sufragerie.

S-a uitat la Madelaine și a văzut că râdea printre lacrimi. A văzut cum privea în gol cu ochii umezi și a știut că își amintea de Francis. Francis al lor. Nu preotul tăcut, serios, ci copilul blond, ciudățel, cu ochi albaștri, albaștri, un zâmbet care părea să lumineze încăperea și o inimă mare cât o zi pe post.

Într-o fracțiune de secundă și-a amintit tot, vremurile bune și pe cele rele, nopțile în care râseseră și diminețile când plânseseră.

Și nu și-a putut imagina de ce plecase vreodată sau de ce nu se întorsese. La acest gând, a simțit lacrimile înțepându-i ochii și în câteva secunde nu a mai putut să focuseze. Biserica sclipitoare a început să plutească în fața ochilor lui, până a ajuns să nu se mai distingă nimic altceva decât mâzgăleala albă a florilor și a luminilor pâlpâitoare de la lumânări. Știa că nu avea să uite niciodată mirosul acestei biserici – că de acum înainte, când avea să simtă miros de brad și trandafiri, avea să se gândească la fratele lui.

Sunt acasă, Franco… Și-a strâns ochii, fără să se simtă rușinat de lacrimile care îi curgeau pe obraji. *Sunt din nou acasă, fratele meu, și de data asta nu mai plec nicăieri.*

Gândurile i s-au îmbulzit în cap și a încercat să facă ordine între ele, a încercat să găsească cuvintele pe care să i le ofere bărbatului pe care la iubit așa de profund, dar până la urmă și-a dat seama că nu conta. Nu era despre cuvinte sau scuze sau amintiri – era despre simplitatea iubirii.

Doar atât. Iubirea unui frate, iubirea unui tată, iubirea familiei. Și iubirea nu era precum trupurile – nu dispărea, niciodată. Rămânea acolo, în interiorul tău, încâlcită între momente și amintiri.

A deschis ochii încet, le-a văzut-o pe Madelaine și pe Lina prin pojghița usturătoare a lacrimilor. O *să merg până la capăt cu ele, Franco. Jur în fața lui Dumnezeu că o s-o fac.*

Muzica s-a oprit brusc și neașteptat și liniștea a cuprins din nou biserica. Angel s-a uitat la mulțimea de oameni și și-a dat seama că nu erau deloc străini. A văzut-o pe bătrâna doamnă Costanza de la florăria din colț și pe domnul Tubbs de la garajul de pe Tenth Street și pe domnul Fiorelli, farmacistul…

S-a concentrat asupra lui Madelaine și a Linei și le-a aruncat un zâmbet tremurat, din inimă.

— Nu vă pot mulțumi îndeajuns. Când mă uit în jur, îl văd pe fratele meu, văd frânturi din bărbatul care a devenit. Pot să văd felul în care a atins viețile voastre și știu cât de mult trebuie să fi însemnat fiecare din voi pentru el. Și mai mult decât orice, vă mulțumesc pentru că l-ați iubit, că ați ținut la el și pentru că l-ați lăsat să vă iubească. Lumea va fi un loc puțin mai întunecat fără el, dar știu acum că el nu va fi niciodată cu adevărat dus… fiindcă trăiește prin noi.

Capitolul 28

Lina s-a privit în oglindă și i-a venit să urle. Părul îi arăta îngrozitor. S-a uitat la rochia pe care mama ei o cumpărase pentru ea; era întinsă pe patul desfăcut, o fâșie glorioasă, sofisticată, de catifea bleumarin.

Dorința i-a strâns pieptul. Nu avea nicio importanță dacă ar fi purtat rochia aceea frumoasă – nu avea cum să se integreze. Toate acele majorete snoabe aveau să râdă cu lacrimi când împielițata de Lina Hillyard avea să treacă pragul liceului îmbrăcată într-o rochie fără bretele. Practic, putea să audă chicotelile lor acum. *Ia uitați-vă la partenera lui Owen. Din ce cimitir s-a extras?*

Nu putea să se ducă. Nu putea.

Cineva a bătut la ușă.

— Intră, a spus Lina, întorcându-se.

Mama ei stătea în ușă, ținând în brațe un coș mare de nuiele.

Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri de lână care o făcea să pară cu un fund cam de zece centimetri și un pulover pufos verde care îi accentua ochii vezi argintii. Nicio șuviță de păr nu era nelalocul ei și machiajul era perfect. Era așa de frumoasă încât Linei îi venea să vomite.

Mama i-a aruncat un zâmbet ezitant, scurt.

— M-am gândit că aș putea să te ajut să-ți aranjezi părul.

Lina s-a burzuluit în mod automat. A auzit cenzura subtilă din vocea mamei ei și aproape că a răbufnit. Apoi s-a uitat la ea – și nu i-a văzut nicio urmă de dezaprobare pe față, doar o dorință sinceră de a ajuta. Și poate puțină teamă ca Lina să nu facă o criză și să refuze.

— Lina? a spus ea, înaintând în timp ce închidea ușa în urma ei. Ești bine?

Din cauza întrebării, rostite așa de încet și pe un ton plin de îngrijorare, Lina aproape s-a prăbușit.

— Nu știu, mamă. Mă gândeam să împachetez toată asta. Oricum, cui îi pasă de un nenorocit de bal de la școală?

Mama a pus coșul pe dulapul cu sertare și a tras un scaun.

— Îmi aduc aminte când eram aproape de vârsta ta – numai câteva luni mai mică – și am citit despre banchetul local în ziar. Un zâmbet i-a ridicat colțul gurii. Voiam să merg, dar bineînțeles, nici nu se punea problema. Tata nici măcar nu ar fi luat în considerare posibilitatea aceasta – și oricum nu avea cine să mă ducă.

Lina s-a uitat șocată la mama ei. Suna așa de… umană – deloc Domnișoara Perfecțiune și Cardiologul Veșnic în Control. A dat la o parte tivul rochiei și s-a așezat pe pat.

— Zi mai departe.

Mama i-a aruncat un zâmbet conspirativ.

— I-am spus că trebuia să mă duc la biblioteca medicală UW ca să studiez o lucrare pentru meditatorul meu. M-a condus și am așteptat la fereastră până a plecat. Când am fost sigură că plecase, m-am furișat afară din bibliotecă și am mers pe jos șaisprezece străzi pe o ploaie torențială până la liceul Ridgecrest.

Lina s-a aplecat în față.

— Cum a fost?

Mama a oftat nostalgică.

— A fost… magic. Luaseră cele mai obișnuite lucruri – sclipici, șervețele de hârtie, staniol – și transformaseră acel liceu uriaș într-un castel de iarnă, precum cel din *Doctor Zhivago.* Tema era „Nopți în satin alb”. A râs, aparent surprinsă că-și amintise ceva așa de lipsit de importanță. În orice caz, m-am îngrămădit la ușă ca un șoarece de bibliotecă, urmărindu-le pe toate acele Cenușărese dansând. Zâmbetul i-a dispărut și vocea i s-a transformat într-o șoaptă. Atunci mi-am dat seama

cât de singură eram de fapt, cât de diferită de celelalte fete. Mama m-ar fi lăsat să merg – sau cel puțin așa-mi place să cred.

Lina începea s-o vadă pe mama ei ca pe o tânără, înfricoșată și singură în casa aceea mare de pe colină. Și-a amintit gratiile pe care le văzuse la geamul dormitorului și cuvintele ei *Vezi? Nu ai cel mai rău părinte din lume.* Dintr-odată s-a simțit… conectată cu mama ei. Ca și cum ar fi avut până la urmă ceva în comun, ca și cum mama ei ar fi putut cu adevărat s-o înțeleagă.

— Dar poate nu te-ai fi integrat – nu te cunoștea nimeni. Poate ar fi făcut mișto de tine.

— Da, a spus mama, uitându-se fix la Lina. Sunt multe situații în viață când nu te integrezi. Dar trebuie să mergi înainte și să-ți găsești un loc al tău. Despre asta e maturizarea. Despre a fi puternic și a crede în tine – chiar și atunci când ți-e cel mai frică.

Lina și-a mușcat buza.

— Prietenii lui Zack nu mă vor place. Am o… reputație proastă, iar el este impecabil.

Mama s-a uitat ca și cum ar fi înțeles cu adevărat.

— Aș vrea să-ți pot da o pastilă magică care să facă să fie totul bine, dar cred că am greșit cu tine pretinzând că viața este întotdeauna ușoară. Câteodată e grea și incorectă și câteodată oamenii sunt răi și egoiști. A întins brațul și a apucat mâna Linei. Dar știu un lucru: tu ești o fată inteligentă și frumoasă și ai un tânăr minunat care vrea să petreacă o seară dansând cu tine. Dacă nu te duci pentru că ți-e frică, o s-o apuci pe un drum lung și pustiu. Crede-mă, știu cum frica poate să pună stăpânire pe tine, și odată ce te pătrunde, ruinează totul. Nu lăsa să ți se întâmple asta, puiule.

Lina știa că mama ei avea dreptate. Niciodată înainte nu lăsase frica să-i conducă viața și nu era cazul să înceapă acum. I-a aruncat mamei ei un zâmbet rapid.

— Poți să mă faci drăguță din nou?

Madelaine a rânjit.

— O, puiule, asta e partea cea mai ușoară.

* * *

Soneria a sunat exact la ora 7.45. Madelaine a sărit când a auzit sunetul și a dat drumul ceainicului pe aragaz. Acesta a căzut cu un zăngănit și a alunecat într-o parte, împrăștiind apă peste suprafața de oțel neagră. Madelaine a râs din cauza emoțiilor pe care le avea și și-a șters mâinile pe o cârpă de bucătărie. Apucând aparatul de fotografiat, s-a grăbit la ușă și a deschis-o, așteptându-se să-l vadă pe Zack în fracul închiriat.

Dar Angel era cel care stătea pe terasă. Era îmbrăcat cu o salopetă albastră largă ce era închisă până la gât.

Madelaine i-a zâmbit.

— Ai venit să-mi repari țevăraia din baie, nu-i așa?

Zâmbetul pe care i l-a aruncat era așa de sexy, încât i-a tăiat respirația. A scos un buchet uriaș de trandafiri roz de la spate.

Ea și-a reținut un zâmbet.

— Pentru mine?

Angel a scuturat din cap.

— Nu ești singura doamnă din viața mea, știi.

Madelaine l-a iubit în acea clipă mai mult decât ar fi crezut că e posibil. Zâmbind, s-a dat la o parte ca să-l lase să intre.

Angel a pus florile pe masă.

— Este gata?

Madelaine a văzut emoția din privirea lui în timp ce se uita spre dormitorul Linei și a trebuit să-și sufoce un zâmbet.

— Aproape. Tu ești gata?

A părut speriat de întrebare, ca și cum ar fi crezut că-și ascunsese bine anxietatea. Apoi i-a surprins privirea și a zâmbit.

— Nu cred, Mad. Ești sigură că e suficient de mare ca să aibă întâlniri?

— Aveam vârsta ei când te-am întâlnit pe tine, și noi am…

— Nu-mi aminti de asta.

A încercat să zâmbească din nou, dar părea slăbit și puțin bolnav. A plecat de lângă masă și a început să se plimbe prin cameră. Se tot uita înspre camera Linei, apoi la ușa din față, și cu fiecare privire aruncată, avea buzele mai strânse.

Ea s-a așezat pe canapea și a bătut cu palma perna de lângă ea.

— Vino aici.

Angel s-a dus acolo și s-a prăbușit lângă ea. Trecând un braț în jurul umerilor ei, a tras-o mai aproape.

— Iisuse, sunt la fel de nervos ca o pisică pe acoperișul fierbinte. Nu știu ce să zic de porcăria asta cu rolul de tată. Nu cred că voi fi bun nici măcar un pic.

Madelaine s-a sprijinit de el, bucurându-se de confortul trupului lui, de senzația brațului lui în jurul ei.

— Bine ai venit în lumea părinților! Nu este o meserie, este o aventură.

Focul din șemineu a trosnit în tăcerea care s-a lăsat între ei. Ea s-a cuibărit mai aproape. Era în continuare frământată și emoționată în legătură cu balul, dar ceva din faptul că-l avea pe Angel acolo cu ea, împărtășindu-i emoțiile, făcea ca totul să pară gestionabil, poate chiar puțin plăcut.

— Presupun că așa se simt toți părinții când fiicele lor se duc la primul bal de la școală.

S-a întors către ea cu o expresie serioasă pe față.

— Porcăria asta cu tata mă sperie.

Madelaine i-a atins fața, uitându-se în sus la el.

— Te sperie pentru că este pentru *totdeauna* și tu ești genul *niciodată.* Chiar în timp ce a rostit cuvintele și a auzit adevărul lor, a simțit tristețea cuprinzând-o. Dar faci o treabă grozavă, serios.

Înainte ca Angel să răspundă, s-a auzit din nou soneria.

S-au depărtat automat, ca doi adolescenți care au fost prinși de părinți. Apoi s-au uitat unul la altul și au izbucnit în râs.

Cu un oftat, Angel s-a ridicat în picioare și s-a dus la ușă, poftindu-l pe Zack în casă.

— Zachary Owen, a spus Angel, studiindu-l pe băiat cu o privire îngustă, dezaprobatoare.

— Buu… nă ziua din nou, domnule DeMarco.

Angel nu a zâmbit. S-a întors către Madelaine.

— Dă-mi aparatul ăla foto. Vreau să-i fac o poză – în scopul identificării.

— Eu… eu… eu…

— Angel! a spus Madelaine izbucnind în râs în timp ce se ridica în picioare.

Angel a râs stânjenit și l-a bătut pe Zack cu palma peste spate.

— Doar puțin umor de părinte.

Zack s-a relaxat și a tușit un râs anemic.

— O.

— O aduci acasă înainte de miezul nopții? a întrebat Angel tăios.

Zack a dat din cap și le-a arătat ceasul.

— Așa o să fac.

— Ai baterii la ăla? Dacă nu…

Angel s-a uitat la ceasul Rolex de la încheietura lui.

Madelaine l-a apucat pe Angel de braț, strângându-l așa de tare, încât a scos un mic sunet.

— Nu-ți face griji, Zack, a spus ea, aruncându-i lui Angel o privire cu subînțeles. Avem încredere în tine.

Angel s-a întors către ea și pe față nu i se citea nici fărâmă de încredere. Sprâncenele lui negre și groase erau unite în mod înfricoșător și buzele erau lipite într-o linie subțire. Când a deschis gura ca să vorbească, ea a scuturat din cap cu fermitate.

Privirea lui Angel s-a îndreptat spre Zack, apoi spre Madelaine.

— Mă duc după Lina, a spus el.

Madelaine aproape că a izbucnit în râs din cauza vocii lui posace.

— Așa să faci.

Angel a strâns buchetul de trandafiri și a traversat holul spre camera Linei. Spre meritul său, nu s-a uitat înapoi nici măcar o dată.

Madelaine i-a zâmbit lui Zack.

— Acum învață cum să fie tată.

Zack s-a tras de guler.

— Face treabă bună.

Apoi între ei s-a lăsat tăcerea. Madelaine l-a studiat pe tânăr pe furiș. Era slab ca varga și ciudat de înalt în fracul bleumarin închiriat, cu părul nisipiu proaspăt tuns căzut peste frunte. Obrajii îi arătau ca și cum ar fi fost frecați cu un șmirghel foarte fin.

Înainte să poată întreba cum merge școala, a auzit ușa Linei deschizându-se și s-a uitat spre coridor la timp ca s-o vadă ieșind din camera ei.

Lui Madelaine i s-a tăiat respirația. Lina stătea pe hol, cu fața spre tatăl ei. Catifeaua albastră a rochiei fără bretele îi atârna pe corp în valuri care păreau în unele locuri de un albastru electric și negre în altele. Părul negru ca smoala era dat la o parte de pe frunte și era ținut de o bentiță argintie strălucitoare care se asorta cu pantofii și cu geanta.

Arăta așa matură. Madelaine a simțit un val de emoții – regret, frică, mândrie. Și-a dat seama dintr-odată că fetița ei avea să fie femeie în curând, iar apoi avea să plece, iar revelația i-a adus lacrimi înțepătoare în ochi.

A șters lacrimile și s-a uitat la Lina și la Angel, urmărind cu răsuflarea tăiată cum Angel îi oferea fiicei lui cei doisprezece trandafiri. Chiar și de la distanță, Madelaine a văzut cum Linei îi dădeau lacrimile.

O, *Doamne,* s-a gândit Madelaine. Voia să așeze acest moment în inimă ca pe o fotografie neprețuită. Când avea să fie bătrână și căruntă, să-l poate scoate, să-l mângâie, amintindu-și…

Din automatism, s-a întors să se uite la Francis.

Dar el nu era acolo.

Ștergându-și umezeala de la ochi, s-a uitat spre tavan, încercând să-și imagineze stelele strălucind peste raiul negru de dincolo de ele. *Sper că vezi asta, Francis… primul ei bal…*

Lina a dat colțul și s-a așezat lângă șemineu.

Zack a murmurat când a văzut-o.

— O, Doamne.

Lina a pălit. Mâinile i s-au ridicat spre păr, pe care l-a aranjat pe spate.

— E ceva în neregulă?

— Arăți superb, a spus Zack, rânjind cu gura până la urechi.

Un zâmbet a traversat fața Linei, luminându-i ochii, până când au ajuns să arate ca niște flăcări albastre dansând sub genele ei negre, dese. Buzele erau colorate în roz.

— Mulțam.

Zack a pornit către ea, scoțând o cutiuță de plastic.

— Este un buchețel pentru încheietură. Cel de la florărie a spus că e cel mai bun dintre toate.

— Iisuse, a oftat Lina, uitându-se la bobocii albi delicați. E frumos. Și-a strecurat banda elastică peste încheietură și a ridicat-o ca s-o vadă toată lumea.

— OK, copii, a spus Madelaine, întinzându-se după aparatul de fotografiat. Duceți-vă în fața pomului de Crăciun. Vreau să fac niște poze.

Lina a dat ochii peste cap.

— Oo, mamă…

Madelaine a dat din mână râzând.

— Haide.

Lina și Zack s-au apropiat stânjeniți unul de altul. El și-a strecurat brațul în jurul taliei ei micuțe și Lina a ridicat mâna cu buchețelul ca să se vadă în poză. În spatele lor, pomul de Crăciun strălucea în sute de luminițe multicolore.

Zâmbind, Madelaine a făcut câteva fotografii.

— Bine, acum una cu tatăl tău.

Zack a dispărut în stânga și Angel i-a luat locul. A încolăcit un braț în jurul Linei și a tras-o mai aproape, zâmbind pentru cameră.

Madelaine i-a văzut prin vizor și s-a încruntat, dând la o parte aparatul din dreptul feței.

— Mai lasă-mă cu zâmbetul ăsta de revistă, Angel. Vreau să văd tatăl, nu un șmecher de la Hollywood.

Angel a părut derutat pentru o secundă, apoi un zâmbet lent, plin de admirație i s-a întins pe față.

— Doamne, ce femeie pretențioasă, a comentat el.

— Cardiolog, a fost răspunsul dat printre râsete al Linei. Toți sunt așa.

Madelaine a râs, făcând poze în continuare. Doamne, cum iubea acest moment, acest sentiment. Era opusul fiecărei amintiri din copilăria ei, erau toate visurile pe care le avusese vreodată, prinzând contur.

S-a întrebat cât avea să dureze de data asta, cât timp îi era permisă o asemenea fericire unui om.

A vrut să se ducă la el în acea clipă, să-și strecoare brațele în jurul lui, știind că avea să fie întotdeauna acolo, în sufrageria ei, ca și cum acolo ar fi fost locul lui, zâmbindu-i cu acea nepăsare în ochii verzi.

— Doamnă Hillyard, a spus Zack, întrerupându-i gândurile. Lăsați-mă să fac o poză cu întreaga familie.

Întreaga familie.

Doamne, și-o dorea așa de tare, că durea.

A abandonat aparatul de fotografiat și s-a grăbit lângă șemineu. A văzut cele trei șosete agățate de polița decorată cu crenguțe de brad și nu a putut să se abțină din zâmbit. S-a strecurat în locul de lângă Angel și i-a simțit mâna așezându-se posesiv pe șold.

A părut așa de incredibil de potrivit să stea acolo, toți trei, legați de mult mai multe lucruri

decât brațele care îi țineau împreună. Numai dacă ar fi putut să dureze. Știa că zâmbetul pe care îl înfățișase în fața aparatului de fotografiat fusese unul trist și mai mult decât melancolic.

— Zâmbiți, doamnă Hillyard.

Și-a alungat melancolia și s-a concentrat pe bucuria momentului. Când a auzit clicul discret al aparatului și a văzut lumina orbitoare a blițului, Madelaine a știut că surprinseseră momentul pentru totdeauna.

Și și-a spus că pentru moment era suficient.

•

Liceul era așezat pe o parcelă mare de pe colț, iar fațadele laterale din cărămidă erau luminate ici-colo de spoturi așezate în iarba maronie de iarnă. Un panou imens îl menționa drept căminul echipei Panthers. Când l-a văzut, Lina a sărit pe loc. Gura i s-a uscat de emoție.

Zack a manevrat mașina spre parcarea elevilor. A oprit, s-a dat jos și s-a grăbit până la portiera pasagerului, pe care a deschis-o. Lina a pășit în aerul rece, adunându-și mâinile împreună ca să le oprească din tremurat.

Peste tot copiii coborau din mașini și se adunau chicotind, trăncănind, în grupuri. Băieții băteau palmele, iar fetele scoteau triluri, admirându-și reciproc ținutele.

Lina a recunoscut zeci de fețe pe când s-a apropiat împreună cu Zack de un grup de copii. A fost un moment de mirare împietrită când toată lumea s-a întors și s-a uitat la ea. Dar un chip i-a atras atenția, o pereche de ochi de la care nu-și putea muta privirea.

Cara Milston era în mijlocul mulțimii. Se zgâia la Lina.

Zack a strecurat un braț în jurul Linei și a strâns-o cu delicatețe.

— O știți cu toții pe Lina?

Încet, Cara a dat drumul mâinii prietenului ei sportiv și s-a dus către Lina într-un nor de satin alb

strălucitor.

— Bestială rochie, Lina!

Avea vocea scăzută, puțin nesigură.

Lina nici nu și-a dat seama că-și ținuse respirația până când nu i-a dat drumul într-un suspin șuierător. Un zâmbet timid i-a ridicat un colț al gurii. Și-a amintit dintr-odată un milion de lucruri despre ea și Cara – zilele în care împărțiseră prânzul stând la locul de joacă, nopțile petrecute împreună acasă la una dintre ele. Și-a dat seama cu o ferocitate neașteptată că-și dorea toate astea din nou.

— Mulțumesc.

A încercat să se gândească ce să-i spună Carei, dar nu i-a venit nicio idee.

Cara a zâmbit.

— Mi-a fost dor de tine, Lina.

Lina și-a dat seama atunci cât de simplu era. Tot ce trebuia să facă era să spună ce era în inima ei și ăsta ar fi fost un început.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Cara.

A zâmbit.

Apoi noaptea a căpătat o calitate magică, măreață. Cerul părea mai mare și mai întunecat, ca o draperie presărată cu stele. Frunzele căzute zăceau împrăștiate pe drumul până la școală, agățându-se de tocurile fetelor și lipindu-se de dresurile lucioase.

Au intrat toți, vorbind, râzând, în liceu. Lina era singura dintre ei care nu se oferise voluntară în comitetul de decorare, și când a văzut ce făcuseră la interior, a rămas trăsnită.

— Doamne, arată grozav!

Tifonul atârna în falduri unduite în fața pereților de culoarea vaniliei. Hârtia albă de împachetat era lipită pe podeaua terenului de baschet, iar suprafața era întesată cu sclipici argintiu și auriu. Un pom de Crăciun uriaș domina încăperea, iar crengile lui erau pline de luminițe albe și stele din staniol. În colț, un panou ce înfățișa un tărâm de

basm iarna, reprezenta fundalul în fața căruia cuplurile își imortalizau seara. Formația interpreta o muzică gălăgioasă pe o scenă octogonală de la capătul sălii de sport.

Cara s-a strecurat lângă ea.

— Am avea nevoie de niște ajutor ca să decorăm pentru balul de primăvară Sadie Hawkins.

Lina se simțea nesigură pe sine.

— Nu… nu prea am talent.

Cara a râs, un sunet înalt și limpede, precum clinchetul clopoțeilor de argint.

— Știi să folosești banda adezivă?

Lina s-a simțit imediat ca o idioată. Obrajii i s-au înroșit și i-a venit să arunce niște cuvinte răutăcioase. Și-a mușcat limba când și-a dat seama că fosta ei prietenă nu râdea de ea – o invita pe Lina să participe. Și Lina – idioata care era – stătea acolo cu gura căscată.

— Știu să folosesc banda adezivă.

Înainte de răspunsul Carei, Zack a apucat-o pe Lina de mână și a târât-o pe ringul de dans. O versiune răsuflată a cântecului *Hootie and the Blowfish* pulsa din boxele uriașe din colț.

Lina nu s-a putut abține din râs când Zack a răsucit-o în mulțime și au început să danseze.

Era începutul celei mai fericite nopți din viața ei.

•

Madelaine se plimba încoace și încolo prin sufragerie, mutând ornamentele de pe o masă pe alta, studiind mărcile producătorilor de pe farfuriile din porțelan pentru bomboane ca și cum nu le-ar mai fi văzut niciodată. Fiecare decorațiune de Crăciun îi reținea atenția în mod insistent. A cincisprezecea oară în tot atâtea minute, s-a uitat la ceasul de pe poliță. Pomul de Crăciun strălucea în colț.

— Treizeci de minute, a spus ea, mai mult pentru sine, decât lui Angel. Ar trebui să danseze

acum.

Angel a întors fața de la fereastră, unde stătuse tăcut și nemișcat în ultimele treizeci de minute.

— OK, destul.

Madelaine s-a oprit și s-a uitat la el.

— Ce vrei să spui?

— Este la bal, se simte minunat. Nu a fost răpită de teroriști. O să încerc să-mi uit fantezia pesimistă – care, apropo, este că se urcă în mașină cu băiatul ăla roșu la față și continuă să meargă, oprindu-se numai atât cât să rămână însărcinată și să tâlhărească un magazin de băuturi.

Madelaine a râs și s-a simțit bine.

— Ai dreptate. Trebuie să ne relaxăm.

Angel a tras draperiile din sufragerie și s-a întors, aruncându-i un zâmbet arzător.

— Acum te am numai pentru mine.

Madelaine a simțit un fior de nerăbdare.

— Mă ai.

— Bun, hai să vorbim.

Madelaine știa că arăta ridicol de dezamăgită, dar nu se putea abține.

— Suntem în sfârșit singuri și tu vrei să vorbești?

A apucat-o de mână și a condus-o la canapea. S-au așezat unul lângă altul și Angel s-a întors cu fața spre ea.

— Ai spus mai devreme că sunt genul *niciodată.*

Inima lui Madelaine a părut să se oprească pentru o secundă, apoi a luat viteză.

Apoi a încercat să glumească pe tema asta.

— Las-o baltă, n-am vrut să spun…

— Ce ai vrut să spui?

Nu exista nicio urmă de glumă în ochii lui, numai o intensitate care-i tăia respirația. Știa că pentru el era important ce avea să spună și ea era derutată. Voia să divulge faptul că-i era frică – frică de așa de multe lucruri, să-l iubească, să nu-l iubească, de toate.

— Am vrut să spun că te cunosc, Angel. Știu ce fel de om ești. S-a uitat în sus la el, încercând să zâmbească. Nu mai am șaisprezece ani și nu-mi poți frânge inima așa cum ai făcut-o dată trecută. Putem… de data asta… doar să fim împreună. Fără promisiuni, fără garanții. Este suficient pentru mine.

S-a uitat la ea cu tristețe.

— Pentru mine nu este suficient, Mad.

— Ce vrei să spui?

Privirea lui Angel s-a mutat de pe fața ei, s-a plimbat prin cameră de parcă ar fi căutat ceva. După mult timp, i-a luat mâna și i-a pus-o pe pieptul lui. Madelaine a simțit ritmul fluturat al inimii lui sub pânza groasă de bumbac a salopetei.

— Îmi doresc așa de multe pentru noi, Mad. Vreau să fiu aici pentru tine, cu tine, pentru totdeauna. Vreau să-i legăn pe nepoții și pe strănepoții noștri pe genunchi. Vreau să mă culc în fiecare seară alături de tine și să mă trezesc în fiecare dimineață alături de tine, pentru tot restul vieții… dar nu știu cât va fi asta.

Cuvintele au pătruns-o profund, s-au încolăcit în jurul inimii ei și i-au adus lacrimi în ochi.

— Nimeni nu știe vreodată lucrurile astea, Angel.

— Am pierdut o parte așa mare din viața Linei… S-a uitat din nou în altă parte. Aș vrea să pot avea acei ani înapoi. I-am dat la o parte așa ușor… Nu voi mai face asta niciodată. Te iubesc, Madelaine Hillyard. Și știu că am mai spus asta, dar va trebui pur și simplu să-mi mai acorzi o șansă.

Totul era acolo, în cuvintele pe care le oferea, în privirile din ochii lui, tot ce-și dorise vreodată. Iubirea, familia, angajamentul – tot. Îl voia lângă ea pe această canapea și în patul ei atât de mult timp cât putea să însemne „pentru totdeauna”.

Voia să răspundă, dar cuvintele i-au rămas în gât și nu voiau să iasă. Apoi el a prins-o, sărutând-o cu

atâta pasiune, încât lumea a început să se învârtă. S-a agățat de el, iar iubirea pe care o simțea era o înțepătură ascuțită în piept.

Angel s-a retras puțin. Avea respirația neregulată și superficială în timp ce-și odihnea buzele de obrazul ei.

— Spune, Mad, spune înainte să prefac această casă în mici fărâme.

Ea s-a retras, râzând. Și-a dat seama că întotdeauna avea să fie așa cu el. Întotdeauna avea să fie capabil să-i zdruncine simțurile și s-o deruteze și întotdeauna avea să pretindă lucruri în felul acela arogant și egoist al lui, de parcă lumea i-ar fi datorat ceva. Și avea să fie întotdeauna singura persoană pe care și-ar fi dorit-o pe canapeaua ei.

— Te iubesc, Angel DeMarco. Și dacă iei asta ușor iar, o să…

I-a acoperit gura cu a lui, șoptind.

— Niciodată.

A sărutat-o până a lăsat-o fără răsuflare. Apoi, cu o bruschețe care ar fi trebuit s-o surprindă, dar nu a făcut-o, s-a ridicat în picioare și a tras-o în mijlocul camerei.

— Stai aici.

Ea a protestat, iar el a ignorat-o. În loc de asta, a făcut turul încăperii și a stins toate luminile, până ce s-a făcut complet întuneric, cu excepția roșului aprins al focului și a auriului și albului strălucitor din pomul de Crăciun.

— Închide ochii.

Madelaine nu se putea abține din râs.

— E puțin fără sens, nu crezi? E întuneric oricum.

— Doctorii, a spus el cu o batjocură disprețuitoare. Tu închide ochii. Zâmbind, s-a supus.

— Am senzația că nu ești obișnuit să ieși cu femei de carieră.

L-a auzit chicotind.

— Cele mai multe dintre femeile cu care am fost aveau IQ-ul unui șoarece de câmp. Acum, ține ochii închiși.

— Și trupurile iepurașilor Playboy, a murmurat Madelaine în barbă.

A stat acolo cu ochii închiși, brațele încrucișate, încercând să-și dea seama ce făcea Angel. A auzit ușa din față deschizându-se, apoi închizându-se. A ascultat și a știut că nu mai era în casă. S-a gândit să tragă cu coada ochiului, dar a hotărât că n-ar fi fost distractiv.

În depărtare, a auzit portiera unei mașini deschizându-se și închizându-se; câteva secunde mai târziu, ușa de la casă s-a deschis din nou. Angel trăgea ceva – un scaun – pe podeaua de parchet. Lemnul a trosnit și a gemut și Madelaine s-a gândit că Angel se urca pe scaun. Apoi l-a împins în spate de-a lungul pardoselii.

— OK, să nu te uiți, a spus el din nou și l-a auzit apropiindu-se de ea.

L-a simțit aproape, așa de aproape încât putea mirosi izul de mosc al after-shave-ului lui și umezeala caldă a respirației lui pe frunte. A început să-i deschidă nasturii de la pulover.

Ea a ținut ochii închiși numai cu o voință extraordinară. El nu a spus nimic, nu a atins-o nicăieri decât pe pulover, desfăcând pe rând fiecare nasture. Apoi a dat jos puloverul și și-a trecut senzual palmele peste umerii ei goi.

Aerul rece i-a traversat pielea goală, i-a ridicat părul pe brațe.

A auzit oasele lui Angel trosnind în timp ce îngenunchea în fața ei. I-a desfăcut cureaua de piele și a lăsat-o să atârne, apoi a desfăcut nasturii de la centură și încet-încet, a deschis fermoarul. I-a simțit buricele degetelor trecându-i peste buric.

Pantalonii i-au căzut pe podea. Mâinile lui s-au lipit de coapsele ei, marcând-o cu fierbințeala lor, apoi s-au dus în sus, pe picioare, s-au cufundat în talie și au continuat să urce spre sâni. În ultima

clipă, atingerea lui s-a mutat pe spatele ei, unde a desfăcut sutienul, pe care l-a lăsat să cadă pe podea împreună cu pantalonii.

A încercat să se imagineze așa cum o vedea el acum, stând în mijlocul sufrageriei, luminată numai de auriul blând al focului din șemineu, îmbrăcată în nimic altceva decât chiloți și șosete negre până la genunchi. Era incredibil de erotic să-și imagineze cum arăta, să se vadă așa cum o vedea el.

A așteptat cu răsuflarea tăiată ca el s-o atingă. Pielea a părut să se încordeze de nerăbdare, pulsul i-a crescut. Dar el nu a atins-o. În schimb, i-a strecurat ceva mătăsos și alunecos peste cap. Știa că era o rochie – poate o cămașă de noapte – care îi îmbrățișa fiecare curbură a corpului și ajungea până în pământ. Mătasea foșnea și se simțea delicioasă pe piele.

Angel s-a îndepărtat de ea și a simțit o mică frustrare.

— Angel, a spus ea, dorindu-l înapoi, tânjind după atingerea lui.

S-a auzit un clic electronic și a pornit muzica. Vocea blândă, romantică a lui Dan Fogelberg a plutit în cameră. *Longer*[15]. A recunoscut imediat cântecul și a zâmbit din cauza a cât de romantic era.

— Deschide ochii, a spus Angel, și Madelaine și-a dat seama că era chiar în fața ei. Zâmbind, a deschis ochii.

Era îmbrăcat cu un frac negru superb – și era uluitor de chipeș. O îmbrăcase într-o rochie pe lângă corp, neagră, de satin, care era așa de sexy și de îndrăzneață încât nu și-ar fi cumpărat-o niciodată. A început să se întindă către el, să-și arunce brațele în jurul lui și să-l sărute, apoi a observat celelalte lucruri pe care le făcuse și i s-a tăiat respirația.

Deasupra sufrageriei, agățat de candelabru, era un uriaș glob de oglinzi. Fiecare mic pătrat de

sticlă reflecta lumina focului și arunca fascicule de lumină pe pereți, tavan, podea.

Crease decorul unui banchet de liceu la ea în sufragerie.

— O, Doamne, a fost tot ce a putut să spună.

Era un lucru așa de romantic, nebunesc – ceva tipic pentru Angel.

Angel și-a întins mâna și în palma lui era o cutie din catifea neagră.

— Deschide-o, a spus el cu o voce scăzută.

Madelaine s-a uitat la el. Încet, cu mâinile tremurând, a apucat cutia și a deschis-o. Un diamant strălucitor a sclipit spre ea.

— O, Angel…

El a scos inelul din cutie și i l-a pus pe deget.

— Mărită-te cu mine.

Madelaine s-a uitat la el, râzând și plângând în același timp. Era un diamant absurd de mare – ostentativ, strălucitor și extravagant – exact ca bărbatul care-l cumpărase. A știut imediat că viața ei avea să fie diferită cu Angel, mai mult decât și-ar fi putut imagina. Nu avea să facă niciodată lucrurile în felul în care le făceau alți bărbați – era ca o flamă, fierbinte, pâlpâitoare și capabilă de cea mai mare distrugere. Dar știa – Doamne, știuse de când avea șaisprezece ani – că era bărbatul vieții ei.

— Este așa de mare… Nu ar fi trebuit… O, Angel…

El a zâmbit.

— Sunt de la Hollywood – tărâmul bijuteriilor mari. Vreau ca lumea întreagă să știe că ești a mea. S-a apropiat și zâmbetul i-a pierit. S-a uitat la ea cu o seriozitate care a făcut-o să se simtă dureros de împlinită.

— Ești a mea, nu-i așa, Mad?

— Întotdeauna.

Zâmbetul i-a revenit, mai strălucitor decât diamantul.

— Bun. Acum, dansează cu mine, doamnă DeMarco.

Râsul s-a ridicat din ea și a dat pe dinafară într-un sunet ușor, vaporos, de bucurie pură.

— Ei bine, domnule DeMarco, am crezut că nu mai întrebi.

Epilog

Stă pe leagănul de pe terasă, încercând să-l facă să se miște sub el. Aude sunetul ascuțit, clar al râsului Linei plutind prin aer. În curte chiar în fața lui, Madelaine, Lina și Angel descâlcesc un șirag de luminițe de Crăciun. În colțul din spate, un tânăr cu mâinile înfundate în buzunarele de la blugi stă în umbra unui arțar vechi de o sută de ani. Nimeni din curte nu l-a văzut încă pe băiat, dar știe că-l vor vedea. În curând Lina va ridica ochii, îl va vedea pe băiat și va alerga pe alee spre el.

Simte că începe să zâmbească. E un sentiment plăcut, acea lentă, ușoară, curbare a buzelor și în timp ce se întâmplă, își dă seama că se poate simți zâmbind. Observă că vântul îi mângâie obrajii, îi foșnește prin păr și că poate să simtă fulgii groși, pufoși care acoperă iarba. Observă și că păsările s-au întors și le aude ciripitul.

Se uită în jos și pentru prima dată după mult timp, se vede din nou. Își așază picioarele ferm pe pământ și se împinge puțin. Leagănul începe, foarte încet, să se miște sub el. Aude vaietul trosnit, liniștit, al mișcării.

În grădină, Madelaine se oprește cu brațele pline de luminițe și ochii ei – frumoșii ei ochi verzi ca ploaia – se îndreaptă spre leagăn. Simte căldura privirii ei ațintite spre el, iar căldura devine din ce în ce mai intensă până când este așa fierbinte încât simte că îl va topi cu siguranță. Lumina soarelui pare să vină spre el din toate direcțiile, strălucind pe zăpada proaspăt așezată, reflectându-se din stâlpii albi ai gardului, alunecând în jos printr-o spărtură în nori. Este ca și cum ar sta în calea soarelui, care îl încălzește, o, cum îl încălzește.

— Uite, spune Angel încet, strecurându-și brațul în jurul taliei lui Madelaine ca s-o tragă aproape.

— Leagănul de pe terasă, spune Lina, ducându-se către părinții ei.

Împreună se duc spre el. Le simte privirile și vrea să cânte un cântec victorios. Se concentrează foarte tare și se ridică în picioare, continuă să se ridice.

Simte râsul cum clocotește în el, împroșcând peste tot, în timp ce el plutește deasupra pământului, imponderabil și liber. Își aude râsul în zeci de voci – ciripitul păsărelelor, trosnitul leagănului, căderea zăpezii de pe ramurile supra-încărcate. În depărtare, un aruncător de zăpadă se trezește la viață și-și aude râsul și în el.

Și printre toate astea, își poate auzi vechea inimă bătând în pieptul lui Angel, bătând și bătând și bătând, ca bâzâitul constant al vântului când trece printre frunze.

Pentru prima oară în viața lui, nu simte ca și cum ar exista un gol în el. În schimb, se simte mai ușor decât aerul, amețit din cauza senzației de revelare. Se uită în sus pe cer, vede nuanțele îndepărtate de albastru, cenușiu și alb care se învolburează împreună într-o strălucire incredibilă.

Se uită la Madelaine, Maddy a lui, și într-o fracțiune de secundă îi vede întreaga viață desfășurându-se în fața lui ca scenele unui vechi film alb-negru. Nu va avea niciodată părul cenușiu, în schimb se va transforma într-un alb strălucitor ca zăpada, și va trăi în această casă și va sorbi limonadă așezată în acest leagăn până în ziua în care va muri. Va purta pantaloni largi când va fi bătrână și nu va avea niciodată nevoie de ochelari, iar ea și Angel îi vor da fiului lor numele Francis și îi vor spune Frank.

Pentru că deja a existat un Francis.

Știe că-i îi va fi dor de el, întotdeauna și pentru tot restul vieții ei, la fel cum lui îi va fi dor de ea. Dar îl va avea pe Angel, un Angel pe care el nu a ajuns niciodată să-l cunoască cu adevărat, dar în care a crezut întotdeauna și o va avea în continuare pe Lina. Iubita lui Lina.

Și dintr-odată, știe ce l-a ținut pe leagănul de pe terasă, urmărind zilele scurgându-se unele în altele și transformându-se în nopți întunecate. Face parte în continuare din această familie de pe gazonul acoperit de zăpadă, familia lui, și așa va fi mereu. A înțeles cu totul greșit și-și dă seama că probabil asta este viața, înțelegi greșit, mergi înainte, crezând în continuare, crezând mereu.

Simte cum se înalță tot mai sus, până ei ajung să fie trei puncte închise la culoare pe fundalul unei lumi albe. După câteva clipe leagănul se oprește din nou și familia de jos se întoarce la montarea luminițelor de Crăciun.

Se uită în jos către ei, cei trei pe care i-a iubit așa de mult, și știe că vor vorbi despre acest moment în anii care vor veni.

Vor vorbi despre după-amiaza în care leagănul de pe terasă a trosnit de unul singur și razele soarelui de iarnă au părut suficient de fierbinți ca să pârjolească totul. Își vor oferi unul altuia alinarea credinței, promisiunea miracolului și își vor petrece viețile uitându-se la acel vechi leagăn și gândindu-se la omul pe care l-au iubit.

Francis zâmbește datorită acestui gând. Și prin șoapta vântului, le aude râsetele pentru ultima oară.

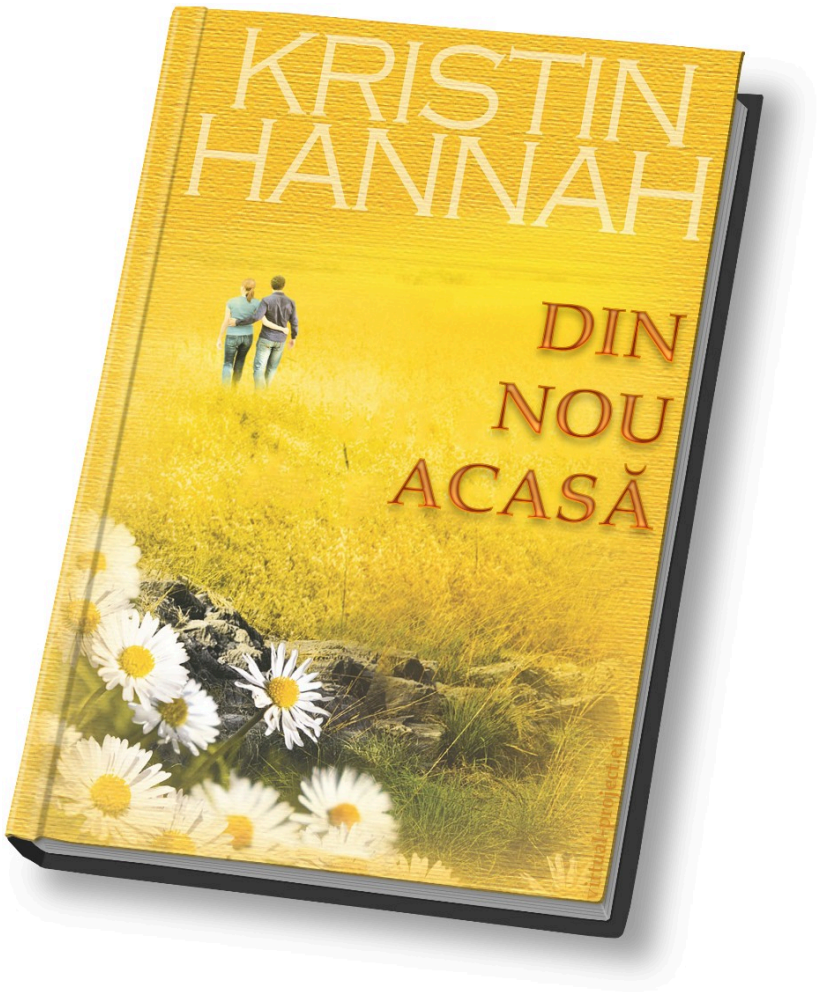

virtual-project.eu

violin

{1} „Nebun după tine”.

{2} „Asta este viața ta”.

{3} *Mâna.*

{4} *Colivia nebunelor,* comedie de Jean Poiret din 1973, a cărei acțiune se petrece în mare parte într-un club ilegal de travestiți (în limba franceză în original).

{5} „Noi doi împotriva lumii”.

{6} Intensive Care Unit – Secția de Terapie Intensivă.

{7} „Nebună să fiu așa de tristă”.

{8} Pluralul abrevierii MIC, Minimum inhibitory concentration, concentrația inhibitorie minimă, care reprezintă cea mai mică concentrație a unei substanțe chimice, de obicei un medicament, care previne o creștere vizibilă a unei bacterii.

{9} Mascota publicitară a companiei Pillsbury, una dintre cele mai mari companii de produse din cereale până în 2001, când a fost cumpărată de General Mills.

{10} Gas Works Park este un parc public din Seattle care este așezat pe fosta locație a Instalației de Gazificare Seattle Gas Light Company.

{11} *Cursa spațială,* film american din 1993, care spune povestea piloților care au fost aleși pentru primul zbor în spațiu al unor oameni.

{12} Joc de cultură generală.

{13} Fundația „Pune-ți o dorință” ajută la îndeplinirea dorințelor copiilor cu vârste între doi ani și jumătate și optsprezece ani și care au boli grave

{14} Motelul Bates, locul în care s-a petrecut acțiunea thrillerului *Psycho,* în regia lui Alfred Hitchcock.

{15} „Mai mult timp” (în limba engleză în original).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Epilog

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	23
Capitolul 3	42
Capitolul 4	57
Capitolul 5	70
Capitolul 6	84
Capitolul 7	95
Capitolul 8	110
Capitolul 9	121
Capitolul 10	136
Capitolul 11	150
Capitolul 12	163
Capitolul 13	182
Capitolul 14	191
Capitolul 15	206
Capitolul 16	220
Capitolul 17	237
Capitolul 18	251
Capitolul 19	269
Capitolul 20	284
Capitolul 21	300
Capitolul 22	320
Capitolul 23	344
Capitolul 24	356
Capitolul 25	373
Capitolul 26	389
Capitolul 27	400

Capitolul 28 414
Epilog 433